

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

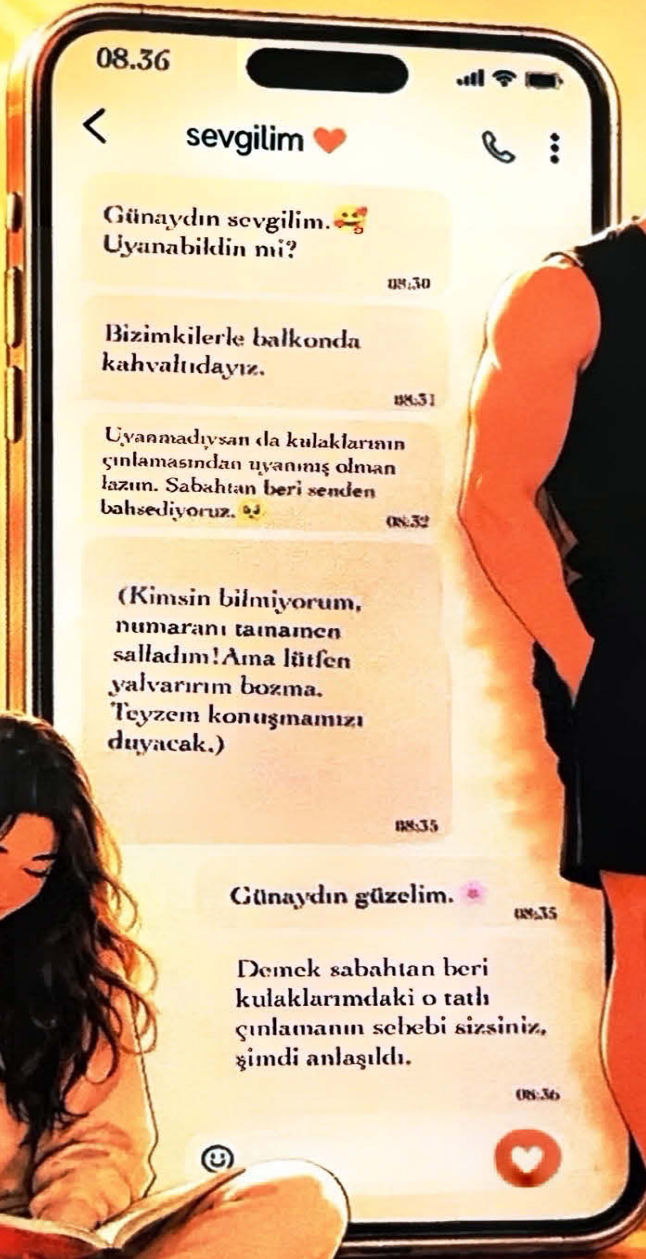
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TUĞÇE AKSAL KARAOĞLAN

Rehberimdeki Sevgilim

08.36

sevgilim

Günaydın sevgilim. 🌞
Uyanabildin mi?

08:30

Bizimkilerle balkonda
kahvaltıda'yız.

08:31

Uyanmadıysan da kulakların
çınlamasından uyanmış olman
lazım. Sabahtan beri senden
bahsediyoruz. 😊

08:32

(Kimsin bilmiyorum,
numaranı tamamen
salladım! Ama lütfen
yalvarırım bozma.
Teyzem konuşmamızı
duyacak.)

08:35

Günaydın güzelim. 🌸

08:35

Demek sabahtan beri
kulaklarımdaki o tatlı
çınlamanın sebebi sizsiniz,
şimdi anlaşıldı.

08:36

😊

AGS KONU ANLATIMI
AGS SORU BANKASI
KPSS GENEL YETENK

Parola

Not:♡

Kendini bulmak
bazen yanlış
numaraya mesaj
atmakla başlar.

Atanamamış bir matematik öğretmeni, susturulması imkânsız bir teyze ve panikle rastgele bir numaraya atılan o mesaj...

Nisa, sırf aile baskısından kurtulmak için “Benim sevgilim var!” yalanını söylediğinde, bu yalanın hayatının en büyük bilinmezine dönüşeceğinden habersizdi. Karşı taraftaki yabancı oyunu bozmak yerine rolü kabul edince, matematiksel olasılıklar bile altüst olur.

Çünkü bazen hayatın en doğru cevabı, en yanlış numarada saklıdır.

Aşkın en eğlenceli formülünü çözmeye hazır mısınız?

RLAR İÇİNDİR.

- ☒ Atanmak
- ☒ Öğretmen olmak
- ☐ Dünya turu
- ☒ Aşk? (belki..)

TUĞÇE AKSAL KARAOĞLAN

Rehberimdeki Sevgilim

@ayisigikitap

Parola

PAROLA YAYINLARI: 737

Roman: 287

Eser Adı: Rehberimdeki Sevgilim

Yazar: Tuğçe Aksal Karaoğlu

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ

Editör: Büşra Kılıç

Kapak Tasarım: Yaren Uludağ

İç Tasarım: Parola Grafik

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Örme İş Merkezi Maltepe

Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04

Matbaa Sertifika No: 45159

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310

ISBN: 978-605-9011-79-2

1 Basım: 2026

© Tuğçe Aksal Karaoğlu 2026

© Parola Yayınları 2026

Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yazarın, çevirmenin, derleyeninin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

PAROLA YAYINLARI

Adres: Örme İş Merkezi Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Kat: 1

Zeytinburnu İstanbul Tel: 0530 706 16 12

Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com

TUĞÇE AKSAL KARAOĞLAN

Rehberimdeki Sevgilim

@ayisigikitap

Parola

X'i Ararken Y'yi Buldum

Bahadır Tatlıöz - Bu Yaz

Nisa

Haziran ayının yapış yapış sıcaklığı yetmezmiş gibi, balkondaki kahvaltı masasında esen dedikodu rüzgârı da içimi daraltıyordu. Tepedeki tembel vantilatör sıcak havayı sadece oradan oraya üflüyor, çay bardaklarından yükselen buhar cam balkonu âdeta bir saunaya çeviriyordu. Masada kuy-maklar uzuyor, gözlemeler kapışılıyor, menemen ekmekleniyor, çaylar sürekli tazeleniyor ama konu ne hikmetse dönüp dolaşıp hep aynı zehirli noktaya geliyordu: *Nisa'nın geleceği*.

6 Ağustos'ta yirmi yedinci yaşımı dolduracaktım. Yaşıtlarım haya-ta çoktan atılmış, maaş kartlarını ceplerine koymuş, hatta kimileri kendi çekirdek ailelerinin temellerini atmışken; ben matematik öğretmenliği bölümünü binbir emekle bitirmiş, gençliğimin en güzel beş yılını dört duvar arasında, öğretmenlik ataması için test kitaplarının başında har-camıştım. Gecemi gündüzüme katmış, binlerce soru eritmiş, türev ve integral formülleri arasında sabahlamıştım. Ama o lanet olası kontenjan-lar ve adaletsiz sistem yüzünden her seferinde birkaç küsuratlı puanla o görünmez barajın altında kalıp açıkta kalmıştım. Kendimi zaten yarım, bir sonraki adımı bir türlü atamamış, tünelin ucunu göremeyen yorgun bir yolcu gibi hissederken ailemin ve bitmek bilmeyen misafirliğiyle öm-

rümü törpüleyen Sevda teyzemin gözünde sanki bir *başarısızlık abidesi* gibi durmaktan nefret ediyordum. Her bakışta ve her “*Hayırlısı olsun.*” temennisinde sezdiğim acıma duygusu, ruhumu biraz daha hırpalıyordu.

Masadaki çatal bıçak sesinin arasına, “Eee Nisakuşum,” diyerek giren teyzem, tabağında kalan omletten yağlı ve büyük bir parça aldı. Ağzımdaki lokmayı çiğnerken teyzeme baktım; gözleri, yüzümde gizli bir itiraf ya da bir yenilgi belirtisi arar gibi açık bir iştahla beni tarıyordu.

“Okul bitti, atama da bu zamana kadar olmadı madem... Yok mu birileri?”

Harika ... İşte yine başlıyorduk. Kurulmuş bir saat gibi, konunun bu-
raya geleceğini zaten biliyordum. Toplumun o yazılmamış, katı kuralı tıkr
tıkr işliyordu. Eğer bir kadın olarak bir işe giremediysem, derhâl evimin
kadını olmalı, toplumsal statümü bir *koca* ünvanıyla sabitlemeliydim.

“Yaşın geçiyor kızım,” diye devam etti Sevda teyzem lokmasını yut-
madan konuşarak. “Bak Makbule teyzenin oğlu Ekrem bu yaşta ikinci ara-
basını aldı, yuvasını kurdu. Kadın kısmının evine bereketi kocasıyla gelir.
Öyle evde oturup test çözmekle ömür mü geçer? Yarın bir gün yaşın otuza
dayandığında kapını çalan da olmaz, benden söylemesi. Sonra ‘*Evde kal-
dım,*’ diye ağlarsın.”

Resmen çiğnediğim lokma boğazıma dizilmiş, yutkunmaya çalıştıkça
canımı acıtan bir yumruya dönüşmüştü. Masadaki havanın aniden ağır-
laştığını hissettim. Gözlerim gayriihtiyari anneme kaydı. Annemin araya
girip, o her zamanki otoriter sesiyle, “*Benim kızım öğretmen olacak, onun
geleceği iki soru kitabına ya da elin oğluna bağlı değil,*” diye beni savunup
arkamda durmasını bekledim. Ama Nezaket Hanım, sitemkâr ve hayal kı-
rıklığı dolu bir ifadeyle başını sallayarak kardeşini onayladı. O an, evimizin
içinde bile yalnız olduğumu hissetmek göğsümü daha da sıkıştırdı.

Eğer babam burada olsaydı, asla bu konunun açılmasına izin vermez-
di. Sert ama adaletli sesiyle, “*Benim kızım kendi ayakları üzerinde duracak,
onun akli da eğitimi de ona yeter,*” diyerek bu sığ muhabbeti tek bir cüm-
leyle bıçak gibi keserdi. Ama babam, bayram öncesi yetiştirilmesi gereken
gömlek siparişleri için sabahın ilk ışıklarıyla tekstil atölyemize geçmişti.
Masadaki diğer yüzlere baktım; kız kardeşim Rabia tabağıyla oynuyor,
erkek kardeşim Ethem umursamazca telefonuna bakıyor, karşımdaki ku-

zenlerim ise haklı çıkmanın verdiği o sinsî memnuniyetle sırtıyordu. Teyzemle annem ise benden kendimi savunmamı, boyun eğmemi ya da bu baskının altında ezilip gözyaşlarına boğulmamı bekliyordu.

İçimdeki rasyonel taraf; dünyayı sayılarla anlamlandırın, en karmaşık problemleri bile X ve Y bilinmeyenleriyle çözen matematikçi mantığı, üzerime çöken bu yoğun sosyal baskının altında çözümsüz kaldı. O psikolojik baskı dalgası göğsüme öyle bir oturdu ki hissettiğim çaresizlik hissi ani bir öfkeye ve can havliyle gelen bir cesarete dönüştü. Derin, titrek bir nefes aldım.

“Ben evde oturup sadece test çözmüyorum teyze,” dedim. Sesimin titremesine engel olmaya çalışmış ama başaramamıştım. Bu kontrol kaybını gizlemek ister gibi elimdeki çatalı porselen tabağın kenarına normalden çok daha sertçe bıraktım. Çıkan keskin ses, masadaki tüm fısıltıları ve çiğneme seslerini bıçak gibi kesti.

Bakışlarımı doğrudan Sevda teyzemin gözlerine diktim ve masadaki herkesin nefesini tutmasına neden olan o yalanı, içimde yıllardır biriken tüm sıkışmışlıkla ortaya attım.

“Hayatımda biri var zaten. O yüzden... Bu *evlilik*, *kısmet* konularını açılmamak üzere kapatabiliriz artık.”

Balkon masasına bir anda buz gibi bir ölüm sessizliği çöktü. Şimdiye kadar varlığını bile unuttuğumuz caddeden geçen arabaların tekerlek sesleri ve tepemizdeki vantilatörün her dönüşte çıkardığı sinir bozucu, ritmik gıcırtı balkonun tek sesi hâline geldi. Zaman sanki yavaşladı, mekândaki hava katılaştı.

Annemin gözleri fal taşı gibi açıldı; üzerindeki şaşkınlık öylesine büyüktü ki porselen çaydanlığı tutan eli havada asılı kaldı. Ne çaydanlığı masaya koyabiliyor ne de bardağa doldurabiliyordu; âdeta canlı bir heykele dönüşmüştü. Masanın diğer ucunda, az önce otoriter bir edayla ahkâm kesen Sevda teyzemin elindeki çatal, parmaklarının arasından kayıp büyük bir gürültüyle tabağa düştü. Diğerleri de aynı anda nefesini tutmuştu. Bakışlarındaki alaycı ifadeler gitmiş, yerini bunca zamandır aile radarından ustalıkla kaçırdığım o gizemli kişinin kim olduğuna dair koyu bir merak almıştı.

“Ne?”

Annemin ağzından dökülen bu tek kelime, şaşkınlığını hızla öfkeye bulayan bir tondaydı. Havada asılı kalan çaydanlığı sertçe masaya bırakırken, “Kim o kızım? Niye bizim haberimiz yok?” diye sordu. Ses tonu, kontrolü kaybetmiş bir genel müdürün hiddetini taşıyordu. Tam toparlanıp ona mantıklı bir cevap vereceğim sırada, Sevda teyzem her zamanki gibi yırtık dondan çıkar gibi araya girdi.

“Kızın birini bulmuş, senin ruhun duymamış abla. Pes yani! Burnunun dibinde neler dönüyor.” Annem sinirle elini havaya kaldırırken, “Dur Sevda Allah aşkına, zaten başım çatlıyor,” dedi. *Maşallah annemin de migreni sanki benden duyacağı şok haberleri bekliyordu.*

Teyzem, “Aman iyi, sustum!” dese de zehrini akıtmaya devam etti. “Eniştem duymasın ama. Vallahi benim lafımla kızın başını bağlamaya çalıştığımızı, çocuğu da benim bulduğumu düşünür. Onun bitmek bilmeyen fırçalarını hiç çekemem bu yaştan sonra.”

Teyzemin bu işten kendini sıyırmak için anneme yükleneceğini, annemin de üzerindeki bu sosyal baskı ve *yetersiz anne* damgası yeme korkusuyla bana daha çok saldıracağını çok iyi biliyordum. Durumu daha da alevlenmeden kontrol altına almak zorundaydım. İçimdeki korkuya rağmen, topladığım tüm cesareti sesime yansıtarak araya girdim.

“İşler ciddileşince söyleyecektim zaten. Lütfen, rica ediyorum, babamın haberi olmasın şimdilik.”

Annem, sanki ona ihanet etmişim gibi anında keskin, sorgulayıcı bakışlarını bana çevirdi. “Nedenmiş o?” diye sordu, sesini biraz daha yükselterek.

“Çünkü şu an önceliğim evlenmek ya da yuva kurmak değil, atanmak anne,” dedim kelimelerimi dikkatle seçerek. “Babam duyarsa ya gizli iş çevirdim diye kızacak ya da hemen yarın adamı çağırıp tanışmak isteyeceği için iş büyüyecek. Benim önümde tüm dikkatimi vermem gereken bir sınav var. Üstelik sadece bir buçuk ayım kaldı. Kafamı bu tarz şeylerle bulandırmak istemiyorum. Sınav bitince ben kendim söylerim.”

Son yıllarda değişen sistem, öğretmenliğe giden yolu eskisinden de çetin hâle getirmişti. İlk durağım, temmuz ayının sonunda yapılacak olan Millî Eğitim Akademisine Giriş Sınavı ile Öğretmenlik Alan Bilgisi Testi’ydi. Önümde uzun bir maraton vardı ve kalan zamanın her dakikası

kıymetliydi. Bu yüzden aklımı meşgul etmesi gereken tek şey, bu iki sınav olmalıydı.

Tüm süreci bildiği hâlde Sevda teyzemin yüzü yapmacık bir anlayış ifadesine büründü. “Tamam tamam merak etme, ablam da ben de susarız. Kimse eniştemin gazabını üzerine çekecek kadar canına susamamıştır zaten,” demesinin hemen ardından asıl darbeyi indirdi.

“Şimdi sen anlat bakalım bize Nisakuşum, nerede tanıştınız bu şanslı delikanlıyla? Kimlerdendir, ne iş yapar?”

Harika ... İşte şimdi en tehlikeli viraja girmiştik. Saniyeler içinde hayalî bir karaktere geçmiş yazmalı, mantık hatalarını yok etmeliydim. Beynim, âdeta zor bir geometri sorusunda ek çizim ararcasına hızla kafatasımın içinde çalışıyordu. Neyse ki annem, yüzümdeki kısa süreli afallamayı fark edip araya girdi ve soruyu değiştirdi.

“Ne zamandır birliktesiniz?”

Bu, bir öncekine göre çok daha kolay ve yuvarlanabilir bir yalandı. Derin bir nefes alıp, yalanın geri dönüşü olmayan bataklığına ilk büyük adımı attım.

“Birkaç aydır.”

Ses tonumu olabildiğince sıradan tutmuş olsam da annemin gözleri kısıldı. Zihnindeki ajandayı karıştırıyor gibiydi.

“Dershanede mi tanıştınız?”

Soru karşısında kaşlarım bir anlık şaşkınlıkla havalandı. Aslında bu muazzam, çok mantıklı bir yalan olabilirdi. “*Evet, dershaneden,*” demek, her şeyi açıklardı ama içimdeki asıl rasyonel, matematikçi yanımda bu yalanın saniyeler sonrasını, yani gelecekteki olasılık formüllerini hesap etti. Eğer kabul edersem, bundan sonraki evden giriş çıkış saatlerim, “*Dershaneye gidiyorum, kütüphanede kalacağım,*” dediğim günler, hatta gün içindeki tüm telefon trafiğim annem tarafından mercek altına alınacaktı. Sürekli bir gözetim, sürekli bir, “*Bugün o da orada mıydı?*” sorusu başlayacaktı. Ah... Bu yaşımdan sonra bu kadar boğucu bir denetimi kaldıramazdım. Bu yüzden hızlı bir risk analizi yapıp olasılıkları eledim ve kafamı iki yana sallayarak, “Hayır,” dedim ve aklıma gelen diğer mantıklı yalanı söyledim.

“Üniversiteden tanışıyorduk zaten. Birkaç ay önce arkadaşlarla dışa-

rıda oturup kahve içerken tesadüfen tekrar karşılaştık. Ayaküstü sohbet, numara alışverişi derken... Öyle başladı işte.”

Annem hafızasını iyice yoklarken gözlerini iyice kısıtı. O an, zihnindeki veri tabanında geriye dönük arama yaptığını görebiliyordum. “Nurlarla buluştuğun gün mü?” diye sordu aniden.

“Hani şu geçen ayki, güya, ‘Çok ısrar ettiler,’ diye gittiğin Taksim buluşması?”

Allah aşkına, bu kadının hafızası kaç terabayttı? Unutur sandığım en ufak detayı bile nasıl böyle cımbızla çekip çıkarabiliyordu?

Şaşkınlığımı gizleyerek, “Evet,” dedim ama bunu söyler söylemez içime beni kurt gibi kemiren bir pişmanlık ve korku dalgası yayıldı. Nur, mahalledeki en yakın çocukluk arkadaşım. Ailelerimiz neredeyse her gün dip dibeydi; annelerimiz de günaşırı kahve eşliğinde sohbet ediyordu. Bu yüzden şu anda söyleyeceğim her şeyin annem tarafından ilk fırsatta Nur’a, hatta gerekirse Nur’un annesine sorularak teyit edileceğinden şüphem yoktu. “*En kısa zamanda, hatta bu masadan kalkar kalkmaz Nur’u arayıp bu yalan senaryosuyla ilgili bilgilendirmeliyim yoksa ilk dakikada patlayacağız,*” diye düşünürken buldum kendimi. Alnımda soğuk terler birikiyordu. Neyse ki bunu havanın sıcaklığına yorabilirdim.

Sevda teyzem, aramızdaki gergin sessizlikten faydalanarak sandalyesinde arkasına yaslandı. Kollarını göğsünde kibirli bir tavırla bağladı. “Sallıyorsun gibi geldi bana,” derken kısık gözleriyle yüzümdeki en ufak mimikleri, göz kırpmışlarımı bile inceliyordu. Bir açığımı yakalamak için can attığı her hâlden belliydi.

Yalan söylemenin getirdiği suçluluk harareti ve köşeye sıkışmışlık hissiyle kaşlarımı çattım, savunma mekanizmamı sertleştirdim. “Neden sallayayım teyze? Benim hayatımda biri olamaz mı? Suç mu bu? 27 yaşına gelmiş koskoca kadını, birini sevmem ya da birinin beni sevmesi neden bu kadar inanılmaz geliyor size?” diye çıkıştım. Sesimdeki ton hem *yavuz hırsız ev sahibini bastırır* misali üste çıkma çabasıydı hem de gerçekten beni hiçbir şeye layık görmemelerine duyduğum birikmiş bir öfkenin patlamasıydı.

“Olur tabii ki, neden olmasın kuşum,” dedi teyzem, sesine hâkim olan yapmacık tonu hiç bozmadan. “Ama bunca zaman çıtın çıkmadı. Evde

âdeta bir derviş gibi yaşıdın. Şimdi tam laf evliliğe, Ekrem'in arabasına, senin geleceğine gelince bir anda, "Hayatımda biri var," diye ortaya atlanman... Ne bileyim, pek inandırıcı gelmedi bana. Ortada ne bir isim ne bir cisim var."

"Çünkü bana özel kalsın istiyorum teyze! Sizin bu sorgu odası tarzı, insanı hayattan bezdiren muhabbetleriniz yüzünden anlatmıyorum işte. Haklı olduğumu da şu an bu masada bana yaşattıklarınızla kanıtlıyorsunuz zaten," diyerek aynı tavrımı sürdürdüm.

Ancak teyzem dişli, kolay kolay geri adım atmayan bir kadındı. Mahallenin tüm dedikodu ağını yöneten biri olarak, istediği istihbaratı elde etmeden asla pes etmezdi. Gözlerinde büyüyen ve parıldayan o sinsî pırıltı, avını bırakmaya niyetli olmadığını gösteriyordu.

"Tamam... Sakin ol, yine sana özel kalsın Nisakuşum. Kimsenin senin gizemli sevgilinde gözü yok," dedi, sesine sahte bir alttan alma ekleyerek. "Ama madem var, madem bu kadar ciddisiniz... Bize biraz bilgi ver. Adı ne, İstanbullu mu o da? Mesela göster bakalım bir fotoğrafını. Yakışıklı mı, tipi düzgün mü, bizim kıza yakışıyor mu? Biz de bir görelim. Hakkımız değil mi?"

Yüzüme hayali bir şaplak attım. İçimden kendime lanet okuyordum. "Telefonumda fotoğrafı yok," dedim ama teyzemin bu cevabı asla kabul etmeyeceğini, arkasından daha büyük bir şüphe dalgası başlatacağını biliyordum. Fakat bu sefer beni köşeye sıkıştıran, teyzemden ziyade sessizliğini bozan annem oldu.

"Hiç fotoğraf çekilmediniz mi kızım?" diye sordu annem, gözlerini yüzüme dikerek. "Şimdikiler her saniye elinde telefonla geziyor, her anını internetlere koyuyor. Sizin koskoca birkaç ayda tek bir kareniz bile yok mu?"

"Aklıma gelmedi anne. Biz öyle vıcık vıcık şeyleri, sürekli fotoğraf çekilmeyi pek sevmiyoruz," dedim.

Aslında bu söylediğime bütün ailenin inanması gerekiyordu. Çünkü güçlü bir dayanağım vardı. Gerçek hayatta da kendi fotoğraflarımı çekmekten, başkalarının beni çekmesinden ve bunu sosyal medyada paylaşmaktan nefret ettiğimi yedi düvel bilirdi. Bu huyumu bildikleri için belki buradan yırtardım. Ancak Sevda teyzem durmadı, imalı ve sinir bozucu bir şekilde güldü.

“Hadi yan yanayken çekilmediniz, birbirinize anlık fotoğraflar da mı atmadınız hiç? ‘*Bak ben buradayım, şimdi kahve içiyorum, şimdi derse giriyorum,*’ diye... Canım, insan sevdiğini özler, gün içinde bir yüzünü görmek ister. Yok mu telefonunda şöyle hiç değilse bir tane anlık fotoğrafı?”

Neden bu konu gittikçe daha çirkin, daha boğucu bir yere doğru sürükleniyordu? Masanın altındaki ellerimi sıktım, tırnaklarımı avucumun içine öyle sert geçirdim ki acısı canımı yaktı. Göğsümdeki yapış yapış sıcaklık ve baskı iyice bunalmıştı.

“Ne duymak istiyorsun teyze? Ne dememi bekliyorsun? Telefonumu eline verip mesajlarımızı mı okutmamı istiyorsun, ne duymak seni tatmin edecek?”

“Sosyal medyasında vardır nasılsa, oradan göster. Gizlisi saklısı mı var koskoca adamın? Yaşı kaç sahi?” diye sordu Sevda teyzem, sesindeki şüpheli tınıyı saklamaya bile tenezzül etmeyerek. Avını köşeye sıkıştırmış yırtıcı bir hayvan gibi gözlerini gözlerime dikmiş, en ufak bir açık vermem için bekliyordu.

“Sosyal medya kullanmıyorum teyze, biliyorsun. Hesabımı dondurdum sınavlar için,” dedim, sesimi olabildiğince düz ve kendinden emin tutmaya çalışarak. Bu doğrudu; sınava odaklanabilmek için aylardır dijital dünyadan elimi eteğimi çekmiştim.

“Sen kullanmıyorsan ben kullanıyorum,” diyerek masadaki telefonuna aniden hamle yaptı Sevda teyzem. Ekran kilidini açıp parmaklarını hızla kaydırırken gözlerini bir an bile üzerimden ayırmıyordu. “Sen söyle bakalım şunun ismini soy ismini bana. Ben *Instagram*’dan bulup bakarım şimdi. Benim elimden hiçbir şey kaçmaz, bilirsin.”

Boğazımın tümüyle kuruduğunu, tükürüğümün bile boğazımdan geçmediğini hissettim. Olmayan, yalnızca zihnimin anlık bir panikle uydurduğu hayalî bir adamın ismini ve soy ismini nasıl verecektim bu hırslı kadına? Ne desem, hangi ismi uydursam saniyeler içinde patlayacaktım.

“Kendisi de kullanmıyor teyze. Sevmiyor öyle şeyleri, sevmez yani,” diye geveledim, yalanımın üzerine yeni bir yalan tuğlası koyarak.

Bu son savunma hamlemlerim teyzemin gözleri şüpheyi iyice kısıldı, âdeta iki çizgi hâlini aldı. Elindeki telefonu masaya, tabakların arasına

sertçe bırakıp gövdesini öne doğru eğdi. Yüzünde, bir yalancıyı suçüstü yakalamış olmanın verdiği o tiksiniç galibiyet ifadesi vardı.

“Kandırıyorsun bizi değil mi? Sırf şu evlilik muhabbetlerini, benim laflarımı işitmemek için uyduruyorsun kafandan. Ortada kimse yok aslında.”

Tam bu esnada içimde bir şeylerin koptuğunu hissettim. Ayağa fırlayacak gibi oldum; altımdaki eski ahşap sandalyenin ayakları mermer balkonda feryat eder gibi acı bir sesle gıcırdadı. Fakat kaçıp gitmek yerine onlara gereken cevabı vermeye karar verdim.

“Sizi bir şeylere inandırmak zorunda değilim! Benim hayatım, benim kararlarım! Neden her hareketimin hesabını size vermek zorundayım?”

Sesim balkonda yankılanırken, ellerimin titremesini engellemek için yumruklarımı sıktım. Annem durumun iyice çığırından çıktığını ve balkondaki bu gerilimin mahalleye taşacağını fark edip telaşla kardeşinin koluna dokundu. “Tamam Sevdâ, gitme kızın üzerine bu kadar. Varsa vardır, yoksa kendisi bilir. Koca kız artık,” dedi ama sesinde hâlâ bana inanmayan, şüphe dolu bir tını vardı.

“Tamam öyleyse, söylediği gibi mesajlarını gösterebilirsin bari,” dedi teyzem, masadaki o gergin havayı zerre umursamadan son bir ölümcül koz oynayarak. “Hem var diyorsun hem ciddisiniz ama bir fotoğrafınız bile yok. Mesajlarınızı göster, biz de inanalım.”

“Yok artık teyze! Özel hayat diye bir şey var! Bu kadarı da fazla artık!”

“Tamam, tamam... Mesajların içeriğine, vıcık vıcık yazılarınıza bakmayacağım,” dedi imalı bir şekilde gülerek. “Hiç değilse rehberinde ne diye kayıtlı ona bakayım. Şöyle bir ekrana tut, ismini göreyim, konu kapansın.”

“Bir şeye bakmadan durmayacaksın değil mi teyze?”

Teyzem damağını şaklatıp önündeki çaya uzandı. “Gerçekliğine dair bir şey görmezsem inanmam.” Sırtı duvara yaslanmış, çıkış yolu kalmamış bir boksör gibiydim. Nefes alış verişlerim hızlanmıştı. Bu noktadan sonra geri adım atarsam hem tüm ailenin gözünde tescilli bir yalancı çıkacaktım hem de teyzemin o dırdırı, o iğneleyici bakışları ömrümün sonuna kadar kâbusum olacaktı. Bir kumar oynamak, bu delice oyunu sonuna kadar götürmek zorundaydım.

“Tamam, dur!” diyerek masadan arkama bakmadan ayrıldım ve içeri girdim. Mutfağa adım atar atmaz ellerim stresten, adrenalinden ve korkudan zangır zangır titremeye başladı. Zamanım çok kısıtlıydı, balkondakiler her an arkamdan gelebilirdi.

Tezgâhtaki telefonumu elime aldım. Bir kız arkadaşımın adını değiştirmeyi düşündüm ama bu riskliydi. Çünkü hepsinin benim telefonumda fotoğrafı vardı. Onu silmeye kalkmak zaman kaybıydı. Onların tanımadığı bir erkeği sevgilim gibi gösterebilirdim ama beynim öylesine panik hâlindeydi ki bu yalanın kurbanını seçemiyordum. Üstelik teyzemden de korkuyordum; durup dururken, “Çocuğu arayalım,” derse arkadaşlarıma ya da öğretmenlerime ne diyecektim. Kendimi rezil etmemek için bu ihtimali de eledim. Kafamdan tümü rastgele, sanki zor bir matematik probleminde olasılık hesabı yaparmış gibi, parmaklarımın ucuna gelen rakamları hızla tuşladım. Numaranın kime ait olduğunu, nerenin numarası olduğunu zerre bilmiyordum. Hızlıca isim kaydetme kısmına geçtim ve klavyedeki harflere basarak o kelimeyi yazdım ve yanına beyaz kalp emojisini ekledim.

SEVGİLİM ♡

“Nisakuşum ... Nerede kaldın canım?”

Balkondan bana doğru seslenen teyzeme içimden birkaç küfür sallarken, “Geldim,” diyerek balkona geri çıktım. “Dershane grubundan gelen mesajları okuyordum.” Teyzem imalı bir tonda, “Sevgilinden gelen mesajlar olmasın o,” dedi. Allah’ım bu kadın, bugün yemek yerine gıcıklık şurubu falan mı içmişti? Her zamankinden birkaç kat daha fazla gıcıktı şu an!

“Hadi göster ismini de mesajlaşmana devam et.”

Telefonun ekranını, âdeta cephede kazanılmış bir zafer bayrağı gibi teyzemin tam gözünün içine sokarcasına uzattım.

“Bak! Memnun oldun mu? Artık yakamı bırakacak mısın?”

Sevda teyze ekrandaki beyaz kalbe ve büyük harflerle yazılmış yazıya bakıp duraksadı. Yüzüne hâkim şüpheli ifade bir an yalpaladı ama hemen ardından o sinsî, galip gülüşünü tekrar takındı.

“Aman aman, pek de romantikmiş bizim matematikçi ama sadece ekran göstermekle olmaz kızım. Eee ... Hadi bir mesaj at da görelim. Gerçek miymiş bu sevgilim lafları yoksa bizi mi yiyorsun?”

“Hani sadece ismi görmek yetiyordu teyze?” diye çıkıştım, sesimdeki çaresizliği öfkeyle bastırmaya çalışarak.

“Rehberinde kayıtlı fotoğrafını görürüm diye öyle söylemiştim ama bakıyorum da orada da fotoğrafı yok. Sana gerçekten inanmam için tam şu an mesajlaştığınızı, onun da sana cevap verdiğini görmem lazım. Sonuçta eski mesajlarına özel hayat diye bakmayacağımı söyledim. Şöyle gündelik, sıradan bir konuşma yaparsın, biz de ‘*Hah, tamam, Nisa’nın gerçekten bir kısmeti varmış,*’ deriz, olur biter.”

Kapana kısılmıştım. Matematikte her problemin mantıklı bir çözümü, her karmaşık denklemin bir sağlaması vardı ama şu an içinde bulunduğum bu delice masanın, bu toksik atmosferin hiçbir formülü yoktu. Yine de son bir çaresiz savunma duvarı örmeye çalıştım.

“Uyuyordur şu an. Rahatsız edemem.”

“Bu saatte mi? Çalışmıyor mu bu çocuk? Saat öğlene geliyor Nisa,” dedi teyzem, saatini göstererek.

“Bugün pazar teyze! Haftanın tek izin günü, yorgundur, dinleniyordur.”

“Ha çalışıyor yani,” diye araya girdi annem. Dakikalardır olan konuşmada ilk kez beğeni dolu bir ifade takındığını görmüştüm. Fakat bunun mutluluğuna odaklanamadım. Çünkü teyzem durmuyordu.

“Tamam işte, öğlen oldu zaten, çoktan uyanmıştır. Hadi yaz. Senin mesajınla, senin uyandırmanla günü aysın çocukcağızın, fena mı?”

Teyzem kollarını masaya dayamış, gözlerini âdeta bir avcı gibi telefonunun ekranına dikmiş, anbean beni izliyordu. Karşımda olması avantajımdı. Her yazdığımı okuyamazdı. Yine de onun dikkati beni yanımdaki kuzenlerimden bile daha çok korkutuyordu.

Köşeye sıkışmanın verdiği delice bir cesaretle telefonun kilidini açtım. Normal mesaj atsam teyzemin, “*Gençlerin hepsi WhatsApp kullanıyor, sen neden hâlâ SMS ile uğraşıyorsun. Yoksa WhatsApp’ı da mı yok?*” tarzında bir yargılama yapacağından emindim. Bu nedenle WhatsApp uygulamasını açtım. Derin, göğsümü ağrıtan titrek bir nefes aldım. Parmaklarım rehberde dolaştı. SEVGİLİM ismi vardı. *Kahretsin!* Demek ki uydurduğum numara birine aitti.

“*Neyse ki fotoğrafı yok,*” diye düşünürken parmaklarım klavyenin üze-

rinde soğuk soğuk terleyen tenimle buluştu. Gözlerimi bir anlığına kapatıp içimden bildiğim tüm duaları okudum. Artık geri dönüşü olmayan, hayatımın tüm akışını ve olasılıklar evrenini büsbütün değiştirecek o mesajı yazıp, parmağımı ekrana bastırarak *Gönder* butonuna bastım. Saat 11.21'di ve umarım bu mesajların bir karşılığı olmazdı.

“Günaaydın sevgilimmm.

Uyanabildin mi?

Bizimkilerle balkonda kahvaltıdaıız.

***Uyanmadıysan da kulaklarının
çınlamasından uyanmış olman lazım.***

Sabahtan beri senden bahsediyoruz.

Hepsinin sana çok selamı var!

Neyse daha fazla mesaj sesiyle rahatsız etmeyeyim.

Uyanınca haberleşelim.

Öpüyorum aşk bahçem.”

Parmağım ekrandan çekildiğinde, kalbimin ritmi balkondaki vantilatörün gıcirtısını bile bastıracak kadar hızlanmıştı. Gözlerimi bir an bile ayırmadan ekrana baktım. Baloncuğun hemen sağ alt köşesinde beliren gri renkli tek tik, hayatımda gördüğüm en güzel şey olabilirdi. Numara ya kullanılmıyordu ya da hattın sahibi derin bir uykuda, belki de kapsama alanı dışındaydı. Dualarımın bu kadar hızlı karşılığını alması, içten içe büyük bir şükür sebebiydi. İçimden bir sonraki hamlemi planlıyordum: Bu masadan kalktığım ilk saniyede bu mesajları silecek, numarayı engelleyecek ve yalanımı bir süre daha, *“Yoğun çalışıyor, arayamıyor,”* diyerek sürdürecektim.

“Eee, ne yazdın? Göster bakalım,” diye sordu Sevda teyzem sabırsızlıkla elini masaya vurarak.

Telefonun ekranını üst kısmı parmağımla hafifçe perdeleyerek ona doğru çevirdim. Yazdıklarımı satır satır okurken teyzemin gözleri bir anda kısıldı. Sayfanın yukarısına, yani bomboş olan sohbet geçmişine doğru baktı. “İlk kez mi mesaj atıyorsun sen bu çocuğa?” diye sordu aniden. Tabii ya... Birkaç aylık bir ilişkinin sohbet geçmişinin bu kadar temiz, bomboş olması mahallenin başdedektifinin gözünden kaçmamıştı.

Teyzemin şüphesi radarına yakalanmamak için yalanlarıma bir yeni-

sini daha ekledim. “Mesajları okuyacağın için aramızdaki özel şeyleri görmeni istemedim teyze. Önceki tüm konuşmaları sildim,” diyerek telefonu hızlıca kendime doğru çevirdim. Mesaj hâlâ tek tikti. Çok şükür, durum kontrol altındaydı.

Teyzem başını imalı bir hareketle iki yana sallarken, “Ne konuştuysanız artık bu kadar özel...” dedi. Onun bu bitmek bilmeyen sinsi ve iğneleyici tavırları artık midemi bulandırmaya başlamıştı. Göğsümün üzerindeki ağır baskıyı hafifletmek için bu söylediğine cevap vermedim. Sandalyemi hafifçe geriye iterek, “Size afiyet olsun,” deyip ayaklandım. Amacım bir an önce odama kaçıp hattı engellemekti.

Ancak Sevda teyzem, yudumladığı çayı tam o anda fişkıracak gibi öksürerek, “Nereye?” diye sordu. “Dur bakalım, daha mesajına karşılık gelmedi. Kaçıyor musun?”

“Teyze, *çocuk uyuyor* dedim ya. Nasıl hemen cevap atmasını bekliyorsun?”

Bu sırada elimdeki telefon aniden titredi. Balkonda yankılanan tiz bir mesaj sesiyle beraber bütün vücuduma elektrik verilmiş gibi irkildim. Ve ben... hayatımdaki en büyük, en dondurucu şoku yaşadım. Ekranaya düşen bildirimle gözlerim anında büyüdü, kalbimin atışı depara kalktı. Tek tik anında çift mavi tike dönmüştü ve karşı taraftan gelen art arda mesajlar bacaklarımdan bağını çözmüş gibi beni tekrar sandalyeme oturtmuştu.

“Günaydın güzelim. Demek sabahtan

beri kulaklarımdaki o tatlı çınlamanın

nedeni sizsiniz, şimdi anlaşıldı.

Aleykümselam, hepsinin ellerinden öperim de...

Sen kimsin ve biz neden öpüşüyoruz aşk bahçem?”

Yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissettim. Adam haklı olarak benimle dalga geçiyordu ama şu an bunu masadakilere açıklayamazdım. Teyzem ekrandaki kıpırdanmayı fark edip oturduğu yerde dikleşti.

“Hah bak... Gördün mü, uyandı işte! Hani bakayım, ne yazmış damat bey?”

Teyzemi duymazdan gelerek, adrenalinin verdiği delice hızla klavyeye yumuldum. Parmaklarım âdeta uçuyordu. Karşı taraftaki o yabancıya, hayatımı kurtarması için yalvaran şu mesajı yazdım.

***“Kimsin bilmiyorum, numaranın
tamamını salladım! Ama lütfen,
yalvarırım bozma. Teyzem konuşmamızı okuyacak.
Eğer sevgilimmiş gibi davranmazsan
bu masadan sağ çıkamam, sonra her şeyi
açıklayacağım n’olur.”***

Mesajı gönderdiğim salisede ekranda *Okundu* bilgisi belirdi. Karşı taraf belli ki telefonu elinde tutuyordu. Masada bir açık vermemek için, attığım bu gizli yalvarış mesajını hızla seçip “Sadece benden sil” diyerek sohbet akışından yok ettim. Hemen ardından, sanki onun az önceki esprili mesajına normal bir sevgili gibi karşılık veriyormuşum illüzyonunu yaratmak için yeni bir şeyler yazmaya başladım.

***“Bakıyorum da sabah sabah yine
komik tarafınızdan kalkmışsınız beyefendi!”***

Ancak teyzem artık dayanamamıştı. Oturduğu sandalyeden aç bir kurt gibi ayaklanmış, masanın etrafından hızla dolanarak bir gölge gibi başıma dikilmişti. Gözleri doğrudan telefonun ekranındaydı. Nefesimi tutup karşıdaki bilinmeyenden gelecek darbeyi bekledim. Neyse ki karşımdaki gizemli yabancı, duruma inanılmaz bir hızla ayak uydurmuş, attığım çılgılığı havada yakalamıştı.

***“Azıcık takıldım, hemen asılmasın
o tatlı suratın.***

***E dökülün bakalım,
ne kaynatıyorsunuz balkonda?
Teyzenin o meşhur el açması
böreğinden benim için de bir tabağa
ayırdın mı yoksa hepsini kuzenlerin mi gömdü?”***

Gözlerime inanamıyordum. Adam âdeta bir doğaçlama dehasıydı. Ama asıl bomba, yanı başımda duran Sevda teyzemin tepkisi oldu. Yazıyı okur okumaz gözleri parladı.

“Aa... Nisakuşum... Doğru mu görüyorum teyzem, damat benim böreğimi mi sordu?”

Teyzem neredeyse telefonun içine düşecek gibi eğilmişti ve az önceki şüpheci, sinsî kadından eser kalmamıştı; şimdi pişmiş kelle gibi sırtıyori-

du. “Ay bu çocuğu tanımadan sevdim vallahi! Ağzının tadını biliyor,” diyerek göğsünü kabarttı. “O buraya gelsin, ben ona kendi ellerimle kıymalı börekler açarım, tepsilerce hem de!”

Teyzeme yüzümdeki kasları zorlayarak, sahte ve zoraki bir gülüşle karşılık verdim. “Öyle teyze, sever böreği...” diye geçiştirdim. Neyse ki kadın aldığı bu övgüyle anında keyiflenmiş, gözlerini telefondan çekerek kendi yaptığı böreği övmek, damadın ne kadar saygılı ve zevkli olduğunu anlatmak için annemle hararetli bir muhabbete başlamıştı. Masadaki ölümcül baskı bir anlığına dağılmıştı.

Fırsattan istifade, teyzemin kafasını çevirdiği birkaç saniyelik boşlukta hemen klavyeye sarıldım ve şaşkınlık dolu mesajımı yazdım.

***“Yok artık! Kıyamet alameti mi bu,
böreği nereden bildin?!***
***Teyzem şu an ekrana bakıp
‘Aman da damat benim böreğimi
mi sordu?’ diye eriyor resmen.”***

Sonuna şaşkın yüz emoji ekleyip mesajı gönderdim. Karşı tarafın okuduğunu belirten mavi tikleri görür görmez, bir kez daha, “Sadece ben-den sil” yaparak sohbet geçmişinden temizledim. Artık ekranda sadece onun börek sorusu ve benim birazdan yazacağım normal cevaplar kalacaktı. Kalbim hâlâ küt küt atıyordu ama bu gizemli yabancı, beni kelime-nin tam anlamıyla az önce masadaki infazdan çekip almıştı.

***“Ayırmaz olur muyum aşkımm...
Sen seversin diye hemen iki
dilim kaptım senin için.
Hem teyzem mesajını
okuyunca çok mutlu oldu.
‘O damat buraya gelecek, ben ona
özel ellerimle kıymalı börekler açacağım,’ dedi.
Hadi yine iyisin, çaldın teyzemin kalbini.”***

***“Kıymalı mı? Bak bu teklif
reddedilemez işte.
Teyzemin elini öpmeye
ne zaman geliyorum?”***

***Bu arada... 'Aşkım' yazan
tatlı parmaklarından öperim."***

***"Çok ayıp ama, masadakiler okuyor
diyorum sana.***

Neyse, sen ne yapıyorsun bakayım?

Pazar pazar ne bu enerji?"

"Klasîğimiz... Spordayım, idmandan yeni çıktım.

Şimdi çocuklarla shake¹ içiyoruz."

"Aa ne güzel. Selam söyle Canlara...

Neyse ben seni daha fazla

meşgul etmeyeyim hayatım.

İdman sonrası iyice dinlen sen.

Sonra detaylı konuşuruz zaten.

Çok öptüm!"

"Haberleşiriz güzelim. Dikkat et kendine.

Teyzene de söyle, böreğe bizzat geleceğim. Hürmetler!"

Gizemli kişinin profil fotoğrafının olduğu kısımda *Çevrim* içi yazısı kaybolup yerini derin bir sessizliğe bıraktıktan sonra, telefonun ekranını âdeta bir adli kanıt sunarmış gibi teyzemin gözünün içine soktum.

"Rahatladın mı teyze? Müfettişliğin bittiyse rahat bir nefes alabilir miyim artık?" diye sordum. Sesimdeki kırgın ama dikbaşlı ton, üzerimdeki baskıyı nihayet onların üzerine yıkabilmiş olmanın verdiği haklı bir gururu taşıyordu.

Sevda teyzem, son bir umutla ekrandaki mesajlara, sahte sohbet akışına hızla göz gezdirdi. Adamın börek hakkındaki o dahice doğaçlaması, kadının sinsi şüphelerini bir anda darmadağın etmişti. Yüzündeki o avını yakalamaya çalışan dedektif ifadesi yerini, şaşkın ama bir yandan da dedi-kodu zincirine yeni bir halka eklemiş olmanın verdiği tatlı bir memnuniyete bıraktı. Başını ağır ağır kaldırıp masanın diğer ucunda hâlâ donakalmış bir hâlde bizi izleyen anneme döndü.

"Gerçekten sevgilisi varmış abla," dedi, sesindeki o yenilgiyi gizlemeye çalışarak. "Hem de öyle sıradan biri değil, pek de hürmetli, lafını sözünü bilen bir çocuk. Boşuna günahını almışsınız Nisakuşum'un."

1. Protein tozu, süt veya suyla hazırlanan protein içeceği.

Annemin keskin bakışları, teyzemin bu itirafıyla anında beni buldu. Gözlerinde beliren karmaşık duygu selini görebiliyordum; bir yanda ondan gizli iş çevirdiğim için duyduğu anne kırgınlığı ve öfkesi, diğer yanda ise kızının *nihayet evde kalmadığını* öğrenmenin getirdiği gizli, toplumsal rahatlama. Dudaklarını araladı, muhtemelen çocuğun kim olduğunu, ailesini, ne iş yaptığını soracak o uzun sorgu seansını başlatacaktı.

Fakat bu kez ona bu fırsatı vermedim. Tek bir kelime daha etmesine, beni yeni bir yalan labirentine sokmasına izin vermeden, altımdaki sandalyeyi bu kez sessizce geriye iterek masadan kararlı bir şekilde kalktım. Üzerimdeki yapış yapış haziran sıcağına ve göğsüme çöken o ağır baskıya inat, omuzlarımı dikleştirdim.

“Şimdi izninizle, odama geçip test çözmem gerekiyor. Malum, hayatımda biri olsa da gelecek sene o sınıfta öğretmen olarak durabilmek için hâlâ çalışmam gerekiyor,” dedim. Bakışlarımı masadaki kuzenlerimin ve kardeşlerimin üzerinde gezdirdim.

“Size tekrar afiyet olsun.”

Arkamı döndüm ve balkondan içeriye, odamın tanıdık, güvenli yalnızlığına doğru adımladım. Balkon kapısını arkamdan kapatırken, Sevda teyzemin anneme fısıldayarak yeni teoriler üretmeye başladığını duyar gibiydim. Odama girip kapıyı kilitlediğimde, sırtımı ahşap kapıya yasladım ve ciğerlerime dakikalardır almadığım kadar derin, özgür bir nefes çektim.

Kurtulmuştum. *En azından şimdilik.*

Kuzmalı Börek Operasyonu

Yalın - Zalim

Nisa

Çalışma masamdaki yerimi almıştım ama elim ne masanın üzerinde açık duran kalın, fonksiyonlar test kitabına gidiyordu ne de renkli kalemle aldığım AGS² notlarıma ... Önümdeki sayfalar dolusu soru, az önce balkonda yaşadığım yüksek gerilimli dakikaların yanında tüm anlamını yitirmişti. Gözlerim kitabın üzerindeki X ve Y bilinmeyenlerine dalıp giderken, zihnim çoktan bambaşka bir denklemin içinde kaybolmuştu.

Güneş ışınları stor perdenin aralıklarından süzülüp odanın içindeki toz bulutlarını aydınlatırken, oturduğum sandalyede öylece kalakalmıştım. İçimi kaplayan o ilk kurtulmuşluk hissi, yerini yavaş yavaş mantığın soğuk ve rasyonel sesine bırakıyordu.

Yapmam gereken şey: Beni o masada, hiç yükümlülüğü olmadığı hâlde yabancı bir kadının çaresiz çılgınlığını sezip kurtaran o gizemli kişiden düzgünce özür dilemek, durumun saçmalığını açıklamak ve ardından bu tuhaf hikâyeyi büyütmeden onu hayatımdan sonsuza dek çıkarmaktı. Sonuçta adam bir iyilik yapmıştı ama bu, onunla bu saçma oyunu oynamaya devam edeceğim anlamına gelmiyordu.

2. 2025 yılından itibaren, kamu sektöründe görev almak isteyen öğretmen adayları için KPSS yerine getirilen bilgi ve beceri ölçen Akademi Giriş Sınavı'dır.

Masanın üzerinde duran telefona elimi uzatırken kalbimin yine o tanıdık, ritmik bir hızla çarpmaya başladığını hissettim. Ekranı açtım, rehber girip o panikle kaydettiğim isme baktım. SEVGİLİM ♡

Bu isim şu an ekranımda öyle eğreti ve komik duruyordu ki kendi kendime gözlerimi devirdim.

Parmaklarım klavyenin üzerine gitti. Bu sefer acele etmeden, kelimelerimi dikkatle seçmeliydim. Hem minnetimi belli eden hem de araya net bir mesafe koyan, durumun sadece bir *acil durum yalanı* olduğunu açıklayan mesajı yazmak için derin bir nefes aldım.

“YA ÇOK ÖZÜR DİLERİM!!

Gerçekten çok çok özür dilerim!

***Sizi böyle bir şeye dâhil etmek istemedim,
yemin ederim.***

***Rastgele yazdığım numaraların
birine ait olması bile yeterince utanç vericiyken,
siz bir de bana yardım ettiniz.***

Çok teşekkür ederim.

***Masada üzerime öyle bir geldiler
ki sevgilim var yalanı atmak zorunda kaldım.
Teyzem fotoğrafını görmek isteyince işler karıştı.***

***Fotoğrafı yok dedim. Nasıl yok diye
sorguladılar. Sosyal medyasını araştırmak istediler.***

Sosyal medyası da yok dedim.

Bu sefer gerçekliğini sorguladılar.

***Ben de can havliyle numaranızı,
yemin ediyorum tamamen sallayarak,
rehbere ‘SEVGİLİM ♡’ diye kaydettim.***

***Tabii profilde de fotoğraf olmayınca teyzem, sana mesaj atmam
konusunda ısrar etmeye başladı. Ben de atmuş bulundum.***

Umarım sizi zor durumda bırakmamışımdır.

Allah sizden razı olsun.

Hakkınızı helal edin.

***Ve oyunu bozmadığınız için tekrar çok teşekkür ederim,
hayatımı kurtardınız.***

**Bir daha rahatsız etmeyeceğim,
numaranızı da siliyorum hemen!
İyi pazarlar dilerim.”
(Görüldü 12.32)**

**“Hop, yavaş gel bakalım gizemli sevgili!
Öyle hemen numara silip olay
yerinden tüymek var mı? ”
(Görüldü 12.34)**

**“Yalnız şunu söylemeden edemeyeceğim.
'Allah sizden razı olsun. Hakkınızı helal edin,'
kısımına kadar yazdıklarını ciddiyetle okudum.
Fakat sonrası gerçek anlamda kahkaha tufanıydı.
Sayende kendimi mahalleye cami
yaptırmış bir mümin gibi hissettim.
Ama rica ederim, ne demek.
Bugün bir teyze gazabından bir kadını
daha kurtardysak ne mutlu bize.”
(Görüldü 12.36)**

**“Ha unutmadan, zor durumda falan kalmadım.
Aksine pazar idmanı sonrası çocuklarla
otururken hayatımın en eğlenceli on dakikasını yaşadım sayende.”
(Görüldü 12.37)**

**“Yalnız fotoğrafı yok, sosyal medyası
yok yalanından sonra teyzenin sadece
mesaj at demesine şükretmen lazım.
Ben olsam kesinlikle aratır, sesini ve
konuşmanızı duymak isterdim jfdkjgfh.
Kadın haklı olarak duyduklarının sağlamasını yapmak istemiş.”
(Görüldü 12.38)**

Yazdığım o uzun, mahcup ve her şeyi açık açık anlatan özür mesajının ardından telefonun başında âdeta ecel terleri dökmeye başlamıştım. Ancak karşı taraftan gelen cevaplar, beklediğim olgun ya da anlayışlı tondan fersah fersah uzaktı. Adam durumu öyle eğlenceli, beni köşeye sıkıştırmayı o kadar keyifli bulmuştu ki attığı her mesajla zaten tavan yapmış olan

utanma duygumu katlıyor, beni âdeta oturduğum sandalyeyle birlikte yerin yedi kat dibine sokuyordu.

Gelen iğneleyici, dalga geçen mesajlara cevap vermiyor, sadece ekranın başında donakalmış bir şekilde *Okundu* bilgisi bırakıyordum. Evet, *Görüldü* atıyordum çünkü verecek tek bir mantıklı cevabım kalmamıştı; bir matematikçi olarak ilk kez bir problemin altında bu kadar ezilmiştim. Sessiz kalmaya, bu suskunlukla ona aradığı eğlenceyi vermemeye ve bu şekilde konuyu kapatıp onu hayatımdan defetmeye kararlıyım.

Fakat tam bu anda, ekranımda aniden beliren bir fotoğrafla bütün düşüncelerim bıçak gibi kesildi ve ben resmen donakaldım.

“Al... Artık sevgilinin bir fotoğrafı var.

Teyzene bir sonraki sorgusunda gösterirsin.”

(Görüldü 12.40)

Neredeyse ekranın tamamını kaplayan, yüksek çözünürlüklü bir fotoğraftı bu. Devasa camlarından içeri loş bir gün ışığının süzüldüğü, lüks bir spor salonunda çekilmişti. Arka planda üst üste dizilmiş ağırlık plakaları, demir barlar ve spor aletleri flulaşmış, tüm odak noktasını ön plandaki adama bırakmıştı. Üzerindeki omuzlarını ve biçimli kaslarını her şeyiyle ortaya çıkaran siyah kolsuz spor tişörtü, altına giydiği siyah sporcu şortuyla tezat oluşturmayacak kadar nizami duruyordu. Postürü, duruşundaki rahat ama son derece maskülen öz güven, fotoğrafa saniyelerce bakakalmama neden olacak kadar karizmatikti. Kumraldı ve saçları antrenmandan yeni çıkmış gibi nemli duruyordu. Arkasındaki aynadan yansıyan ters ışık yüzünden gözlerinin tam rengini net olarak seçemiyordum ama göz bebeklerine vuran loş aydınlıkta, bakışlarının kesinlikle açık renkli ve keskin olduğuna adım gibi emin olmuşum.

İlk saniyelerde yaşadığım görsel şoku atlatmaya çalışırken mantığım beni daha hızlı silkeledi.

“Hadi oradan Nisa,” dedim kendi kendime. “Bu kesinlikle Pinterest’ten ya da Instagram’daki o popüler yabancı fitness modellerinin hesaplarından yürütülmüş sahte bir fotoğraf.” Karşımdaki gizemli numara benimle dalga geçmeye devam ediyor, aklınca bana oyun oynuyordu.

Ah... Başarıyordu da.

İçimde bir yer, o balkondaki zehirli havadan beni tek bir hamleyle

çekip çıkaran o keskin zekânın sahibini tam da bu şekilde; bu kadar güçlü, bu kadar korumacı ve bu kadar nefes kesici hayal etmek istemişti. Telefonu elimde tutarken kalbimin atış yönü tümüyle değişmişti ve sessiz kalma kararlılığım, ekrandaki bu fotoğrafla birlikte ağır bir darbe almıştı.

“Yerin dibinden sesleniyorum:

***Biraz daha devam ederseniz
cehenneme ulaşacağım.***

Lütfen konuyu kapatabilir miyiz?

***Ben normalde asla böyle yalanlar söyleyen,
saçmalayan biri değilim.***

***Matematik öğretmeniyim ben, her şeyim
planlı programlıdır güya.***

Ama o masadaki baskıyı görseniz

***Siz de can havliyle ilk bulduğunuz
yılana sarılırdınız yemin ederim.***

Tekrardan her şey için çok teşekkürler.

***Fotoğrafınızı kullanacak durumlar
yaşamam inşallah. Yaşarsam da sizi bir***

daha asla rahatsız etmemem için

önden önlem aldığınız için teşekkürler. İyi günler!”

“Yılan mı? Aşk olsun.”

***“Ay özür dilerim. Sizi daha fazla meşgul
etmemek için hızlı olmaya çalışırken***

harflerin gazabına uğramışım. Yalan olacaktı o.”

“Anladım. Yalnız o bir daha

rahatsız etmem kısmını bir netleştirelim bence.

Çünkü şu an büyük bir sorunumuz var öğretmenim.”

“Ne sorunu?

Birine mi yakalandınız yoksa?

Eyvah, sevgiliniz falan mı gördü mesajları?

Kıyamet kopar, n’olur öyle

bir şey olmadığını söyleyin!”

“Sakin, sakin... Sevgilim falan yok,

bekâr ve zararsız biriyim.

Sorun sadece senin teyzenle alakalı.

Kadına kıymalı börek yeme sözü verdik.

Ben o böreği yemedem bu numarayı sildirmem djdjdd."

"Şaka yapıyorsunuz değil mi?

Teyzem onu masadakilere

hava atmak için söyledi.

Birkaç güne unuttur gider zaten."

"Ama ben unutmam."

"Hafızanızda bir börekle kalıyor

olmak sanırım değişik bir tecrübe olacak.

Size iyi şanslar. Oyun bitti."

"Oyun bitti mi? Hiç sanmıyorum."

"Bu ne demek?"

"Teyzen gibi ısrarcı karakterler

bu işin peşini bırakmaz.

Yarın öbür gün, 'Eee, hani nerede

senin bu çocuk, niye aramıyor?' diye sormayacak mı?"

"Evet. Soracak... Kesin soracak.

Hatta kronometreyi başlattı bile, eminim.

Fakat ben bir yolunu bulurum."

"Nasıl bir yol?"

"Ayrıldık derim."

"O zaman neden bu kadar zahmete katlandın ki?

Hiç yalan söylemeseydin."

"Söylemiş bulundum bir kere."

"İşte ben de tam olarak bunu diyorum öğretmenim.

Madem bir kere söylemiş bulundun,

bari arkasında dur da şu ayrılık

travmasını teyzene hemen yaşatıp kadını üzme. Günah."

"Bizim günahımız sizi neden ilgilendiriyor?"

"Sonuçta sizin günahınıza beni de dâhil ettiniz.

Cehennemde birlikte yanacaksak ilgilendirir."

"Yalnız... Biz bu konuşmayı neden

hâlâ devam ettiriyoruz?"

Yani, teşekkür ettim, durumu açıkladım.
Siz de sağ olun anlayış gösterdiniz.
Şu an yabancı bir erkekle pazar geyiği
yapıyor konumuna düşmek üzereyim
ve bu beni gerçekten çok geriyor.”

“Önce yılan, sonra geyik...

Bakalım konuşmanın sonuna
kadar daha kaç hayvana benzetileceğim?”

“Lafın gelişi söylediğim bir şeydi.
Özür dilerim.”

“Ne kadar çok özür diliyorsun.”

“Gerektiği için diliyorum.”

“Öyleyse ben de özür dilerim
çünkü konuşmayı istediğin
kadar erken kesmeyeceğim.
Ucunda kıymalı börek var, değil mi?”

“Spor sizi acıktırmış olmalı.
Bence benimle uğraşmak
yerine buna bir çare bulun.”

“Aç değilim ama kıymalı böreğe zaafım var.”

“O zaman börekçiye gidin.”

“O zaman evinizin adresini alabilir miyim?”

“Ben gerçekten kapatıyorum konuyu.
Lütfen siz de yazmayın artık.
Tekrar her şey için teşekkürler, iyi günler.”

“Tamam tamam
Sadece takılıyordum. Her zaman
bu kadar garip ama eğlenceli bir muhabbet bulamıyorum.
Ama amacım seni germek değildi. Özür dilerim.”
(Görüldü 12.52)

“Ah kalbim. Gizemli sevgilimden görüldü yedim.
Sıradaki adım ne olacak?

Numaranın yanındaki fotoğrafın mı gidecek?”

“Numaramın yanında fotoğrafım mı var?”

“Sanırım herkese açık bir profilin var.”

Kahretsin! Herkese açık bir profilim olduğunu nasıl unutturdum? Korku ve panik bir anda bütün vücudumu ele geçirirken, sırtımdan aşağı buz gibi bir ter damlasının süzüldüğünü hissettim. Ben adamın kim olduğunu, neye benzediğini *Pinterest* şüphesiyle sorgularken; o, benim kim olduğumu, yüzümü, belki de hakkımdaki birkaç detayı çoktan kendi ekranında görmüştü bile!

Hızla mesaj ekranından çıktım. Kalbim göğüs kafesimi delmek ister gibi çarparken uygulamanın ayarlar kısmından profilime geçiş yaptım. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve ekrana baktım. Neyse ki... Çok şükür ki geçen ay Sümeyye’nin Büyükağa’da o güzel ışıkta, profesyonel kamerasıyla çektiğı pozu değıştirmemiştim. Fotoğrafta kilisenin meşhur kapısında arkamı dönmüşüm gibi hafifçe yan profilden çıkmıştım; yüzüm tam net değildi ama yine de bendim işte.

Daha fazla vakit kaybetmeden gizlilik ayarlarına girdim. Profil fotoğrafı seçeneğini bulup Herkes olan ayarı Sadece Kişilerim yaptım.

Zihnindeki o rasyonel, kriz anlarında çalışan matematikçi yanımda nihayet kontrolü ele geçirmiş, saniyeler sonrası için harika bir kaçış planı hazırlamıştı. Bu adam benim rehberimde geçici olarak duruyordu. Şimdi beni kendi rehberine kaydetmiş olsa bile -gerçi hâlâ profil fotoğrafı gözük-müyordu, belki de etmemişti- ben birazdan bu saçma muhabbeti bitirip rehberimdeki o hayalî sevgiliyi silecektim ve böylece o fotoğrafım onun için de sonsuza kadar silinecekti.

***“Neyse, birkaç saatlik sevgilin olarak
sana bir tavsiyede bulunmak istiyorum.***

Bence numaramı hemen silme.

En azından bir iki gün rehberinde kalayım.

***Teyzenle ne kadar sıklıkla
görüşüyorsun bilmiyorum ama***

***Aniden, ‘Ara da sesini duyalım,’ falan
derse elin ayağına dolanmasın.***

***Bu arada, ben de kendimi tanıtmadım,
Alp ben. Rehberindeki sevgilin.”***

“Şey... Tamam, mantıklı.

**Yani mantıklı derken, teyzemin aniden sorma
ihtimali evet, var.**

O yüzden iki gün daha silmeyeceğim.

Ama sadece iki gün!

Sonra tamamen bitiyor bu durum.

**Ben de Nisa... Memnun oldum
diyeceğim ama durumun
vahametinden diyemiyorum."**

"Memnun oldum Nisa Öğretmen'im.

Bak, yavaş yavaş birbirimizi anlıyoruz.

İki gün süremiz var yani, güzel.

Peki bu iki gün içinde sana mesaj atmam gerekli mi?"

"Hayır."

**"SEVGİLİM ♡ kişisinin sana hiç mesaj
atmaması teyzenin radarına takılmaz mı?"**

"Takılmaz... Yani umarım takılmaz.

Hem neden bana mesaj atasın ki?

Biz sevgili bile değiliz.

**Allah'ım ben ne diyorum ya,
iyice saçmalamaya başladım.**

Alp Bey, lütfen..."

"Bey mi? Yılana ne oldu? Geyik falan?"

"Onlar için özür diledim ya."

"Özür dileyince her şey geçiyor mu, Nisa Hanım?"

**"Bakın. Siz benden daha rahat birisiniz
anladığım kadarıyla.**

Hatta belki şu anda arkadaşlarınızda

dalga bile geçiyor olabilirsiniz.

ama ben gerçekten çizgileri olan biriyim.

**Bu konuşma uzadıkça kendimi
çok suçlu ve tuhaf hissediyorum."**

"Tamam, sakın ol Nisa. Çizgilerine saygım sonsuz.

Sana zorla mesaj attıracak hâlim

yok ya da sapık gibi her dakika sana mesaj atmayacağım.

**Yalnızca... Numaramı silmediğin
o iki gün boyunca teyzenin şüphelenmeyeceği
kadar küçük, sadece inandırıcılık odaklı
bir iki mesajlaşma fena olmazdı diye düşünmüştüm.
Malum, şu anda bile her an odana dalabilir."**

"Odama dalabilir mi?

Siz nereden biliyorsunuz odamda olduğumu?"

"Odanda mısın?"

"Evet."

**"Ortaya atılan yemi bu kadar
kolay kaptığına göre kahvaltı gerçekten çetin geçmiş.
Bence sen de gidip bir şeyler yemelisin."**

**"Aç değilim ama sen pazar
sabahı için fazla hazırcevapsın."**

**"Bu söylediğini iltifat olarak alacağım
ve kibar bir beyefendi olarak teşekkür edeceğim.
Ayrıca nerede olduğunu tahmin etmek zor değil.
Bu kadar panik yapan biri herhâlde
kahvaltı masasında ya da evin salonunda
bana bu mesajları yazmıyordur.
Kendini bir yere kilitletiğin çok belli."**

"Tuvalette de olabilirdim."

**"Yine kibar bir beyefendi olarak
bu ihtimali de düşünmek istemiyorum."**

**"Neden? Yoksa bizim tuvalet
kullanmadığımızı mı düşünüyorsunuz?"**

"İnsan değil misiniz?"

"Evet."

**"Demek bu yüzden beni sürekli bir
hayvana benzetme ihtiyacı hissettin.
İçgüdüsel bir yakınlık."**

Ah! İçimden yükselen amansız öfkeyle birlikte telefonu çalışma masasının üzerine âdeta fırlattım. Normal zamanda bir erkeğin her söylediğime anında bir açık bulması, kelimelerimi bana karşı bir silah gibi kul-

lanması ve zekâsıyla beni böyle köşeye sıkıştırması belki içten içe ilgimi çekebilirdi. Hatta bu ince zekâ oyunundan hafifçe etkilenebilirdim bile. Ama şu an? Şu an mantığımın sınırları çoktan zorlanmıştı; damarlarımdaki adrenalin seviyesi tavan yapmıştı ve ben aşırı -ama kelimenin tam anlamıyla aşırı- öfkelenmiştim.

Kendimi hiç bilmediğim bir satranç tahtasında, kurallarını sonradan öğrendiğim bir oyunun içinde piyon gibi hissediyordum. Üstelik bu adam, attığım her hamleyi önceden tahmin edip beni şah mat etmeye çalışıyordu. Benim çaresizliğim, onun pazar eğlencesi hâline gelmişti.

Bu delilik, bu saçmalık daha fazla uzayamazdı. O yalanı söylediğim, o numarayı rastgele tuşladığım dakikaya lanet okuyarak telefonu tekrar elime aldım. Bu konuşma bitmeliydi. Hem de hemen, tam şu saniyede!

“Siz... gerçekten korkunç birisiniz.

Ben... Ben kapatıyorum telefonu.

Teyzem gelirse de ayrıldık derim, ne hâli varsa görsün.”

“Djdjjd tamam tamam, kapatma.

Söz, bir daha üstüne gelmeyeceğim.

***Ama börek sözünüzü unutmadım,
haberiniz olsun.”***

“Ay ne börekmiş ya!”

“Lütfen o böreğin bir adı var.

Kıymalı börek :D”

“İyi günler, Alp Bey!”

“Mutlu pazarlar, Nisa Öğretmen'im.”

Spor Salonu Aile İndirimi

Yalın - Yeniden

Nisa

Telefonu kapatıp masaya fırlatmamla birlikte odamın kapısı arkasından bir kasırga varmış gibi büyük bir gürültüyle açıldı. Sevda teyzem âdeta içeriye daldı. O an öyle boş bulunmuş, öyle irkilmişim ki oturduğum sandalyeden kalkıverdim. Kalbim anında boğazımda atmaya başladı. Çocukluğumdan kalma, ne zaman ödüm kopsa sığındığım batıl bir refleksle sağ başparmağımı hemen damağına bastırıp yukarı doğru ittim ve ciğerlerime derin bir nefes çekmeye çalıştım.

“Ay teyze, ödümü kopardın!” diye çıkıştım, sol elimi fırlayacakmış gibi göğüs kafesimi döven kalbimin üzerine bastırarak. “Kapıyı çalsaydın keşke, kalbime iniyordu ya!”

Teyzem, yüzünde o her şeyi bildiğini iddia eden, insanı çileden çıkaran pişmiş kelle gibi gülüşüyle odanın içine süzüldü. Attığı her adımda, odamın bana ait özel alanını biraz daha ihlal ediyor, beni kendi kaleme sıkıştırıyordu.

“Gizlimiz saklımız mı var, aşk olsun Nisakuşum,” dedi, sesindeki sahte alınganlıkla benimle dalga geçercesine. Omuzlarımı dikleştirip gardırobun kapağına doğru bir adım attım. Sırf haklı çıkmak ve araya bir sınır koymak için, “Üzerimi değiştirecektim teyze,” diye üsteledim.

Ancak Sevda teyzemi böylesi mantıklı, klasik bahanelerle durdurmak imkânsızdı. Elini havada uçan hayalî bir sineği kovalar gibi salladı. “Aman, sanki görmediğimiz şey. Küçüklüğünde altını az mı temizledim ben senin?” diyerek bu son savunmamı da tek hamlede savuşturdu. Ardından gözlerini kurnazca kısararak bana doğru yaklaştı.

“Ayrıca, balkondan öyle kaçır gibi kalkma sebebinin erkek arkadaşınla konuşmak olduğunu tahmin ettim. Sahi, adı neydi bakayım bizim şu gizemli eniştenin?”

Zihnim o an maruz kaldığım bu ani baskıyla yine kilitlendi. Hiç düşünmeden, zihnimin dehlizlerinden kopup dudaklarımdan dökülen ilk kelimeyi serbest bıraktım.

“Alp.”

Kelime odanın içinde yankılanırken, kendi hızıma kendim bile şaşıp içten içe büyük bir panik yaşadım. *Alp* mi? Gerçekten mi? Hafızam bana nasıl bir oyun oynuyordu? Az önce ekranda gördüğüm o spor salonundaki fotoğrafa o kadar mı odaklanmışım ki adamın ismine bile takılmadan bu ismi bu kadar kolay benimsemiştim?

Teyzem, ismi duyar duymaz dudaklarını büzdü. Başını *fena değil* der gibi onaylarcasına salladı. “Ama tam bir fırlama ismi, haberin olsun. İplerini sıkı tut yoksa başka kızlar o ipleri boynuna dolar, benden söylemesi.”

Teyzemin bu çağ dışı flört tavsiyelerine karşı gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Sabır dilenir gibi bakışlarımı tavana diktim.

“Neyse...” dedi teyzem, asıl konuya gelmek için acele ederken yatağın kenarından kalkarak. “Şu bizim Alp’e sor bakayım, gittiği spor salonundan memnun muymuş?”

Bu sorusuyla birlikte başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Odadaki o haziran sıcağı bir anda sıfırın altına düşmüş gibi dondum kaldım. Benim tam anlamıyla mavi ekran vermişti. Kekeleyerek, “Ne... Ne yapacak-sın ki spor salonunu?” diye sordum.

Teyzem, benim bu tepkimi komik bulmuş gibi gıcık, tiz bir sesle güldü ve beni hafifçe itekleyerek çalışma masamın önündeki sandalyeme kuruldu. “Herhâlde seninkini dikizlemeye gitmek için spor salonuna kayıt yaptıracak değilim,” dedi ama hemen sonra, kendi söylediği bu çığınca

fikir nedense kafasına fazlasıyla yatmış gibi gözleri parıldadı. İşte bu, başıma gelebilecek en korkunç şeydi.

“Yaza fit giremedim, malum. Bari kışa fit gireyim,” diyerek devam etti, kendi kendini ikna ederek. “Ne zamandır düzgün bir spor salonu arıyordum etrafta. Eğer bizim çocuk memnunsam, ben de oraya gidip bir bakayım. Hem belki bana aile indirimi falan yaptırır, ha? Ne dersin?”

Kelimenin tam anlamıyla kalakalmıştım. Aile mi? Adamı daha tanımadan, adını bile yeni duymuşken direkt aileye mi kabul etmişti yani? Boğazıma devasa bir yumru oturmuştu; ne cevap vereceğimi, bu durumdan nasıl sıyrılacağımı kesinlikle kestiremiyordum.

Ve tam o saniyede, dehşet verici gerçeğin farkına vardım: Ben Alp’in sadece hangi spor salonuna gittiğini değil, aslında bu koca şehirde, hatta bu ülkede yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordum!

Lanet kere lanet!

Daha fazla açık vermemek, yüzümdeki bu panik ifadesini ona yakalatmamak için, “Tamam teyze, sorarım ben ona bir ara,” diyerek geçiştirip odadan postalamaya çalıştım. Ancak Sevda teyzem, mahallenin en sıkı sorgu memurundan bile daha dişliydi.

“Ee sor hadi.”

“Teyze daha yeni konuştuk. İşleri var.”

“Arkadaşlarıyla değil mi bu çocuk? Senden daha önemli degillerdir herhâlde.”

“Degiller tabii ki ama sırf ben önemliyim diye sürekli muhabbetlerini bölecek degilim.”

Teyzem düşünceli bir ifadeyle yüzüme baktı. O her zamanki ifadesi yüzünden siliniverdi. Bakışlarında ilk kez gördüğüm, derin ve düşünceli bir karanlık belirdi.

O an anladım ki aslında bana bakarken beni değil, kendi geçmişini, kendi evliliğini düşünüyordu. Eniştem, mahallenin en varlıklı, köklü ailelerinden birinin oğluydu. Teyzemi henüz lise sıralarındayken, gençliğinin ve güzelliğinin en taze döneminde âdeta bir kupa gibi seçip aileye gelin olarak almıştı. Teyzem hiçbir zaman ekonomik zorluk çekmemiş, okumamış ya da bir meslek edinmemiş olmasının maddi eksikliğini hiç yaşamamıştı. Zaten tam da bu yüzden kendi hayat formülünü tek doğru kabul

ediyor ve evlilik konusunda tepemde boza pişirip bana baskı yapıyordu. Onun mantığına göre bir kadının kurtuluşu, arkasını yaslayabileceği güçlü bir erkek cüzdanından ibaretti.

Fakat tam şu an yüzünde yakaladığım o gölge, madalyonun diğer yüzünü fısıldıyordu. İçten içe, kimselere itiraf edemediği o entelektüel eksikliği ve güvensizliği aslında ne kadar derin yaşadığını görebiliyordum. Eniştemin ve o varlıklı ailenin karşısında sadece *ev hanımı* olarak kalmanın ezikliğini kapatmak ister gibi yıllardır sürekli ekstrem diyetlerle, bitmek bilmeyen spor arayışlarıyla uğraşıp duruyordu. Kendini her an daha genç, daha güzel yapmak ve yaşlanan bedenini kocasına hâlâ beğendirebilmek için amansız bir savaş veriyordu. Bir mesleği, kendi kazandığı bir statüsü olmadığı için hayattaki tek varoluş kalesini -yani kocasını- kaybetmekten deli gibi korkuyordu. Bu yüzden de sürekli bir eli telefondaydı ve eniştemi kontrol edip duruyordu. *Her yerde, her zaman...*

“Tamam o zaman.”

Teyzem oturduğu yerden kalktı. Kapıya doğru yürürken, “Birkaç saate annenle alışverişe çıkacağız zaten. O zamana kadar haber et bana, dönerken yolumuzun üzerindeyse uğrar fiyat alırım,” demeyi ihmal etmedi.

“Tamam teyze.”

Kapıyı arkasından kapatmadan önce son bir kez bana baktı. “Hadi, bekliyorum mesajı!” *Tamam* dercesine başımı salladım. Kapı sonunda kapandığında, odada sadece benim hızlı nefes alışverişlerim ve elimde sıkı sıkı tuttuğum telefon kalmıştı. Ekranın loş ışığı yüzüme vururken, kalbimin ritmi daha da hızlandı. Tükürdüğünü yalayacak olmak, daha birkaç dakika önce, “*Bu konuşma bitmeli!*” diyerek hırsla kapattığım sohbet ekranına şimdi kendi rızamla, âdeta tıpış tıpış geri dönmek fazlasıyla canımı sıkıyordu.

Gururum resmen ayaklar altındaydı ve bunun tüm suçlusu teyzemdi.

Hayır, bendim. Bile isteye kendimi bu duruma sokmuştum.

Kendimi berbat hissediyordum.

Eğer şimdi o yabancıya bu soruyu sormazsam, teyzem birkaç saat onra bu odaya tekrar dalarak, “*Hadi, yazamadın herhâlde, Alp’i ara da honorlöre al, birlikte soralım,*” diyecekti. Bu tam da onun yapacağı türden bir yüzsüzlüktü ve o zaman her şey patlardı.

Derin bir nefes aldım, omuzlarımı çaresizce düşürdüm. El mahkûm, parmaklarım titreyerek telefonun kilidini açtım ve tekrar mesaj ekranına girdim.

***“Alp Bey yine rahatsız ediyorum ama...
Müsaitseniz ufak bir konu danışacaktım?”***

Mesajı göndermemle birlikte, kutucuğun sağ altındaki o gri çift tik anında maviye döndü. Alp sanki telefonun başında pusuya yatmış, benim pes edip ona geri yazacağım anı kolluyordu. Kendimi ava çıkmış bir avcının ağına kendi rızasıyla yürüyen ürkek bir av gibi hissettim. Saniyeler sonra, isminin hemen altında beliren üç gri nokta hareketlenmeye başladığında gayriihtiyari nefesimi tuttum.

“İşte bu beklemediğim hızda bir dönüş oldu.

Dinliyorum.

Pardon, daha doğrusu okuyorum.”

***“Spor yaptığınızı söylemiştiniz.
İstanbul’da önerebileceğiniz
bir spor salonu var mı?
Esenler taraflarında.”***

“Ow... İstanbullusun. Hem de Esenler?

***Sanırım bundan sonra konuşma
şeklime ekstra dikkat
etsem iyi olacak.”***

***“Eh... Dikkat ederseniz fena olmaz.
Esenler’in namını bildiğinize göre siz de
İstanbul’da yaşıyor olmalısınız.”***

***“Esenler’in namını bilmek için
İstanbul’da yaşamaya gerek
yok bence.”***

“Nerede yaşıyorsunuz o zaman?”

“Beni mi merak ediyorsun sen?”

Gözlerim ekrandaki yazıda takılı kalırken, yanaklarımın anında alev alev yandığını hissettim. Utanç ve öfke dalgası kulaklarıma kadar tırmanırken parmaklarım klavyenin üzerinde şuursuzca hareket etmeye başladı. Durumu inkâr edecek, üste çıkacak, fırlattığı taşı bana geri çevirecek bir

şeyler yazıp yazıp siliyordum. Klavyedeki harfler birbirine giriyor, yazdığım hiçbir cümle içimdeki sıkışmışlığı hafifletmeye yetmiyordu.

Tam bu kaosun ortasında, içimde hiç itiraf etmek istemediğim *-kendimden bile saklamaya çalıştığım-* o karanlık köşe beni gafil avladı. Kendimi bir anlığına, bu gizemli numaranın arkasındaki adamın her bir detayını; ses tonunu, o salondaki duruşunu, hayata karşı bu rahat tavrını deli gibi merak ederken buldum. Sadece birkaç dakika önce, *"Konuşma bitti!"* diyen ben değilmişim gibi, zihnim adamın bilinmeyenlerini çözmek için formüller üretmeye başlamıştı.

Bu farkındalık beni daha da çileden çıkardı. Şu an karşımda duran Alp'e değil, en çok da bu kadar çabuk yelkenleri indiren, bir fotoğrafla ve iki satır kelime oyunuyla dengesi sarsılan kendime kıızıyordum. Kendime duyduğum yoğun öfkeyle birlikte klavyeye hırsla dokunmaya başladım, parmaklarımı neredeyse ekrana geçirecektim.

"Etmiyorum. Çünkü oyun kurallarına göre artık İstanbullusun."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü ben İstanbul'dayım ve biz sevgiliyiz. Diğer türlü nasıl görüşeceğiz? Işınlanmayı bulmadıysan tabii..."

"Uzak mesafe ilişkisi diye bir şey var Nisa."

*Belki de sevgilimi her özlediğimde
sırf onu görmek için başka şehirden
atlayıp geliyorum. Olamaz mı?"*

"Ah romantik serseri. Olamaz. İstanbullusun, nokta!"

*"Bu söylediklerimden sonra romantik
serseri yerine hanımcı daha çok uyar sanki.
Noktanı balla bölüyorum ama
başka şehirde olmam şu anki sahte
sevgililik oyunumuzda senin işine daha çok yaramaz mı?"*

"Ne gibi?"

*"Ailen sürekli yan yana olduğumuzu düşünmez böylece.
Görüşemediğimiz için mesajlaşmak bahanemiz olurdu falan..."*

Haklıydı. Eğer İstanbul'da olursa hayatım kısıtlanırdı. Uzak mesafe ilişkisi hem dışarıda olduğum süreleri rahatlatır hem de evde geçirdiğim zamanı anlamlaştırırdı.

"Ah... Bunu düşünmemiştim.

Bak bu mantıklı.

Tamam, İstanbul dışından

olman işime gelir.

Öyle misin gerçekten?"

"Aslen Alanyalıyım ama İzmir'de yaşıyorum."

"Gerçekten mi? Neden Alanya değil de İzmir?"

"Ben sana neden İstanbul

diye soruyor muyum küçük hanım? "

"Yine haklı çıktın ve ben

bundan nefret ettim.

Neyse... Konumuza dönelim.

*İstanbul'da önerebileceğin bir
spor salonu yok yani, öyle mi?"*

"Hayırdır, cidden spora mı başlıyorsun?"

"Teyzem başlayacakmış."

"Şimdi anlaşıldı mesaj atma nedenin.

Bak, teyzenin çat kapı sorular

sorabilecek biri olduğu konusunda

haklıymışım demek ki."

"Tamam tamam, yine ve yeniden

haklı çıktın. Alkışlar senin için!

Şimdi soruma cevap verecek misin?"

"Bence biz bu sevgililik sözleşmesini

iki gün değil, iki hafta uzatalım.

Ne dersin?"

"Hayır, iki gün gayet yeterli.

Cevap?"

"Bak, üçüncü gün özleyip yazarsın,

cevap vermem ama."

"Bu da ayrılma bahanemiz

olur işte, fena mı? Cevap??

**"O taraflarda takılan pek arkadaşım
yok ama senin için özel bir araştırma yapacağım."**

"Bütün arkadaşların spor mu yapıyor senin?"

"Hemen hemen hepsi, evet."

**"Vay be... Sürpriz yumurtadan
çıkan arkadaş grubu gibi.
Güzelmiş."**

"Neden? Seninkiler yapmıyor mu?"

**"Benimkiler kafasını işten
kaldırabilse belki yaparlar."**

"Eee... Bizim de işimiz bu."

"Ne? Spor mu?"

Dur, sakın bana fitness antrenörüüm deme..."

"Tamam, demem."

"Öyle misin yoksa?"

"Söz verdim, söyleyemem."

"Öylesin!"

**Şimdi anlaşıldı pazar sabahının
köründe neden sporda olduğun..."**

**"Sağlam kafa sağlam vücutta
bulunur Nisa Hanım.
Sana da tavsiye ederim."**

**"Pardon? Oradan bakınca spor
yapmayan biri gibi mi duruyorum?"**

**"Profil fotoğrafına bakılırsa
kesinlikle yapıyor gibisin...
Ama konuşmalarımıza bakarsak
yalnızca Allah vergisi bir şans ve
genetik mucizesi gibi duruyor."**

"Neyse, bu konuşma çirkin yerlere gitmeden kapatsak iyi olur.

O zaman senden haber bekliyorum."

"Tamamdır. Sorup dönerim sana."

“Teşekkür ederim. Görüşürüz.”

“İnşallah.”

Attığı son mesajın ardından kalbimin ritmi öyle bir kontrolden çıktı ki göğüs kafesimi döven güçlü atışları dışarıdan baksa biri görecekti sandım. Göğsüm hızla inip kalkıyor, kulaklarımda kendi nabzımın o *güm güm* sesini duyuyordum. Kendime olan öfkem, odanın içindeki o boğucu haziran sıcağından daha çok yakıyordu canımı. Sırf Sevda teyzemin bitmek bilmeyen dırdırından kaçayım derken, kendi ellerimle düştüğüm bu kör kuyuda çırpınmaktan nefret etmiştim.

Telefonu masanın en uç köşesine, ekranı yere bakacak şekilde sertçe bıraktım. Sanki görmez ve o titreşimi hissetmezsem kalbimin bu delice çarpıntısı da duracaktı. Alp, teyzemi başımdan savacak salon adını gönderene kadar bu odadan çıkmamaya karar verdim.

Hırsla sandalyeme kuruldum ve masanın üzerinde bana melül melül bakan o kalın test kitabını kendime doğru çektim. Elime siyah kurşun kalemimi aldım, derin bir nefes verip ilk sorunun üzerine eğildim. Benim asıl gerçeğim, geleceğim bu kitaplardaydı; telefonun ucundaki o gizemli yabancının eğlenceli mesajlarında değil.

İki Günlük Sevgili

Görkem Erkan - İki Günlük Aşk

Nisa

Aradan tam üç saat geçmişti. Üç saat, yüz seksen dakika, on bin sekiz yüz saniye... Zamanı böyle ince ince dilimlemek, her bir saniyenin ağırlığını göğsümde taşımak tam bir matematikçi işiydi ama bu kez sayılar canımı yakıyordu.

Önümdeki logaritma testinin üçüncü sorusuna artık tamamen boş ve anlamını yitirmiş gözlerle bakarken, kurşun kalemi parmaklarımın arasında hırsla, neredeyse kıracak gibi döndürüyordum. Beyaz sayfa, kafamı toplamaya çalışırken karaladığım yarım yamalak formüllerle, eğri büğrü X'lerle doluydu ama benim aklım, ruhum, bütün dikkatim masanın köşesinde yüzüstü duran telefonun ekranındaydı.

"Sorup dönerim," demişti. Sadece bu kadar. Bir spor salonunun adını öğrenmek ne kadar zor olabilirdi ki? Altı üstü arkadaş grubuna bir mesaj atacaktı. "Acaba acil bir işi mi çıktı? Yoksa beni böyle ağaç kavuğunda bekletip gıcık etmek için bilerek mi geç yazıyor? Balkonda pusuya yatan o pratik zekâlı adam gitti, yerine bir ego prensi geldi resmen," diye söylendim kendi kendime.

Sırf daha fazla o ekrana bakıp gururumu çiğnememek için elimdeki kalemi masaya hırsla fırlattım. Sandalyeyi geriye itip aniden ayağa kalk-

tım. Bu dört duvar arasında, sınav kitaplarının ortasında hapsoldükça düşüncelerim büyüyor, duvarlar üzerime daralıyordu. En iyisi içeri geçip ailemin o sıradan gürültüsüne karışmak, bir şekilde dikkatimi dağıtmaktı.

Odamdan çıktığım anda annem salondan o her zamanki buyurgan sesiyle, “Nisa!” diye seslendi.

“Ara mı verdin kızım?”

“Evet anne!”

“Ee öyleyse, hadi bize güzel birer kahve yap da içelim karşılıklı. Şöyle bol köpüklü olsun.”

“Tamam anne, yapıyorum şimdi,” diye seslendim. Adımlarımı mutfağa doğru yönlendirirken, “Gelin kahvelerini de içeriz,” diye bağırان teyzemi duymazdan geldim.

Mutfağa girdim. Telefonu tezgâhın üzerine bıraktım. Bakır cezveyi elime alıp musluğun yolunu tuttum. Suyu göz kararı koyarken telefonum aniden o meşhur, artık ezberlediğim tanıdık melodiyle titredi. Kendimi engelleyemedim, resmen tezgâhın üzerine doğru atıldım. Elimdeki cezve kahve kavanozuna çarpıp onu neredeyse devirecekti. Ekranı hızla ters çevirip de o ismi -SEVGİLİM ♡ yazısını- gördüğümde kalbimin göğüs kafesimi delmek istercesine delice zorladığını hissettim.

Ve bu kesinlikle bu dünyadaki en saçma, en mantıksız şeydi.

“Esenler’in altını üstüne getirdim diyebilirim.

Arkadaşları biraz darladım ama

teyzen için nokta atışı bir yer

buldum.

Ayrıca bu kadar beklettiğim için

kusura bakma sevgilim.

Acil bir antrenman programı

ayarlamam gerekti.

Telefonu ancak elime alabildim.”

Mesajı ekrandan okumuştum. Okur okumaz da saatlerdir içimde biriken o kapkara, sıkıntılı bulutların sanki sihirli bir değnek değmiş gibi anında dağılıverdiğini hissetmişim. Göğsümdeki o boğucu baskı uçup gitmiş, yerini garip bir hafifliğe bırakmıştı.

Yine de içimdeki o gururlu kadın hemen yelkenleri suya indirmek, *"Bak nasıl da yolunu gözledim"* mesajı vermek istemiyordu. Bu yüzden mesajı açıp cevap vermek yerine kahveleri hazırlamaya devam ettim. Cezveyi ocağa koyduğumda fincanları hazırlamak için dolapları açıp kapattım. Fakat gözüm sürekli telefondaydı. Aklım ise atmadığım cevapta.

Tepsiye fincanları, su bardaklarını ve yanına ikramları hazırladıktan sonra ocaktaki kahveyi birkaç kez daha karıştırdım. *"Yeteri kadar zaman geçmiştir,"* diye kendimi kandırarak telefonu elime aldım.

*"Yanımda kimse yok. Role girmek
zorunda hissetme kendini.
Ve teyzem adına teşekkür ederim.
Neresiymiş bu gizemli salon?"*

*"Rica ederim. Esenler Dört yol'a yakın,
sadece kadınlara özel butik bir
pilates ve fitness salonu. Sahibi yakın
bir arkadaşımın eski antrenörü,
yani oldukça güvenilir.
Konumunu atıyorum."*

"Teşekkürler."

"Bu arada... Bilerek geç cevap verdin değil mi?"

"Alakasız bile yok."

"Mesajları ekrandan okuduğunu biliyorum."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Sadece his."

*"Yanlış alarm, Alpçığım.
Annemlere kahve yapıyorum.
Kendini nimetten sayma yani."*

"Tamam. Öyle diyorsan öyledir.

*Başka isteyeceğin bir şey
yoksa işimin başına dönmem gerekiyor."*

"Şu anlık yok. Çekilebilirsin."

Attığım o son cüretkâr, âdeta ona meydan okuyan mesajdan sonra telefonun ekranına bakıp kendi kendime kıkırdamaktan alıkoyamadım. Alp'in o her durumu anında lehine çeviren, insanı köşeye sıkıştıran o aşırı

öz güvenli tavrına karşı bu kez küçük ama tatlı bir zafer kazanmış gibi hissediyordum.

“Hanımcıyız dedik diye gördüğümüz muameleye bak.

İnsan saatlerdir yaptığım araştırmanın hatırına biraz olsun konuşkan olur.”

“Seni tanımıyorum, Alp Bıla Bıla.”

“Adım Alp Aslan Uğurlu.

Şimdi söyle bakalım. Tanımak istiyor musun?”

Ekrandaki son mesajı okuduğum anda, parmaklarım klavyenin üzerinde öylece donakaldı. Az önce içimi ısıtan o muzır neşe, saniyeler içinde yerini buz gibi bir ciddiyete ve göğsüme oturan o tanıdık, ağır korkuya bıraktı.

İçten içe, kendime bile yüksek sesle itiraf edemediğim bir yerlerde, bu gizemli adamı gerçekten tanımak istiyordum. Onun o keskin zekâsını, beni dakikalar içinde o masadan çekip alan pratik hamlelerini ve kendine olan o tuhaf güveni merak ediyordum. Ama diğer yanımda... Diğer yanımda, bu ülkede yaşayan her genç kadın gibi acımasız gerçeklerle örülüydü.

Televizyonu her açtığımda, sosyal medyada her gezindiğimde karşıma çıkan, o içimi paramparça eden *kadın cinayetleri* haberleri bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. Sadece bir mesajla, rastgele bir numarayla hayatıma giren bu yabancıнын kim olduğunu, arkasında nasıl bir canavar ya da nasıl bir niyet sakladığını bilemezdim. Mantığım ve savunma mekanizmam anında en yüksek perdeden alarm vermeye başladı. Kendimi korumak, o güvenli dört duvarımın arkasına saklanmak zorundaydım.

“Tanımaya değer biri misin?”

“Bilmem. Bunu tanımadan sen de bilemezsin.”

“Vaktim çok kıymetli.”

“Yani, seni tanımak için zaman ayıramam mı diyorsun?”

“Zaman ayırmaya gerek olduğunu düşünmüyorum.”

Mesajı gönderdikten sonra mutfaktaki havanın aniden ağırlaştığını hissettim. Ekrandaki, *“Zaman ayırmaya gerek olduğunu düşünmüyorum,”* cümleme baktıkça, korunma içgüdüleriyle o savunma duvarlarımı biraz fazla mı yüksek ördüm diye düşünmeden edemedim; sözlerim o kadar soğuk ve net duruyordu ki...

Gelecek cevabı beklerken nefesimi tuttum. Bu sefer o tanıdık üç noktada hemen belirmedi. Maviye dönen tikler, karşı tarafın bu soğuk sözleri sindirmeye çalıştığının kanıtı gibiydi ve Alp bir süre sessiz kaldı.

“Anladım. Ben durumu biraz yanlış yorumlamışım demek ki. Haklısın, kimse kimseye zorla zaman ayırmak zorunda değil.”

Nihayet o cevap ekranıma düştüğünde, o ana kadarki oyunbaz, flörtöz ve her durumla dalga geçen Alp’ten eser yoktu. İçim bir anda tuhaf bir suçluluk duygusuyla ürperdi. Neden bilmiyorum ama bu sözleri canımı acıtmıştı. Ne cevap vermem gerektiğini bilmiyordum.

“Senin o değerli zamanından daha fazla çalmayayım. Yarın akşama kadar sevgililik bir durum gerekirse yazarsın. İyi günler.”

Donakalmıştım. Telefon avucumun içinde öylece kalırken, az önce içimi ısıtan o tatlı çarpıntı bıçak gibi kesildi; yerini boğazıma oturan kocaman, can yakıcı bir yumruya bıraktı. Alp resmen resti çekmiş, aramızdaki o görünmez ama tatlı çizgiyi tek bir hamlede silip atmıştı. Artık ne o flörtöz, muzip havadan eser kalmıştı ne de beni hem kızdıran hem de hoşuma giden o eğlenceli atışmalardan.

Sadece iki yabancı ve aramızda kurulmuş buz gibi bir iş ortaklığı vardı.

“Nisa! Kızım, nerede kaldı kahveler, taştı mı yoksa?”

Annemlerin içeriden gelen yüksek sesiyle irkilerek kendime geldim. Bakışlarım tezgâha kaydığında dehşetle fark ettim ki cezvedeki kahve çoktan köpürmüştü, neredeyse taşma noktasına gelmişti. Aceleyle ocağın altını kapatırken gözlerimin aniden dolduğunu, görüşümün bulandığını hisset-

tim. Göğsüme oturan o ağır, sızılı baskıyı yutkunarak yok etmeye çalıştım. Sırf kendimi korumak, geçmişin ya da haberlerde gördüğüm o korkunç hikâyelerin yarattığı o paranoyak korkuların arkasına saklanmak isterken, karşımda bana hiçbir zararı dokunmamış bir adamın gururunu hiç yoktan yere kırmıştım.

Alp bana zarar verecek ya da beni zorlayacak hiçbir şey yapmamıştı oysa; sadece dürüstçe, cesurca bir adım atmış ve kendini açmıştı. Kalbini kıran, aradaki o güzel köprüyü tek bir hoyrat cümleyle yıkan bizzat bendim.

Üstelik adam bana adını ve soyadını bile söylemişti. Açık açık, arkasına saklanacağı hiçbir maske bırakmadan... Alp Aslan Uğurlu. Bu isim zihnimin dehlizlerinde yankılanırken gözlerim tezgâhtaki telefona kaydı. Tabii ya ... En kısa zamanda sosyal medya hesapları var mı diye bakacaktım. Kim olduğunu, nasıl bir hayatı olduğunu oradan çok daha rahat anlayabilirdim. Ama tüm bunlardan önce, bu akşam mutlaka Nur'la buluşmalı ve ona her şeyi en başından anlatmalıydım. Nur bu işlerin, bu tarz ilişkilerin kurduydu; içinde bulunduğum bu labirentten çıkmam için kesin bir yol bulurdu.

Kahve tepsisini titreyen ellerimle kavradım. Kendimi o kadar kötü, o kadar haksız hissediyordum ki içim eziliyordu. Derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirdim ve mutfaktan çıktım. İçeri geçip anneme ve teyzeme kahvelerini uzatırken yüzümdeki o ani solgunluğu, gözlerimdeki o yoğun pişmanlığı gizlemek için her kasımı zorladım. Ama aklım da kalbim de mutfak tezgâhında, o derin sessizliğe gömülen telefonda kalmıştı.

Teyzem kahvesinden ilk yudumu alıp fincanı tabağına yerleştirirken gözlerini kısarak bana baktı.

“Ee Nisacığım, var mı bir haber?”

Teyzemin beklenti dolu sorusuyla irkildim, bir an neyden bahsettiğini bile anlayamadım. Zihnim Alp'in o son mesajındaki buz gibi resmiyette asılı kaldığı için ona sadece boş boş baktım. Teyzem benim bu dalgın, kararsız hâlimi fark edince, “Ayol Alp'e spor salonu soracaktın ya hani,” dedi neşeyle. “Âşık mısın, Nisakuşum? Ah ... Evet, âşıksın.”

Teyzemin tekrar aşk meşk konularına girmemesi için hızla kendimi toparladım. “Evet, söyledi teyze. Esenler Dörtüol'da sadece kadınlara

özel, butik bir pilates ve fitness salonu bulmuş. Sahibi yakın bir arkadaşının eski antrenörüymüş, “Çok güvenilir,” dedi. Konumunu atarım birazdan sana.”

Teyzemin gözleri anında parladı, ellerini çocuk gibi birbirine vurdu. “Ay maşallah, aslan damat! Bak sen hemen nasıl da bulmuş çabucak. Araşunu da bir teşekkür edeyim çocuğa.”

Duyduğum teklifle oturduğum yerde kaskatı kesildim. Elimdeki fincan neredeyse sarsıntıdan devrilecekti. Bu kadarı da fazlaydı artık! Ne oluyordu, Allah aşkına?

“Ben senin adına ettim, teyze.”

“Olmaz. Ben de edeyim, hem sesini duymuş olurum.”

“Yoksa hâlâ sevgilim olduğuna inanmıyor musun?”

“Aşk olsun bebeğim. Sonuna kadar inanıyorum. Sadece bu kadar zahmet verdim, teşekkür etmek istiyorum.”

Mantığım, “Kesinlikle olmaz,” diyordu ama o küçük hain olan kalbim, teyzemin bu baskısını bir kaçış yolu, bir bahane olarak kullanabileceğimi fısıldıyordu. En azından bana gerçekten kızgın olup olmadığını, benden bağımsız bir şekilde öğrenebilirdim.

Yine de cesaret edemedim. Alp’in telefonda ters bir şey söylemesinden ya da bana yabancı gibi davranıp beni ailemin önünde bozma ihtimalinin korkusuyla, “Spordaydı,” diye mırıldandım gözlerimi kaçırarak.

Teyzem kaşlarını kaldırdı. “Ee, sabah gitmemiş miydi bu çocuk spora?”

Yalan rüzgârının kontrolden çıkmak üzere olduğunu, her an bir yerlerden patlayacağını hissederek yutkundum ve gerçeğin bana sığınak olacak bir parçasını öne sürdüm.

“Kendisi PT³, teyze. Sürekli salonda olması normal.”

Annem ve teyzem aynı anda duraksadı. İkisi de şaşkın bir ifadeyle birbirine baktıktan sonra annem kahve fincanını sehpanın üzerine biraz sertçe, porselen sesi çıkartarak bıraktı.

“Piti mi? O ne demek kızım? Düzgün konuş şu dilimizi.”

“Özel antrenör anne,” diye açıklama yaptım, gerginlikle parmakları-

3. Kişiyi özel egzersiz programı hazırlayan ve antrenman sürecini yöneten spor eğitmeni.

mı birbirine kenetleyip tırnaklarımı etime bastırıırken. “Yani insanları çalıştırıyor, mesleği bu. Spor hocası.”

Annemizin gözlerindeki o sorgulayıcı, her zaman arkasında bir bit yeniği arayan şüpheli ifade anında keskinleşti. Arkasına yaslanıp beni tepeden tırnağa, sanki bir suçluymuşum gibi süzdü. “Sen bu çocukla nereden tanıştım demiştin bakayım?”

Sabah kahvaltı masasında söylediğim o ilk yalanın arkasında durmak zorundaydım, başka çarem yoktu. Zincirleme yalanların o ezici ağırlığı omuzlarıma binerken, “Arkadaş ortamında işte anne,” dedim, sesime yapay bir rahatlık katmaya çalışarak.

“Ortak arkadaşlarımız vardı, öyle bir araya geldik.”

Annem tatmin olmamış bir edayla tek kaşını kaldırdı, hafızasını zorluyormuş gibi gözlerini kıstı. “Sizin üniversitede spor bölümü var mıydı, Nisa? Ben sadece eğitim fakültesini biliyorum.”

“BESYO var anne, yani Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu. Binalarımız yakındı.”

Teyzem kahvesinden bir yudum daha alıp araya girdi. “Vallahi ne yalan söyleyeyim, matematik öğretmenliği ve BESYO arasındaki bağlantıyı bulan varsa çıksın bana söylesin. Biri sabahtan akşama kadar kafayı sayılarla, formüllerle bozar; diğeri düdüğü çalıp takla attırır. Nasıl bir ortak arkadaş çevresiymiş bu ayol?”

Teyzemin bu can alıcı mantık arayışı, sırtımdan aşağı soğuk terler dökülmesine yetmişti. Annem de onu onaylarcasına kafasını sallayınca, büsbütün köşeye sıkıştığımı hissettim. Duvarlar üzerime geliyordu.

“Ay teyze ne alakası var?” diye kıvırmaya çalıştım, sesimi olabildiğince neşeli ve umursamaz tutmaya özen göstererek. “Üniversite burası, sadece kendi bölümündekilerle mi görüşüyor insan? Kantini var, şenliği var, kulüpleri var... Neyse. Aklımdayken mutfaktan telefonu alıp konumu atayım sana.”

Ayağa kalktığım an teyzem arkamdan âdeta emreder gibi seslendi. “Konum atmak yetmez, Nisacığım. Hazır eline almışken ara şu çocuğu da teşekkür edeyim.” Bu kadın kafasına koyduğu şeyden hiç mi vazgeçmezdi!

Mutfağa âdeta kaçarak girdim. Tezgâhtaki telefonu elime aldığım anda kalbim göğüs kafesimi deli gibi dövmeye başladı. Alp’e attığım o son me-

saj, aramızdaki o buz gibi mesafe orada bir dağ gibi dururken onu aramak benim için intihardan farksızdı ama içerideki iki kadının o şüphesi, her an her şeyi ortaya çıkarabilecek bakışlarından kurtulmanın tek yolu da buydu.

Derin bir nefes aldım. “*Hadi Nisa, yapabilirsin. En kötü teyzem çok ısrar etti dersin, işin içinden çıkarsın,*” diye düşündüm ve Alp’in isminin üzerine, o **SEVGİLİM** ♡ yazısına dokunarak aramayı başlattım.

Dıt... Dıt... Dıt...

Telefon çalışıyor ama açan olmuyordu. İçten içe hem büyük bir rahatlaşma hissediyordum hem de Alp’in az önceki kırgınlıkla bilerek açmadığını düşünerek vicdan azabıyla eziliyordum. Beşinci çalmada da açılmayınca, aldığım nefesi geri vererek telefonu kapattım. Açmaması işime yaramıştı ama neden mutlu değildim. Telefon ekranına, sanki her an arayabilirmiş gibi bakarak salona döndüm.

“Ara hadi, bebeğim.”

“Aradım teyze ama açmadı. Meşgul belli ki. Müsait olunca döner o bana. Ben sana şimdi konumu yolluyorum.”

Tam koltuğa oturmuş Alp’in mesaj ekranından teyzeme konumu atıyordum ki telefon birden deliler gibi titremeye, ışığı yanıp sönmeye başladı. Ekranda o büyük harflerle yazılı **SEVGİLİM** ♡ yazısı nefesimi tutma neden oldu. Gerçekten arıyor muydu?

Teyzem neşeyle, “Damat mı?” diye sordu. Benim cevap vermemi beklemeden de oturduğu yerden kalkıp telefonun ekranına baktı.

“Ay arıyor vallahi! Hoparlöre al bakayım!”

Neyse ki üzerimdeki kal hâlimden teyzemin yanımda bitmesiyle uzaklaştım ve, “Hayır teyze, ne hoparlörü, ayıp ya!” diyerek ayaklandım ve o anki heyecan ve panikle yeşil butonu kaydırıp telefonu kulağıma yasladım. Salonda pusuya yatmış beni izleyen kadınlara “*Biz çok âşığız ve aramızda hiçbir sorun yok*” mesajı vermek zorundaydım. Yüzüme yapay ama dışarıdan bakıldığında son derece âşık ve mutlu duran kocaman bir gülümseme yerleştirdim. Ses tonumu olabildiğince yumuşatarak, âdeta sevgilimin kulağına nefes verir gibi konuştum.

“Alo... Sevgilim.”

Karşı taraftan önce derin, ciğerlerine kadar çekilen erkeksi bir nefes du-

yuldu. O kısa duraksamada zaman durdu sandım. Ardından, hayatımda duyduğum en erkeksi, en tok ve insanı sarsacak kadar etkileyici ses tınısı döküldü telefonun ahizesinden. Sesindeki hafif pürüzlü ve maskülen tını, görünmez bir dalga gibi omurgamdan aşağı elektrik çarpmışçasına bir ürperti gönderdi. Vücudumun bu sese verdiği istemsiz tepki karşısında dehşete düştüm.

“Efendim, güzelim? Kusura bakma, aramana yetişemedim.”

Sesinde, mesajlarındaki o buz gibi mesafe yoktu. Kulaklarımdan kalbime doğru akan bu adam, az önceki kırgın yabancı olamazdı. Normal konuşma tarzı her zaman bu kadar samimi ve akışkan mıydı yoksa şu an sadece oyunun kurallarına göre mi oynuyordu? Eğer bu bir rolse, eğer benimle birlikte bu yalanın arkasına sığınıp ailemi kandırmak için sergilediği bir tiyatrodaysa... Kesinlikle *Oscar*’ı hak ederdi. Bu kadar doğal, bu kadar sahiplenici bir tınıyı hiçbir prova, önceden var edemezdi.

Boğazımın kuruduğunu hissederek zorlukla yutkundum. İçeride beni pürdikkat dinleyen annemlerin radarından kaçmak, sesimdeki o ani ritim bozukluğunu toparlamak zorundaydım. Derin bir nefes alıp hemen konuya girdim.

“Şey... Rahatsız etmedim umarım. Teyzem yanımda da gönderdiğin salon için sana bizzat teşekkür etmek istedi. Çok ısrar etti, kıramadım bir tanem.”

Bir tanem derken dilim neredeyse damağıma dolanacaktı. Hayatımda ilk defa hiç görmediğim bir adam için bu kadar cüretkâr bir hitap şekli kullanıyordum ve bunu yaparken ne kadar inandırıcı durduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

“Anladım,” dedi Alp. Sesindeki o derin, kadife gibi tınıyla hafifçe güller gibi bir ses çıkardı. O kadar kısık ve boğuk bir gülüştü ki bu, sanki telefonun diğer ucunda benim bu çaresiz, köşeye sıkışmış hâlimi gözünün önüne getirmiş de onunla eğleniyormuş gibiydi. Allah’ım... Bir insanın sadece sesi, hiçbir fiziksel temas olmadan dizlerimin bağını çözecek kadar çekici ve büyüleyici olabilir miydi?

“Ver bakalım, müstakbel teyzemizle konuşalım.”

Telefonu hızla, sanki elimi yakıyormuş gibi teyzeme uzattım ve ciğerlerime derin bir nefes çekerek koltuğun kenarına iliştim. Teyzem telefonu alır almaz yüzünde güller açtı, oturduğu yerde iyice dikleşti.

“Alo, Alperen evladım? Ha, Alp mi? Kusura bakma annem, yaşlılık işte... Ay ne kadar kibarsın, teşekkür ederim,” diye başladı teyzem heyecanla konuşmaya.

O an ne konuştuklarını, Alp’in ona ne söylediğini duymak için her şeyimi verebilirdim. Keşke hoparlör teklifini kabul etseydim diye iç geçirdim. Teyzem telefonu kulağına o kadar sıkı bastırmıştı ve sesi o kadar dışarı vermiyordu ki Alp’in o büyüleyici sesinden tek bir hece bile duyamıyordum. Çaresizce teyzemin yüzündeki değişimi ve tepkilerini izliyordum.

Teyzem âdeta iki gülüyor, bir söylüyordu. Bir ara Alp her ne dediyse, teyzem elini ağzına götürüp kıkırdadı.

“Ay ilahi Alp, deli çocuk! Nisa hiç öyle anlatmadı ama... Yok canım, o senin hüsnükuruntun,” diyerek bana imalı bir bakış fırlattı. Ben ne anlatmış olabiliyordum ya da anlatmamış... Oturduğum yerde tırnaklarımı avuç içlerime bastırdım. Geri dönüşü olmayan bir yola girdiğime ve bu adamın tek bir kelimesiyle beni hem kurtarabileceğine hem de rezil edebileceğine bir kez daha emin oldum.

Annem, teyzemin bu neşeli hâllerini memnuniyetle izliyor, arada bana, *Aferin, düzgün çocukmuş bu der gibi kafa sallıyordu. Allah aşkına anne... Sadece teyzemin konuşmasından mı damadının düzgünlüğünü anlamıştı? Damat mı? Allah aşkına, ne diyordum ben?!*

Teyzem en sonunda, “Tamam tatlım, yarın akşam o zaman. Çok öpüyorum, dikkat et kendine, o kasları da fazla yorma, hahahay!” diyerek telefonu kapatıp bana doğru uzattı.

Hemen telefonu elinden kapıp ekrana baktım; arama çoktan sonlandırılmıştı. Benim sesimi bir kez daha duymak istememiş miydi yani? Kalbim kırılmıştı ama merakım bu hissin önüne geçiyordu. “Ne konuştunuz teyze?” diye sordum, sesimdeki o sabırsız heyecanı gizlemeye çalışarak. “Ne dedi Alp ki o kadar güldün?”

“Ne diyecek ayol, pek kibar, pek dilli maşallah! ‘Teyzeciğim sen istersen ben İstanbul’un en lüks salonunu kapatırım senin için,’ diyor. Ay pek de saygılı. Ama...” dedi ve sesini alçaltıp bana doğru eğildi. “Bana bak, bu çocuk seni avucunun içine almış, haberin olsun. ‘Nisa biraz hırçındır teyze, idare ediyoruz artık,’ dedi. Bunu bana diyebildiğine göre senin ondan ayrılma-yacağına güveni tam. Öz güvenli maşallah.”

Duyduklarımınla âdeta şoka girdim. Hırçın mı? Alp resmen az önceki mesajlaşmanın intikamını teyzem üzerinden, zekice ve son derece tatlı bir oyunla alıyordu.

“Ay sen ne dedin, Sevda? Kızımı ezdirmeseydin.”

“Duymadın mı abla? ‘Onun hırçınlığı nazındandır. Fakat kafasına bir şey koydu mu bu hırçınlığını çok ararsın,’ dedim ya.”

Allah aşkına bunu hangi ara söylemişti? Ben Alp’in büyüleyici sesi yüzünden başka seslere sağır mı olmuşum? Annem, “Ağzına sağlık, iyi söylemişsin,” deyince daha fazla dayanamadım.

“Ben ... Ben bir lavaboya gideyim.”

“Tamam kızım. Boş bardakları da mutfağa bırak bari.”

Vakit kaybetmeden tepsiyi alıp içemediğim soğumuş kahvemi ve annemlerin boş bardaklarını aldım. Önce onları mutfağa bıraktım. Sonra kendimi lavaboya kapatıp kapıyı kilitledim. Sırtımı soğuk fayanslara dayayarak içimdeki utanç ve öfke yangını bir nebze de olsa dizginlemeye çalışıyordum. Parmaklarım heyecan ve adrenalinden titrerken WhatsApp’ı açtım, Alp’in o sessizliğe bürünen sohbet penceresine girdim. Klavyeyi açıp hızla yazmaya başladım.

“Hırçın mıyım gerçekten? Ve sen beni idare mi ediyorsun?”

Teyzeme neler anlatmışsın öyle Alp!”

“Ne anlatmışım?”

**“Kadın resmen sana hayran kaldı,
Arkandan aslan damat diye marş
besteleyecek neredeyse.**

Fakat bunu beni gömerek yapmasaydın iyiydi.”

“Rolümün hakkını veriyordum küçük hanım.

Teyzenin gözüne girmek sahte

sevgililiğimizin geleceği için önemli bir adımdı bence.

Ayrıca seni gömmedim. Gerçeği söyledim.”

“Hırçın mıyım ben?”

“Değil misin?

İstersen şu an durup bir kendine bak.”

“Beni hırçınlaştıran sensin.”

*"Bunu iltifat olarak kabul ederim.
Ha... Ama bak hırçın olmadığın
bir an yaşadım az önce.
Telefonu ilk açtığında sesin
pek bir içtendi maşallah."*

*"Teyzemlerin yanında
rol yapıyordum herhâlde!"*

*"Rol olsa bile... Hayatımda duyduğum
en güzel sevgilim seslenmesi olabilir.
Bir an rol olduğunu unutup gerçekten
sevgilinmişim gibi hissetmedim değil."*

"Öyle bir şey yok."

*"Biliyorum bana zaman ayırmana
gerek olmadığı gibi..."*

Ah... Sanırım aramızı düzeltmek için en uygun zaman şu andı.

"Az önce... Yani onu söylerken ciddi değildim.

*Yani belki biraz ciddiydim ama
aramıza resmiyet sokmanı
gerektirecek kadar değildim.
Tektardan özür dilerim."*

"Aramıza resmiyet soktuğum için üzölmüş gibisin."

"Seni kırdığımı düşöndüğüm için üzöldüm."

"İyi o zaman üzölmeye devam et. Çünkü kırdın."

"Sesin hiç öyle demiyordu ama..."

"Sesim ne diyordu?"

*Buna cevap vermedim. Daha doğrusu ne cevap vermem gerektiğine
emin olamadım. Bu yüzden konuyu değıştirmek başka bir mesaj yazdım.*

*"Teyzemin telefonunu yüzüne
kapatmadığın için de teşekkür ederim.*

*Bazen, yani genelde çok konuşuyor ve
sen durumu çok iyi idare ettin. Teşekkürler."*

*"Rica ederim de... Şu sesimle alakalı
sorumun cevabını da alabilir miyim?"*

"Hayır, alamazsın."

“Sesimi beğendin mi?”

***“Beğenmek mi? Yani... Bir tık etkileyici
gelmiş olabilir, yalan söylemeyeyim.
Ama sadece bir tık! Muhtemelen telefonun
azizliğidir, frekans falan ondandır.”***

“Frekans diyorsun...

***Demek benim ses frekansım
sende bir tık da olsa etki yaratıyor.
Bunu duymak güzel.”***

***“Senin işin yok muydu?
Salonda bekleyenlerin günahı
benim boynuma kalacak, git hadi.”***

“Gideyim mi?”

Gelen o kısa sorunun arkasındaki haylaz ama bir o kadar da benden uzaklaşmak istemeyen, ipleri elinde tutan tavrı anında hissettim. Alp benimle oynamayı, kelimelerle beni köşeye sıkıştırıp tepkilerimi izlemeyi çok seviyordu; bunu artık çok iyi anlamıştım. Telefonu, heyecandan titremesini engellemek ister gibi iki elimle birden sıkıca kavradım. İçimdeki o gururlu, boyun eğmek istemeyen inatçı kız hemen devreye girdi ve zihnimdeki tüm endişeleri susturarak tek kelimelik bir restle karşılık verdi ona.

“Git.”

Yazıp gönderdiğim an, sanki çok büyük bir günah işlemişim gibi parmaklarımı hırsla dudaklarıma bastırdım. “Acaba çok mu sert oldu? Onu tamamen kaçırdım mı?” diye düşünerek, neredeyse büyülenmiş gibi gözlerimi parlayan ekrandan bir saniye bile ayıramıyordum. Ancak Alp’in cevabı bu kez beni hiç bekletmedi, saniyeler içinde düştü ekrana.

“Döneyim mi peki?”

O üç kelimeyi okuduğum an deliler gibi heyecanlandım. Öyle bir heyecandı ki bu, parmak uçlarımda karıncalandığını, damarlarımdaki kanın çekildiğini hissettim; göğsümün tam ortasında, kalbimin üzerinde bir kuş hırsla kanat çırpıyordu sanki. Korkularım, televizyonda gördüğüm o ürkütücü haberler, mantığımın bana söyledikleri... Her şey ama her şey, ‘Biz zaten asla yüz yüze gelmeyeceğiz, bu sadece bir oyun, tadını çıkar!’ diyen yanımla yer değiştirdi.

Düşünmedim. Eğer bir saniye bile düşünürsem, o korkak ve rasyonel Nisa'nın yine o aşılmaz duvarların arkasına saklanacağını, bu tatlı büyüden kaçacağını çok iyi biliyordum. Parmaklarım heyecandan titreyip karıncalanırken, yalnızca içimden yükselen, ruhumun en derininden kopup gelen o ilk kelimeyi klavyeye döküverdim.

"Dön."

**"Bunu beni zaman ayırmaya
değer bulduğuna sayabilir miyim?"**

"İyi çalışmalar, Alp Aslan Uğurlu."

"Sen de her ne yapıyorsan keyifli olsun, Nisa."

"Nisa Kaya."

"Nisa Kaya Uğurlu."

"Hop bakalım, biraz hızlı gitmiyor musun?"

**"Sonuçta sadece iki günlüğüne
sevgilimim. Hatta bir buçuk gün.**

**Dua et, bu hızla yarın sana
evlenme teklif etmeyeyim."**

"Zevzek."

"Kabul et, hoşlanıyorsun ama bu zevzekten."

"Görüşürüz, Alp."

"Görüşürüz, Rehberimdeki Sevgilim."

Bedava Kahramanlık Ödemesi

Son Feci Bisiklet - Bu Kız

Alp

İzmir'in üzerine akşamın o tatlı, loş kızılığ ı çökmeye başlamıştı. Körfezden esen hafif imbat dalgaları şehri serinletirken, alaca karanlığ ın kızıl ve mor tonları spor salonunun devasa camlarından içeri süzölüyordu. İçerideki endüstriyel ışıklar ın hepsi henüz yakılmamıştı; bu da salona, yorucu bir günün sonunu müjdeleyen mistik bir loşluk katıyordu.

Günün son özel dersini bitirmek üzereydim. İzmir'in en lüks, en revaçtaki spor salonunda programım her zaman ağzına kadar doluydu; randevu alınması en zor hocalar ın başında gelirdim. İşinde her zaman katı bir profesyonellik, sarsılmaz bir disiplin ve pürdikkat bir odaklanma sergileyen ben, bugün hayatımda ilk defa bir üyeye hareket gösterirken aklımd ın bambaşka bir diyarda olduğunu hissediyordum. Daha doğrusu, başka bir kadında.

Nisa Kaya...

Kimdi bu kız? Sıradan bir günde, hayatımın tam merkezine, sanki yıllardır orada yeri rezerve edilmiş gibi nasıl bu kadar pervasızca, hoyratça ve hızla dalabilmişti? Mantığ ımın sınırlar ını zorlayan, beni kendi kalemde savunmasız bırakan o can alıcı soru dönüp duruyordu zihnimde: *Diğ erlerinden fark ı neydi?*

Aslında bakarsan, ilk bakışta her şey fazlasıyla sıradandı. Dünyayı yerinden oynatacak, adama aklını kaybettirecek cinsten, hani o magazin dergilerinden fırlamış kusursuz güzelliklerden değildi. Evet, kendine özgü, ekranın pikselleri arasından bile seçilebilen duru bir havası, hırçın bir zarafeti vardı ama bu, benim gibi bir adamın ilk görüşte vurulmasını, gün boyunca tek bir işe odaklanamamasını gerektirecek bir güçte değildi. En azından bu akşama kadar öyle sanıyordum. Şimdi ise buradaydım; kendi krallığımda, kendi kurallarımla yönettiğim bu salonda, tek bir kadının yarattığı enkazı toplayan ben... Nisa Kaya beni darmadağın etmişti. Öyle bir darmadağınlıktı ki bu, parçalarımı birleştirmeye çalışırken bile aldığım o tuhaf keyfi tarif edemiyordum.

Beni ona çeken şey tam olarak neydi? Attığı ilk mesaja bile yansıyan çaresizliği mi? O çaresizliğin içinde bile dik durmaya çalışan, gardını asla düşürmeyen inatçı konuşma tarzı mı? Yoksa her kelimesinin arkasına gizlediği, satır aralarından bana göz kırpan o zeki ve keskin cümleleri mi? Muhtemelen hepsi birden üzerime doğru bir çığ gibi büyüyerek gelmişti. Bilmediğim bir çekim kuvveti, beni onun yörüngesine doğru amansızca sürüklüyordu.

Ve bu yalnız oluşumdan dolayı değildi.

Mesleğim ve dış görünüşüm sayesinde her zaman geniş bir çevrem olmuştu. Yüksek egoların, kusursuz fiziklerin ve sahte gülüşlerin döndüğü bir sektörün tam göbeğindeydim. Kadınlar tarafından ilgi odağı olmaya, iltifatlara boğulmaya, peşimden koşulmasına fazlasıyla alışkıttım. Bu yüzden ilgiye karşı fazlasıyla şerbetliydim; kolay kolay kimse benim nabzımı hızlandıramaz, beni o güvenli konfor alanımdan çıkarıp heyecanlandıramazdı.

Ama bu kız... Henüz yüz yüze gelmediğim, elini tutmadığım, gözlerinin içine bakmadığım bu kız, telefon ekranındaki o ufak, net olmayan profil fotoğrafından fazlası değilken saatlerdir aklımı esir almıştı. Attığım her adımda, saydığım her tekrarda, içtiğim her yudum suda zihnimin perdelerini aralayıp içeri sızıyordu. Bu durum benim standartlarıma, hayat felsefeme ve o sarsılmaz disiplinime göre hiç normal değildi.

Kontrolü kaybetmekten nefret eden bir adam için bu bir tehlike çanı olmalıydı.

Fakat işin asıl can sıkıcı -ve itiraf etmekten bile deli gibi keyif aldığım, beni gizliden gizliye cezbeden- yanı ise, artık bu durumun normalliğiyle, mantığıyla ya da sonunun ne olacağıyla zerre kadar ilgilenmiyor oluşumdu. Duvarlar yıkılmıştı bir kere ve ben o harabelerin ortasında, Nisa Ka-ya'nın açtığı bu tatlı savaşın tadını çıkarmaya çoktan hazırdım.

Son danışanım Bora'ya *bench press*⁴ yaptırırken, barı indirip kaldırma ritmini mekanik bir şekilde sayıyordum: "Dört... beş..." Ancak zihnimin arka planında, devasa bir neon tabela gibi dönüp duran tek bir kelime vardı. Nisa'nın attığı o mesaj: "Dön."

Sadece tek bir kelimeyle, yıllardır insanlara karşı ördüğüm, profesyonelliğimin arkasına gizlediğim o kalın duvarları yıkıp geçmişti. Hayatım boyunca nice iddialı, öz güveni tavan yapmış insan görmüştüm; ne de olsa yüksek egoların çarpıştığı bir sektördeydin ama hiçbir kelime, hiçbir insan beni ekran karşısında bu kadar çaresizce ve keyifle gülümsetmemişti.

"Alp Hoca'm, bittim ben. Basmıyor artık göğüsler..."

Bora'nın nefes nefese kalan sesi, beni saatlerdir süren o derin düşünce girdabından ve Nisa'nın sesinin zihnimde bıraktığı o yoğun histen çekip çıkardı. Gözlerimi anlık olarak daldığım noktadan çekip hemen barın altına girdim ve ellerimi güvenli bölgeye yerleştirdim. Sesimde olan o her zamanki otoriter ama motive edici tonu takındım.

"Son iki tekrar... Sen değil, ders bitecek, Bora. Hadi. Bas, baaaaas! Göreyim seni, son güç... İşte şimdi bitti! Harika iş çıkardın. Bugünlük bu kadar yeter, lifleri daha fazla zorlayıp sakatlığa davetiye çıkarmayalım."

Barı güvenli bir şekilde yuvasına oturttum. Danışanımı uzandığı sehpadan tek elle, zahmetsizce kaldırıp dik pozisyona getirdim. Bora, alnındaki teri havluyla silerken bir yandan da önümüzdeki haftanın yeni beslenme ve antrenman programını soruyordu. Profesyonelliğimi elden bırakmayarak gerekli yönlendirmeleri yapıyor ve onun verdiği cevapları dikkatle dinliyordum ama aklım, ruhum ve tüm dikkatim sadece cebimde titreyen telefondaydı.

Nihayet Bora'yı uğurlayıp salonun o sakin köşesinde yalnız kaldığımda, günün tüm fiziksel yorgunluğu omuzlarıma bir döküm ağırlık gibi bindi. Fakat garip bir şekilde, bu yorgunluğun altında ezilmek ye-

4. Göğüs kaslarını geliştirmeye yönelik temel ağırlık kaldırma egzersizi.

rine, damarlarımda gezinen durdurulamaz, kabına sığmayan bir enerji hissediyordum.

Derin bir nefes alarak elimi cebime attım ve telefonumu çıkardım. Ekranı kaydırıp Nisa'yla olan sohbet geçmişimize girdim. Gözlerim, sanki gün içinde onlarca kez okumamışım gibi, yine o son mesaja takıldı.

"Görüşürüz, Rehberimdeki Sevgilim."

Dudaklarım her zamanki muzip ve hafif alaycı gülümsememle yukarı doğru kıvrıldı. Rehberimdeki Sevgilim...

Bu ismi sevmiştim ve Nisa'yı telefonuma bu şekilde kaydetmiştim. Yakışmıştı da.

Saatlerdir ona geri dönüş yapmamıştım. O da bana tek bir kelime yazmamıştı. Rahatsız etmemek için mi, inatçı ve gururlu yanıyla benim yazmamı beklemesinden kaynaklı mı, yoksa teyzesi gittiği için bana ihtiyacı olmadığından dolayı mıydı, emin olamıyordum ama son ihtimal, ihtimalken bile canımı acıtmayı başarmıştı.

Aramızdaki sessizliği bitirme görevi bendeydi.

Salonun artık kimsenin kalmadığı, loş ışıklarla aydınlatılmış ağırlık alanında geriye doğru bir adım attım ve arkasındaki dambıl standına kalçamı yasladım. Üzerimdeki tatlı yorgunluğa tezat, her zamanki kendinden emin, hafif alaycı tavrımla telefonun ön kamerasını açtım.

Antrenmanın ve günün koşturmacasının etkisiyle saçlarım hafifçe dağılmış, alnıma birkaç tutam düşmüştü. Sporcu atletinin açıkta bıraktığı omuzlarım, göğsüm ve kollarım, gün boyu yaptırdığım ve yaptığım hareketlerin etkisiyle hâlâ sıcak, belirgin ve pump⁵ hâlindeydi. Işığın kas gölgelerini belirginleştiren o kusursuz açısını yakaladığım an, duruşumu hiç bozmadan, sanki hiç çaba sarf etmemiş gibi rahat bir tavırla hızlı bir fotoğraf çektim.

Fotoğrafa şöyle bir baktım. Tam da istediğim gibi çıkmıştı: Hem umursamaz hem de fazlasıyla etkileyici. Parmağımı gönder tuşunun üzerinde gezdirirken, Nisa'nın bu fotoğrafı gördüğünde vereceği tepkiyi düşünerek sıırttım.

"Bende durumlar aynı, sen ne yapıyorsun?"

5. Ağırlık antrenmanı sırasında kasların artan kan akışıyla geçici olarak dolgun ve gergin hâle gelmesi.

Fotoğrafı gönderdikten sonra telefonu hemen cebime koyamadım. Parmaklarım sanki ekrana mühürlenmiş gibi bir süre öylece Nisa'nın mesaj sayfasında asılı kaldım. *İletildi* tikiinin maviye dönmesini, ekranda o heyecan verici *yazıyor...* ibaresinin belirmesini bekledim. Saniyeler aktı, salondaki sessizlik derinleşti ama karşı taraftan çıt çıkmadı. Mesaj gelmeyince, içimdeki o sabırsız çocuğu dizginlemek ister gibi sert bir hamleyle ekranı kilitledim.

Telefonu avcumun içinde evirip çeviriyor, metal kasanın soğukluğunu hissederken bir yandan da o loş karanlıkta bildirim ışığının yanması için içten içe dua ediyordum. İlgi görmeye bu kadar alışkın bir adamken, şimdi bir telefon ekranının kölesi olmak hem canımı sıkıyor hem de damarlarımdaki o adrenalin seviyesini yukarı çekiyordu.

Kendimi oyalamam gerekiyordu; bu bekleyiş bana göre değildi.

Telefonun kilidini tekrar açıp *Instagram*'a girdim. Profilime şöyle bir göz attıktan sonra, bugün antrenman esnasında ve sonrasında çektiğim, kasların o sert hatlarını ve günün yorgun hatlarını tam istediğim açıyla yansıtan birkaç fotoğrafı seçtim. Hiçbir açıklama yazmadan, sadece o umursamaz ve iddialı havayı koruyarak hikâyeme ekledim.

Sahi... Nisa'nın *Instagram*'ı var mıydı? Varsa ne paylaşıyordu, nasıl bir hayatı vardı, profil fotoğrafındaki o bulanık siluetin ardında nasıl bir kadın gizliydi?

İçimi saran ani bir merak dalgasıyla *Instagram*'ın arama motoruna hızla adını ve soyadını yazdım. Ekranda aşağıya doğru uzayan bir sürü "*Nisa Kaya*" profili belirdi. Parmaklarımla hesaplar arasında hızlıca tur attım; kimi gizliydi, kiminin fotoğrafı açıktı ama hiçbirinin enerjisi veya o minicik profil kırıntısı konuştuğum kıza benzemiyordu. Belki de buradaki profil fotoğrafı farklıydı, kim bilir? Fakat bu hâliyle samanlıkta iğne aramaktan farksızdı. Yine de sosyal medyanın o sahte vitrininde izini bulamamak beni pes ettirmedi, aksine hırslandırdı.

Bu kez uygulamadan çıkıp doğrudan *Google*'a geçtim. Bir dedektif titizliğiyle klavyeye dokundum. Önce sadece adını ve soyadını, ardından yanına mesleğini ekleyerek arattım: *Nisa Kaya Matematik Öğretmeni*.

Karşıma çıkan sonuçları satır satır taradım. Aktif bir sosyal medya hesabı ya da dijital ayak izi neredeyse yok denecek kadar azdı; sanki bu

çağda yaşamıyor, kendini dünyadan gizliyordu. Yine de dijital labirentin kuytu köşelerinde birkaç ipucu yakalamayı başardım. Hangi üniversiteden, hangi yıl mezun olduğunu gösteren bir liste çarptı gözüme. Başarılı bir okuldan, iyi bir dereceyle mezun olmuştu. Ayrıca öğretmenlikle ilgili, mesleki paylaşımların yapıldığı birkaç kapalı platformda ve forumda da üyeliği olduğunu fark ettim. Zeki cümlelerinin, o keskin dilinin kaynağı yavaş yavaş netleşiyordu.

Fakat ne kadar kurcalarsam kurcalayayım, şu an aktif olarak çalıştığı okulu bir türlü bulamadım. Sistemde güncel bir kaydı görünmüyordu. Çalışmıyor muydu yani? Belki de şu an bir okulda çalışmadığı, kendi ayakları üzerinde duramadığı için ailesi bunu fırsat bilmiş ve ona evlenmesi, bir yuva kurması için o tahammül edilmez baskıyı yapıyordu. *WhatsApp*'taki o çaresiz, sıkışmış mesajları...

Taşlar zihnimde yavaş yavaş yerine oturuyordu.

Ah... Kendime inanmakta güçlük çekiyordum. Dikkatimi dağıtmak, Nisa'dan birkaç dakikalığına da olsa uzaklaşmak amacıyla girdiğim o dijital vitrin bile beni dönüp dolaştırıp yine onun girdabına çekmişti. Kendimi onun hakkında teoriler üretirken, hayatını çözmeye çalışırken bulmuştum.

Arama sekmesini kapattım. Gururumu bir kenara bırakarak tam tekrar Nisa'nın sohbet sayfasına girmek, o uzayan sessizliği bozacak yeni, cesur bir hamle yapmak üzereydim ki...

Telefon avcumun içinde sertçe titredi. Loş ışıkların altında, ekranın tam ortasında beliren o isim, içimde bir yerlerde sabaha karşı patlayan havai fişeklerin o gürültülü ve parlak etkisini yarattı. Nabzımın salonun sessizliğinde yankılandığını hissettim.

Beklenen mesaj sonunda gelmişti.

*"Bu ne şimdi? Durup dururken
kas şovları falan?
Egonuzu besleyecek yeni bir
kurban mı arıyorsunuz Alp Bey?"*

*"Bey mi?
Her konuşmadığımızda başa mı saracağız?
Ayrıca şov değil,*

*sadece durum bildirimi yapıyordum.
Hem fena mı, saatlerdir görmediğin
sevgilinin yüzünü hatırlatayım dedim."*

*"Yüzünü değil de daha çok vücudunu
hatırlatmaya çalışıyorsun gibi geldi bana.
Işık falan bayağı profesyonelce
ayarlanmış zira."*

*"Yalnızca fotoğraf açısı güzelim,
günahımı alıyorsun.
Ayrıca soruma cevap vermedin,
ne yapıyorsun bakalım?"*

Birkaç dakika ekrana baktım. Yazıyor... ibaresi göründü, kayboldu.
En sonunda kısa ve net bir cevap düştü.

"Arkadaşımdayım."

Sanki bir an kıskançlık damarım mı yoklandı ne? Gözlerimi kısıp hemen tek kelimelik o sorgu mesajını attım.

"Arkadaş?"

"Evet... Muhabbet ediyoruz."

"Nasıl bir arkadaş bu?"

*"Kız arkadaş... Erkek arkadaş olsa
sana ihtiyacım olmazdı, değil mi?"*

Gözlerimi devirdim ama içten içe aldığım yanıtın fazlasıyla memnun olmuştum. Yine de lafı gediğine koymadan bırakamazdım. Yaralanmış taklidi yapmak her zaman işe yarardı.

*"Beni sadece bir kurtarıcı plan olarak kullandığını
her mesajda bu kadar açıkça dile getirmesen keşke...
Gururum kırılıyor."*

*"Kullanılmak hoşuna gidiyor
gibi duruyordu oysaki.
Yanılıyor muyum, Alp Bey?"*

*"Siz hiç yanılır mısınız, Nisa Sultan Hazretleri?
Ama bey demeye devam edersen
bedava kahramanlık hizmetini kaldıracağım."*

"Aa, bir de ücret mi talep ediyorsun?"

*Profesyonel bir koç olduğunu
biliyordum ama bu kadar
profesyonel olacağını düşünemedim.
Sizde sahte sevgililiğın de
mi bir tarifi var efendim?"*

"Artık var."

*"Öyle mi?
Korkmalı mıyım?"*

*"Söylediğim şeyi yapmazsan...
belki de korkmalısın."*

*"Beni açıkça tehdit ettiğini
şimdilik görmezden gelerek,
o söyleyeceğın çok gizemli şeyi bekliyorum.
Bakalım altından ne çıkacak?"*

*"Şu an arkadaşının yanında,
benimle konuşurken yüzünün aldığı o
rengi görme hakkımı istiyorum. Bir fotoğraf...
Bahse varım şu an yanakların,
sana az önce attığım fotoğraftaki o loş,
kızıl ışık kadar kızarmıştır."*

"Çok beklersin."

*"Süslenmene, hazırlanmana
gerek yok güzelim.
Ben senin o tümüyle filtresiz,
doğal hâlini merak ediyorum."*

"Ben tehdidi alayım."

*"Teyzeni arar, sabaha
kadar senden konuşurum."*

"İNANMIYORUM.

ŞU AN ÇOK KORKUYORUM.

Telefon numarasını vermemi ister misin?"

Ufak, keyifli bir kahkaha dudaklarımdan dökölüp salonun loş boşluğuna karıştı. Başımı arkaya doğru atıp derin bir nefes aldım. Neyse ki arka planda çalan ritmik müziğın sesinden dolayı salonda kalan o tek tük,

kendi dünyasına gömülmüş kişilerin bu gülüşü duymadığını fark ettim.
Duysalar da zaten şu an umurumda olmazdı ya, orası ayrı.

Bu kızın zekice alay etmelerine, kelimeleri birer silah gibi kullanıp beni kendi kurduğum tuzaklarla vurmasına gerçekten hastaydım. En köşeye sıkıştığı, artık kaçacak yeri kalmadığını düşündüğüm anda bile teslim olmak yerine pençelerini böyle tatlı tatlı, hiç geri adım atmadan çıkarması kesinlikle nefes kesiciydi. Diğer kadınlar gibi ezberlenmiş taktiklerle, yapay nazlarla oynamıyordu bu oyunu; sadece içinden geldiği gibi, hırçın ama bir o kadar da davetkâr bir zekâyla hamle yapıyordu.

*“Tamam, anlık bir fotoğraf atma o zaman.
Telefonundaki galeriden, eski bir fotoğraf da olur.
Bak, ödün veriyorum şu an.”*

“Avucunu yalarsın.”

“Yalarsam atacak mısın?”

“Hayır! Kesinlikle hayır.”

*“Ama bu hiç adil değil.
Ben sana fotoğraf attım.
Hem de bugün iki kere.”*

*“İkisini de ben istemedim yalnız,
hatırlatırım.
Hepsi senin kendi egonu tatmin
etmek için yaptığın şovlardı.”*

*“Ama ben istiyorum, güzelim.
Ayrıca, eğer normal insanlar gibi
bir sosyal medyan olsaydı zaten
senden fotoğraf istemezdim.
Girer profiline, bakardım.”*

“Sen beni mi araştırdın?”

*“Araştırmam için seni bulmam gerekir.
Sen sosyal camiada yoksun, Nisa Kaya.”*

“Çünkü sınava hazırlanıyorum.”

“Ne sınavı?”

*“KPSS -aslında yeni adıyla AGS-
Bu sebeple odağımı dağıtacak her şeyi dondurdum.”*

“Odağını dağıtıyor muyum?”

**“Şu an tam olarak arkadaşımın
aşk hayatını dinlemem gerekirken
bana mesaj atıyorsun.
Yani evet, odağımı dağıtıyorsun.”**

**“Arkadaşının bir aşk hayatı varmış
zaten, bırak o kendi hayatını yaşasın.
Gel sen, bizimkini konuşalım.”**

“Bizim bir aşk hayatımız yok Alp Aslan Uğurlu.”

**“Ama olmalı. Madem sevgiliyiz,
rolümüzü inandırıcı oynamalıyız.
Birbirimizi tanıyacağımız şeyler
konuşalım ki çevrene açık vermeyelim.”**

**“Ben çevreme gerekli yalanları
söylerim, o kısım bende.
Sen sadece kendi tarafındaki
kılıfları hazırla yeter.”**

**“Yalan söylemek iyi bir strateji değildir
öğretmen hanım.
Yakalanırsan kılıf falan
kurtarmaz bizi.
Mesela teyzen aniden, ‘Alp en çok
hangi yemeği sever?’ diye sorsa ne diyeceksin?
Kıymalı börek hariç.
Onu artık tüm aile biliyor.”**

**“Çiğ etle besleniyor, tam bir
mağara adamı derim, bence inanır.
Attığın o fotoğraftan sonra hiç sıırtmaz.”**

“Fotoğrafımı teyzene gösterdin yani?”

“Göstermedim.”

“Gösterecek misin?”

“Bu hâllerini göstermesem daha iyi.”

“Neden?”

“Bir de soruyor musun?”

"Ayıp oluyor ama sanki

çıplak pozlarımı attım.

Neyse, çiğ et değil ama antrikotu

orta pişmiş severim, kenara not et.

Peki, ben senin hakkında ne bilmeliyim?

Mesela kahve mi çay mı? Nasıl içersin?

Muhtemelen sert ve şekersizdir,

dilinin zehrine bakılırsa."

"Alakası bile yok. Kahve insanıyım,

bol sütlü ve yumuşak içimli severim.

Dilimin zehri de sadece hak edene."

"Demek hak ettim... Güzel.

Peki, ders çalışırken seni masadan

kaldıracak tek şey nedir?

Matematik formüllerini

ne için yarıda bırakırsın?"

Ekranın üstünde Yazıyor... ibaresi belirdi, birkaç saniye kaldı, sonra kayboldu. Muhtemelen vereceği cevabı tartıyordu. En sonunda pes etmiş gibi bir mesaj düştü.

"İssız bir adaya düşersem yanıma

ne alacağımı da soracak mısın?"

"İstiyorsan sorarım ama önce

sorumun cevabını alayım."

"Şu an tam olarak yaptığım şey için...

Yani senin bu bitmek bilmeyen,

ısrarcı soruların benim tüm işlerimi yarıda bıraktırır."

"Odak noktanı büsbütün kaydırdım desene.

Nur'un aşk hayatı güme gitti."

"Evet! Kız burada bana dert anlatıyor,

ben gizli gizli sana laf yetiştiriyorum.

Gerçekten tam bir dikkat dağıtıcısın, Alp."

"Bundan şikâyetçi gibisin ama

parmakların öyle demiyor."

"Tamam, kabul ediyorum, pes..."

*Şu an seninle bu kelime
oyununu sürdürecektir odağım kalmadı.
Nur da bana ters ters bakmaya başladı zaten."*

"Gidiyor musun yani?"

"Birazdan kalkacağım.

Eve geçtiğimde yazarım, tamam mı?"

Ekrandaki, "Eve geçtiğimde yazarım," cümlesini en az üç kez okudum. İçimde oluşan o çocuksu tatmin duygusunu gizlemeye gerek duymadan gülümsedim. Bu, sessizlik savaşını şimdilik benim kazandığımın resmî belgesiydi.

*"Tamam. Ben de eve gideyim o zaman.
Bakalım hangimiz ilk varan olacak."*

"Ben karşı apartmanda oturuyorum."

*"Ben de Alsancak'tan
Karşıyaka'ya geçeceğim.
Ve iddiaya varım senden
daha önce eve gireceğim."*

*"Damarlarındaki adrenaline söz geçersen iyi olur.
Her şey bir yarış değil."*

*"Bir günümüzün kaldığı sevgilimi
tanımak için her şeyle yarışabilirim.
Hadi daha fazla tutmayayım.
Haberleşiriz."*

Mesajı gönderdikten sonra Nisa'dan gelen o küçük onay emojisine bakıp telefonu bu kez gerçekten kilitledim ve cebime attım.

Salona şöyle bir göz gezdirdim. İçerideki tek tük üyeler de artık havlularını omuzlarına atmış, soyunma odasına doğru ilerliyordu. Resepsiyondaki Arda endüstriyel ışıkları kapatmış, sadece gece lambası kıvamındaki loş aydınlatmaları bırakmıştı. Benim de buradaki işim tümüyle bitmişti.

İzmir'in körfezden esen imbat havasını içime çekerek eve gitmek, oraya vardığımda da telefonun ekranında o tanıdık ismi görmek için sabırsızlanıyordum.

Rehberimdeki Gizli ve Kanayan Yaram

Özdemir Erdoğan - Canım Senle Olmak İstiyor

Nisa

Teyzem ve annemin nihayet o bitmek bilmeyen alışveriş turlarından biri için evden çıkmasıyla soluğu Nurlarda almıştım. Ancak kendi derdimi ortak etmek için sabırsızlandığım o sıcak kahve seansı, daha ilk dakikadan yön değiştirmişti. Kendimi bir anda Nur'un, üniversitedeki o *asla katlanamadığı* hocasıyla ilgili bitmek bilmeyen yakınmalarını dinlerken bulmuştum.

Ne zaman buluşsak, laf dönüp dolaşıp mutlaka bu adama geliyordu. Nur farkında değildi belki ama şikâyet ederken bile gözlerinin içi parlıyor, ses tonu değişiyordu. Bence kesinlikle ondan hoşlanıyordu. Fakat aralarındaki yaş farkı ve o aşılmaz üniversite kürsüsünün getirdiği statü duvarı yüzünden bu gerçeği kendine bile itiraf edemiyordu. Nefret ile aşk arasındaki o ince çizgide dans ettiğinin belki de farkında bile değildi.

Onu dinlerken saatler birbirini kovalamış, akşamüstü güneşi yatak odasının stor perdelerinden içeri sızmaya başlamıştı. Nur'un sesini duyuyordum ama zihnim sürekli Alp'e kayıyordu ve en sonuncusunda masanın üzerindeki telefonum iki kez titremişti.

Ekrana düşen bir mesaj değildi. Daha doğrusu, sadece bir mesaj de-

ğildi. Bir mesaj ve bir fotoğraftı; nefes kesen, yüzümü kızartan, kalbimi göğüs kafesimden çıkarmaya ant etmiş bir fotoğraf...

Mesajı ekrandan okumuş olmama rağmen yanaklarım alev almıştı. Nur bunu fark edecek diye bakışlarımı anında halının desenlerine çevirmiştim. Henüz ona Alp'ten bahsedemediğim için ilk gördüğü şeyin Alp'in nefes kesici silüeti olmasını istemiyordum. Bu yüzden telefonu elime almak yerine bir süre daha arkadaşımı dinlemeye devam etmiştim.

Nur, hararetin dozunu artırıp önümüzdeki hafta sonu Metehan Hoca'sıyla birlikte gitmek zorunda olduğu o sıkıcı sempozyumdan bahsederken daha fazla dayanamamış, Nur'un bakmadığına emin olduğum ilk anda telefonu elime alıp hızla mesaja girmiştim.

İşte o andan sonrası bende hiç yoktu. Nur'un anlattığı, şikâyet ettiği, cümleler kurduğu hiçbir şeyi hatırlamıyordum. Kulaklarımda sadece kendi kalp atışım, gözlerimin önünde ise Alp'in flörtöz cümleler öbeği vardı. O yazıyor, ben cevap veriyordum; ben gönderiyordum, o anında karşılık veriyordu.

Hayatımda biriyle sadece telefon ekranına bakarak bu kadar eğlendiğimi, içimin bu kadar kıpır kıpır olduğunu hatırlamıyordum. Üstelik işin en çekici kısmı, onun hayatıma tamamen tesadüfen giren bir yabancı olmasıydı. Beni tanımadığı, yargılamayacağı ve geçmişimi bilmediği için onunla konuşurken kendimi hiç olmadığım kadar özgür hissediyordum; içimdeki tüm filtreleri kaldırıp, normalde yüz yüze söylemeye çekineceğim ne varsa rahatça yazabiliyordum.

Peki ya o? O da benim gibi mi hissediyordu? Bana o kelimeleri seçerken, o fotoğrafları gönderirken kendi sınırlarını kaldırıyor muydu? Yoksa bu rahatlık onun genel tarzı mıydı? Herkese karşı böyle flörtöz ve pervasız mıydı, yoksa bu hâli sadece bana özel miydi?

“...yani anlayacağın Nisa, tam bir felaket olacak! Sen... kiminle konuşuyorsun orada?”

Nur'un hararetli monoloğunun birden kesilmesi ve adımı telaffuz etmesiyle irkilerek kendime gelmişim. Yakalandığımı belli eden o suçluluk psikolojisiyle parmağımı hızla güç tuşuna basıp telefon ekranını kilitlemiştim. Ekran kararmıştı ama Alp'in az önce attığı mesajın kalbimde bıraktığı o sıcak dalga hâlâ yerli yerindeydi. Başımı kaldırıp Nur'a bakmıştım. Ni-

hayet, eve ilk geldiğim andan beri içimde patlamaya hazır bir volkan gibi taşıdığım o haberi anlatma sırası bana gelmişti.

Gözlerimi, Nur'un merakla kısılan gözlerine dikmiş ve derin bir nefes alıp kelimeleri art arda döküvermiştim. Benden, hayatımın bu sakin ve monoton evresinde böyle bir çılgınlık duymayı kesinlikle beklemeyen arkadaşımın yüzü, saniyeler içinde şok ile dumur arasında gidip gelmeye başlamıştı. Haklıydı; rastgele numara, sahte sevgililik oyunu ve flörtöz bir arkadaşlık ... Bu kombinasyon benim gibi biri için fazlasıyla uçtu.

"Sen aklını kaçırmışsın."

"Biliyorum ama olan oldu bir kere. Geri dönüşü yok."

"Kızım, adam katil bile olabilir."

"Olacak gibi zaten."

"O ne demek şimdi?"

Daha fazla dayanamayarak masadaki telefonu kapmış, kilidini açmış ve Alp'in attığı, yanaklarımı alev alev yakan fotoğrafları Nur'un gözünün içine sokarcasına uzatmışım.

Nur'un gözleri kelimenin tam anlamıyla fal taşı gibi açılmıştı. Telefonu elimden çekip alırken, ekrana o kadar yakından bakmıştı ki neredeyse burnu cama değecekti. *"Hadi canım oradan!"* diye soluması kıkırdamama neden olmuştu. *"Nisa, bu adam gerçek olamaz. Kesin internetten bulduğu bir modelin fotoğraflarını atıyor sana. Pinterest'i kontrol ettin mi? Ya da belki yapay zekâdır. Baksana şuna, gerçek insan standardının çok üstünde!"*

İlk anlarda ben de tam olarak böyle düşünmüştüm. Sahte bir profilin kurbanı olduğumu sanmışım. Fakat sonra ... İçimden bir ses sadece ona inanmamı söylemişti. Tabii ki Nur için, iç sesler yeterli değildi. Bir dedektif edasıyla hemen kendi telefonuna sarılmıştı ve sosyal medya üzerinden Alp'i aramaya başlamıştı.

Bulmuştu da.

Facebook ve Instagram'da karşımıza çıkan ilk profil, duraksamamıza neden olmuştu. Yanılmıştık; fotoğraf gönderen adamla bu profilin sahibi bire bir aynıydı. Üstelik Alp Aslan Uğurlu, yaklaşık bir saat önce hikâyesine yeni birkaç fotoğraf ve video eklemişti. Nur'la birlikte kafalarımızı birleştirip ekrana kilitlenmiştik.

Çalıştığı yer, İzmir'in en gözde semtlerinden birinde, inanılmaz bü-

yük ve lüks duran bir spor kompleksi idi. Belli ki kadın-erkek karmaydı ve elit bir kitleye hitap ediyordu. Profilinin ana sayfasında sadece kendi profesyonel çekimleri, antrenman videoları ve kaslı anatomisini sergileyen estetik pozları vardı. Buraya kadar her şey bir antrenör için normaldi. Fakat asıl darbe, etiketlendiği fotoğraflara tıkladığımızda geldi.

“Şaka mı bu? Burası spor salonu mu yoksa Victoria’s Secret kulis defilesi mi?”

Nur abartmıyordu. Alp’in etiketlendiği gönderilerdeki bütün kadınlar, sanki özel seçmelerden geçmiş gibi kusursuz, fit ve nefes kesici derecede güzeldi. Taytları, spor büstiyerleri ve üzerindeki lüks markalarla hepsi birer podyum figürü gibiydi. Fotoğrafların altındaki açıklamalar ise tek bir elden çıkmış gibi birbirinin tekrarıydı.

“Alp Hoca’m ile bugünkü bacak antrenmanımız son hız!”, “En iyi hoca!”, “Alp Hoca’m sayesinde sınırları zorluyoruz” Ve tabii ki peşi sıra gelen kırmızı, siyah kalpler, alev emojileri...

Zihnim bir anda bulanmıştı. Göğsüme çöken o ani ağırlığın adını koymak istememiştim ama bu düpedüz huzursuzluktu. Bu kadınların hepsi sadece onun öğrencisi miydi? Yoksa bu ışıltılı, lüks ve bol emojili hayatın perde arkasında, aralarından düzenli olarak takıldıkları, flört ettikleri var mıydı?

Az önce bana o mesajları yazarken, o fotoğrafları gönderirken hissettiğim o özel olma duygusu, sosyal medyanın o parıltılı ve kalabalık dünyasında bir anda un ufak olmaya başlamıştı. Bana karşı kullandığı o pervasız, büyüleyici ve flörtöz üslup, belki de her gün bu salonda onlarca kadına karşı sergilediği genel tarzından başka bir şey değildi.

Nur ekrandaki kusursuz kadınlardan birinin profilini incelerken, ben telefonumu elime alıp ayaklanmıştım. İçimdeki o özgürlük hissini yerini, cevabını bilmediğim ve sormaya da cesaret edemediğim birçok soru almıştı ve hepsi canımı yakıyordu.

“Ben biraz daha araştırayım, farklı bir şey görürsem mesaj atarım.”

“Gerek yok. Yarın akşam bu arkadaşlık bitecek.”

“Emin misin?”

“İki günlüğüne anlaştık. Eminim.”

Bu oyunu ben başlatmıştım, kurallarını da ben koymuştum. Kendimi

daha fazla kaptırmadan, o sınırsız özgürlük hissi buraları yakıp yıkmadan durmalıyım.

Nur'un bir şeyler söylemek istediğini görsem de konuyu uzatacak dermanım kalmamıştı. Müsaade isteyip onlardan ayrılmıştım.

Hava kararmıştı. Nurların apartmanından çıkıp karşı apartmandaki evimize doğru adımlarken, haziran gecesinin o kendine has, nemli ve ılık rüzgârı sarıp sarmaladı tenimi. Sokak lambalarının sarı ışığı altında yürürken, bu esinti az önce *Instagram* pencerelerinde kaybolan ruhuma o kadar iyi gelmişti ki eve çıkar çıkmaz odamın ufak balkonunda sabahlamaya karar verdim.

Aslında buraya tam anlamıyla bir balkon demek imkânsızdı; sadece pencerelerin önüne yapılmış, dışarıya doğru birkaç santim payı olan ferforje bir korumalıktan ibaretti. Evdekilerin deyimiyle göstermelik bir Fransız balkonuydu ama benim için, sınırların dışına çıkabildiğim dünyanın en geniş, en özgür alanıydı.

Apartman kapısını açıp merdivenleri tırmandım. Eve girdiğimde koridora sızan o bilindik koku ve içeriden yükselen televizyonun aşına olduğum sesi karşıladı beni. Büyük ihtimalle babam günün yorgunluğuyla kanepede sızıp kalmıştı; annem de kumandayı ele geçirmenin verdiği o nadir lüksle kendi dizisini izlemenin keyfine varıyordu. Evin çocukları ise kesin çoktan odalarına çekilmiş, kapılarını kapatıp kendi dünyalarına gömülmüşlerdi. Tam bir sıradan aile akşamıydı; benim içimde kopan fırtınadan bihaber, sakin ve rutin...

“Ben geldim,” diye seslendim koridordan, sesimin monoton çıkmasına, içimdeki o dalgalanmaları ele vermemesine gayret ederek. “Odama geçiyorum. Biraz tekrar yapıp yatacağım.”

İçeriden annemin şefkatli ama ısrarcı sesi, “Gel bir yüzünü görelim kızım, iki lafın belini kırardık,” diyerek yükseldi.

Adımlarımı yavaşlatmadan, ders stresinin arkasına sığındım. “Yarın deneme var anne, kafam çok dolu. Sadece birkaç test çözecek kadar enerjim var. İyi geceler.”

Ardımdan gelecek daha fazla soruya, “Yüzün neden asık? Nur’la mı tartıştınız? Alp’le mi bir şey oldu?” gibi içimi deşecek sorgulamalara fırsat vermeden hızla koridoru geçip odama sığındım. Kapıyı arkamdan kapa-

tıp kilidi çevirdiğimde odanın dingin karanlığı beni bir örtü gibi karşıladı. Gidip çalışma masasının üzerindeki o parlak ışığı açma gereği duymadım; şu an ihtiyacım olan şey spot ışıkları değil, sessizlikti.

Doğrudan pencereye doğru yürüdüm. Beyaz tül perdemi iki yana açıp penceremi sonuna kadar araladım. O minik korumalığın dibine, parkenin üzerine oturdum ve sadece ayaklarımı dışarıdaki o boşluğa, serin demirlerin arasına çıkardım. Başımı geriye doğru yaslayıp gökyüzüne çevirdim. Şehrin ışıklarına inat, yıldızlar bu gece göğün göğsünde daha net, daha parlak seçiliyordu. Fakat benim kafamın içindeki o yoğun sis, ne yazık ki hiçbirinin tadını çıkartmama izin vermiyordu.

“Sanırım ben kazandım.”

Alp’in yarım saat önce attığı mesaja hâlâ cevap vermemiştim. Ona cevap vermeli miydim, gerçekten bilmiyordum. Eğer hiçbir şey olmamış gibi flörtöz, pervasız ve eğlenceli yazmaya devam edersem, bu ekrana karşı kendime yalan söylemiş olacaktım. O kusursuz kadınların, o yapay durmayan lüks hayatın görüntüleri hafızamdan bir türlü silinmiyordu. Diğer taraftan, ona mesafeli ve soğuk davransam, bu sefer de daha sesini adamakıllı duymadığım bir adama karşı, *“Neyin tribini atıyorsun, altı üstü iki günlük sevgiliyiz. Ne ara bu kadar sahiplendin?”* durumuna düşüp kendi gururumu ayaklar altına almaktan korkuyordum.

Parmaklarım klavyenin üzerinde, harflerin arasında çaresizce gezindi. Yarın akşam bu deli saçması oyun zaten tümüyle bitecekti. Hayatımda bir defa yakaladığım bu sıra dışı heyecanın son yirmi dört saatini, içimde aniden peyda olan bu yeni yetme kıskançlık krizleriyle mahvetmek mi doğruydum? Yoksa her şeyi unutarak son ana kadar o koruyucu filtreleri kaldırıp anın ve bu kaçamak özgürlüğün tadını çıkarmak mı?

Ona ne yazacağımı bilemiyordum. Belki de sadece, *“Evdeyim, denemem var, uyuyacağım,”* yazmalı ve konuyu kestirip atmalıydım. Tam bunu düşünürken avcumun içindeki telefon aniden titredi. Ekran, tüm karanlığa inat parladı.

Gelen yeni bir mesaj değildi, bir fotoğraftı.

Gözlerimi kısip ekrana baktığımda, nefesimin göğsümde tıkanıldığını hissettim. Fotoğrafta, loş bir balkondan gökyüzüne doğru çekilmiş, laci-

vert ama bol yıldızlı bir gece manzarası vardı. Sanki görünmez bir bağla benimle aynı göğe bakıyor, aynı sessizliği paylaşıyordu.

Fotoğrafın hemen altında, birkaç saniye sonra ekranda beliren o satırlar, sanki kafamın içindeki tüm o gürültülü şüpheleri tek bir hamlede susturmak için yazılmış gibiydi. Şiir gibi, acelesiz ama içime işleyen cinsten birkaç mısra döküldü ekrana.

“Aynı gökyüzünün altında, yabancı iki gölgeyiz şimdi.

Aramızda kilometreler, fırtınalar, pencereler...

Ama bak, yukarıda bir yerde tek bir yıldız var,

Tam şu an ikimizin gözlerine birden değen.

Söyle bana küçük yabancı;

O yıldız bu gece sadece bize mi parlıyor,

Yoksa sen de herkes gibi sadece izliyor musun?”⁶

Ekrandaki kelimeleri defalarca, sanki sesini ilk kez duyuyormuşum gibi içimden okudum. Zihnimdeki her şey ama her şey, bu lacivert gecenin ve altındaki o samimi mısraların karanlığında eriyip gitti. Bu bir illüzyondu. Yarın yine hepsi geri gelecekti. Fakat aramızda ne kadar mesafe olursa olsun, şu an tam olarak aynı göğe bakıyorduk, haklıydı ve galiba bu hâli, sadece bana özeldi. Benim de ona kendini özel hissettirecek bir şey yapmam gerekiyordu.

Telefonun kamerasını gökyüzüne, yıldızların en net seçildiği o lacivert boşluğa doğru çevirdim. Titreyen ellerimi sabit tutmaya çalışarak ekranın ortasına dokundum ve flaşsız, doğal bir gece fotoğrafı çektim. Benim penceremden görünen gökyüzü de en az onunkisi kadar derin ve sessizdi.

Fotoğrafı sohbet ekranına yükledim. Gitmeye hazır olduğunu belirten o küçük ok işareti basmadan önce, klavyeyi açıp altına sadece tek bir kelime iliştirdim.

“Evdeyim.”

Fotoğraf ve altındaki o yalın kelime saniyeler içinde Alp’e ulaştı ve peşine sıcak bir gülümseme emojisi armağan etti.

“Hoş geldin.”

“Gerçek anlamda hoş buldum.

Kimin şiiri bu?”

6. Anonim.

"Tanımazsın."

**"KPSS + AGS dâhil beşinci kez
sınava hazırlanan birine
mi söylüyorsun bunu?
Sözel mantık ve genel kültür benim
göbek adım oldu artık.
Söyle bakalım, hangi şairmiş bu
tanıyamayacağım kişi?"**

"Anonim."

**"Anonim demek... Yani diyorsun
ki edebiyat dünyası,
bu eşsiz eserin sahibini hiçbir
zaman öğrenemeyecek.
Büyük kayıp."**

**"Belki de eserin sahibi, şiirinin
doğru adrese ulaştığından emindir
ve bu ona yetiyordur? Olamaz mı?"**

"Sakin bana ben yazdım deme."

"Demem."

"Sen mi yazdın?"

"Söz verdim, söyleyemem."

**"Benimle dalga geçme, Alp Aslan Uğurlu.
Bu şiiri sen yazmış olamazsın."**

"Neden?"

**Oradan bakılınca romantik
birine benzemiyor muyum?"**

"Benzemiyorsun."

"Neye benziyorum peki?"

"Romantik olmayan her şeye."

Verdiğim bu peşin hükümlü cevaba ne diyeceğini düşünürken, bir anda ekranımda yeni bir fotoğraf belirdi. Alp yine yapmıştı yapacağını... Savunmamı ne zaman sertleştirsem, o pırıltılı silahını çekip beni tek bir hamlede alt etmeyi çok iyi biliyordu.

Telefonun ışığı odamın tavanına vururken ekrana kitlendim. Muhte-

melen evinin balkonundaydı. Arkasına aldığı o lacivert, bol yıldızlı hazi-
ran gökyüzüyle birlikte kameraya doğru son derece samimi ve çapkın bir
edayla gülümseyerek özçekim yapmıştı. Dağınık saçları, hafif sakalları ve
o karanlığın içinde bile parlayan kusursuz, muazzam dişleriyle büyüleyici
görünüyordu. Fotoğrafın hemen altında ise tek bir cümle yazıyordu

“Bir de bu açıdan bak.”

Yanaklarıma aniden hücum eden sıcaklığı saklamak ister gibi telefo-
nu yüzümden biraz uzaklaştırdım. Bu adamın yakışıklılığı gerçekten yasal
sınırların üzerindeydi. Ama içimdeki o gururlu, Nur’un evinde gördüğü o
kadın ordusuna karşı savunma geliştiren Nisa, hemen gardını aldı. Kendi-
mi bir anda kaptırıp onun bu hâllerine kapılmak istemiyordum.

***“Romantikliği kendine sonradan
eklemeye çalışmış acemi bir Photoshopçu⁷ gibisin.***

***Kusura bakma ama o arkadaki
gökyüzüne yazık olmuş.”***

“Çok kırıcsın.”

***“Gerçekler acıdır anonim şair.
Hem spor salonlarında ağırlık kaldırıp
protein tozlarıyla beslenen bir adamın
ruhunda kaç gram şairlik barınabilir ki?
Kim bilir hangi internet sitesinden
kopyaladın o mısraları.”***

“Protein tozu mu?

Kalbimi gerçekten kırıyorsun küçük yabancı.

Ben o şiiri kopyalamadım.

Sadece... gökyüzüne bakarken

içimden geçenleri kelimelere döktüm diyelim.

Ayrıca sporcuların da bir kalbi ve felsefesi vardır.”

“Felsefe mi? Tabii, kesin öyledir.

***Bugün bacak antrenmanında
sınırları zorluyoruz felsefesi gibi mi?”***

“Anlamadım.”

“Anlamaya da çalışma zaten. Şimdi izninle uyuyacağım.”

7. Fotoğraflar üzerinde dijital düzenleme yapma programı.

“Bu kadar erken mi?”

“Yarın sabah deneme sınavım var. Erken kalkacağım.”

***“Tamam... Peki uyumadan önce
son bir şey isteyebilir miyim?”***

“İsteyebilirsin ama yapar mıyım bilmiyorum.”

“Sadece beş dakika sesini duyabilir miyim?”

Gözlerim ekrandaki cümleye çakılı kaldı. Kalbimin göğüs kafesime vuran o ritmik darbesi, odanın sessizliğinde yankılandı sanki. Sesimi duymak istiyordu. O da sesimi beğenmiş miydi yani?

***“Malum... Teyzen yüzünden
adamakıllı konuşamadık.”***

İçimdeki tüm o mesafeli durma çabaları, gurur yapma hissi o anda un ufak oldu. Telefonu kulağıma götürüp onun sesini dinleme fikri, tenimi yalayan haziran rüzgârından çok daha çekici, çok daha karşı konulmaz gelmişti. Aramayı onun yapmasını bekleyemedim. Sanki beklersem cesaretim kırılacaktı. Bu yüzden hızla mesajlaşma ekranından çıktım ve son aramalarımındaki ismine tıkladım.

Telefon daha bir kez bile çalmadan açıldı.

Sokaktaki sessizliği, evin içindeki sükûneti, babamın salondaki hafif horultusunu ve annemin hâlâ içeride izlediği dizinin sesini hesaba katarak sesimi âdeta bir fısıltıya dönüştürdüm. Dudaklarımdan sadece, “Alo?” kelimesi dökülebildi.

Karşı taraftan yine o derin, göğüs kafesini dolduran nefes sesi geldi önce. Ardından, telefonun ahizesinden dökülen o ses, beni bir kez daha darmadağın etti.

“Teşekkür ederim.” Sesi o kadar derinden, o kadar kadife gibi yumuşak gelmişti ki, yine omurgamdan aşağı doğru tatlı bir ürpertinin yayıldığı, tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Mesajlardaki o pervasız adam gitmiş, yerine sesinin tınısıyla insanı sarıp sarmalayan bambaşka biri gelmişti.

Nefesimi toparlamaya çalışarak, “Rica ederim,” diye fısıldadım.

Bu iki kelimedenden sonra, aramıza sadece nefes alış verişlerimizin doldurduğu, yoğun ve elektrikli bir sessizlik yayıldı. Telefon ekranında, klavyenin arkasına sığınarak birbirine sürekli laf yetiştiren, kelimelerle birbiri-

ne meydan okuyan o iki cüretkâr kişi gitmiş; yerine sanki konuşacak tek bir kelime bile bulamayan iki utangaç yabancı gelmişti. Ses, harflerden çok daha çıplaktı ve ikimiz de bu çıplaklığın getirdiğı o büyüleyici çekimle ne yapacağımızı bilemiyorduk.

Sonunda sessizliğimizi, “Nasılsın?” sorusuyla bölen o oldu. Sıradan bir soruydu ama onun sesinden duyunca sanki dünyanın en mühim sorusuna dönüştü. Heyecanımı ele vermemek için parmaklarımı ferforje demirlere sıkıca doladım.

“İyi,” derken sesimin titrememesine gayret ettim. “Sen nasılsın?”

Küçük bir duraksama oldu. Hattın diğerk ucundan gelen o hafif, erkeksi kıkırdama kulaklarımdan içeri sızıp içimi ısıttı.

“Çok iyiyim,” dedi Alp ama hissettirdiğı, sesindeki o tatmin olmuş, nihayet aradığı huzuru bulmuş ton, kelimenin tam anlamıyla bana geçmişti. Seslerimizi duymuş olmak, aramızdaki o görünmez mesafeyi eritmiş gibiydi ve bu durum beni her şeyden çok savunmasız bırakıyordu. İçimde uyanan bu duygu beni fena hâlde korkutuyordu. Mantiğım, “*Kendini kaptırmaman gerekiyor Nisa, yarın akşam bu oyun tümüyle bitecek,*” diye bas bas bağıırıyordu ama kalbimin ritmini dinlediğimde bu uyarı için artık çok geç kaldığımı anladım. Çok geç...

“Teyzen gitti mi?” diye sorduğunda, şaşkınlıkla ve o anki heyecanım-la kısık bir sesle kıkırdadım. Parmaklarımı pencerenin kenarına daha sıkı doladım.

“Gerçekten mi?” dedim, şaşkınlığımı gizleyemeyerek. “Şurada hepi topu beş dakikamız var, hatta kronometreye bakarsak belki üç... Ve sen gerçekten teyzemden mi konuşmak istiyorsun?”

Alp, telefonun diğerk ucunda bu sitemime karşılık kendine has tınısıyla gülümsedi. Onun o yüz hatlarının aldığı şekli, dişlerinin o muazzam parlaklığını az önceki özçekiminden bildiğim için gülüşünü zihnimde canlandırmak hiç zor olmamıştı.

“Nihayetinde o üç dakika tamamen onun sayesinde oldu,” dediğinde, sesindeki o haklı ve eğlenen hâl yüzümde tatlı bir tebessüm bıraktı.

“Haklısın,” diye fısıldadım, teslim bayrağını çekerek.

“Sen beni haklı mı buldun?”

Sesindeki şaşkınlığı bilerek abartmıştı. “Yazışırken her kelimeme kar-

şı bir savunma mekanizması geliştiren o dişli kız, şu an beni onaylıyor mu yani? Kulaklarıma inanamıyorum küçük yabancı.”

Dudaklarımı ısırıp başımı gökyüzüne, yıldızlara doğru çevirdim. Sesinin bendeki etkisi o kadar büyüktü ki normalde vereceğim o iğneleyici cevapların hiçbiri dilimin ucuna gelmiyordu.

“Çok konuşma istersen,” dedim, sesimi daha da kısarak, tatlı bir sitemle. “Süremizden çalmak yerine bu haklılığın tadını çıkarsan daha iyi edersin. Hem. ... sesin mesajlarından çok daha az sinir bozucuymuş, bunu da itiraf edeyim bari.”

Karşı taraftan yine o göğsünü dolduran, içimi eriten derin nefes sesi geldi. Alp’in bu gece sadece benim sesimi duymakla yetinmeyeceğini, aramızdaki bu görünmez bağı son saniyeye kadar koparmak istemeyeceğini o an çok daha iyi anladım.

“Mesaj yazarken araya mesafeler, filtreler giriyor güzelim... Ama şu an, sadece bir nefes uzağımdaymışsın gibi geliyor ve ben bu üç dakikanın hiç bitmesini istemiyorum.”

Yutkundum. Kalbimin hızlanan ritminden nefret ettim. “Zaman acımasız,” diye mırıldandım, gözlerimi gökyüzündeki en belirsiz yıldızla dike rek. İçimdeki o ani burukluk boğazıma bir düğüm gibi oturdu. “Her güzel şeyin bir sonu var.”

“Olmayabilir,” derken sesi neredeyse benimki kadar kısıp, âdeta bir sırtı paylaşır gibiydi.

“Olmak zorunda Alp... Birbirimizi tanımıyoruz-”

“Tanışıyoruz ya,” diyerek sözümü kesti birden. Sesi o kadar emin, o kadar net gelmişti ki bir an kalbimin durduğunu sandım. Ama hemen ardından, sözümü kestiği için hafifçe yutkunup o pürüzlü ses tonuyla bu kabalığı için özür diledi.

Zihnimde beliren o kusursuz kadın yüzleri, mideme sert bir yumruk yemiş gibi hissettiriyordu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes almaya çalıştım. Neden benimle konuşmaya devam etmek istiyordu? Etrafında pervaneler gibi dönen o kadar güzel, o kadar iddialı kadın varken...

Neden ben ... Odasında AGS denemeleriyle boğuşan sıradan bir kız?

“Bak ... Kafanda oturmayan şeyler olduğunu biliyorum,” dedi Alp. Sesindeki o sakin, anlayışlı ton içimdeki güvensizliği seziyormuş gibi yu-

muşacıktı. “İnan bana, benim de var. Kendimi hiç beklemediğim bir oyunun içinde buldum ama bildiğim bir şey var, seninle konuşmaktan çok zevk alıyorum. Bana iyi geliyorsun. Telefonu hâlâ yüzüme kapatmadığına göre ben de sana iyi geliyorum. Neden bunu iki günle sınırlıyoruz ki?”

Sessiz kaldım. Karşı apartmandan vuran sokak lambasının cılız ışığı yüzüme düşerken parmaklarımı ferforje demirlere biraz daha bastırdım. Cevap vermek o kadar zordu ki.

“Dürüst olayım mı?” diye sordum.

“Lütfen,” dedi sakince.

“Alp...” dedim, sesimin titremesini engellemeye çalışarak. “Senin dünyan... Çok kalabalık.”

Hattın diğer ucunda derin bir duraksama oldu. “Dünyam mı kalabalık?” diye sordu, sesinde sahici bir hayret, belki de hafif bir kırgınlık vardı. “Bunu nereden biliyorsun Nisa? Daha beni bir kez bile görmemişken...”

Acı bir tebessüm yayıldı dudaklarıma. “Tek sosyal medya kullanan sen değilsin,” dedim. Gözümün önünde beliren yüzleri silmek için gözlerimi kapattım. Ben o kalabalıkta sadece geçici bir heves, iki günlük bir eğlence olamazdım. Gururum, canımın yanma ihtimaline karşı bir kalkan gibi dikildi önüme.

“Bak...” diye söze başladı. Kendini savunmak istediği çok belliydi.

“Sen bak...” diyerek sözünü kestim. Eğer şimdi konuşmazsam bir daha asla konuşamayacağımı biliyordum. “Biz her şeyiyle farklı iki hikâyeyiz Alp. Kader bir şekilde yollarımızı kesiştirdi ama o kadar. Bir mola gibi düşün... Bu stresli, boğucu dönemimde bana bir nefes; senin de hayatında her neye ihtiyacın varsa, benim sana iyi geldiğimi düşündüren nedenlerin nelerse... Hepsi bu. Bunu uzatmamız bize iyi gelmeyecek. Seni tanımıyorum, sen beni tanımıyorsun. Konuştuklarımızın doğruluğunu hiçbir zaman, bu ekranların arkasından bilemeyeceğiz. Güvenin eksik olduğu, şüphenin gölge düşürdüğü bir ilişki eninde sonunda bitmeye mahkûmdur. İster sevgililik olsun bu ister arkadaşlık.”

“Ben sana hep açkıttım,” dedi. Sesi o kadar tok, o kadar derinden gelmişti ki bir an için kurduğum tüm o mantıklı cümleler sallandı.

“Buna inanmayı...” diye fısıldadım, gözlerimdeki yaşlar kirpiklerime tutunurken. “Buna inanmayı o kadar çok isterdim ki.”

“İnan o zaman...”

“Yapamam, yapamayacağım. Biliyorum.”

Kısa, can yakıcı bir sessizlik oldu. Sadece nefeslerimiz konuştu o birkaç saniyede. Sonunda Alp kabullenmiş ama incinmiş bir ses tonuyla, “Buraya kadar mı?” diye sordu.

“Evet,” dedim güçlkle. Göğsümün ortasında bir şeylerin koptuğunu hissettim. “Bana yardım ettiğin için, o sahte sevgililik oyununda beni yalnız bırakmadığın ve hayatımda unutulmaz bir gün yaşattığın için çok teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” derken sesi bir anda araya kilometrelerce mesafe koymuş gibi mesafeliydi.

“Sınavında şimdiden başarılar.”

“Sana da hayatında başarılar. Hoş, zaten başarılı da görünüyorsun.”

Yine bir sessizlik oldu ve bu hepsinden uzun gelmişti. “Hoşça kal, Alp Aslan Uğurlu.”

“Hoşça kal...” O pürüzlü ve kalbimi alev alan sesini son bir kez kulaklarıma bağışlamıştı. “Hoşça kal, *Rehberimdeki Sevgilim*.”

Telefonu kulağımdan çektiğimde ellerim zangır zangır titriyordu. Ekranı kapatıp kendimi pencerenin kenarından çektim ve sırtımı odamın soğuk duvarına yasladım. O an, göğsüme sanki tonlarca ağırlık çöktü. Kendimi bir anda o kadar kötü, o kadar savunmasız ve çaresiz hissettim ki nefes almak istediğimde hava ciğerlerime ulaşmadan boğazımda düğümlendi.

Saçmalama Nisa. Kendini bu kadar kaptırmış olamazsın. Ona ihtiyacın yok. Kendine gel!

Gözlerimden süzülen ve ne ara biriktiğini bilmediğim o sıcak damla yaşın yanaklarımı yakarak aşağı inmesine izin verdim. Bir süre sessizce, için için ağladım. Neden bu kadar ağladığıma bile anlam veremiyordum. Sanırım psikolojim gerçekten iyi değildi.

Bir süre sonra titreyen ellerimle telefonu yeniden açtım. Ekranın parlaklığı gözlerimi sızlattı. *WhatsApp*’a girdim. Profil fotoğrafına; o kusursuz yüzüne, gözlerindeki o mağrur, hayata meydan okuyan gülüşüne son bir kez baktım. İçimden bir parça kopuyordu sanki ve işin en acı verici tarafı, sadece iki gündür tanıdığım bir yabancı için bunu hissetmek çok saçmaydı, çok anlamsızdı ama bir o kadar da gerçkti.

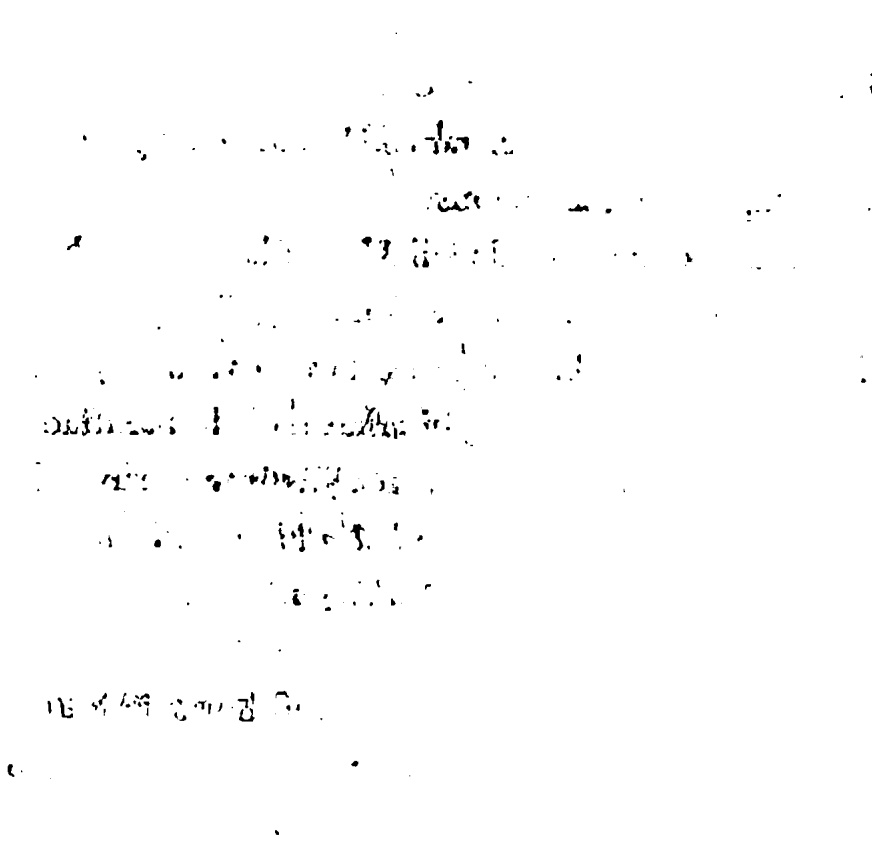
Sohbet ayarlarına girdim. Sayfayı aşağı kaydırırken kalbim *dur* diye yalvarırcasına sıkıştı. Parmağım o uğursuz, kırmızı yazıya -*Engelle* butonuna- doğru gitti. Mantiğımın o son çaresiz, kendini korumaya çalışan çılgınlığıyla ekrana dokundum.

SEVGİLİM ♥ *engellendi.*

Bu kadar basitti. Şimdi atmam gereken ikinci adım, oyunun kurallarına sadık kalıp numarasını her yerden silmekti ama parmağım ekranda dondu kaldı. Ne kadar zorlasam da o *Sil* butonuna gitmedi, gidemedi.

Telefonu hızla göğsüme bastırıp gözlerimi sımsıkı kapattım. Hayır, bunu yapamazdım. Şu an olmazdı. Onu hayatımdan söküp atmaya, rehberimdeki o varlığını tamamen yok etmeye gücüm yetmiyordu. Üstelik bu sefer ne teyzemi bahane ediyordu kalbim ne de ona ihtiyacım olabileceğini... En azından ismi, o sahte ama içimi titreten ünvanı biraz daha orada durmalıydı. Bu gecede yaşanan o büyüleyici birkaç saatin yeryüzündeki tek kanıtı olarak kalmalıydı.

Rehberimdeki gizli ve kanayan yaram...

...ve o gece, o gece, o gece...

Aynı Bilet, Farklı Durak

Yalın - Akşamüstü

Nisa

Tam iki buçuk hafta... Dile kolaydı. Takvim yaprakları için sadece on yedi günden ibaretti ama benim zihnimin içindeki zaman algısı için koca bir asrı, bitmek bilmeyen bir sürgünü andırıyordu. Alp'le o gece yarısı yaptığımız can yakıcı konuşmanın üzerinden tam iki buçuk hafta geçmişti.

Ve o geceden sonra Alp beni hiç aramamıştı.

Ne başka bir numaradan yazmıştı ne de kulaklarımdan silemediğim büyüleyici sesini bir daha bana ulaştırmıştı. Ben onu engellediğim an, o da sanki bu dünyadan her anlamda elini eteğini çekmişti ya da oyunun kurallarına sadık kalmaya dünden razıymış gibi arkasına bile bakmadan gitmişti. Gururum her gün bir kırbaç gibi acımasızca yüzüme vuruyordu. "Sen istedin Nisa," diyordu içimdeki ses. "Sen başlattın bu oyunu, sınırları sen çizdin. İstemediğini söyleyen sendin, o yüzden şimdi ağlamaya hakkın yok. Sen engelledin. Sen bitirdin."

Ama kalbimin o mantıksız, o gurursuz ve aciz tarafı her sabah aynı çaresiz, o zavallı umutla uyandı. Telefonun ekranına her bakışımda, engeli olmasına rağmen bir mucize eseri onun adını görmeyi umdum.

Ama görememiştim.

Bu iki buçuk hafta boyunca kendime olan tüm saygımı, yıllardır bin-

bir emekle inşa ettiğim o dişli, güçlü ve gururlu Nisa imajını kendi ellerimle yerle bir etmiştim. İlk olarak *Instagram*'da sırf onun o pırıltılı, kadınlarla dolu kalabalık dünyasını uzaktan da olsa izleyebilmek için rastgele harflerden, anlamsız kullanıcı adından oluşan sahte bir hesap açmışım. Bir dedektif gibi, hayatımda hiç yapmadığım, başkası yapsa bu kadar da alçalmamalı diyeceğim bir zavallılıkla onu gizliden gizliye takip etmeye başlamışım.

Zihnim sürekli, neredeyse her beş dakikada bir, mekanik bir refleksle telefona gidiyordu. *WhatsApp*'ı açıp, hani o numarasını silmeye bir türlü kıyamadığım, rehberimde hâlâ **SEVGİLİM** ♡ diye kayıtlı duran ama engellediğim mesaj ekranına bakıp duruyordum. Profil fotoğrafı görünmüyordu, durum bilgisi yoktu. O boşluk can yakıyordu. Her seferinde engelini sadece birkaç saniyeliğine kaldırıp çevrim içi olup olmadığını, onun da beni engelleyip engellemediğini kontrol etme dürtüsüyle savaşıyordum. Bu savaş her kaybettiğimdeyse kendimi cezalandırmak ister gibi yine o sahte hesabıma giriyordum.

Çünkü orada ... hayat devam ediyordu.

Günün hangi saatinde hangi antrenmanı yaptığını, hikâyesine attığı spor salonu videolarını, arkasından geçen o kusursuz kadınların silüetlerini izliyordum. Bir fotoğraf, bir video, onun sesini ya da yüzünü, o muazzam dişlerini görebileceğim küçücük bir an için ekran başında âdeta dileniyordum. *Kendimden nefret ede ede yapıyordum bunu.*

Sonuç ise ... kelimenin tam anlamıyla bir felaketti. Hayatımın en büyük sınavına hazırlandığım bu dönemde, tam bir yıkımdı.

Bu iki buçuk hafta boyunca ders, sınav, gelecek namına kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey yapmamışım, yapamamışım. Önümde açık duran tarih soru bankalarının sayfaları kronolojilerle değil, Alp'in ses tonuyla doluydu. Padişahların savaşları kafamda birbirine girmişti, ezberlediğim coğrafya haritaları zihnimden tamamen silinmişti. Akşamları masanın başına oturduğumda sadece kalemi parmaklarımın arasında döndürüyor, boş gözlerle beyaz sayfalara bakıyordum.

Hâliyle dershanede girdiğim o hayati deneme sınavlarının sonuçları her seferinde daha da dibe batmıştı. Dershanede, sınav sonuç kâğıdındaki netlerimin eriyişini izleyen hocalarımın; evde bir gariplik olduğunu hisse-

den annemin o endişeli, sorgulayan bakışlarını üzerimde hissediyordum. Rol yapamıyordum. Neyim olduğunu anlatamıyordum. Çünkü, *“Aklım, fikrim, ruhumun her bir zerresi o haziran gecesinde, odamın Fransız balkonunda çakılı kaldı,”* demeye utanıyordum.

Nur’a göre kara sevdaya yakalanmıştım. Beni her gördüğünde acıyan gözlerle yüzüme bakıyor, *“Kızım sen divane olmuşsun,”* diyordu. Oysa yanıliyordu; içimde kopan bu amansız fırtınanın adı aşk olamazdı, henüz değildi. Ben sadece, insanı diri diri yiyip bitiren o zehirli merakın pençesine düşmüştüm. Bilmemenin, yarım bırakmanın, bir kitabın en can alıcı sayfasını kendi ellerimle koparıp çöpe atmanın yarattığı o dipsiz boşlukta sürükleniyordum.

Önümde açık duran soru bankalarının beyaz sayfaları, bir süre sonra gözlerimin önünde flulaşıyor ve zihnim yine o tanıdık, o yakıcı sorunun etrafında pervasızca dönüp durmaya başlıyordu.

Alp’e bir şans verseydim ne olurdu?

Bu soru, iki buçuk haftadır beynimin içinde yankılanan sıradan bir cümle değil, her gün ruhumu biraz daha eriten bir işkence aletiydi. O gece, o anlamsız gurur duvarını örmeseydim... O etrafındaki kalabalık dünyasından, o güzel kadınlardan korkup bir korkak gibi kaçmasaydım... *“Biz, tamamen farklı iki hikâyeyiz,”* diye kestirip atıp biletini kesmeseydim şu an ne yapıyor olurduk?

Belki yine tam şu saatte telefonum titreyecek, o pürüzlü ve kadife sesiyle bana, *“Güzelim,”* diyor olacaktı. Belki beni sinir edecek, belki saçmalayacak, belki sadece susacaktı ama orada duracaktı. Kendimi korumak, kırılmamak için attığım o geri adım, beni kendi içimde öyle karanlık, öyle dar bir hapse mahkûm etmişti ki... Şimdi o fırtınanın içinde kaybolmayı, bu belirsizliğin içinde yavaş yavaş erimeye bin kez tercih ederdim.

Bir şans verseydim, *evet*, belki canım yine yanacaktı; belki o kadınlardan biri yüzünden yine ağlayacaktım ama en azından ne olacağını bilecektim. En azından bu kahredici, bu insanı her gün azar azar öldüren *keşkeyle*, bu bitmek bilmeyen olasılıklar dehlizinde her gün yeniden ölmek zorunda kalmayacaktım.

“Yeter artık!”

Nur odamı loşlaştıran, zihnimi daha da karartan masa lambamın ışı-

ğını ani bir hareketle gölgede bırakan elektrik düğmesine bastı. Gözlerim aydınlıkla sızlarken, kollarını göğsünde kavuşturup başımda dikildi.

“Silkelenip kendine geliyorsun yoksa yemin ederim ben seni silkeleyeceğim.”

Sesindeki o bezgin ama öfkeli şefkatle, “Ne bu hâlin kızım? Gören de hayatında daha önce hiç erkekle konuşmadın, flört etmedin sanacak. Sen Asaf için bu kadar acı çekmedin ya, şaka mı bu?” diye çıkıştı.

Haklıydı ve bu suratıma bir tokat gibi çarptı. Hayatımda bugüne kadar iki tane ciddi ilişkim olmuştu. Biri lisedeydi. Çocuksu, el ele tutuşunca kalbin yerinden çıkacağı sanılan o saf, ergenlik hisleriyle yaşanmış şeylerdi. Diğerisi ise üniversite yıllarımı ve sonrasını kaplayan, geleceğe dair planlar kurduğumuz Asaf’tı. En uzun, en çok emek verdiğim ilişkim oydu. Fakat hayat bizi mezuniyetten sonra farklı şehirlerin, farklı telaşların içine savurunca yolumuza başka insanlarla devam etme kararı almıştık. Yani... En azından o bu kararı çoktan almıştı, ben de sadece buna saygı duymak zorunda kalmıştım. Üzülmüştüm, günlerce sessizce ağlamıştım evet ama bir gün bu ayrılığın kapımızı çalacağını içten içe bildiğim için asla karalar bağlamamıştım.

Nur gerçekten haklıydı; Alp için çektiğim bu dipsiz ızdırabın, bu uykusuz gecelerin onda birini, yıllarımı verdiğim Asaf için yaşamamıştım. Bu farkındalık mideme bir taş gibi oturdu. Sadece bir gün konuştuğum bir adam, nasıl olur da hayatımdaki tüm geçmişi böylesine gömebilirdi?

“Ya o adamı arıyorsun ya da o defteri kapatıp önüne bakıyorsun,” diyerek üsteledi Nur, taviz vermeyen gözlerle.

Yüreğimi dolduran bir nefes aldıktan sonra, “Arayamam,” dedim. Sesim âdeta bir fısıltı gibi döküldü dudaklarımdan.

“Çünkü telefonunda engelli, değil mi?” diye sordu kinaye yaparak. “Sana bir sır vereyim mi? O engel istediğin zaman kalkabiliyor.” Bunu ben istiyordum ama, “Ya o istemiyorsa?” diye düşünmeden edemiyordum.

“Arayamam Nur, anlamıyorsun.”

“Evet, anlamıyorum. Seni bu hâle getiren bu adamda ne buldun bu kadar inan anlamıyorum.”

“Bir bilsem,” derken milimetrik bir tebessüm dudaklarımdan kenarına yerleşti. “Ama şunu biliyorum. Benim ona karşı hissettiğim, şu içimi kemi-

ren her şey tamamen karşılıksız, Nur. Adamın haberi bile yok. Hoş, haberi olsa belki de umursamayacak.”

“Nereden biliyorsun karşılıksız olduğunu?”

İçimdeki birikmiş duygularla, “Bana ulaşmaya hiç çalışmadı çünkü!” diye feryat ettim. Elimde bir işe yaramayan kalem test kitabının üzerine doğru fırlattım. “On yedi gün oldu Nur! Bir kere mesaj atmadı.”

“Kızım yine aynı konuya geleceğim. Adamı engellediğin için olabilir mi? Vahiy yoluyla mı yazsın sana?”

“Herhangi birinden arayabilirdi, başka bir numaradan mesaj atabilirdi. Bana büyük büyük laflar söyleyen adam isteseydi bir yolunu bulurdu,” dedim, kendi zavallı teorime sığınarak. “Gerçekten istemiyormuş demek ki. Söylediği her şey... Sadece o anlıkmış. Kendisi hayatına kaldığı yerden devam ediyor, Nur. O gecede kalan benim sadece.”

“Sen de edebilirsin.”

“Edemiyorum. İnan bana denedim ama olmuyor. Ne yaparsam yapayım, aklım bir süre sonra Alp’e kayıyor. Sonra bir bakıyorum, her şeyi bırakmışım ve onunla devam etseydik neler olabileceğini düşünmeye başlamışım.”

“Kızım sen bu çocuktan çalışmana engel olur diye uzak durmadın mı?”

Sustum. Nur’a söylediğim yalan buydu. Gerçi tam anlamıyla bir yalan sayılmazdı. Onunla konuşmayı o kadar çok sevmiştim ki o anların hiçbirinde aklıma sınav ve stresi gelmemişti. Fakat ondan uzak durmamın asıl büyük nedeni kendime olan güvensizliğimdi. Onun hayatına yakıştığını düşünmediğim içindi.

“Hem belki o da öyledir. Nereden biliyorsun?”

Bu sorusuna da sessiz kaldım. Dilimin ucuna onu sahte bir profilden takip ettiğimi söylemek geldi. Fakat bu durum, onun gözünde beni daha da umutsuz bir âşık yapacağı için sustum. “Eminim hayatına devam ediyordur,” diye yineledim cılız bir sesle. “Ayrıca neden etmesin ki ... Bir gün bile değildi bizim aramızda yaşananlar. Altı üstü bir sahte sevgililik oyunu, birkaç saatlik telefon eğlencesi...”

“Sen edemiyorsun ama ...”

“Herkes aynı değil.”

“Belki de sadece kararına saygı duyuyordur,” dedi Nur, ses tonunu biraz yumuşatarak. “Sen ‘Önemli bir sınavım varken bu şekilde sürekli konuşmam,’ diyerek adamı engelledin, farkında mısın? Belki de seni zorlamak istemiyordur.”

Sıkıntılı, ciğerlerimi söküp atacak gibi ağır bir iç çektim. Bunu da düşünmüştüm. Geceler boyu, tavanı seyrederken bu ihtimali milyon kez evirip çevirmiştim zihnimde. Normalde bir erkeğin kararlarına böyle saygı duyup geri çekilmesi hoşuma giderdi, oysa şu an bu asil tavır içimi yakıyordu. *Keşke gurursuz olsaydı, keşke kapıma dayansaydı*, diyecek kadar delirmemiştim herhâlde, değil mi?

Nur masamın kenarına kalçasını yasladı. Üzerindeki kumaş pantolonun masanın ahşabına sürtünürken çıkardığı o ince hışırtı, odadaki tek sestti. Hafifçe öne doğru eğilip beni köşeye sıkıştırmak ister gibi doğrudan gözlerimin içine baktı. Gözlerinde, beni benden daha iyi tanıyan insanların o can sıkıcı netliği vardı.

“Sen bu çocukla konuşmak istiyor musun?” diye sordu. Sesi düşüktü ama sorunun ağırlığı odanın ortasına bomba gibi düştü.

Dilim, göğüs kafesimi zorlayan o vahşi arzuyla *evet* diye haykırmak isterken, mantığımın ve korkularımın ördüğü duvara çarptı. Başımı öne eğdim, kucağımda sıkıttığım ellerime bakarak, “Hiç tanımadığım bir adama, yüzünü bir kez bile görmediğim birine güvenemem...” dedim. Sesim, kendi yalanına inanmak isteyen bir çocuğun çaresizliğiyle kısılmıştı.

Nur, sanki bu cevabı zaten biliyormuş gibi derin, sabırsız bir inleme koyuverdi ve ellerini hırsla yüzüne kapattı. “Nisa!” derken ismimi âdeta gökyüzünden sabır dilenir gibi uzatmıştı. Ellerini yüzünden çekip omuzlarımdan yakaladı. “Güvenmediğin, geleceğinden emin olmadığın bir adam için günlerdir kendi kendini yiyip bitiriyorsun, farkında mısın?”

“Farkında değilim gibi mi duruyor buradan?” diye çıktım birden. Göğsüm hızla kalkıp iniyordu. Gözlerime hücum eden sıcak yaşları gizlemek için başımı dikleştirip hızla gözlerimi kırptırdım. Canımın yanması bir yana, bu çaresizliğin dışarıdan bu kadar net görünmesi gururumu kırıyordu.

Nur, öfkelenmek yerine derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Gözlerindeki o yargılayan sertlik yerini daha yumuşak bir ifadeye bırakır-

ken, “Peki bir çözümün var mı?” diye sordu, ellerini göğsünün üzerinde bağlayarak.

Göğsümü ezen ağırlığı bir nebze hafifletmek ister gibi soluk verdim. “Sanırım yok,” diye fısıldadım. Gerçekten yoktu. Alp, hayatımın orta yerine bir hayalet gibi çökmüştü ne dokunabiliyordum ne de yok sayabiliyordum.

“Peki öneri kabul ediyor musun?”

Başımı hafifçe *evet* anlamında salladım. Kaybedecek neyim vardı ki?

“Şimdi ...” diyerek yaslandığı masadan ayaklanan Nur, odanın dar zemininde bir komutan edasıyla volta atmaya başladı. Topuklarının parkede çıkardığı ritmik ses, kafamın içindeki düşüncelere eşlik ediyordu. “Bir ay sonra AGS’ye gireceksin ve bu sefer ne pahasına olursa olsun atanmak istiyorsun. Doğru mu?”

“Evet-”

“Dur, bölme lafımı,” diyerek parmağını havaya kaldırdı.

“Soru sordun.”

“Hayır, kendi kendime konuşuyorum. Dikkatimi dağıtma.”

Elimi fermuar gibi dudaklarımın üzerine çektim. Nur kaldığı yerden voltasına da sorgulamasına da devam etti. “Kafanı meşgul eden, dikkatini dağıtan hiçbir şey istemiyorsun. Ama Alp... Bu adam varlığıyla da yokluğuyla da seni meşgul etmeyi başarıyor. Eğer bu durum sınavların sonrası olsaydı, büyük ihtimalle korkularını bir kenara bırakıp bu adamla konuşmaya devam ederdin ama şu an bunu bünyen kaldırmıyor. O zaman sınava kadar ondan her anlamda uzaklaşacağın, bu defteri kafanda kapatacak bir şey bulmalıyız. Derslerin ya da bizler bunu sağlayamıyorsak ... bunu bir tek o sağlar.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Anlamadım?”

Nur durdu, tam karşımda konumlanıp o bilmiş ama son derece ciddi bir ifadeyle gözlerini gözlerime dikti. “İzmir’e gidiyoruz.”

“Ne?” diye bağırarak oturduğum sandalyeden ok gibi fırladım. Kalbim aniden hızlanmıştı. Koridordan gelebilecek herhangi bir ayak sesine kulak kabarttım ve annemlerin duyma ihtimalini düşünerek sesimi hemen kısıtım.

“Saçmalama Nur, İzmir’de ne yapacağız?”

“Alp’i yerinde göreceğiz,” dedi, sanki çok sıradan bir hafta sonu planından bahsediyormuş gibi. “Büyük ihtimalle çevresindekilere yakınlığını, çalıştırdığı kızlara olan laubali davranışlarını kendi gözünle gördüğün anda sinirin bozulacak. O illüzyon yıkılacak ve bu adamı aklından da kalbinden de tek celsede çıkaracaksın.”

Söylediği şey zihnimin labirentlerinde yankılanırken, içimde bir yerlerin ince ince sızladığını hissettim. Nur beni ikna etmek için üsteliyordu. “Sen... başka kadınlarla sıkı fıkı olan erkeklerden nefret edersin, Nisa. Asaf’la bunu tecrübe ettik. Arkadaş olsalar bile aradaki o sınırın aşılmasına katlanamazsın. Seni hiç tanımamasına rağmen telefon ekranından böyle yakın, böyle pervasız konuşan bir adam, gerçek hayatta yanındakilere neler yapıyordur, bir düşün. Gidip görelim. Sen de onun için sadece *ekrandaki herhangi biri* olduğunu anla ve kendini özel hissetmeyi bırak.”

Bu ihtimal... Onun bir başkasına gülümsemesi, bir başkasının saçına dokunması ihtimali canımı o kadar sert acıtmıştı ki bir an için onun yokluğunun acısını, bu gerçeğin soğukluğuna tercih ettiğimi fark ettim. Ruhum gerçeği duymaktansa, hayalin acısıyla kavrulmaya razıydı.

“Hani o da benim gibi hissediyor olabilirdi.”

“Hissetmediğine sen eminsin. Çocuğu da ben tanımıyorum. Sözüne güvenmek zorundayım.”

Aramıza birkaç saniyelik sessizlik yerleşti. Teklifini düşündüm. Haklı olabilirdi ama buna değer miydi? Ucunda kendimi rezil etmek de vardı... “Peki...” diyerek Nur’un odağını kendime çevirdim. “Hadi teklifini kabul ettim ve gittik diyelim... Bizi orada görürse ne olacak?”

“Spor salonuna yazılmaya geldik ve bilgi alıyoruz.”

“Saçmalama. Benim İstanbul’da yaşadığımı biliyor.”

Nur abartılı bir edayla gözlerini devirdi ve ellerini beline yerleştirdi. “Allah aşkına Nisa... Seni gördü mü ki bu çocuk?”

“Profil fotoğrafımı gördü ya...” dedim, savunmaya geçer gibi.

“Profil fotoğrafı mı?” Nur alaycı bir nefes verdi. “Küçük bir yuvarlak ve yüzün tam olarak belli bile değil. Nereden hatırlayacak, nasıl tanıyacak seni? Yanından geçsen ruhu duymaz.”

Bu sözler kalbime saplanan küçük, zehirli oklar gibiydi. Nur haklıydı ama haklı oluşu canımı daha çok yakmıştı. Kendimi hiç bu kadar değer-

siz hissetmemiştim. Gerçekten böyle bir şey yaşanırsa, o kırılma anında Nur'un yanımda olmasını, bu ezikliğimi *-istemedenden de olsa-* yüzüme vurmasını kaldıramazdım. Bu planı bir gün gerçekleştireceksem bile kesinlikle yalnız başıma olmalıydım.

“Yok ya, boş ver,” dedim masama geri dönerek. Kitapların tozunu alır gibi yaparak konuyu kapatmaya çalıştım. “Hem annelere ne deyip gideceğiz? İzin vermezler hayatta.”

“Bu hafta sonu Antalya’da tıp sempozyumum var, unuttun mu?”

Nur tıpış tıpış tekrar yanıma geldi ve dikkatimi üzerine çekebilmek için masama, tam test kitabımın üstüne oturdu. “Oraya gider gibi yaparız. Annene sempozyum broşürünü gösteririm, arkadaşımın son anda gelececeğini ve yalnız gitmek istemediğimi söyleriz.”

Test kitabını zorla altından çıkarırken, “Saçmalama Nur. Senin gerçekten orada bulunman gerekiyor,” dedim.

“Metehan’la...” dedi ve duraksadı. İsmi telaffuz ederken sesindeki o ani değişim, boğazına batan bir kılçık gibiydi. Toparlanmaya çalışarak devam etti. “Yani... Metehan Hoca’yla çok da yan yana olmak istediğim söylenemez biliyorsun. *Hastayım* derim, gitmem. O tek gider.”

Yüzünü buruşturarak söylemişti bunu ama bu başarısız bir maskeydi. Nur’un gözlerinin arkasındaki o burukluğu, Metehan’la yan yana olmak, iki gün bile olsa aynı havayı solumak için nasıl can attığını çok iyi biliyordum. Ayrıca söyleyeceği bu yalan, bölümdeki geleceğini, mesleki kariyerini de tehlikeye atabilirdi. Benim sonu belirsiz, geleceği olmayan hayalî bir aşkım için, Nur’un gerçek geleceğini ateşe atmasına izin veremezdim.

“Olmaz...” dedim sesimi kesinleştirerek. “Haftalardır o toplantı için gece gündüz hazırlanıyorsun. O sempozyuma gidilecek, nokta!”

Nur itiraz etmek için dudaklarını araladı. Yeni bir plan üretmesine, beni ikna etmek için başka bir fedakârlık yapmasına fırsat vermemek için hemen ekledim. “Tamam... Ben de seninle geleceğim. Beraber çıkacağız mahalleden, beraber havalimanına gideceğiz. En azından anneler bizi yan yana, o sempozyumda bilecek.”

Nur’un tek kaşı havalanırken, “Eee? Sonra?” diye sordu. Bir yandan da işin ciddiyeti için oturduğu yerden kalkmış, başımda dikilmeye başlamıştı.

“Sonrası...” dedim yutkunarak. İçimdeki o çılgın planı sesli dile getirmek beni bile korkutmuştu. “Ben için tam bir bilinmez olacak ama yapmam gerekiyor.”

“İzmir’e tek başına gideceksin.”

Nur bunu şaşkın ve biraz endişeli bir tınıda söylemişti. Başımı onaylayarak sallayınca, “Pazar günü kaçta döneceksen ona göre ben de döneceğim. Havalimanında buluşur, mahalleye döneriz,” dedim. Nur başını itiraz eder gibi iki yana salladı. “Seni oraya tek başına gönderemem. Bilmediğin bir şehirde ne yapacaksın? Nerede kalacaksın?”

İzmir’e daha önce sadece bir kez gitmiştim. O da lisedeki okul gezisiyle üniversite kampüslerini hızlıca gezmek içindi. Hafızamda sadece palmye ağaçları ve deniz kokusu kalmıştı. Yabancı bir şehirden ziyade, yabancı bir duygunun içine atlıyordum aslında ama geri adım atamazdım.

“27 yaşındayım. Bulurum bir yolunu,” dedim, sesime güvenli bir ton katmaya çalışarak. “Koskoca şehir, bir otel odası ya da günlük kiralık bir yer ayarlarım telefondan.”

“Henüz 27 olmadın.”

“Allah aşkına Nur, bir ayın hesabını yapıyor olamazsın.”

“Neredeyse bir buçuk.”

“Nur!” dedim sitemkâr bir tonda. Beni sinir etmek için yaptığını belli eden bir gülümsemeyle, “Neyse, tamam,” dedi. “Yine de planın bu yönü hiç hoşuma gitmedi. Orada ne göreceğini, neyle karşılaşacağını bilmiyoruz. Eğer o herifi başka bir kadınla görürsen... Birinin seni o an toparlaması, düştüğün yerden kaldırması lazım.”

“Saçmalama kızım ya,” diye uyardım elimi dalga geçer gibi sallayarak. “Gördüklerimden sonra kendimi kaybedip sokak ortasında ağlayacak değilim herhâlde. En fazla ne olabilir? Görürüm, canım yanar, biter. Biner uçağa geri dönerim. Hiç olmadı, basar Antalya’ya gelirim. Sempozyum kapılarında seni beklerim.”

Nur kısa bir an düşündü. Gözleri odanın zemininde gezindi, parmaklarını çıtlatıyordu. Kafasında ihtimalleri tarttığı, benim güvenliğim ile mesleki sorumlulukları arasında gidip geldiği her hâlden belliydi. Dudaklarını kemirmeye başladığında, içindeki korumacı dostun akademik disiplinine galip gelmek üzere olduğunu anladım. Tam yeniden

itiraz etmek için ağzını açmıştı ki ona fırsat vermeden önünü kestim.

“Nur, tek bir kelime bile daha istemiyorum.” Sesimi olabildiğince net ve kararlı tutmaya çalışarak, “Enerjini annemi bu sempozyum için razı etmeye harcarsan iyi olacak,” dedim. “Çünkü o cephede bayağı bir ter dökceğiz.”

@ayisigikitap

Ya-ka-lan-dın!

Pinhani - Beni Sen İnandır

Nisa

Tahmin ettiğimiz gibi de oldu. Annemi ikna etmek, İzmir'e tek başına gitmekten çok daha büyük bir mesai gerektirmişti. İlk başta AGS'yi öne sürüp, "Sınava şurada ne kalmış ne sempozyumu Nisa? Otur dersini çalış," diye kestirip atmıştı. Nur'un tüm akademik açıklamaları, araya sıkıştırdığı *bence* ikna edici olan arkadaş yalanı ve daha nicesine dair döktüğü diller bile annemin o sert savunma hattını yarmaya yetmedi. Nezaket Hanım'ın gözünde, beni atama listesinden uzaklaştıracak her şey birer düşmandı.

Hatta bir ara sorgu odasındaymışız gibi konu dönüp dolaşıp o korkulan soruya, Alp'in hangi şehirde yaşadığına gelmişti. Annem elindeki mutfak bezini tezgâha fırlatıp, gözlerini kısarak doğrudan yüzüme baktığında asıl ecel terlerim o zaman dökülmeye başladı. Kalbimin boğazımda attığını hissettim. Eğer dudaklarımdan *İzmir* kelimesi çıksa, annemin o keskin anne radarları durumu anında çözecek, biletler daha alınmadan yanacaktı.

"İstanbul..." demiştim, sesimin titrememesi için insanüstü bir çaba harcayarak. "İstanbul'da yaşıyor, söyledim ya anne." Bu yalanı söylerken içim gitmişti. Alp'le daha önceki konuşmamızda başka bir şehir kararı al-

sak da son anda yine İstanbul demiştim. Gemileri yakmaya gidiyordum evet ama ufacık bir ihtimalle Alp ile konuşmaya devam edersek ... bu yalanı sürdürmemiz ya da İzmir'e taşındığını söylememiz gerekecekti. Neyse ki bunlar sonra düşünülmesi gereken aşamalardı.

Annem İstanbul'dan Antalya'ya gitmemle Alp arasında hiçbir bağ kuramadığı için derin bir, "Oh," çekti. Fakat yine de geri adım atmadı; bu kez de babamı öne sürerek durumu kesin bir dille reddetti.

"Baban hayatta izin vermez, boşuna heveslenmeyin."

Sonunda düğümü çözen, Nur'un annesi Yasemin teyze oldu. Nur, mutfakta annemin o Nuh deyip peygamber demeyen tavrını görünce çaresizce balkona kaçmış, gizlice kendi annesini arayıp durumu -*tabii ki yalanın sadece akademik versiyonunu*- anlatmıştı. Yasemin teyze, kızının ricasını kırmayıp o akşam planlanmamış bir oturma hamlesi yaptı ve elinde taze pişirdiği kekle anneme kahveye geldi.

Kahveler höpürdetilirken, Yasemin teyze konuyu tam bir strateji uzmanı gibi sempozyuma getirdi. Annemin yüzündeki o gergin, her an hayır demeye hazır ifadeyi görünce kahve fincanını tabağına bıraktı.

"İlahi Nezaket..." dedi, o her kapıyı açan anaç ve neşeli sesiyle. "Şu kız sınav öncesi biraz olsun kafasını dağıtmasın mı? Gece gündüz test çözmekten içi dışı kapkara oldu. Senelerdir çalışıyor zaten. Her konuyu biliyordur. Biraz kafa davetini hak etmedi mi sence de? Hem orada koskoca akademisyenlerle, profesörlerle yan yana gelecek, vizyonları genişleyecek. Belli mi olur, belki orada duyacağı bir kelime, sempozyumda göreceği bir şey sınavdaki genel kültür sorularına bile yardımcı olur. Nur yalnız kalmasın hem, iki kız birbirine yoldaş olur işte."

Yasemin teyzenin bu genel kültür sorusu ve vizyon vurgusu, annemin en hassas noktasına dokunmuştu. Annem, onun bu son derece güvenli, ısrarcı ve babamı bile ikna edebilecek güçteki tavrı karşısında daha fazla direnemedi. Bakışlarını önce Yasemin teyzeye sonra elindeki kahve fincanını sıkan bana çevirdi. İstemeye istemeye de olsa, "Aman, iyi iyi, gidin bakalım..." diyerek nihayet o beklediğimiz yeşil ışığı yaktı. Ama hemen ardından parmağını bana doğru sallayarak ekledi. "Ama gözüm üzerinizde. Otele varır varmaz aranacağım. Beni habersiz bırakmayacaksınız bak, sakın! Yoksa ilk otobüsle oraya gelirim."

Zor olmuştu, ruhumuzdan bir parça kopmuştu ama İzmir biletinin önündeki en büyük barikat, Yasemin teyzenin kahve diplomasisi sayesinde yerle bir olmuştu.

Cumartesi sabahına kadar gözümde uyku girmemişti. Gün içinde test çözerken, geceleri yatağın içinde bir o yana bir bu yana dönüp dururken ya da odanın tavanındaki karanlıkta İzmir’de yaşayacağım muhtemel senaryolar bir film şeridi gibi dönüyordu zihnimde. Alp’i gerçekten görebilecek miydim? Görürsem ne yapacaktım? O beni görürse ne olacaktı?

Ha, bir de can alıcı bir soru daha zihnimde dolaşıyordu; olur da karşılaşsak üzerimde ne olmalıydı? Gardırobun kapağını gece yarısı kaç kez açıp kapattığımı, kıyafetleri yatağın üzerine serip serip geri topladığımı bir ben, bir de odadaki sessizlik biliyordu. Hem çok özenilmiş durmamalıydı hem de beni gördüğü anda çarpılmasına yetecek kadar etkileyici olmalıydı. Yanıma neler alacağıma karar vermek de ayrı bir işkenceydi; iki günlük bir kaçış için sanki bir daha hiç dönmeyecekmişim gibi sırt çantamı tıka basa doldurmuşum.

Nur ile aynı gün, birbirine yakın saatlerdeki uçakları bulmak bizi tam anlamıyla bir lojistik dehasına dönüştürmüştü. İnternet siteleri arasında mekik dokurken, bütçemizi sarsmayacak ve annelerimizin şüphelenmeyeceği o dar zaman aralığını yakalamak epey zor olmuştu. Sonunda biletimi aldığımda yaptığımız planın bedeli benim omuzlarıma yüklenmişti: Nur uçağa bindikten sonra, benim havalimanında tek başıma iki saat fazladan oyalanmam gerekecekti.

Dönüş zamanı için durum daha da vahimdi, pazar günü İstanbul’a dönebilmek için maalesef hem cep yakmayan hem de saatleri Nur’un sempozyum bitişine uyan tek bir boş koltuk bile yoktu. Bu yüzden çareyi pazar günü öğleden sonra için bir otobüs bileti almakta bulmuşum. İzmir’den İstanbul’a o bitmek bilmeyen otobüs yolculuğu gözümü korkutmalıydı belki ama açıkçası şu an umurumda bile değildi. Dokuz saatlik yol, Alp’in gerçeğiyle yüzleştikten sonra çekeceğim ruhsal azabın yanında devede kulak kalırdı.

Heyecandan ve uykusuzluktan ara ara gözüm kararıyordu. Hoş, bu baş dönmesi AGS stresi yüzünden son aylarda sık sık yaşadığım, artık bünyemin ezberlediği bir şeydi. Masanın başında tarih notlarına bakarken

ya da deneme çözerken aniden dünya dönerdi ya, işte öyle. Ama şu anki durumun sınav stresiyle en ufak bir alakası yoktu. Bu bambaşka, damarlarımda asitle karışık bir adrenalin dolaştıran, korkuyla harmanlanmış saf bir heyecandı. Hayatımda ilk defa mantığımı evde bırakmış, sadece kalbimin o belirsiz sesini dinleyerek bilinmeze doğru uçuyordum.

Cumartesi sabahının köründe, havalimanına doğru yola çıktığımızda kalbim göğüs kafesimi delmek ister gibi atıyordu. Arabanın camına başımı yasladığımda dışarıda havanın henüz tam anlamıyla aydınlanmadığını, sokakların o gri, ıssız sabah mahmurluğuyla sarmalandığını gördüm. Şehir henüz uyanmamıştı, sokaklar bomboştı ama benim içimde, tam göğsümün ortasında koca bir şehrin gürültüsü, kalabalığı ve kaosu kopuyordu. Terminal binasının ışıkları uzaktan görüldüğünde, bu gürültü daha da şiddetlendi; artık geri dönüşü olmayan o kulvara resmen girmiştik.

Nur'u kendi uçuş kapısına doğru yolcu ettikten sonra, terminalin o devasa, uğultulu kalabalığının ortasında tek başıma kaldım. Önümdeki iki saati doldurmak tam bir işkenceydi. Havalimanındaki bir kafeye geçip önüme en büyüğünden bir kahve aldım, çantamdan tarih notlarımı çıkardım ama satırlar gözümün önünde sadece anlamsız karaltılar olarak uçuyordu. Gözüm sürekli telefondaydı; Alp'in çevrim içi olup olmadığını kontrol etmemek için parmaklarımla savaşıyordum.

Zaman, sanki bilerek altındaki dişlileri yavaşlatmış gibi akmıyordu. Dakikalar geçtikçe kahvem soğuyor, içimdeki o kördüğüm daha da sıkılaşıyordu. Kendi kendime, *"Buradasın Nisa, geri dönüşün yok,"* diye fısıldayıp durdum.

Nur indiğini haber verince, konferans yaparak annemi aradık. Neyse ki annem uçaktan yeni indiğimizi düşünerek bizi oyalamamıştı. Gün içinde de sempozyumda olacağımızı düşünerek aramazdı. Akşama Allah kerimdi.

Nihayet benim uçağım için anons yapıldığında ve o dar koltuğa yerleştiğimde, heyecandan ne yapacağımı bilemez bir hâldeydim. Daha önce birkaç kez uçakla seyahat etmeme rağmen heyecandan sanki ilk tecrübe olmuş gibi hareket ediyordum.

Uçak pistte hızlanıp havalandığı an, midemin de o hisle birlikte gökyüzüne fırladığını hissettim. Yanımdaki yolcu sakince telefonundan oyun

oynarken, kulaklığımdan çalan hiçbir şarkı kafamın içindeki o gürültüyü bastırmaya yetmiyordu. Sürekli sırt çantamı açıp kapatıyor, aynada yüzüme bakıyor, saçlarımı düzeltiyordum.

Bulutların üzerindeyken bile aklım İzmir'in sokaklarında geziniyordu. Hatta bir an... Alp'le olduğumuzu hayal etmiştim. O an gözlerimi kapattığım için mi bilmiyordum içim geçmişti. Uçağın sallanmasıyla irkilererek uyandım. Uçak Adnan Menderes Havalimanı'na doğru iniş yaparken şimşekler çakıyor, bardaktan boşanırcasına bir yağmur İzmir'in üzerine yağıyordu. Haziranın sonunda, İzmir gibi bir şehirde böyle bir yağmura yakalanmak anca benim şanssızlığıma yakışacak bir şeydi zaten.

"Yağmur sırasında edilen duaların hepsi kabul olur."

Annemin bereket adıyla kurduğu bu cümle aklıma geldiğinde, uçağın sarsıntısına inat gözlerimi kapattım. Göğsümün üzerine binen o ağır yükü hafifletmek ister gibi, tüm kalbimle içimden geçen duayı fısıldadım. "Allah'ım... Sen benim için en hayırlı ve güzelini nasip et." Kalbimi sızlatan bu adam benim için hayırlıysa yollarımızı birleştir, değilse bu acıyı göğsümünden sök al, demekti bu.

Neyse ki terminal binasına körükle bağlanmıştık da uçaktan inerken o fırtınanın ortasında kalmamıştım. Nur'a durum raporu verdikten sonra heyecandan elim ayağım titreyerek havalimanının içinde yürüdüm. Sırt çantamı yanıma aldığım için doğrudan çıkışa yöneldim.

İslandan İZBAN-metro istasyonuna geçtim. Turnikelerden, aldığım kartı basıp geçtim ve peronda bekleyen metroya kendimi attım. Tren raylar üzerinde hızlanıp şehre doğru akarken, vagonun içindeki yabancı yüzlerden sıyrılmak için başımı soğuk cama dayadım ve dışarıdaki İzmir'in manzarasına dalıp gittim. Yağmurun yıkadığı palmiye ağaçları, puslu binalar ve sıırıslık caddeler birer birer geçmişti gözlerimin önünden.

Tren nihayet Alsancak'a vardığında, şansım dönmüş gibiydi; yağmur yok denecek kadar azalmış, yerini incecik bir çiselemeye bırakmıştı. Alsancak'ın o kendine has, nemli ve şimdi yağmurla yıkanan sokak kokusu burnuma dolarken titreyen ellerimle cebimden telefonumu çıkardım. Kalbimin ritmini hızlandıran o adresi, Alp'in çalıştığı spor salonunun konumunu haritada açtım.

Şemsiyem yoktu. Evden çıkmadan önce aynanın karşısında özenle

dalgalandırdığım saçlarım, havadaki nem ve çiseleyen yağmur yüzünden yavaş yavaş ıslanıp ağırlaşmaya başlıyordu. Üzerimdeki bebek mavisi gömlek, beyaz crop ve beyaz şortum da yağmurdan nasibini almıştı ama şu an ne saçlarımın nasıl görüldüğü ne de makyajımın akma ihtimali beni korkutuyordu.

Ekranada yanıp sönen o küçük mavi oku takip ederek yürümeye başladım. Kalbimin ritmi, adımlarımla yarışır gibi hızlanmıştı. Yaklaşık on beş dakikalık, heyecandan dizlerimin bağının çözüldüğü bir yürüyüşten sonra haritanın beni getirdiği binanın önünde durdum.

Burası öyle sıradan, apartman altı bir yer değildi; Bir spor kompleksi-ne ait, devasa ve fütüristik mimarisiyle⁸ göz kamaştıran çok katlı bir binaydı. Ön cephesinde, metalik harflerle havalı bir isim parlıyordu.

'VTX ATHLETIC PERFORMANCE'

Cam cephesinden içeri bakıldığında bile içerideki o lüks ve profesyonel atmosfer kendini belli ediyordu. Sadece bir spor salonu değil, içinde olimpik havuzdan tutun da özel fonksiyonel antrenman alanlarına, rejenerasyon merkezlerine⁹ kadar her şeyi barındıran dev bir spor mabedi-ydi burası.

Eşik kapısından içeriye ürkekçe, sanki yanlış bir yere girmişim gibi çekinerek adım attım. Sırt çantamın askılarını omzuma daha sıkı bastırdım. Ben içeri girer girmez, lobi alanının ortasındaki geniş ahşap banko-nun arkasındaki danışma görevlileri yüzlerinde profesyonel bir gülümse-meyle, "Hoş geldiniz!" dediler.

Etrafta son derece fit, şık spor kıyafetleri içinde, ellerinde shakerlar-la¹⁰ dolaşan insanlar vardı. Herkes kendi dünyasındaydı ama ben kendimi o kadar eğreti ve buraya ait değilmiş gibi hissediyordum ki... Günlerdir buraya girdiğim anı zihnimde canlandırıyor, nasıl davranacağımı ve ne söyleyeceğimi hesaplıyordum. *Bir yalan bulmalıydım, burayı öylece geze-mezdim ya.*

8. Geleceği çağrıştıran, sıra dışı ve yenilikçi tasarımlarıyla dikkat çeken mimari anlayıştır.

9. Sporcuların antrenman sonrası dinlenmesini, kaslarının toparlanmasını ve vücutlarının yenilenmesini destekleyen alan.

10. Protein tozu ve benzeri sporcu içeceklerini su veya sütle karıştırmak için kullanılan, kapaklı çalkalama bardağı.

Boğazımı temizleyip hafifçe öne doğru eğildim. “Merhaba... Ben salonunuz hakkında detaylı bilgi almak istiyordum,” dedim, sesimin titrememesine özen göstererek.

O sırada bankonun arkasından, üzerinde amblemlı siyah bir tişört olan, oldukça uzun boylu ve yakışıklı bir çocuk bana doğru adım attı. Yaka kartında ‘Mert - Kıdemli Eğitmen’ yazıyordu. Sempatik bir gülümsemeyle, “Tabii ki, yardımcı olayım,” dedi. Sesi son derece enerjik ve davetkardı.

“VTX’e ilk gelişiniz galiba? Ben size üyelik paketlerimizden, içerideki grup derslerimizden ve sunduğumuz özel imkânlardan kısaca bahsedeyim.”

Mert Bey bana salonun fiziki şartlarını, personal training¹¹ sistemlerini anlatırken ben kafamı sallıyor, onaylar gibi mırıldanıyordum. Lakin kulağım onda, gözüm ise fırıl fırıl lobideki, koridorlardaki insanlardaydı. Gözlerim deli gibi her köşede, her kapı aralığında Alp’i arıyordu. Acaba şu an içeride miydi? Yoksa hiç gelmemiş miydi?

Etrafta onu göremeyince içimi hafif bir hayal kırıklığı ve panik dalgası kapladı. İzinli olabilir miydi? Buraya kadar boşuna gelmiş olamazdım değil mi?

“İsterseniz sadece kâğıt üzerinde kalmasın, size salonumuzu, antrenman alanlarımızı gezdirelim? İçerideki atmosferi kendiniz görün.”

Mert Bey’in anlatımı bitirdiğini anladığımda yüzüne daha canlı bir ifadeyle baktım ve kibar bir şekilde gülümserken, “Çok sevinirim,” dedim. Alp’i içeride, o devasa alanların birinde görme ihtimalim doğmuştu ve bu şansı asla kaçıramazdım.

“O zaman buyurun, yukarı katlardan başlayalım,” diyerek beni turnikelerin arkasındaki asansöre doğru yönlendirdi. Beraber gezmeye başladık. Mert Bey her geçtiğimiz alanı, pilates stüdyolarını, crossFit¹² alanlarını büyük bir gururla anlatıyordu. Ben ise tam bir ajan gibi, gözlerimi kırpmadan; ağırlık kaldıran, koşan, boks torbalarına vuran erkeklerin yüzlerini tarıyordum. Kalbim, göğüs kafesimi o kadar sert dövüyordu ki Mert Bey’in sesini bazen uzaktan gelen bir uğultu gibi duyuyordum.

İkinci katı da bitirmek üzereydik ve hâlâ Alp’i görememiştim. Tam ümi-

11. Kişiyi özel antrenman sistemleri.

12. Güç ve dayanıklılık odaklı, yüksek yoğunluklu egzersiz sistemi.

di kesmek üzereyken, “Burası da bizim serbest ağırlık ve fonksiyonel atletizm alanımız,” diyerek geniş, cam bölmeli bir salonun kapısını açtı Mert Bey.

Ve tam o an... Zaman durdu. Kafamın içindeki tüm o gürültü, saniyeler içinde gergin bir sessizliğe gömüldü.

Kalabalık sayılacak salonun ortasında, boydan boya uzanan aynaların hemen önünde Alp’i gördüm. Hayal değildi. Duruşu, tarzı, saçları, kasları... Üzerindeki vücuduna tam oturan siyah spor tişörtü ve rahat şortuyla ekranın arkasından bana bakan o profil fotoğraflarından çok daha yakışıklı, çok daha gerçek görünüyordu. Antrenmanın verdiği etkiyle hafifçe parıldayan teni, hareket ettikçe gerilen omuz ve kol kasları, ona uzaktan bile fark edilen güçlü, manyetik bir duruş katıyordu. Bakışlarımı bir an bile ondan ayıramıyor, günlerdir kafamda büyüterek bir efsaneye dönüştürdüğüm o silüetin bu denli kanlı canlı karşımda duruşunu hayretle, biraz da hayranlıkla izliyordum.

Ancak yalnız değildi; hemen önünde barla hareket yapan oldukça fit, şık spor kıyafetleri içindeki bir kadını çalıştırıyordu. Kadının her hareketini pürdikkat takip ediyor, bir yandan da sol elindeki kronometresini kontrol ediyordu. Nur’un o zehirli, zihnimi bulandıran sözleri bir an kulaklarımda çınlarken gerginlikle dişlerimi sıktım, tırnaklarımı avucuma geçirdim.

Fakat saniyeler geçtikçe içimdeki o kıskançlık ve korku dolu kasılma, yerini hafif, ılık bir rahatlamaya bıraktı. Alp, kadının hareketini dikkatle izlerken son derece profesyonel, ciddi ve mesafeliydi. Kadının duruşunu düzeltmesi gerektiğinde, elindeki havluyla barın ucunu işaret ederek yalnızca teknik, resmî komutlar veriyordu. Yüzünde ciddiyetten taviz vermeyen, sadece işine odaklanmış bir hocanın kusursuz ifadesi vardı. Kadın hareket arasında durup nefeslenirken ona bir şey söyleyip samimi bir şekilde gülümsediğinde bile, Alp sadece nezaketen hafifçe başını sallamakla yetindi; aralarındaki mesafe ve resmiyet tek bir santim bile esnemedi.

İçimden kocaman, kuş gibi hafiflemiş bir nefes yükseldi. Göğsümdeki o ağır taş kalkmıştı. Nur yanılmıştı, kesinlikle yanılmıştı! Alp, her önüne gelene o pervasız, flörtöz ve cana yakın tavırla yaklaşan bir adam değildi. O yumuşak, içten, insanı hemen sarıp sarmalayan hareketleri ve o sıcak gülüşü sadece bana özeldi. Güven testinin ilkinin *-belki de benim için en zor*

olanını- kendi gözlerimle görerek geçmişti. Onun bu asil ve profesyonel duruşunu izlemek içimi öyle büyük, çocuksu bir sevinçle doldurdu ki bir süre onları camın arkasından izlemekten kendimi alamadım.

“Nisa Hanım...”

Adımı yabancı bir sestən duymamla hafifçe irkildim. Yanımda duran Mert Bey’e baktığımda, yüzünde dalgınlığını garipsemiş ama kibarlığını korumaya çalışan bir tebessüm vardı. “Merak ettiğiniz bir şey olursa sorabilirsiniz,” dediğinde dudaklarım hafifçe aralandı. Rezil olmuştum. Sanırım Alplere uzun süre, sanki hipnotize olmuş gibi bakmam, derse veya salona ilgim olduğunu düşündürmüştü.

“Ee... şey.” *Düşün... Düşün Nisa, durumu toparla!* “Bire bir dersleriniz de var, değil mi?”

Bu söylediğimi daha da garipsemişti. Çünkü muhtemelen az önce bunu detaylıca anlatmıştı. “Daha önce de belirttiğim gibi, seçtiğiniz bir antrenörle sadece size özel bire bir dersleriniz oluyor. Evet. Gün ve saatleri programlarınızın ortaklığına ve sizin konforunuza göre ayarlıyoruz.”

Yanaklarımın hafifçe ısındığını hissederek, “Kusura bakmayın, etrafın güzelliğine dalınca bazı söylediklerinizi kaçırmışım,” dedim aceleyle. Tabii bu güzelliğin salonun mimarisi değil, birkaç metre ötede duran Alp olduğunu bilmesine hiç gerek yoktu.

Adam durumu kurtarmaya çalışmama anlayışla gülümseyerek, “Devam edelim mi? İleride kardiyo alanı¹³ var,” diye sordu. Gitmek istemiyordum. Biraz daha burada durmak, Alp’i işinin başında izlemek, o tanıdık çehreyi doya doya seyretmek istiyordum ama bunu Mert Bey’e söyleyemezdim. Bu yüzden aklıma gelen delice bir fikirle sanki cebimde telefon titremiş gibi ani bir hareket yaptım.

“Çok özür dilerim, çok önemli bir haber bekliyordum da... Bana bir saniye izin verir misiniz? Hemen gelen mesaja bakıp dönüyorum, çok acil, tekrar kusura bakmayın.”

Mert Bey kibar bir gülümsemeyle, “Tabii ki, lütfen rahat olun,” diyerek aramızdaki kişisel alanı korumak adına biraz geriye çekildi. Telefonun kilidini açtım. Mert Bey’in beni izleme ihtimaline karşı, hemen mesaj ek-

13. Koşu bandı, bisiklet ve eliptik gibi kalp-damar sağlığını destekleyen dayanıklılık egzersizlerinin yapıldığı bölüm.

ranına girdim. O sırada kalbim göğüs kafesimi bir düşman gibi dövüyordu. Aklıma gelen o çılgınca cesaret dalgasıyla Alp'in engelini kaldırdım. Buraya ondan vazgeçmeye, bağları koparmaya gelmişken, şu anda onun ismini ekranında gördüğünde nasıl davranacağını bilmek istiyordum. Tam üç haftadır, *dile kolay* yirmi bir gündür ona tek bir kelime bile yazmamıştım. Aramızdaki o kalın, sessiz ve soğuk duvarı yıkacak olmak içimi titretti; parmaklarım buz kesti. Sohbet ekranımızı açtım, klavyeye tıkladım ve arkama bile bakmadan sadece üç kelime yazıp gönderdim.

"Alp Bey, müsait misiniz?"

Ona, *bey* dediğim andaki yüzünün aldığı şekli merak ediyordum. Mesajı gönderdiğim an gözlerimi hemen telefondan çekip karşıya, camın ardındaki Alp'e kilitledim. O sırada kadının başında durmuş, son tekrarları yüksek sesle sayıyordu. Tam o saniyede, aramızdaki cam masaya ve mesafeye rağmen şortunun cebindeki telefonun titreşimini hissettim. Ya da kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bana öyle gelmişti.

Alp, ritmini bozmadan elini cebine attı, telefonu çıkardı ve ekranı aydınlattı.

O an... Sanki üzerine görünmez, devasa bir buz kütlesi fırlatılmış gibi donakaldı. Hareket etmeyi, nefes almayı hatta kadının hareketlerini saymayı bile bıraktı. Gözleri ekrandaki isme o kadar belirgin, o kadar sarsıcı bir şaşkınlıkla çakılı kaldı ki bir an elinin titrediğini ve telefonun parmaklarının arasından kayıp düşeceğini sandım. Üç haftalık ölümcül bir sessizliğin ardından gelen bu beklenmedik mesaj, onu gafil avlamıştı.

Birkaç saniye o şaşkınlığın esaretinde ekrana baktıktan sonra hızla toparlandı. Çalıştırdığı kadına yüzünde mahcup ama aceleci bir ifadeyle anlayamadığım bir şeyler söyledi. Elini hafifçe havaya kaldırıp izin istediğini, çok önemli bir durum olduğunu belirttiğini hareketlerinden anladım. Ardından, bir saniye bile beklemeden, büyük bir telaşla parmaklarını ekranın üzerinde hızla oynatarak mesaj yazmaya başladı.

Mert Bey'in varlığını ve sabırlı nefesini ensemeye yakın bir yerde hissedince başımı tekrar kendi telefonuma eğdim. *Yazıyor...* ibaresini beklerken kalbimin atışından, göğsümün dalgalanmasından yorulduğumu hissettim.

"Önemli mi? Şu an bir çalışmadayım."

Bu mesaj... Neden bilmiyorum ama sol göğsümün altında ince, sızılı bir yerin canını sıkıyordu. Bana karşı dürüsttü, işine sadıktı ama bu profesyonel, soğuk cümle beni onun gözünde sıradanlaştırmış gibi hissettirmişti. Ona kızmaya hakkım yoktu, biliyordum. Her şeyi bir kalemde silerek, arkasına bile bakmadan çekip giden bendim. Yine de içimdeki o bencil kız çocuğu, daha sıcak, daha heyecanlı ya da hesap soran bir mesaj atar diye umut etmişti.

Peki benimle yüz yüze gelse... O zaman da bu soğuk, mesafeli duruşunu korumaya devam edebilir miydi? *Görelim bakalım Alp Bey.*

“Biliyorum,” yazdım hızlıca. Göz ucuyla da camın arkasına baktım; Alp gözlerini telefondan bir an bile ayırmamıştı. Kaşlarını hafifçe çatarak, ekrana âdeta hesap sorar gibi bakıyordu. Dayanamadım, son ve vurucu darbeyi mesaja döktüm.

“Görüyorum.”

O an, sanki zaman ikinci kez durmuştu. Alp’in ekrandaki parmakları havada asılı kaldı. Bulunduğum açıdan bile kaşlarının çatıldığını, alnındaki o dikey çizginin derinleştiğini görebiliyordum. Başını yavaşça, bir mekanizma gibi telefondan kaldırdı. Gözlerini o kalabalık salonda, insanların yüzlerinde hızla ve büyük bir panikle dolaştırmaya başladı. Bir avcı gibi, daha doğrusu köşeye sıkışmış bir av gibi etrafına bakıyor; onu izleyen kişinin kim olduğunu bulmaya çalışıyordu. Kalbim boğazımda atarken, camın arkasından o telaşlı bakışların beni arayışını izlemek nefesimi kesti.

Tam o sırada, bakışları bir anlığına benim olduğum tarafa, koyu renkli camın ardına doğru kayar gibi oldu. Kalbimi az daha kusacaktım. Beni gerçekten görebiliyor muydu yoksa sadece bir sezgi miydi bilmiyordum ama göz göze geldiğimiz o salise, aramızdaki üç haftalık tüm o sessizliği yakıp kül etti.

Ve evet... Beni görüyordu.

Şaşkınlığı yüzündeki her bir hattı donduracak kadar belirgindi. İnanamıyormuş gibi emin olmak için hızla telefonunun ekranına baktı; sanki orada yazan mesajla benim siluetimi birleştirmeye çalışıyordu. Ardından başını kaldırıp tekrar doğrudan bana baktı. Orada, o devasa salonun bir köşesinde durduğuma inanmakta güçlük çekiyor gibiydi. Bana doğru bü-

yük, aceleci birkaç adım attı. Aramızdaki mesafeyi tek hamlede yok etmek ister gibi bir sabırsızlık vardı adımlarında.

Onun bu kontrolsüz çıkışını engellemek için hemen kaşlarımı *hayır* anlamında havaya kaldırdım ve başımı hafifçe iki yana salladım. İşaretimi anlamış gibi *zınk* diye durdu. Onun gözlerini üzerimde hissetmeye devam ederken, duruşumu bozmadan başımı tekrar telefonuma indirdim ve hızla parmaklarımı oynattım.

“Sen dersini bitir.

Kafeteryada bekliyorum.”

Mesajı gönderdiğim saniye, camın arkasından Alp’in elindeki telefonun titrediğini ve onun bakışlarının hemen ekrana düştüğünü gördüm. Yazıyı okurken az önceki o panik hâli, yerini bastıramadığı derin bir merak bıraktı yavaşça. Başını ekrandan kaldırıp tekrar bana baktı, gözlerindeki şaşkınlık henüz geçmemişti ama bu kez bakışları benim hemen arkamda dikilen Mert Bey’e kaydı. Gözleri ikimiz arasında, âdeta zihninde bir yap-bozun parçalarını birleştirmeye çalışır gibi gidip geldi.

Onun bu meraklı ve sorgulayan bakışlarına karşılık, dudaklarımın kenarına hafif, gizemli bir tebessüm yerleştirdim. Ne çok sıcak ne de büsbütün yabancı; sadece kontrolün bende olduğunu hissettiren bir gülümsemeydi bu. Ardından telefonumun ekranını karartıp kilitledim ve kot şortumun arka cebine sıkıştırırken Mert Bey’e doğru döndüm.

Sesimi olabildiğince dingin tutmaya özen gösterdim. Yüzüme nazik bir maske takınarak, “Beklettiğim için özür dilerim,” dedim. “Şimdi salonu gezmeye devam edebiliriz.”

Kiraz Çiçeği Illüzyonu

Mavi Gri - Altüst Olmuşum

Alp

Kronometrenin dijital sayıları gözümün önünde yeşil, mekanik bir ritimle akıp giderken, yılların tecrübesiyle ezbere dayalı bir profesyonellikle Melis'in hareketlerini sayıyordum.

"Son iki, derin nefes... Ve bırak."

Zihnim her zamanki gibi işime odaklı görünüyordu. Kas hafızam, yılların verdiği hocalık refleksi tıkr tıkr işliyordu ama aslında bir robottan farksızdım. Bedenim buradaydı; sabahın erken saatinden beri bu demir, ter ve yüksek tempolu müzik kokan salondaydı ama ruhumun nerede olduğunu son yirmi bir gündür ben bile bilmiyordum.

Üç hafta. Tam yirmi bir gün geçmişti.

Rehberimdeki Sevgilim yazısının telefonun ekranında ışıldadığını görmeyeli, o her duyduğumda içimi eriten, pamuk şekerini andıran ses tonunu duymayalı tam üç hafta olmuştu. Onu engelleyememiştim. Parmaklarım defalarca o seçeneğin üzerine gitmiş ama her seferinde sanki görünmez bir duvar bana çarpmış gibi geri çekilmiştim. Numarasını da silememiştim. Bilmiyorum, içimdeki bir şey, belki de son bir umut kırıntısı benim bunları yapmama mâni olmuştu. Kararına saygı duyarak onu rahatsız etmeyeceğim konusunda kendime güvendiğim içindi belki de. Ya

da sadece, onun tamamıyla yok olduğu bir hayat fikrine şu anlık katlanamadığım için...

Neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum. Düşündükçe gitgide ona çekiliyordum. Daha önce de hayatıma giren çıkan kızlar olmuştu; fırtınalı başlayan, sessizce biten ilişkiler yaşamıştım. Fakat Nisa... Ah Nisa... Sanki önceki ilişkilerimden biri beddua etmişti ve ben olmayan aşkın ızdırabını yaşamak için nefes almaya başlamıştım.

Melis, derin bir nefes alıp omzundaki ağır barı büyük bir dikkatle yuvasına bırakırken, şortumun sağ cebindeki telefonum titredi. Kısa, sert bir titreşimdi. Normalde ders sırasında dünyaya kapılarımı herkese ve her şeye kapatırdım. Telefonum sessizde olur, ekranı bile yere bakardı. Hele ki Melis gibi her hareketine dikkat eden, titiz çalışan üyelerin yanında telefonumu asla elime almazdım. Ama o an, göğsümün tam ortasında tuhaf, ritmi altüst eden bir sızı hissettim. Sanki bir tel koptu ve ucu kalbime battı. Elimini gayriihtiyari cebime atıp ekranı aydınlattığımda, gördüğüm isimle birlikte olduğum yere, o parkenin üzerine beton dökülmüş gibi çakılıp kaldım.

Rehberimdeki Sevgilim.

Akciğerlerime giden hava bir anda buz kesti. Aldığım nefes boğazımda düğümlendi, göğsüm sıkıştı. Gözlerimi defalarca kırptım; ekrandaki harflerin yerini değiştirip bana acımasız bir oyun oynayan zihnimi, uykusuzluğumu suçlamak istedim. Ama hayır, oradaydı. Üç haftalık ölümcül, kurşun gibi ağır ve sağır edici sessizliğin ardından ilk kez onun ismi ekrandaydı. Elimini gözle görülür bir şekilde titrediğini hissettim. Avuçlarımın içi anında terlemiş, telefon parmaklarımın arasından kayıp gidecek bir sabun kalıbına dönüşmüştü.

“Alp Bey müsait misiniz?” yazmıştı. Bey... Hâlâ orada bir yerde Nisa’nın bıraktığım gibi durduğunu okumak içten içe iyi hissettirmişti.

“Alp Hoca’m bu şekilde mi? Hocam?”

Başımı hızla kaldırıp Melis’e baktım. Her şeyin farkında olan profesyonel hoca maskem paramparça olmuştu. “Melis, çok özür dilerim... Çok acil bir görüşme yapmam lazım. Bana birkaç dakika izin verir misin?” diye sordum. Sesimdeki o telaşı gizleyememiştim. Melis şaşkınlıkla başını sallarken ben çoktan parmaklarımı klavyede hızla oynatmaya başlamıştım

bile. İçimdeki o kırılgan, günlerdir bir köşede terk edilmiş olarak bekleyen adamın gururu son bir gayretle devreye girsin istedim. Soğuk, mesafeli ve umursamaz durmaya çalıştım.

“Önemli mi? Şu an bir çalışmadayım.”

Mesajı gönderdiğim saniye gözümü ekrandan ayırmadım. Kalbimin vuruşları o kadar şiddetliydi ki, kulaklarımda hummalı bir davul sesi gibi çınlıyordu. Cevabın gelmesi birkaç saniyeden uzun sürmedi. *Yazıyor... yazısı* göründü ve kayboldu.

“Biliyorum.”

Kaşlarım dalga dalga çatıldı. Alnımdaki damarların gerildiğini hissettim. Ne demekti *biliyorum*? Benim şu an nerede, ne yaptığımı ancak tahmin edebilirdi. İstanbul’daki evinde oturup benim mesai saatlerimi, hangi saatte hangi üyeye derste olduğumu araştırarak değildi ya? Üstelik salonun içindeki bu anlık programı sadece spor salonunun sistemi ve bizzat danışanlarımız bilirdi. O zaman bu kendinden eminlik, bu netlik de neyin nesiydi?

Telefon bir kez daha titredi.

“Görüyorum.”

Parmaklarım havada asılı kaldı. Kafamın içindeki tüm sesler, salonda çalan o bangır bangır elektronik müzik bıçak gibi kesildi. Mesajı birkaç kez, kelimeleri heceleyerek okudum. *Görüyorum... Görüyor, o zaman...*

Başımı yavaşça, âdeta paslanmış bir dişli mekanizması gibi telefondan kaldırdım. Gözlerim benden bağımsız bir fırlıdak gibi koca salonda ağırlık kaldıranların, koşu bandında koşanların, aynaların o karmaşık yansımalarında deli gibi dönmeye başladı. Kalabalığı, hocaları, tanıdık yüzleri tek tek eledim. Ve sonra, bakışlarım serbest ağırlık alanının hemen dışındaki o koyu renkli, devasa cam bölmeye takıldı.

Oradaydı.

Sadece ufacık bir profil fotoğrafında gördüğüm kadın tam karşımdaydı. İnanamadım. Beynim bana oyun oynuyor olmalıydı. Gözlerimi sıkıca kapatıp açtım; İzmir’in o bitmek bilmeyen, insanı melankoliye sürükleyen haziran yağmurlarının zihnime oynadığı muazzam bir illüzyon sandım ama hayır... Kanlı canlı, etten ve kemikten karşımda dikiliyordu. Üzerinde bebek mavisi dökümlü bir gömlek, içinde beyaz bir crop ve be-

yaz kot şortla; saçları dışarıdaki hafif nemden dolayı biraz ağırlaşmış ama güzelliğinden, o kendine has asil havasından tek bir zerre bile kaybetmemiş şekilde tam karşımda, camın ardında dikiliyordu.

Bu imkânsızdı. İstanbul neresiydi, İzmir neresiydi?

Kalbimin göğüs kafesimi delip geçeceğini, dışarı fırlayacağını sandım. Aramızdaki o birkaç metrelik mesafeyi, o lanet olası camı yok etmek ister gibi ona doğru büyük, kontrolsüz ve aceleci birkaç adım attım. O an ne işimi düşündüm ne salondaki insanları... O camı çerçeveyi indirip ona sıkıca sarılmak, gecelerce hayal ettiğim sıcaklığını tenimde hissetmek, meraktan aklımı kaçırarak gibi olduğum kokusunu içime çekmek ve yüzüne bakarak, *"Burada ne işin var senin?"* diye avazım çıktığı kadar haykırmak istiyordum.

Tam bu esnada Nisa net tavrıyla kaşlarını hafifçe havaya kaldırdı. Gözlerimin içine baktı ve başını *hayır* anlamında yavaşça iki yana salladı. *Adım atma*, diyordu. *Yaklaşma*. Adımlarım *zınk* diye kesildi. O duruşunu, o dik ve mağrur endamını bozmadan telefonuna bakarken, benim elimdeki cihaz avcumun içinde yeniden deliler gibi titredi.

"Sen dersini bitir. Kafeteryada bekliyorum."

Ders mi? Şu an gerçekten bu hâldeyken derste kalabileceğimi, hiçbir şey olmamış gibi Melis'e hareket saydırabileceğimi mi sanıyordu? Buradaydı. Haftalardır uykularımı kaçırarak kadın tam karşımdaydı ve benden profesyonel olmamı bekliyordu. Merak içimi bir kurt gibi kemirirken benim burada durmamı nasıl isteyebilirdi?

Başımı kaldırıp tekrar ona baktığımda, bu kez gözlerim onun hemen arkasında, görev bilinciyle ama biraz fazla yakın bir mesafede dikilen Mert'e kaydı. *Kıdemli Eğitimci Mert Ocak...* Bizim Mert'in onun arkasında ne işi vardı? Neden Nisa'ya bu kadar büyük bir ilgiyle, âdeta büyülenmiş gibi bakıyordu? Benimle göz göze gelince Mert duruşunu düzelterek bana başıyla hafif bir selam verdi. Tepki veremedim, selamını havada bıraktım. Çünkü o sırada Nisa, telefonunu kot şortunun arka cebine umursamazca sıkıştırıp Mert'e döndü ve bana bir saniye bile daha bakmadan, hiçbir şey olmamış gibi arkasını dönüp yürümeye başladı.

Ardından bakakalırken altımdaki beton zeminin yavaşça kaydığını, salonun tavanının üzerime çöktüğünü hissettim. Zihnim durmuş, man-

tığım tümüyle iflas etmişti. Nisa gitmişti ama o cam bölmenin arkasında bıraktığı o bebe mavisi hayali, salonun tüm ışıklarını tek bir hamlede söndürmüş gibi karartmıştı etrafı. Kulaklarımda sadece kendi kalbimin o düzensiz, sert ve hırçın gümlmeleri vardı. Günlerdir profil fotoğrafına bakıp solumda büyüttüğüm, özleminden eridiğim o kadın, saniyeler önce birkaç metre ötemde durmuş, tek bir el hareketiyle beni olduğum yere çivilemişti.

Neden?!

Aklımdaki sorular birer zehirli ok gibi, üstelik her biri canımı daha çok yakarak beynime saplanıyordu. Neden gelmişti? Madem her şeyi bitirmek, arkasına bakmadan gitmek istiyordu, neden şimdi İzmir’de, benim çalıştığım salondaydı? Geldi, hoş geldi ama neden yanına gitmemi istemedi? Ve belki de en önemlisi... Mert’in onun yanında ne işi vardı?

Mert’in o her zamanki profesyonel ama bir o kadar da kadınları etkilemekte usta, cana yakın tavrıyla Nisa’ya eşlik edişi gözümün önünden gitmiyordu. Kapıyı açarken yüzünde beliren o hayranlık dolu, geniş tebessümü zihnimi bulandırıyor. Göğsüme bir balyoz gibi çöken o çiğ, ilkel kıskançlık hissi, az önceki şokun bile önüne geçti bir anda. Oysaki Nisa’yla aramızda, onu kıskanmamı gerektirecek hiçbir şey yoktu. *En azından şimdilik...*

Mert salondaki kadın üyelerin ilgisine alışkın, ağzı laf yapan, yakışıklı ve şık bir adamdı ve şu an Nisa’nın yanında duruyor olması, ona salonu gezdiriyor olması fikri içimde bir şeyleri paramparça etmeye yetti. Nisa buraya üye olmak için gelmemiştir ki ... Yoksa gelmiş miydi? Beni tanımak bile istemezken burnumun dibine taşınmış olamazdı. Olabilir miydi?

Lanet olsun! Delirmek üzereydim.

“Alp Hoca’m? İyi misiniz?”

Melis’in endişeli sesiyle sanki dipsiz, karanlık bir kuyudan yukarıya doğru hızla çekilip çıkarıldım. Başımı yavaşça ona doğru çevirdiğimde, yüzündeki o saf şaşkınlığı ve kibar endişeyi gördüm. Muhtemelen hayatında beni ilk defa böyle darmadağın, gözleri yuvalarından fırlamış, kontrolünü kaybetmiş bir hâlde görüyordu. Ben her zaman sakinliğiyle bilinen Alp Hoca’ydım, şimdi ise darmadağındım.

“Ben...” dedim. Sesim boğazımdaki o yoğun kuruluktan sıyrılmaya

çalışırken oldukça pürüzlü, çatallı çıkmıştı. Hafifçe boğazımı temizledim. Profesyonel duruşumun kırık dökük kırıntılarını yerden toplamaya çalışarak zoraki bir nezaketle Melis'e baktım.

"Melis, gerçekten çok özür dilerim. Dersin bitmesine on dakika var biliyorum ama... Çok acil, çok hayati ve geri dönüşü olmayan bir durumun tam ortasıyım. Bugünlük antrenmanı burada kessek senin için sorun olur mu? Önümüzdeki hafta bu on dakikayı fazlasıyla, söz veriyorum telafi edeceğim."

Melis, elimdeki telefona ve az önce dehşetle baktığım boş cam bölmeye kısa, zeki bir bakış attı. Durumun ciddiyetini, o asil ve anlayışlı tavrıyla hemen kabullendi. "Hiç sorun değil Alp Hoca'm, siz gidin lütfen. Önemli bir şey olduğu belli," diyerek elindeki barı sabitledi ve *benchin* üzerindeki havlusunu aldı.

Ona düzgünce teşekkür etmeye bile zamanım yoktu. Melis arkasını döndüğü an, ben çoktan serbest ağırlık alanının çıkış kapısına doğru büyük adımlarla yönelmiştim. Merdivenlerden üçer beşer, âdeta basamakları atlayarak indim. Kafeteryaya giden o uzun koridora saptığımda adımlarım daha da hızlandı, neredeyse koşuyordum. İçimde iki farklı fırtına kopuyordu; hem onu haftalar sonra kanlı canlı göreceğim olmanın verdiği o çocuksu, muazzam heyecan hem de yirmi bir günün içimde biriktirdiği o ağır, sitem dolu hesap sorma arzusu sertçe çarpışıyordu.

Koridorun pürüzsüz, gri duvarlarındaki aynalardan geçen yansıma anlık bir göz attım; saçlarım antrenmanın hararetiyle hafifçe dağılmış, birbirine girmişti. Gözlerim ise daha önce aynada hiç görmediğim bir kararlılıkla, vahşi bir merak ve kıskançlıkla parlıyordu. Şakaklarımdan süzülen soğuk ter damlası boynumdan aşağıya doğru akarken yakaladım. Elimin tersiyle sildim. Kafeteryaya girmeden önce derin bir nefes alıp onun tanıdığı adama dönüşmeye çalıştım. Ama ne mümkündü?

Sol yanımda, Nisa'nın salona adım attığı o ilk saniyede çoktan ele geçirilmişti ve şu anda yanında ben değil bir başkası vardı.

Kafeteryanın geniş, şeffaf camlı kapısına ulaştığımda bir anlığına duraksadım. Göğsüm hızla inip kalkıyor, kaburgalarımı zorluyordu. Elim kapının metal, soğuk kulpuna uzandı ama parmaklarım havada, sanki görünmez bir elektrik akımına kapılmış gibi asılı kaldı. Nabzımın kulaklarım-

da çınlayan, ritmik ve sağır edici uğultusunu bastırmak adına gözlerimi birkaç saniyeliğine sıkıca kapattım. Üç hafta boyunca telefon ekranında bir can simidi gibi aradığım, sadece adını görebilmek için bile dakikalarca ekrana baktığım, sesini duyabilmek için geceleri yatağımda bir sağa bir sola dönerek sessizce kıvrandığım o kadın, şimdi bu incecik cam kapının hemen arkasındaydı.

Buradaydı, İzmir'deydi. Nihayet benim dnyamdaydı. Benim bastığım toprağa basıyor, benim soluduğum havayı soluyordu.

Kapıyı hafifçe iterek içeri adım attığımda, burnuma ilk çarpan şey kafeteryanın taze çekilmiş o yoğun espresso kokusu ve dışarıdaki hafif haziran yağmurunun açık camlardan içeri sızan nemli, toprak kokulu esintisi oldu. Bakışlarım, geniş ve modern tasarımı, endüstriyel koyu renk mobilyalarla döşenmiş salonun içinde büyük bir açlıkla, âdeta bir avcı gibi dönmeye başladı. Masalarda oturan, kendi aralarında gülen birkaç tanıdık üyeyi, ellerinde *shaker*larla protein barda hararetili sohbet eden sporcuları gözümün ucuyla saliseler içinde hızla eledim. Gözlerim tek bir odak noktası, tek bir renk arıyordu; bebe mavisi bir gömlek ve o hırçın, gururlu, dünyaya tek başına meydan okuyan duruş.

Fakat... Yoktu.

Gözlerimi kafeteryanın en kuytu köşelerine, loş ışıklı bahçe kısmına, barın arkasındaki yüksek taburelere kadar gezdirdim. Boştu. Görünürde bebe mavisi hiçbir şey, hiç kimse yoktu. Göğsümün ortasına ani, zehirli bir korku ve darmadağın eden bir kandırılmışlık hissi çöktü. Gitmiş miydi? Beni sadece yukarıda o hâlde bırakıp, Mert'le birlikte arkasına bakmadan çekip gitmiş miydi?

Siktir!

Avularımı şakaklarıma bastırmamak için kendimi zor tuttum. Ni-sa'yı düşünmekten, yirmi bir gündür onun yokluğuyla beslenmekten gerçek anlamda aklımı kaçırmış olamazdım değil mi? Bu yaşadıklarım, o yukarıdaki cam bölmenin ardındaki hayal, beynimin bana oynadığı acımasız bir şizofreni belirtisi olabilir miydi?

Hayır, hayır, hayır... Bu kadarı imkânsızdı.

Hızla cebimden telefonu çıkarıp titreyen parmaklarımla mesajları kontrol ettim. Ekranın ışığı yüzüme vururken gözlerimi kırpıştırarak bak-

tım. Hayır, gerçektir. Oradaydı. Bana mesaj atmıştı, bunu ben uydurmamıştım. Kafeteryada olacağını kendisi söylemişti. O zaman neredeydi bu kız? Yer yarılıp içine mi girmişti?

Daha fazla dayanamayarak numarasını aradım. Telefonu kulağıma yasladığımda kalbimin deli gibi gümlemesi, hattın o ritmik sinyal sesine karıştı. Çaldı... Bir kez uzunca, içimi kemiren bir süre boyunca çaldı. İkinciye geçiyordu ki... Ses aniden kesildi.

Beni meşgule atmıştı.

Dışlerimi birbirine bastırdım, şakaklarımdaki damarların zonkladığını hissettim. Kaşlarım iyice çatılırken, içimdeki o panik ve öfke karışımı hisle tekrar aradım. Telefon daha ilk saniyede kapandı; yine meşgule atmıştı. Sinir ve çaresizlikle karışık derinden gelen bir sesle inlerken, bir anda kafeteryanın tam ortasında, herkesin görebileceği bir yerde dikildiğimi hatırladım. Çevredeki birkaç meraklı gözün, telefonla kavga eden bu darmadağın hâlim üzerine çevrildiğini fark ettiğim anda, gururum ayaklar altına alınmış gibi hissettim. Daha fazla burada, bir hedef tahtası gibi durmak istemedim. Göğsüm hınçla inip kalkarken arkamı döndüm ve hışımla kafeteryanın çıkış kapısına yöneldim.

Tam kapıdan dışarıya adımımı atmıştım ki koridorun köşesinden elinde salonun tanıtım broşürleriyle bana doğru hafif adımlarla koşan o kadını gördüm. Az önce kasvetle kararan o gri, endüstriyel koridoru bir anda bebek mavisi bir aydınlık kaplamıştı sanki. Dünyanın tüm renkleri solmuşken sadece onun üzerindeki o gömlek parılıyordu. Saçları hafifçe hareket ediyor, gözleri doğrudan beni arıyordu. Telefonumu şortumun cebine soktum ve ellerimi ceplerimde bırakarak kendimi kontrol etmeye çalıştım.

“Dersin bu kadar erken mi bitecekti?”

Nisa, soluk soluğa, aramızda sadece bir adımlık mesafe kalacak şekilde önümde durdu. Elindeki broşürleri göğsüne doğru bastırmıştı. Sesindeki o her şeyi normalleştirme çabası, sanki üç haftadır beni hayattan koparan kendisi değilmiş gibi rahat davranması içimdeki sigortaları tek tek attırdı.

Hâlâ kaşlarım alabildiğine çatık, gözlerim yirmi bir günün üzerine kafeteryadaki o kayboluş anının getirdiği ani öfkeyle doluyken, sesimin

tonunu ayarlayamayarak, “Neredesin sen?” diye sordum. Sesim koridorun pürüzsüz duvarlarına çarpıp yankılanacak kadar yüksek ve sert çıkmıştı. Çevredeki birkaç personelin bakışlarının bize döndüğünü hissederek gibi oldum ama umurumda bile değildi.

Nisa’nın yüzündeki o canlılığın bir anda yerini donuk bir kırgınlığa bırakması, içimdeki öfke yangınına bir anlığına su serpse de göğsümün ortasında sıkışıp kalan o günlerin hesabı hâlâ dumanı üstünde tüten bir kor gibiydi. Canını yakmak istemiyordum ama canımın ne kadar yandığını görsün istiyordum.

“Buradayım,” derken sesi ürkekti. Fakat üzerindeki ilk şoku attıktan sonra, o mesajlarında da çok iyi bildiğim, hafızama kazınan hırçın ve geri adım atmayan duruşunu kuşandı. O minyon fiziğine tezat oluşturan bir meydan okumayla çenesini dikleştirdi ve gözlerini doğrudan gözlerime dikti.

“Ayrıca sen bana bağıramazsın.”

Sesi kısık ama bir o kadar da keskindi. Bu duruşu şu an delirtiyordu beni. Aramızdaki o son adımlık mesafeyi de hunharca yok ederek ona doğru yaklaştım. Neredeyse hiç hava kalmayacak kadar yakınına girdim ve yüzüne doğru hafifçe eğilerek, nefesimi dudaklarına bırakacak bir mesafeden, “Bana neyi yapamayacağımı söylemeye devam et, hadi,” diye fısıldadım. Nisa nefesini tuttu. Ben ise dışarıdaki yağmurun nemiyle birleşen kokusunu iliklerime kadar duydum. Hafif, insanı sarhoş eden bir kolonyayı andırıyordu. Sanki... Kiraz çiçeği miydi bu? Gecelerce yatağında tavanı izlerken hayal ettiğim, ona ait olduğunu düşündüğüm kokulardan asla biri değildi ama kesinlikle onun tenine, o duru güzelliğine çok yakışmıştı. Yaz gibiydi. İçime çektiğim o tek nefes, yirmi bir günlük ciğer susuzluğumu bitirmeye yetti ama gururum hâlâ ayaktaydı.

“Üç hafta gizemli sevgili...” dedim, sesim aramızdaki o tehlikeli yakınlıkta sadece onun duyabileceği bir tona evrilirken. “Hayatıma damdan düşer gibi girdin ve arkana bile bakmadan çekip gittin. Şimdi İzmir’desin, benim çalıştığım salondasın, *pat* diye yine karşıma çıkıyorsun, elimi ayağımı birbirine dolaştırıyorsun ve benden sakın olmamı mı bekliyorsun?”

Bakışlarım benden bağımsız bir şekilde yüzünden aşağıya süzülüp göğsüne bastırıldığı o parlak kuşe kâğıttan salon broşürlerine kaydı. İçim-

deki o çiğ ihtimal, öfkemin yanında kalbimi saçma bir umutla hızlandırdı. “İzmir’e mi taşınyorsun?” diye sorarak geriye doğru hafifçe çekildim. Eğer öyleyse, bu tüm dengeleri değıştirirdi.

“Hayır.”

Net, tek kelimelik bir cevaptı. Umutlanan yanımyın üzerine soğuk bir su döküldü. “O zaman burada, elindekilerle ne arıyorsun?” diye üsteledim, sesimdeki o kıskanç ve sorgulayıcı tonu gizleyemedim.

“Seni...”

Bu kelime... insanın nutkunu tutturabilirdi ama karşı taraf haftalar önce beni istemediğini söylemişti. Bu yüzden duyduğumun mutluluğunu yaşamak yerine kaşlarım sorgularcasına daha da çatıldı. Sessiz kalıp gözlerini gözlerimden bir saniye bile kaçırmayınca, “Seni bulabilmemim tek yolu buydu,” diye devam etti. “Elimi kolumu sallayarak gelip danışmadaki insanlara seni soramazdım, değil mi? Ben de spor salonuna kayıt yaptıracakmışım gibi davrandım. Neyse ki Mert Bey çok ilgiliydi ve binayı gezdirmeyi teklif etti.”

Mert Bey mi? Bu *bey* hitabını bana kullandığı gibi mi kullanmıştı yoksa yalnızca resmiyetten miydi? İçimden Mert’e, onun o her kadına uyguladığı vizyoner centilmenlik numaralarına okkalı birkaç küfür savurdum. Güzel, hele ki Nisa gibi olağanüstü bir ışığı olan kadın görünce hiç fırsatı kaçırmazdı zaten. Nisa’nın dudaklarının kenarında, benim bu anlık gerginliğimi fark etmiş gibi çok hafif, flörtöz bir kıvrılma belirdi ama düşüncelerimden sıyrıldığını fark ettiğı anda hemen sakladı. Çok zekiydi, kahretsin.

“Buraya da tuvaleti kullanmak bahanesiyle gelebildim.”

“Yine bir yalan yani?” diye sorduğumda yüzü asılacak gibi olurken, “Sana ulaşmam için gerekliydi,” dedi. “Hem tuvaletim de var, aslında yalan sayılmaz,” diye ekledi, kaçamak bir fısıltıyla. O ciddi duruşunun altından o bildiğim akıllı, oyunbaz kız göz kırpyordu.

“Beni tanıdığını söyleseydin,” dedim, sesimi biraz daha normale çekerken. “Doğrudan bana yönlendirirlerdi.”

“O zaman sana haber verirlerdi işte. Ben...” Cümlesini bitirmedi ve gözlerini hafifçe kaçırdı. İçimdeki o şüpheli adam, o boşluğu hemen doldurdu. Adımlarımı tekrar ona doğru yaklaştırdım.

“Bana haber vermeden, beni sadece uzaktan şöyle bir görüp gidecektin, değil mi? Amacın buydu.”

Nisa başını hafifçe kaldırıp tekrar gözlerimin içine baktı. Aramızdaki bu yakınlık bizi salondan büsbütün soyutlamıştı. Elindeki broşürleri biraz daha sıkı kavradı, gömleğinin açık yakasından teninin hızla inip kalktığını görebiliyordum. Nabızı en az benimki kadar hızlıydı, bunu hissedebiliyordum.

“Eğer o çatık kaşlarını biraz olsun indirirsen,” dedi, ses tonunu bileerek yumuşatıp, âdeta ruhuma dokunacak bir fısıltıya dönüştürerek. Gözlerinde beni buraya kadar getiren o gizemli, davetkâr parıltı vardı. “Sana her şeyi anlatacağım, Alp Aslan Uğurlu. Tabii...” Durdu, bakışları bir anlığına dudaklarıma kayıp tekrar gözlerime tırmandı. “...hâlâ beni dinlemek istiyorsan?” O an, koridordaki ağır taze kahve kokusuna karışan kiraz çiçeği kokusu aklımı başımdan almaya yetecek bir davete dönüştü. İçimdeki o hırçın adam, onun bu sakın ama meydan okuyan tavrıyla yavaşça silahlarını yere bırakıyordu. Yine de günlerin ağırlığını öyle tek bir gülüşle teslim edecek değildim.

Aramızdaki mesafeyi koruyarak, sesime bilerek hafif mesafeli ama altı yalnızca onunla dolup taşan bir ton verdim. “Anlatacaksın,” dedim, gözlerimi gözlerinden ayırmadan.

“Anlatacaksın ama ayaküstü olmaz. Burada, bir koridor köşesinde, milletin gözü önünde değil.”

Nisa, bu kararlı çıkışıma şaşırmamış gibi hafifçe başını salladı. O oyunbaz gerilim, aramızda âdeta gözle görülür bir dalga gibi gidip geliyordu. Göğsümün cebindeki spor kronometresine ve salonun panosundaki saate kısa bir an göz attım. *Lanet olsun.* “İki dersim daha var,” dedim dişlerimin arasından. Normalde canımla başımla girdiğim o dersler, şu an önümdeki en büyük engel gibi görünüyordu gözüme.

“Ne zaman döneceksin İstanbul’a? Ne kadar vaktimiz var?”

Nisa, elindeki broşürlerin kenarını parmaklarıyla hafifçe ezerek gözlerimin içine baktı. “Yarın öğlen,” dedi. Sesi hem yumuşak hem de gidişinin getirdiği o kaçınılmaz burukluğu barındırıyordu.

Yarın öğlen...

Zihnim bir anda profesyonel bir sporcu refleksiyle zamanı milisani-

yelere bölen bir hesap makinesine dönüştü. Saatleri, dakikaları, aradaki mesafeleri hızla çarptım; böldüm. Şunun şurasında yirmi dört saatten bile az zamanımız vardı. Koskoca üç haftanın ölümcül sessizliğinin ardından bana kala kala sadece bir gece mi kalmıştı? Zaman ne kadar da kısaydı, ne kadar da adaletsizdi...

Ama yine de... İçimdeki o vahşi adrenalin dalgası bana tek bir şeyi fısıldadı: *yeter*. Bizim her şeyi darmadağın edip ardından yeniden inşa etmemiz için bu zaman fazlasıyla yeterliydi.

Nisa tam karşımdaydı ve bu kez onu tek kelime etmeden o uçağa ya da otobüse bindirmeye hiç niyetim yoktu. Ona doğru tekrar eğildim ve büyüleyici kiraz çiçeği kokusunun beni her şeyiyle esir almasına izin verdim. Sesim, bir emirden ziyade aramızdaki o bitmemiş bağın sarsılmaz bir sözü gibi çıktı.

“Beni burada bekle,” dedim, gözlerimdeki o çatık, sert ifadenin yerini kararlı bir tutkuya bırakarak. “Aşağıda, kafeteryanın en arkasındaki loş köşede ya da bahçede... Nerede istersen. Ama sakın bir yere kaybolma. Dersler bittiği gibi yanımdayım. Ve Nisa... En baştan, hayatıma girdiğin ilk andan başlayarak her şeyi konuşacağız.”

Sınırları Kim Çiziyor?

Bahadır Sağlam - Sınırımız Gökyüzü

Nisa

Kafeteryanın bahçeye açılan en kuytu, en gölgelik köşesindeki ahşap masada, önümde çoktan buz kesmiş, yüzeyinde ince bir tortu çizgisi bırakmış filtre kahvemle tam üç saattir oturdum. Üç saat... Üç sayısı aramızdaki yokluğu ne kadar çok simgeliyordu artık. Dakikalar, İzmir'in o hırçın yağmuru sonrasında aniden bastıran, insanı nefessiz bırakan yapış yapış yaz sıcakıyla birlikte tenime ağır ağır, işkence edercesine yapışmıştı.

Gözlerim istemsizce, kurulmuş bir saat mekanizması gibi sürekli kafeteryanın o geniş, şeffaf cam kapısına kayıyordu. İçeri giren çıkan her uzun boylu, geniş omuzlu silüette göğsüm daralıyor, kalbimin ritmi tekliyordu. Salondan kan ter içinde çıkanların, ellerinde *shaker*larla protein barın etrafında yüksek sesle gülüşenlerin, yorgun argın merdivenleri tırmananların yüzlerine baka baka spor yapmış kadar olmuştum. Çok yorgundum ve uykusuzdum... Peki değer miydi? Ah... Bunu ancak bugünün sonunda anlayabilirdim.

“Nisa Hanım?”

Aniden tepemde yankılanan o sesle birlikte omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti indi. Oturduğum yerde kaskatı kesildim. Başımda dikilen adama baktığımda, yüzümdeki şaşkınlığı gizlemek için yapay bir soluk al-

dım. Üç saat önce sırf Alp ile buluşabilmek için *tuvaleti kullanmak* bahanesine sığınmışım ve yanından sinsice ayrıldığım Mert Bey, beni köşedeki bu masada, buz gibi olmuş kahvemle baş başa bulmuştu. Yani bu demek oluyordu ki uydurduğum yalanların vadesi dolmuştu ve bugünkü yalan kotamı acilen, çok daha yaratıcı bir şekilde genişletmem gerekiyordu.

“Siz ... Burada ne yapıyorsunuz?”

Mert Bey’in gözlerinde hem o can sıkıcı hayranlık hem de durumun tuhaflığını çözmeye çalışan sorgulayıcı bir ifade vardı. Oturduğum yerden ürkek, ne yapacağını bilemeyen adımlarla yavaşça kalktım. Ellerimi nereye koyacağımı bilemeyerek, “Bir arkadaşımın sporunun bitirmesini bekliyorum,” dedim. Sesimin titrememesine özen göstermişim ama neden bir anda suçlu gibi ayaklandığımı ben de bilmiyordum. Belki de bilinçaltım, yalanım ortaya çıkıp da salondan kovulursam diye kaçmamı kolaylaştıracak bir fırlama pozisyonu alıyordu kendince.

Mert Bey, elindeki dosyayı hafifçe kolunun altına kaydırıp masaya doğru bir adım yaklaştı. “Burada bir arkadaşınızın üye olduğunu söylememiştiniz. İsmi ne acaba? Eğer onun referansıyla geldiyseniz, yeni kayıt fiyatlarında bizim üzerimizden makul bir indirim tanımlanıyor. Yardımcı olmak isterim.”

“Ee ...”

Boğazım bir anda kurudu, kelimeler dilimin ucunda düğüm düğüm oldu. Yalanların, kaçacak deliklerin sonuna gelmişim. O an, Alp’in bana öfkeyle bakarken bizzat kurduğu o cümlesi, “*Beni tanıdığını söyleseydin,*” deyişi zihnimde bir şimşek gibi çaktı. Beni bu yalanın içinden kurtarsa kurtarsa o kurtarırdı. Bu yüzden tam onun adını dudaklarımdan döküp bu durumdan sıyrılmak üzereydim ki bakışlarım Mert Bey’in omzunun üzerinden arkadaki alana kaydı.

Zaman o şaliseyle birlikte durdu.

Alp kendinden emin ve sert adımlarla bize doğru geliyordu. Saatler önceki terli, antrenman nemiyle tenine yapışmış spor kıyafetlerinden kurtulmuştu. Saçları hafifçe ıslak, geriye doğru taranmış, yüz hatlarının o keskinliğini ortaya çıkarmıştı. Üzerine cuk oturan, omuzlarının genişliğini ve kalıbını gözler önüne seren siyah bir gömlek giymişti. Altındaki siyah kot pantolonuyla birlikte, yukarıda gördüğüm antrenör Alp’ten çok daha

tehlikeli, çok daha karanlık ve kelimenin tam anlamıyla göz alıcı bir adam hâline gelmişti.

Göz göze gelene kadar bakışları doğrudan Mert Bey'in üzerine kilitlenmişti; o ela gözlerdeki hırçın, çiğ ve vahşi kıskançlığı koridorun öbür ucundan bile net bir şekilde okuyabiliyordum ya da okumak istiyordum. Bilmiyorum ama Mert Bey'le beni gördüğü andan itibaren kıskançlıktan kudurduğunu hissetmiştim ve bu tavrı beni heyecanlandırmıştı. *Umarım yanılmıyorumdur...*

Mert Bey, arkasından gelen o ezici, ağır aurayı hissetmiş gibi hafifçe yana doğru döndü ama onun dönmesiyle birlikte Alp çoktan masanın sırtlarına, bizim kişisel alanımıza fırtına gibi girmişti bile.

Alp hiçbir şey söylemedi. Ne Mert Bey'e ne de bana... Hiçbir açıklama yapmadı, nezaketen de olsa izin istemedi. Kuralları kendi koyan bir adamın o net tavrıyla doğrudan yanıma geldi ve sanki uzun yıllardır sevgiliymişiz gibi büyük ve sıcak elini belime, cropum ve şortum arasındaki boşluğa yerleştirdi. O an, tenime doğrudan çarpan o kor gibi sıcaklıkla nefesimin göğsümde kesildiğini, ciğerlerimin havayla sıkıştığını hissettim. Alp, parmaklarını belime sarsılmaz, geri dönüşü olmayan çelik bir kelepçe gibi geçirip beni hiç düşünmeden, muazzam bir sahiplenmeyle ve güçle kendi gövdesine doğru çekti. Sırtım onun o gömleğinin altındaki sert, kaya gibi geniş göğsüne çarptığında, kalbimin göğüs kafesimi delip geçeceğini, dışarıdaki herkesin de buna şahit olacağını sandım. Bedenim onun sıcaklığıyla bir anda alev aldı. Bana bu şekilde dokunmamalıydı. Bu çok yanlıştı.

Bu yanlış çok sevmiştim.

Alp, belimdeki baskısını daha da artırıp beni kendine mühürlerken, başını hafifçe aşağıya doğru eğdi. Dudaklarını, şakaklarımla saçlarımla birleştiği o hassas noktaya yerleştirdi ve orayı derin, uzun bir öpücükle doldurdu. Dudaklarının sıcak, kor gibi yakan baskısını şakağımda hissettiğimde, gözlerim benden bağımsızmış gibi sıkıca kapandı.

Bu yanlışla bayılmışım.

Kokusu... Tam o saniyede burnumun direğini sızlattı. Odunsu, yoğun ve baharatlı bir kokuydu ama derinlerinde, o erkeksi sertliği kıran taze bir narenciye esintisi de barındırıyordu. Bu dinamik, insanın aklını başın-

dan alan parfüm, saçlarımın arasına ve boynumdaki o küçük çukura sızıp oraya yerleşti.

Alp, dudaklarını şakağımdan hafifçe uzaklaştırdı ama yüzünü yüzümden ayırmadı. “Çok beklettim değil mi, güzelim?” diye fısıldadı doğrudan kulağıma doğru. Sesi kasıtlı olarak, hemen önümüzde donakalmış olan Mert Bey’in de en ince detayına kadar duyabileceği kadar derin, pürüzlü ve benim yalnızca ona ait olduğumu, üzerimde mutlak bir hakkı bulunduğunu haykıran bir tondaydı. Başımı ona doğru çevirince burunlarımızın değeceği bir mesafede birbirimize bakmaya başladık.

“Kusura bakma, dersler anca bitti.”

“Ö-önemli değil.”

Alp’in bakışları Mert Bey’e kaydı. “Mert,” derken başıyla hafifçe selamladı. Mert Bey’in yüzündeki o profesyonel maskesi saniyeler içinde darmadağın oldu. Bakışları önce Alp’in belimdeki, parmaklarını okşar gibi hareket ettiren eline, ardından Alp’in meydan okuyan gözlerine kaydı. O ağzı laf yapan, öz güvenli adam gitmiş, yerine ne yapacağını bilemeyen şaşkın biri gelmişti. Boğazını temizlemeye çalışırken sesi hafifçe çatallandı.

“Bahsettiğin arkadaşın Alp miydi?”

Ne zaman sizli bizli konuşmalardan senli benli cümlelere geçmiştik, aradaki o resmî sınır ne ara bu kadar hunharca aşılmıştı, anlamamıştım bile. Ama Alp’in göğsünün sıcaklığı arkamda devasa bir kale gibi dikilirken, Mert’in gözlerinin içine bakıp, “E-evet,” dedim hafif bir kekelemeyle. Yalan söylerken yakalanmanın verdiği o çocuksu suçluluk hissi sesime sinmişti.

Mert’in yüzünden saliseler içinde anlamlandıramadığım, hayal kırıklığı ve şaşkınlık karışımı tuhaf bir ifade geçti. Bakışları bir kez daha Alp’in belimdeki o sarsılmaz, sahiplenici eline kaydı, ardından tekrar bana döndü.

“Neden tanıştığınızı ilk anda söylemedin?” diye sordu. Sesinde, Alp’in buradaki ağırlığından dolayı çok üsteleyemeyen ama yine de kandırılmış olmanın verdiği o hafif, rahatsız edici sitem vardı.

Harika... Gerçekten harika.

Şimdi uydurduğum o acemi yalana, bu koca spor salonunun ortasın-

da mantıklı bir kılıf uydurmam, Mert'in şüpheli bakışlarını savuşturmam gerekiyordu. Zihnim hızla bir çıkış yolu ararken, dikkatimi bütünüyle dağıtan ve mantıklı düşünmemi engelleyen şey, tam o saniyede belimdeki elin daha da sertleşmesi oldu. Alp, parmaklarını belime biraz daha bastırarak bana doğru döndü.

Mert'in karşısında düştüğüm bu durumu, söylediğim o beceriksiz yalanı şimdi ne şekilde evireceğimi, bu işin içinden nasıl sıyrılacağımı deli gibi merak ediyordu; bunu gözlerindeki o muzip parıltıdan çok net anlayabiliyordum. Beni kurtarmak yerine yangına körükle gidip köşeye sıkışmamı keyifle izlemeyi seçmişti. Belimdeki elinin baskısını bilerek, milim milim artırırken, gözlerini gözlerimden ayırmadı. Kafamı karıştırdığını, tenime her dokunuşunda zihnimdeki tüm kelimeleri sildiğini çok iyi biliyordu; benimle kedi fare gibi oynamaktan keyif alan, tehlikeli bir adamdı. Unuttuğu şey, fareler öleceğini hissettikleri anda son bir çabayla fazlasıyla hırçın olurdu.

Madem o yangına körükle gidiyordu, ben de o ateşi harlamaktan çekinmeyecektim. Bakışlarımı ondan kaçırmadan, sırtımı göğsüne biraz daha yaklaştırdım ve dudaklarımın kenarına yerleşen bir tebessümle doğrudan gözlerinin içine baktım.

"Seni gizlice kontrol etmek istedim, sevgilim. Bakalım ben yokken, başka kadınlarla ilişkilerinde ne kadar yakınsın, kendi gözlerimle görmek istedim. Sonuçta adımı arkadaşlarına söylediğimde sana anında haber uçardı ve ben kafamın içindeki sorulara asla net bir cevap bulamazdım."

Alp'in o saniyede kaşları büyük bir şaşkınlıkla havalandı. Gözlerindeki o alaycı, eğlenen ifade anlık bir donmayla sarsıldı. Meydan okumasına kaçarak ya da kıvrılarak değil, yirmi bir gündür içimi kemiren o kıskançlık ve merakın gerçekleriyle, doğrudan yüzüne vurarak cevap verdiğimi anlamıştı.

"Cevap bulabildin mi bari?" diye sordu, sesini iyice kısarak. O pürüzlü, paha biçilemez tınısı doğrudan ruhuma işliyordu.

"Fazlasıyla ..." dedim gözlerimi bir an bile kırpmadan.

"Değdi mi peki?" diye sordu bu sefer de yüzünü bana doğru milim milim yaklaştırmak. Nefesi artık yüzümü sıyrıyordu.

"Hem de fazlasıyla ..."

Alp, beklemediği bu cesur ve dürüst çıkışım karşısında daha fazla dayanamadı; gülmemek için yanağının içini dişlemiş olmalıydı ama o ela gözlerindeki hoşnut, takdir dolu ve içimi altüst eden o erkeksi ifadeyi ne kadar çabalasa da saklayamamıştı. Kendi kazdığı kuyuya düşmenin ama bundan garip bir şekilde keyif almanın gururu vardı yüzünde.

Benzer bir galibiyet ifadesiyle ona baktıktan sonra, aramızdaki bu tehlikeli dünyadan bir saniyede sıyrılıp şaşkınlıkla bizi izleyen Mert Bey'e döndüm. "Kusura bakma, Mert. Bu hikâyede yanan sen oldun biraz," dedim, sesime yapay bir mahcubiyet yerleştirerek.

Alp'in belimdeki elinin sıcaklığı o kadar yoğundu ki, sanırım artık tenimde onun parmak izlerinden oluşan kalıcı bir dövme vardı. Mert'e hitaben kurduğum bu cümleye, Alp arkamdan öyle bir karşılık verdi ki kafeteryanın tavanı üzerime yıkılıyor sandım.

"Bizim hikâyemizde... bizden başka kimse yanamaz, güzelim."

Sözleri doğrudan kulağımın arkasındaki o ince deriye, saçlarımın arasına doğru süzülen yakıcı bir fısıltıydı. İliklerime kadar irkilmeme, omurgamdan aşağı sert bir elektrik dalgasının yayılmasına neden oldu. Tam o sırada kafeteryanın protein bar kısmından birileri yüksek sesle Mert Bey'e seslendi. O da aramızdaki bu yoğun, dışarıya kapalı auradan neredeyse koşarak kaçmak ister gibi bizden izin istedi ve yanımızdan alelacele ayrıldı.

Mert Bey görüş alanımızdan çıkana kadar Alp belimdeki elini bir milim bile çekmedi. Hoş, çekmeye niyetli gibi de durmuyordu; sanki o el zaten hep orada, benim belimde durmalıymış gibi rahattı. Fakat benim bu tehlikeli yakınlıktan, tenimin kimyasını bozan bu adamdan acilen uzaklaşmam gerekiyordu. Çünkü biraz daha Alp'e böyle yapışık durursam, o siyah gömleğinin altından yükselen odunsu ve narenciye kokuyla kollarının arasında eriyip yok olacaktım.

Belindeki elinin üzerine elimi hafifçe koyup baskısını gevşetmesini sağladım ve yavaşça geri çekilerek tam karşısına doğru geçtim. Aramıza biraz olsun mesafe girdiğinde nihayet akciğerlerime düzgün bir nefes doldurabilmişim.

"Buna gerek var mıydı?" diye sordum, sesimdeki o titremeyi saklamaya çalışarak gözlerimi gözlerine diktim.

Alp, boşta kalan elini yavaşça pantolonunun cebine yerleştirdi. Kar-

şımda dikilirken siyahların içindeki heybetiyle o kadar devasa görünüyordu ki... “Neye?” diye sordu, ne demek istediğimi çok iyi bildiği hâlde beni konuşturmak isteyen o bilindik tavrıyla.

“Sevgili gibi davranmamıza ... Mert’in karşısında o kadar yakın durmamıza gerek var mıydı?”

Alp, dudaklarının kenarında beliren o hınzır, gamzeli tebessümle, “Sadece senin teyzen için mi rol yapacağız?” diye sordu. Sesindeki o sitemkâr ama bir o kadar da baştan çıkarıcı ton eşliğinde hafifçe bana doğru eğildi.

“Bir nevi ödeşmiş olalım, olmaz mı?”

Alp’in o eski defterleri açan, İstanbul’daki sahte rolümüze gönderme yapan hınzır cümlesiyle tam dudaklarımı aralamış, ona sağlam bir cevap vermeye hazırlanıyordum ki kafeteryanın bahçe girişinden doğru iki kadın üye bize doğru yanaştı.

Kadınların ikisi de salondaki diğer üyelerin aksine üzerlerindeki spor taytları ve büstiyerleriyle âdeta bir moda podyumundan fırlamış gibi kusursuz görünüyordular. Saçları özenle toplanmış, hafif makyajları ve buram buram kokan parfümleriyle doğrudan Alp’in olduğu tarafa odaklanmışlardı. Daha Alp bana attığı o flörtöz pasın cevabını alamadan, kadınlardan uzun boylu, sarışın olanı adımlarını tam Alp’in yanında sabitledi.

“Alp Hoca’m? Dersiniz bitti mi, bölmüyoruz umarım?” derken sesini bilerek biraz inceltip tatlı bir tona büründürmüştü sanki. Gözleri Alp’in üzerinde baştan aşağı hayranlıkla gezindi. “Yukarıda Melis’le dersi erken kestiğinizi gördük de... Biz de tam önümüzdeki haftanın programını netleştirmek için sizi arıyorduk.”

Diğer esmer olan kadın da araya girerek, elindeki telefondan bir şeye bastı. “Evet Alp Hoca’m, salı günü akşam saatindeki o boşluğu bana yazabilerseniz harika olur. Yoksa bir başkası kapacak diye ödüm kopuyor.”

Alp, kadınların bu ani baskısıyla bakışlarını benden çekip onlara döndü. Yüzüne o profesyonel, danışanlarına karşı her zaman nazik ve mesafeli olan hoca maskesini takmaya çalışarak, “Kızlar selam. Aslında bugünlük mesaim bitti ama...” diye cümleye başladı.

Ama mı?

O an göğsümün ortasında aniden beliren o çiğ, hırçın ve yakıcı kıs-

kançlık hissi, az önce Mert'i gördüğünde Alp'in gözlerinde çakan o vahşi kıvılcımların aynısını benim gözlerime taşıdı. Kadınların Alp'e *hocam* derken takındıkları o hayran, yapışkan duruş, salı günkü boş saati kapabilmek için araya giren o işveli ses tonları kafamın içindeki tüm sigortaları tek tek, gürültüyle attırdı.

Madem o az önce bana, "*Bizim hikâyemizde bizden başka kimse yanamaz,*" diyerek racon kesmişti; madem alanı kendi kurallarına göre belirlemişti, o zaman şu an yapacaklarıma gıkını bile çıkaramazdı. Bir oyun oynuyorsak kartları yeniden dağıtma sırası şimdi bendeydi.

Aramızdaki mesafeyi tek bir salisede yok ettim. Bir anda Alp'in tam yanına sızdım; o iki kadını da nezaketi bir kenara koyarak arkamda, görüş açımın dışında bıraktım. Büyük bir rahatlıkla, sanki bunu her gün, her an yapıyormuşum gibi bir öz güvenle Alp'in siyah gömleğinin yakasına hafifçe değerek elimi doğrudan boynuna attım. Parmaklarım, pamuklu yakanın hemen altından o sıcak, sert, her zaman dik duran ensesine doğrudan temas ettiğinde, içimin titrediğini hissettim ama duruşumu hiç bozmadım. Tırnaklarımı hafifçe ensesindeki o kısa saçların bittiği yere bastırarak, o heybetli bedenini kendi üzerime çeker gibi hafifçe kendime doğru eğdim.

Alp, bu ani, hesapsız ve son derece cüretkâr hamlemle birlikte kızlara karşı takındığı o profesyonel hoca maskesini ve lafını yarıda kesmek zorunda kaldı. O koca cüssesi, parmaklarımın ucundaki ufacık ama otoriter dokunuşla bir anda tüm dünyasını sıfırlamış; sadece bana odaklanmıştı. O an kafeteryada bizden başka hiç kimse, hiçbir ses kalmamış gibiydi.

Ela gözleri şaşkınlıkla irileşirken, bakışları doğrudan gözlerimin içine kilitlendi. Göğsünün aniden duraksadığını, akciğerlerine giden havanın yarı yolda kesilip nefesinin teklediğini bu kadar yakından hissetmek dudaklarımın kenarını zafer sarhoşu bir tebessümle hafifçe kıvırdı.

Ona bunu yapabileceğimi tahmin etmiyordu. İstanbul'daki o mesafeli, sınırları olan kızı arıyordu ama karşısında tam anlamıyla onun ateşiyle harmanlanmış hırçın bir kadın vardı. Bakışlarındaki o şaşkınlığı izlerken, aramızdaki son mesafeyi de hunharca yok edip tam dudaklarının kenarına, *-o birleşim noktasının hemen üzerine-* derin, yavaş ve yakıcı minik bir öpücük bıraktım. Dudaklarımın tenine değdiği o salisede, avucumun içiy-

le kavradığım ensesinin ve geniş omuzlarının altındaki kasların sert bir yay gibi kasıldığını hissettim; parmaklarımın ucunda âdeta taş kesilmişti.

Teninde yarattığım kor gibi baskıyı geri çekmek, bu cüretkâr hamlenin ardından zafer kazanmış bir komutan edasıyla milim milim geriye doğru adım atmak istedim. Amacıma ulaşmıştım; o iki kadının bakışlarındaki donakalışı hissetmiştim. Tam ensesindeki parmaklarımı gevşetip, başımı hafifçe kaydırarak o tehlikeli çekim alanından uzaklaşacaktım ki... unuttuğum bir şey oldu.

Karşımdaki adam kurallara göre oynamazdı; o, kuralları bizzat kendi koyardı.

Alp, geri çekilme hamlemi saniyesinde hissetti. Ensesindeki elimi indirmeme fırsat bile vermeden, elini bu kez belimin boşluğuna yerleştirdi. Beni bırakmak yerine gitmeme izin vermeyen o muazzam ama bir o kadar da acelesiz güçle beni kendine sabitledi.

Gözlerindeki şaşkınlık, yerini bütünüyle koyulaşmış, hırçın ve ne istediğini çok iyi bilen tehlikeli bir kararlılığa bırakmıştı. Bakışları tek bir saliseliğine dudaklarıma indi ve o an zaman benim için tamamıyla durdu. Başını hafifçe, sadece birkaç derecelik bir açıyla yana doğru kaydırды. Daha ne olduğunu, ciğerlerime nasıl nefes çekeceğimi bile idrak edemeden, dudaklarını doğrudan dudaklarımın üzerine bastırdı.

Bu, Mert'in karşısındaki o şakak öpücüğü gibi koruyucu ya da masum bir dokunuş değildi. Bu, aramızdaki o söylenmemiş tüm kelimelerin, gizli kıskançlıkların ve inatlaşmaların patlama noktasıydı. Dudaklarının o sıcak, sert ve odunsu-narenciye kokusuyla harmanlanmış baskısı dudaklarımı bütünüyle esir aldığında, dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. Bizi izleyen iki kadını da, kafeteryadaki diğer insanları da İzmir'in o basık yaz sıcağını da tek bir saniyede sildi süpürdü.

Alp, dudaklarını dudaklarımın üzerinde derinleştirirken, tüm nefesi nefesime karıştı. Beni kendi girdabının içine çekerken, belimdeki elini hafifçe kıpırdatıyordu. Sadece saniyeler sürdü belki de ama bana bir ömür gibi gelen o yakıcı öpücüğün her anında, bu hikâyede kimin daha çok yatacağını ikimiz de çok iyi anladık.

Alp, dudaklarımı bütünüyle esir alan o derin ve tutkulu öpücüğü, arkasında kor gibi bir sızı bırakarak yavaşça bitirdi. Ancak beni serbest bı-

rakmadı; belimdeki eli, sarsılmaz bir dayanak gibi yerini korurken başını milim milim geriye çekti.

Şimdi alınlarımız birbirine yaslanmış durumdaydı. İkimiz de İzmir'in o basık yaz sıcağında, birbirimizin dudaklarından çaldığımız nefesleri nefesimize katıyorduk. Kirpikleri kirpiklerime o kadar yakındı ki, gözlerindeki o ela tonların nasıl koyulaştığını, içinin nasıl hırçın bir memnuniyetle parladığını görebiliyordum.

O an zihnim tüm berraklığını yitirdi. İstanbul'dan buraya ne diye gelmiştim, şu an ne yaşıyordum? Söyleyeceğim, kendimi savunacağım ya da ona meydan okuyacağım her şeyi, kelimelerin her bir harfini unutmuş-tum. Beynim bomboş bir levha gibiydi ve o levhada sadece Alp'in naren-ciye ve odunsu kokusu kazılıydı.

Bu teslimiyetim ve dağılmış hâlim aramızdaki gerilimi dünyanın en tatlı, en muzip alanına taşıdı. Dudaklarımın kenarı benden bağımsız bir şekilde kıvrıldı; yüzüme tam anlamıyla sarhoş ve gamsız bir gülümseme yerleşti. Benim bu hâlimi gören Alp de daha fazla direnemedi. O sert yüz hatları saniyeler içinde yumuşadı, dudaklarının kenarında ve gözlerinin ucunda o rüyalarımın giren ufacık, derin gamzeleri belirdi.

İkimiz de alın altına, birbirimizin solukunda sessizce gülümsüyorduk.

Bu büyüleyici anı bozan tek şey, arkamızda hâlâ şaşkınlıkla dikilen iki kadının varlığını hatırlatan hafif bir kıpırtı oldu. İşte o an, içimdeki hırçın fare son bir zekâ parıltısıyla bana geri döndü. Rolümüzü ve benim başlat-tığım bu tatlı savaşı bitirmek zorundaydım.

Alp'in ensesindeki elimi yavaşça indirdim ama göğsüne hafifçe vurarak, yüzümdeki o sevgilisine doyamamış kadın ifadesini korudum. Gözlerinin içine bakarak, sesime bilerek tatlı ve fazlasıyla yapay bir şefkat yerleştirdim.

"Sen kızların programını hazırla sevgilim," dedim, sesimin kafeterya-da çınlamasına izin vererek. "Ben dışarı çıkmadan önce bir lavaboya gidip geliyorum."

Alp'in gözlerindeki parıltı bir an... dondu. Bir şey söylemesine izin vermedim. Belimdeki elini gevşetmesini fırsat bildim ve arkama bile bakmadan, o iki kadının yanından tam bir galip edasıyla sıyrıldım.

Dengesiz Dengesizliği Olan Bir Deli

Tarkan - Salına Salına Sinsice

Alp

BU NEYDİ BÖYLE?!

Zihnimin içinde âdeta bir bomba patlamış, şarapnel parçaları mantığının her bir köşesine dağılmıştı. Hayatımda ilk defa kontrolün, o sarsılmaz irademin ve iplerin elimden bu kadar hunharca, bu kadar hoyratça kayıp gittiğini hissediyordum. Ve işin berbat yanı, bu acizlik hissi kafamı allak bullak etmeye, ezberlediğim tüm doğruları tek bir saniyede yerle bir etmeye yetiyordu.

"Sen kızların programını hazırla sevgilim..."

Sesi, kasıtlı olarak tatlıya boyanmış, çevreye meydan okuyan pürüzsüz tonu kafeteryanın gürültüsü arasında bile hâlâ kulaklarımda uğul uğul çınılıyordu. Fakat zihnimi asıl darmadağın eden, dudaklarımda kenarındaki birleşim noktasının üzerinde hâlâ sızlayan, tenimi yakmaya devam eden o ufacık öpücüktü. Ve hemen ardından gelen... Onun sadece bir gövde gösterisi olarak başlattığı ama benim tek bir nefeste derinleştirip, onun girdabına girdiğim yakıcı fırtınaydı. Dudaklarının ıslaklığı ve sıcaklığı hâlâ kendi dudaklarımda üzerindeydi ve ben o hissi zihnimden söküp atamıyordum.

Ne yapıyordu bu kız, Allah aşkına? Amacı neydi?

İstanbul'daki mesafeli, etrafına aşılmaz duvarlar ören, adımlarını milim milim hesaplayan ve gururundan ödün vermeyen Nisa Kaya gitmiş; yerine İzmir'e ayak bastığı ilk günden cesur, pervasız, çılgınlaşmış bir kadın gelmişti. Mantığının bir köşesi, erkeklere özgü düz mantıkla kalbime fısıldıyordu; bir günlüğüne buraya kadar benim için geldiğine göre kesinlikle arkadaşlıktan daha öte hisleri vardı. Bunu inkâr etmek, güneşi inkâr etmek gibi olurdu.

Ama hemen ardından, o her şeyi mahveden şüphe zehri damarlarıma sızıyordu. Sırf önümüzde dikilen o iki kadına benim üzerimdeki etkisini göstermek ya da Mert'le yaşattıklarımın intikamı için gerçekten bu kadar ileri gidebilir miydi bir insan? Beni, sanki canı buna bağlıymış gibi, nefesimi göğsümde daraltacak kadar derin, teslimiyet dolu ve yakıcı bir şekilde öpebilir miydi?

Siktir!

Tüm bunlar sadece şu iki kadını kıskandırmak, aramızdaki o saçma sapan *sevgili* rolünü çevreye yutturmak için sahnelenmiş acımasız bir tiyatrodan mı ibaretti yani? Eğer öyleyse... Eğer o öpücük, dudaklarının altındaki o titreme sadece iyi bir oyunculuktan ibaretse, Nisa benimle hayatımın kumarını oynuyordu ve ben bu kumar masasında ilk kez bu kadar büyük kaybediyordum.

Nisa'nın o zafer kokan adımlarla gözden kaybolmasıyla birlikte, önümde ne yapacağını bilemez hâlde bekleyen, az önceye kıyasla hevesleri, o işveli edaları fazlasıyla kırılmış iki kıza sonraki haftanın programlarını hızlıca ayarlamıştım. Sesimdeki o buz gibi, profesyonel tondan aradaki mesafeyi anlamış olacaklar ki, fazla üstelemeden, hafifçe bükülen boynlarıyla yanımdan ayrıldılar. Kızlar tam kafeteryanın çıkışına doğru yürürken, Nisa da bahçeye açılan geniş kapının eşiğinde yeniden belirdi.

Az önce dudaklarımın altındaki tatlı ve yakıcı mahmurluk; alın alına kaldığımız, nefeslerimizin birbirine karıştığı saniyelerde yüzündeki o gamsız, sarhoş gülümseme tümüyle silinmişti. Adımları yine onu tanıdığım, İstanbul'daki mesafeli Nisa'nın adımlarına dönüşmüştü.

Yanıma ulaştığında, gözlerini benden büyük bir titizlikle kaçırdı. Az önce hırçın tırnaklarıyla boynumu kavrayan, tenimi alev alev yakan o cesur elleri şimdi sırt çantasının sapını sanki hayata tutunur gibi sıkıca kav-

ramıştı. Aramızda bir anda amansız bir yabancılık, sahte bir duvar peyda olmuştu.

O an kafamın içindeki hırçın şüphe dalgası, yerini ruhumu donduran buz gibi, sert bir gerçeğe bıraktı: Her şey bir şovdu. *Kahretsin... Gerçekten Allah kahretsin.* Nasıl bu kadar salak olabilirdim. Nasıl?!

“Gidebiliriz sevgilim,” dedi *sevgilim* kelimesinin altını bilerek boşaltarak, alelaide, formalite icabı bir tonla. İçimdeki o her zaman kuralları koyan, ipleri elinde tutan sert adamın gururu, avcı beklerken arkasından vurulmuş yaralı bir aslan gibi hırsla, öfkeyle ayaklandı. Alp Aslan Uğurlu’yla böyle çocuk gibi oynanamayacağını ona göstermem gerekiyordu.

“Gidelim,” dedim, sesimi tamamen duygudan, her türlü sıcaklıktan arındırarak.

Ona doğru değil bir adım atmak, bedenimin tek bir milimini bile esnetmedim. Az önce belini sarıp, aradaki tüm mesafeleri hunharca öldürerek onu gövdeme mühürleyen o adamdan eser bırakmadım. Büyük ve gergin ellerimi siyah kot pantolonumun cebine yerleştirdim, omuzlarımı dikleştirdim ve aramızda en az iki adımlık bir mesafe bıraktım.

Nisa’nın bu ani, sert ve mesafeli duruşuma karşılık göz bebeklerinde anlık bir şaşkınlık dalgası geçtiğini görür gibi oldum ama artık umurumda değildi. Madem o perdeleri kendi elleriyle kapatmıştı, madem bu oyunun bittiğini ilan ediyordu; ben de sahneyi, arkama bile bakmadan terk ediyordum.

Spor salonunun çıkış kapısına doğru yan yana ama birbirimize fersah fersah uzak adımlarla yürürken, aramızda uzanan birkaç adımlık sahte boşluk, az önce dudaklarımı kavuran yangından çok daha yakıcı, çok daha tahrip ediciydi.

“Nerede kalacaksın?”

VTX binasının büyük, soğuk cam kapılarından çıkıp açık otoparkın asfaltına sert adımlarla yöneldim. Aramıza ördüğüm o iki adımlık çelikten mesafeyi korumaya kararlıydım. Arkamdan gelen adım seslerinin hızı bir anda arttı; Nisa, aradaki boşluğu kapatmak ister gibi hızlanarak tam yanıma kadar geldi.

“Bilmiyorum,” dediğinde, sesindeki o mesafeli tonun hafifçe kırıldığını hissettim. Bakışlarım bir anlığına ona kaydı. Yüzünde, İzmir’in bu ya-

bancı sokaklarında ne yapacağını tam olarak bilemeyen bir kadının o hafif, gizlemeye çalıştığı korumasızlığı vardı.

“Aslında sana soracaktım, buralarda güvenilir, temiz bir otel biliyor musun diye.”

Dudaklarımın kenarı acı bir tebessümle gerildi. Bakışlarımı tekrar önümdeki otopark çizgilerine çevirirken, sesimi olabildiğince düz tutmaya çalıştım. “Beni salonda görmeden, o koridorda karşıma çıkmadan önce de dönebilirdin İstanbul’a,” derken içimdeki o kırgın öfkeyi bastırdım.

“O zaman bir otele ihtiyacım olmazdı,” dedi, sesini fısıltı gibi alçaltarak.

Adımlarım arabama doğru yaklaşırken duraksamadım ama ona doğru kaçamak bir bakış atarak, “Biletini çoktan almamış mıydın sen?” diye sordum. “Dönüşün belliymiş, neden kalacak yer ayarlamadın?”

Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez adımlarım yavaşladı. Dönüş biletini yarına almıştı. Yani... buraya gelirken bile benimle yüz yüze gelme ihtimalini hep yüksek mi tutmuştu? İçimdeki umutlanmaya yüz tutmuş yanımla hızla bastırdım. Mutlaka planladığı başka bir şey olmalıydı.

“Biletler değiştirilebilir, Alp.”

Sözleri açık otoparkın nemli rüzgârında asılı kaldı. Sonunda mat siyah, hırçın hatlarıyla otoparkın ortasında dikilen arabamın -BMW M2’nin- önünde durdum. Cebimdeki anahtarı sıkarken, Nisa’nın son birkaç dakikadır ardı ardına kurduğu o kafa karıştırıcı, sürekli yön değiştiren cümlelerini zihnimin süzgecinden geçirdim. Benden habersiz İzmir’e gelen, kafeteryada beni nefessiz bırakacak kadar derin öpen, tuvaletten çıkınca buz gibi bir resmiyete bürünen, şimdi ise gitmekten vazgeçebileceğini söyleyen bu kadını gerçekten çözemiyordum.

Gövdemi bütünüyle ona doğru çevirdim. Kalçamı arabanın serin kaportasına yaslayıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Ela gözlerimi, yüzündeki her bir kıpırtıyı yakalamak ister gibi gözlerine diktim.

“Güvenilir bir otel istiyorsun.”

Nisa başını evet anlamında salladı. “Bana güveniyor musun ki?” diye sorduğumda benim o savunmaya geçmiş aslan duruşuma rağmen hafifçe, içimi sızlatacak kadar samimi bir şekilde gülümsedi.

“Artık ... evet.”

Kelime dudaklarının arasından o kadar yalansız çıktı ki göğsümdeki o sıkışmanın hafifçe gevşediğini hissettim. “Bunu ...” dedim, onun hiçbir mimiğini kaçırmamak için uğraşırken. “Beni burada, habersizce ziyaret etmen mi sağladı?”

Başını tekrar yavaşça, ne dediğini çok iyi bilerek *evet* dercesine salladı ve gözlerini bir an bile kaçırmadı. Bu dürüstlüğü de rol olabilir miydi? Kahretsin ... O bana güvenmişti, peki ben ona nasıl güvenecektim?

Ciğerlerimi İzmir’in o yağmur sonrası basık havasıyla doldurarak derin, teslim olmuş bir nefes aldım. “Tamam...” dedim, sesimdeki o az önceki bariyerleri çatırdatarak. Arkamı döndüm ve sürücü kapısının koluna dokunarak kilitlerin açılma sesinin otoparkta yankılanmasını sağladım. Bakışlarımı son kez Nisa’ya çevirdim. Gözlerimde tehlikeli ama ona ait olan o eski koruyucu ifade vardı.

“Madem bana güveniyorsun... Sorgulama ve bin.”

İki Adım Mesafe, Bir Karış Kum

Emir Can İğrek - Beyaz

Nisa

Göğüs kafesimin tam ortasında, ne yöne doğru büyüyeceğini, beni nerede parça pinçik edeceğini bilemeyen kocaman, zehirli bir şaşkınlık dalgası çöreklenmişti. Kafam allak bullaktı; zihnimin içindeki tüm düşünceler birbirine çarpıp yönünü kaybeden darmadağın bir his seli gibiydi.

Beni ilk gördüğü andaki o ham, saklanamamış şaşkınlık ve heyecan dalgasını, hemen ardından gittiğimi sanıp hesap sormasını, Mert Bey'in karşısında gözlerinde çakan o çiğ, ilkel kıskançlığı, sonrasında sahiplenici bir şekilde ellerini üzerimden çekememesini... O iki kadının hayran bakışları altında ezilirken, benim başlattığım o masum, ufacık dudak kenarı öpücüğünü tek bir saniyede aklımı başımdan alan ateşli, yakıcı bir öpüşmeye dönüştürmesini...

Tüm bunları ardı ardına yaşamıştık ama hemen sonrasında, kafeteryadan çıktığımız andan itibaren bir anda kendini öyle bir çekmişti ki neye uğradığımı şaşırmıştım. Aramıza ördüğü o buzdan duvarların, sanki bana bir yabancıymışım gibi, hatta hayatında hiç görmediği bir suçluymuşum gibi davranmasının nedeni neydi?

Her şeyin, yaşanan o nefes kesici dakikaların bir rol olduğunu bilmek zaten kendi içinde yeterince canımı yakıyor, gururumu ince ince kanatı-

yordu. Bir de bunun üzerine şimdi o sarsılmaz, mesafeli adam maskesini takıp beni dışarıda bırakması içimi hırsla dolduruyordu. Her şey bir oyun-
sa şayet, neden şu an bana ceza veriyordu?

“Sorgulama ve bin,” demişti.

Sorgulamamıştım ve hayallerimde bile görmekte zorlanacağım bir arabanın ön yolcu koltuğunda kendimi bulmuştum. Deri koltuğa gömül-
düğüm an burnuma dolan o taze araç kokusu, Alp’in teninden yayılan o
odunsu ve narenciye esintili parfümle saniyeler içinde harmanlanmıştı.
Arabanın iç tasarımı da tıpkı sahibi gibiydi; lüks, karanlık, keskin hatlı ve
fazlasıyla güçlü. Zihnimin bir köşesinden gayriihtiyari bir düşünce geçti:
*Ya aileden ciddi anlamda varlıklıydı ya da bu spor ve antrenörlük işinde tah-
min ettiğimden çok daha sağlam, muazzam bir para vardı. Çünkü bu araba
normal bir maaşla alınacak kadar ucuz değildi.*

Alp gömleğinin altındaki heybetli cüssesiyle sürücü koltuğuna yer-
leştiğinde, arabaya hükmeden bir duruşu vardı. Motoru tek bir dokunuşla
ateşlediğinde, araba otoparkı inletecek kadar güçlü, âdeta yırtıcı bir hay-
vanı andıran o hırçın kükremesiyle canlanmıştı. Alp, vitesi sabitlemeden
önce bakışlarını bir saniyeliğine bana doğru kaydırды. Yüzünde hâlâ o çö-
zülmesi imkânsız, sert ve mesafeli ifade duruyordu.

“Aç mısın?”

Alp’in sorusuyla birlikte midemin durumunu yokladım. Aslında saat-
ler önce havalimanında alelacele atıştırdığım o ufacık, tatsız tuzsuz sand-
viç ve spor merkezinde onu beklerken içtiğim birkaç yudum filtre kahve
haricinde ağzıma tek bir lokma bile koymamıştım. Mantıken deli gibi aç
olmam gerekiyordu ama bugünkü yaşadıklarım mideme taş gibi oturmuş-
tu. Heyecan ve gerilim, açlık hissiyatımı tümüyle felç etmişti; boğazıma
kadar tok, hatta hıncahınç duygu dolu hissediyordum.

“Çok değil. Sen?”

Alp, gözlerini benden çekip önümüzdeki şeride sabitlerken, “Gide-
ceğimiz yere kadar acıkırım,” dedi. Ses tonu o kadar mesafeli, öyle bir cid-
diyetle doluyordu ki, aramızdaki o saniyelerce süren sıcaklığın hayal olup
olmadığını sorgularken buldum kendimi.

Ben daha, “Nereye?” diye soramadan içindeki bastırılmış öfkeyi ya
da sabırsızlığı direksiyondan çıkarır gibi gaza güçlü bir şekilde yükledi.

Araba o kükremeyele birlikte ileriye doğru atılırken, sırtımın koltuğa sertçe yapıştığını hissettim. Kalbim göğüs kafesimi zorlarken yan gözle Alp'e baktım; pürdikkat yola bakıyor, sanki bu arabanın içinde bir başkası yokmuş gibi benimle tek bir anlık göz teması bile kurmuyordu. Aramıza ördüğü o görünmez duvarlar her bir kilometrede daha da kalınlaşıyordu.

İzmir'in o tanıdık, kalabalık silüetinin geride kaldığını, tabelaların seyrekleştiğini ve resmen şehirden çıktığımızı fark ettiğimde nihayet sessizliği bozacak cesareti kendimde buldum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Buraya neden geldiğini rahatça konuşacağımız bir yere," dedi. Direksiyonu tutuşu, virajları kusursuz bir hesaplama alışması öyle rahattı ki ezbere bildiği bir yere gittiğimize emin oldum. Korkmalı mıydım bilmiyordum ama kendimi, "Tamam," derken buldum.

"Dürüstçe," diye ekledi tam o saniyede. Bu ekleme, içimdeki o hırçın farenin kuyruğuna basılması gibi bir etki yarattı. Bakışlarımı hızla onun o kusursuz, mermerden yontulmuş gibi duran çene hattına çevirdim. Çenesi öyle bir kasılmıştı ki kemikleri dışarıdan netçe okunuyordu. Direksiyonu kavrayan o büyük, damarlı ellerindeki parmak boğumları sıkıyönetim ilan etmiş gibi bembeyaz kesilmişti.

"Ben yalancı mıyım?" diye sordum. Sesimdeki o ani, çocuksu kırgınlığı ve incinmişliği ne kadar çabalasam da gizleyememiştim.

Alp, gözlerini bir an bile yoldan ayırmadan, dudaklarının kenarına alaycı, buz gibi bir tebessüm kondurdu. O gamzeler bu kez içimi ısıtmak için değil, canımı acıtmak için oradaydı.

"Tanışmamız bir yalanla oldu, Nisa," dedi, kelimeleri üzerine basarak. "Ve bugün olanların da sadece bir yalan, çevreye karşı oynanmış profesyonel bir şov olduğunu ikimiz de çok iyi biliyoruz."

Yol boyunca aramızda geçen tek diyalog bu oldu. Bir daha ne o tek bir kelime fısıldayıp aradaki buzu eritmeye yeltendi ne de ben kafamın içindeki o enkazla konuşacak dermanı kendimde bulabildim.

Başımı tekrar arabanın soğuk yan camına yasladığımda, göz pınarlarıma batan bir damla yaşın yanağımdan aşağı süzülmemesi için kendimi tüm gücümle sıkıyor, dişlerimi birbirine bastırıyordum. Beni kafasında güvenilmez ve yalancı biri olarak kodlaması fazlasıyla canımı sıkıyordu, *evet*

ama göğsümün ortasına en derinden batan, canımı kelimenin tam anlamıyla acıtan asıl şey, aramızdaki o yakınlığı sadece bir *yalan* ve *şov* olarak görmesiydi.

Ona göre öyle olabilirdi. Belki de Mert'i göndermek ya da ego tatmini için o öpücüğü bir silaha dönüştüren kendisiydi. Ama bana göre... Benim için o an tenime çarpan o sıcaklık, dudaklarımın arasındaki o yangın... Her şey ama her şey fazlasıyla gerçektir. Hayatımda hissettiğim en çıplak gerçektir hem de.

Yaklaşık bir saat süren, sağır edici ve gerilimli yolculuğun ardından nihayet araba yavaşlamaya başladı. Başımı yasladığım camdan ağır ağır doğrultup merakla dışarıya baktığımda, yolun sağ tarafında hafifçe aydınlatılmış tabelayı gördüm: *Sığacık*.

İçimi kemiren o sessizlik sarmalından kurtulmak adına, "Burada ne arıyoruz?" diye sordum, şaşkınlığımı gizlemeye gerek duymayarak.

Alp, derin ve göğsünü kabartan bir nefes alarak Sığacık'ın o kendine has, taştan örülmüş dar sokaklarına direksiyonu kırdı. "Bana yaz sezonunda İzmir'de güvenli bir yer sordun, değil mi?" diye sordu, gözlerini yoldan ayırmadan.

"Evet ama merkezde sormuştum."

"Merkezdeki en güvenli yer benim evim," dedi Alp, direksiyonu hafifçe kırarken. Sesi bir an için pürüzsüzleşti, ardından kelimelerinin üzerine basarak devam etti. "Ama seni oraya götürmem. Ha... Çekindiğim ya da sakladığım bir neden olduğu için değil, sakın aklına yanlış bir şey gelmesin. Senin gözündeki güvenimi, o ince çizgiyi yerle bir etmemek için... Bu yüzden seni gözüm kapalı emanet edebileceğim ikinci yere getirdim."

Gözüm kapalı emanet edebileceğim ikinci yer...

Zihnim bu kelimelerin ağırlığı altında ezilirken içime kor bir şüphe düştü. Bu ne demekti şimdi? Beni buraya emanet edip, arabasına atladığı gibi İzmir'e, kendi evine mi dönecekti? Beni bu ıssız, yabancı kasabada tek başıma mı bırakacaktı? Bunu doğrudan sormaya, içimdeki o gitme korkusunu açık etmeye cesaret edemediğim için sadece, "Neresiymiş orası?" diye sorabildim.

Alp, çene kasını hafifçe oynattı. "Görürsün," dedi net bir sesle.

Bu kısa ama ucu açık konuşmanın ardından arabanın içine yine o

sağır edici, motor sesiyle bölünen sessizlik hâkim oldu. Yaklaşık beş dakika sonra Alp, arabayı Sığacık'ın genel otopark alanına bıraktı. Arabanın motoru sustuğunda, aramızdaki o görünmez elektrik dalgası dışarıya taşıdı. Arabadan indik. Arnavut kaldırımlı dar yollarda, yan yana ama birbirimize dokunmaktan kaçınarak ağır ağır ilerledik. Sonunda mor, pembe begonvillerle süslenmiş, taş duvarlarıyla dışarıdan son derece huzurlu, asil ve masalsı duran iki katlı bir butik otelin önünde durduk.

Alp, eliyle otelin ahşap girişini işaret ederek, “Önden buyurun, Nisa Hanım,” dedi. Sesindeki o yapay resmiyet canımı sıkırsa da gözlerimi otelin o büyüleyici renklerinden, begonvillerin taş duvarlarla olan uyumundan ayıramıyordum.

“Burası çok güzel...” dedim, hayranlığımı ve içimde uyanan o çocuksu coşkuyu gizleyemeyerek. Yüzümdeki o samimi hayranlığı görmüş olmak, yol boyunca bir kez bile yüzüme bakmayan Alp'in dudak kenarlarını ufacık bir açıyla yukarı kıvrırdı, o çok sevdiğim gamzeleri ufacık da olsa belirdi. Nihayet, bu sert adam maskesinde bir çatlak yakalayabilmiştim.

Otelin ağır ahşap kapısından içeri adım attığımızda, Alp'in buranın sahiplerini fazlasıyla yakından, âdeta kendi öz ailesinden biri gibi tanıdığını anlamam uzun sürmedi. Resepsiyondaki altmışlı yaşlarındaki, babacan ama son derece asil duran adamın Alp'i görür görmez gözleri parladı. Oturduğu sandalyeden sanki genç bir delikanlı gibi fırlayarak kalktı, Alp'e sarıldı ve sırtına pat pat vurdu. Hemen ardından, arka taraftaki mutfaktan çıkan saçları beyazlamış neşeli kadın da Alp'e aynı sıcak ilgiyi, hatta belki daha da içten bir şefkati gösterdi.

Turizm sezonunun tam göbeğinde ve üstelik bir cumartesi gecesindeydik. Bu yakınlık olmasaydı, Sığacık gibi popüler bir yerde, böyle güzel bir butik otelde boş oda bulmamız imkânsızın da ötesindeydi. Ama Alp'in buradaki mutlak ağırlığı ve hatırı sayesinde adam, önündeki bilgisayara ya da kayıt defterine bakma gereği bile duymadan bize anında yer ayarlamıştı. Üstelik... Üstelik bize yan yana, koridorun sonunda bağımsız, ayrı ayrı iki oda kiralamıştı.

Ve evet... “Yoksa beni bırakıp dönecek mi?” korkusunun yarattığı o devasa öküç, bu ayrı oda haberiyle anında göğsümden kalktı. Rahatlamış bir nefes alırken ben de gerçek bir gülümsemeyi yüzüme yerleştirdim.

Alp, beni onlara takdim ederken, “İstanbul’dan gelen bir arkadaşım, Nisa,” diyerek tanıtmıştı. Onları da bana, “Aile dostlarımız, Melih abi ve Neriman abla,” demişti. İşte tam o saniye içimde yeni bir panik dalgası baş gösterdi ve bunu yüzüme yansıtmamak için ne yapacağımı şaşırdım. Eğer bu insanlar Alp’in ailesiyle bu kadar yakınlarsa, bizim burada, Sığacık’ta yan yana oluşumuzdan mutlaka annesinin ve babasının da haberi olacaktı. “Alp bir kızla geldi,” haberi aileye gidecekti. Bu düşünce bile anında kulaklarımın arkasından başlayarak yanaklarımın cayır cayır kızarmasına neden oldu, başımı hafifçe öne eğdim.

Bu tatlı çift, bana da inanılmaz cana yakın, âdeta kendi kızlarıymışım gibi şefkatle davranmışlardı. Fakat onların bu rahatlığı ve beni hiç yadırgamamaları, içimdeki korkuyu bambaşka, hırçın bir kıskançlığa dönüştürdü. Alp benim dışımda buraya kaç tane böyle *arkadaşını* getirmişti ki bu insanlar bu durumu hiç garipsememiş, alışkın gibi davranıyorlardı?

Neriman Hanım, elimize eski usul ahşap pirinç anahtarları verdiği gibi yukarıya, odalarımızın bulunduğu o yüksek tavanlı, ahşap kokulu alana çıktık. Alp, kapıları açıp iki odayı da bana gösterdi. “İkisine de bak, hangisini istiyorsan onu al,” demişti, sesindeki o korumacı centilmenlikle.

Ben aramızdaki o gerilimi tırmandırmamak adına, “Fark etmez,” diyerek sağ taraftaki odaya girdim. Çantamı yatağın üzerine bırakıp banyoya geçtim. Aynadaki solgun yüzüme baktım, elimi yüzümü soğuk suyla yıkayarak kendime gelmeye çalıştım. Üzerimi değiştirmeyi düşündüm. Fakat yanıma sadece bir yedek kıyafet getirmiştim. Üstümü başımı kokladım. Kötü kokmadığım için yeni kıyafetlerimi yarın giymeye karar verdim.

Odadan çıktığımda Alp’in terasta dikildiğini gördüm. Telefonuyla uğraşıyordu ve ona doğru yürüdüğümü bile çok geç fark etmişti. “*Mutfakta bir şeyler atıştırırım, akşam seni bir yere götüreceğim,*” demişti. Telefonda ki uğraştığı şeyin bu yerle alakalı olduğunu düşünmek istedim.

Aşağı indiğimizde, Neriman ablanın bizim için otelin o şirin, taş avlusunda hazırladığı hafif zeytinyağlılardan ve aperatiflerden biraz atıştırdık. Yolun yorgunluğu ve o gerilimi, yerini Sığacık’ın o sakın havasına bırakıyordu. Alp, elindeki su bardağını masaya bırakıp gözlerini gözlerime dikti.

“Denize girmek ister misin? Buranın denizi bu saatte güzel olur.”

“Yanımda mayom yok ki. Açıkçası denize girebileceğimizi düşünemedim,” diye itiraf ettim.

“Alabiliriz istersen,” dedi, çözüm üretmekteki o rahat tavrıyla. Açıkçası denize girerek onunla konuşacağım zamanlardan çalmak istemiyordum.

“Yok... Gerek yok şimdi. Ama sen girmek istiyorsan bana bakma, engel olmayayım sana,” dedim ama içimden onlarca *hayır* demesi için dua ettim.

Alp, arkasına yaslanıp o geniş omuzlarını esnetti. “Ben salonda zaten düzenli yüzüyorum, şart değil,” dedi. Gözlerindeki o sert ifade büsbütün dağılmış, yerini dingin bir esintiye bırakmıştı. “O zaman yürümek ister misin?”

“Deniz kenarında mı?” diye sordum, heyecanımı gizlemeye çalışarak.

“İstediğin başka bir yer yoksa...” dedi, bakışlarını yüzümde gezdirerek.

“*Senin yanında olduğum sürece bastığımız toprağın, gittiğimiz yerin hiçbir önemi yok Alp...*” demek istedi içimdeki ona teslim olmuş kadın. O kelimeler boğazıma kadar geldi, dudaklarımı zorladı ama gururum ve aramızdaki o belirsizlik duvarı izin vermedi. Dudaklarımdan sadece, “Yok... Sahilde yürüyebiliriz,” cümlesi döküldü.

Akşamüstünün o kavurucu sıcaklığını teslim alan, teni ürperten o muazzam Sığacık esintisiyle birlikte otelden çıkıp sahil şeridine doğru ağır adımlarla inmiştik. Denizden gelen keskin, tuzlu koku ve kayalara çarpan hafif dalga sesleri, aramızdaki *yalan ve gerçek* kavgasını, söylenmemiş tüm kırgınlıkları kendi fısıltısıyla örtmeye, bizi dış dünyadan uzaklaştırmaya hazırlanıyordu.

Tam kıyı şeridine ulaştığımızda Alp adımlarını yavaşlattı. Eğilip tek bir hamlede spor ayakkabılarını çıkardı, çoraplarını da içine tıkuştırıp tek eliyle bağcıklarından kavradı. Başını hafifçe yana eğip gözlerimin içine baktığında, benden de aynı şeyi yapmamı beklediğini anlamıştım. Aramızdaki o görünmez ama amansız çekime direnmedim, ıslak kumun bittiği kuru alana usulca oturdum. Spor ayakkabılarımı teker teker çıkarırken, Sığacık’ın o incecik kumlarının parmaklarımdan arasına sızışını hissettim.

Ellerimize aldığımız ayakkabılarla, teni sızlatan o ılık kum dalgası ve

ayak tabanlarımızı aniden yakan o serin deniz suyu arasında, denizin çekilip giden sınırında yürümeye başladık.

Limandaki yan yana dizilmiş balıkçı teknelerinin ve lüks yatların direklerinden gelen o ince, ritmik tahta gıcırtiları, rüzgârın dalgalarla yaptığı o kadim melodiye karışıyor ve bize kadar ulaşıyordu. Alp, serbest kalan diğer elini siyah kot pantolonunun cebine yerleştirmiş, bakışlarını limanın açıklarındaki o sonsuz ufka dikmişti. Sert esen rüzgâr siyah gömleğinin yakalarını hoyratça savururken, teninden yükselen narenciye ve odunsu kokusu her esintide burnuma çarparak kafeteryadaki o kor gibi anı zihnime tekrar tekrar, acımasızca fırlatıyordu. Dudaklarım hâlâ onun baskısıyla sızlıyor gibiydi.

Daha fazla bu ağır, insanı nefessiz bırakan sessizliğin altında ezilmek, onun tarafından bir yabancıymışım gibi sayılmak istemedim. Ciğerlerime tuzlu, ferah havayı derin bir nefesle doldurup adımlarımı hafifçe yavaşlattım ve yol boyunca içimi kemiren o doğrudan konuya girdim.

“Beni cezalandırıyor musun?”

Sorum, rüzgârın ve dalgaların o uğultulu sesini bir bıçak gibi yarıp doğrudan ona ulaştığında, Alp adımlarını anında kesti. Dalgalar ayak bileklerimize kadar vurup geri çekilirken, gövdesini ağır ağır, o sarsılmaz heybetiyle bana doğru çevirdi.

“Seni cezalandırmak mı?” derken sesindeki o pürüzlü, insanı titreten alaycı tınıyı bu kez saklama gereği duymadan tam yüzüme fırlatmıştı. Üstelik beni baştan aşağı süzmeyi de ihmal etmemişti.

“Seni ne sıfatla cezalandırabilirim ki, Nisa?”

Bu kaçamak ve mesafeli tavrı canımı daha da yaktı. “Susuyorsun,” dedim, sesimin rüzgârda titremesine engel olmaya çalışarak.

“Çünkü konuşması gereken kişi sensin,” dedi, bakışlarını bir milim bile kırpmadan doğrudan gözlerimin içine dikerek. O kadar net ve haklı bir yerden konuşuyordu ki zihnimdeki kelimeleri yan yana getirmek, kendimi savunacak tek bir mantıklı cümle kurabilmek daha da zorlaşıyordu.

“Sen de sormuyorsun ama...” dedim. Sesimdeki o kırılğanlığı gizlemek, içimdeki o köşeye sıkışmış, haklılığını bastırmak isteyen hırçın bir fare gibi üstelemek adına sesimi biraz daha yükseltmiştim. “Belki ben de

senin sormanı bekliyorumdur. Belki de anlatabilmem için bana tek bir soru sorman gerekiyordur.”

Alp, burnundan derin, sıkıntılı bir nefes aldı. Bakışları bir anlığına ayaklarımızın altından çekilip giden dalgalara kaydı. “Çünkü doğru zaman değildi,” dedi pürüzlü sesiyle.

“Doğru zaman ne zaman, Alp?” diye sordum, aramızdaki o iki adım-lık mesafeyi de bir çırpıda yok edip tam karşısında durarak. “*Ayaküstü ko-nuşamayız, dedin. Rahat konuşacağımız bir zamanda, dedin ... Ama gerisi yok. Doğru zaman ne zaman?*”

Alp, rüzgârın savurduğu saçlarımın arkasından bana bakarken derin, göğsünü kabartan bir nefes daha aldı. “Bilmiyorum ama bu zamana kadar değildi, bundan eminim,” diye mırıldandı. Sesindeki o her zamanki sarsıl-maz sertlik bu kez hafifçe esnemiş, o mağrur duruşunun altındaki yorgun, hırpalanmış aslanı açık etmişti. O da en az benim kadar yorulmuştu bu köşe kapmacadan.

“O zaman şimdi konuşalım. Yalansız, rolsüz, arkasına saklanacağımız sahte senaryolar olmadan...” dedim. Gözlerimin içine, kalbimin en derin odasından biriken tüm o çılgın cesaretle meydan okumuştum ona.

Ona arkamı dönmeden birkaç adım ilerledim ve deniz suyunun, o köpüklü dalgaların ulaşamadığı kuru, uygun bir yere, bağdaş kurarak oturdum. Ellerimdeki spor ayakkabıları yanıma fırlatırken bakışlarımı yeniden ona, bir heykel gibi dikilen o adama çevirdim. Dudaklarımın kenarına hafif, meydan okuyan ama bir o kadar da yorgun bir tebessüm kondurdum.

“Al... ayaküstü de değil hem,” dedim, altımdaki incecik kumu parmaklarımla hafifçe eşeleyerek. “Kumlar fazlasıyla rahat. Kaçacak hiçbir yerimiz de yok. Hadi gel, konuşalım artık.”

3'e 2: Kalp Avantajı

Sezen Aksu - Şanıma İnanma

Alp

Ona deli gibi kızgındım, evet. Hiç aklımda yokken hayatıma ansızın girmişti. En çok ihtiyacım olduğunu fark ettiğim anda ise saçma bir nedenle çekip gitmişti. Gururumu hiçe sayıp bir gün yazar diye beklemiştim. Yirmi bir gün boyunca tek bir kelime yazmamıştı. Üstelik işin en çıldırtıcı tarafı, elimde ona dair hiçbir şey yoktu. Ona bakabileceğim, ne yaptığını, nasıl olduğunu öğrenebileceğim ya da ondan vazgeçebileceğim tek bir açık kapı bırakmamıştı bana. “*Tamam Alp, hayatına kaldığın yerden devam etmen gerekiyor, bitti!*” diye kendimi zorla ikna etmeye çabalarken, bir anda karşımda belirmişti.

Geldiğinden beri ne yapacağını bilmez hâldeydi; bir yakınlaşıyordu, bir uzaklaşıyordu ve sahte sevgililiğimizin arkasına saklanıyordu.

Ona çok kızgındım ama duruma bir kez olsun onun gözünden bakmadığımı, içindeki devasa savaşı istemsizce ıskaladığımı ancak onunla böyle yan yana konuşunca anlamıştım. Bu hayatta erkekliğime, tecrübeme güvenerek ezberlediğim tüm o sarsılmaz doğrular, onun dudaklarından dökülen her bir dürüst kelimeyle Sığacık’ın nemli kumlarına gömülüyordu.

Bana ailesini anlattı. Annesi kendi hâlinde bir ev hanımıydı. Babası-

nın ise tüm yükü omuzlarında taşıyan küçük bir tekstil atölyesi vardı. Biri kız, biri erkek iki kardeşe sahipti; hırsların, büyük paraların dönmediği, kendi yağında kavrulan orta gelirli bir aileden geliyordu. Omuzlarındaki o ağır, insanı çocuk yaşta olgunlaştıran ve nefessiz bırakan baskılardan bahsetti ve bunların hiçbirinden şikâyet etmedi. Bu hayatta kendi ayaklarının üzerinde, hiç kimseye yük olmadan, minnetsizce durabilmek için nasıl tek başına didindiğini uzun uzun dinledim. O her adımı planlı, dünyaya meydan okuyan gururlu kadının arkasında aslında ailesine hem maddi hem de manevi destek olmak için çırpınan, kendi ideallerinin peşinden nefes nefese koşan savaşçı bir kız çocuğu yattığını ilk kez o an görmüştüm.

Sırf bu uğurda, kurduğu o korunaklı dünyaya uzun zamandır hiçbir yabancıyı dâhil etmediğini söyledi ama tam o saniyede ses tonu pürüzlendi, rüzgârda hafifçe titredi. Bakışlarını, batan güneşin deniz ufkunu kızıla boyayan o son ışıklarına çevirdi. Sonra, o telefon ekranının arkasında gizlendiğimiz zamanlarda, benimle konuşurken hayatında ilk defa gerçekten *yaşıyor* gibi hissettiğini itiraf etti. İşte tam o an, bu cümlelerin omuzlarıma bindirdiği muazzam ağırlığı hissettim. Güzel yüzünde beliren, içimi ince ince sızlatan o masum, çaresiz gülümsemeyi öpmek; onu bu hırçın dünyadan koparıp gövdeme sarmak, kalbimin tam içinde saklamak istedim.

Üç haftadır her gününün yalnızca benimle geçtiğini, zihninin, kalbinin her bir hücresinin benimle meşgul olduğunu anlatırken yanakları kızardı, bakışlarını kumlara düşürdü, çocuk gibi utandı. İçindeki o sürekli bana mesaj atma, sesimi duyma isteğiyle geceler boyu nasıl savaştığını paylaştı. Gururuna yenilip attığı o lanet engelleri gecenin karanlığında dayanamayıp ara ara nasıl kaldırdığını, uzun uzun ekranıma baktığını, sonra kendine kızıp o duvarları yeniden ördüğünü bir bir döktü önüme. Hatta... Hatta gizli ve sahte sosyal medya hesabından beni nasıl adım adım, bir gölge gibi takip ettiğini bile açık açık söyledi. O her şeyi kontrol etmek isteyen hırçın, kibirli maskenin altında bana bu denli teslim olmuş, benim için eriyen bir kadının varlığı, içimdeki o katı öfkeyi tek bir saniyede buharlaştırıp yok etti.

Ama asıl içimi acıtan şey; beni ve hayatımı kendi kafasındaki o ön yargılara, korkulara göre yargılamış olmasıydı.

Benim hayatımdan, etrafımdaki o ışıltılı, kalabalık ve ona göre fazla-

sıyla tekinsiz duran dünyadan korktuğunu söyledi. Kendisinin o çevremde dolanan, salonda kuyruk olan kadınlar gibi olmadığını; lüks, şatafatlı ya da sahte bir hayatı sarmalamadığı için bir süre sonra benim gözümde sıkıcı, sıradan birine dönüşebileceğinden fena hâlde korkmuştu. Benim onunla telefonda konuştuğum gibi, o pürüzsüz, derin ve sahiplenici tonda etrafımdaki herkesle konuşuyor olabileceğim ihtimali canını yakmıştı. Bana güvenmediğini, daha doğrusu bu amansız güvensizliğin doğrudan benden değil, geçmişinden getirdiği kendi korkularından kaynaklandığını fısıldadı rüzgâra.

En acısı da İzmir'e, kafasındaki o korkunç senaryoların gerçek olduğunu kendi gözleriyle görmek, *"Bak, sen Alp için herkes gibisin. Ona asla güvenemezsin,"* diyerek bu defteri tamamen kapatmak için gelmişti.

Tüm bunları anlatırken yüzünde öyle derin, öyle savunmasız, çocuksu bir mahcubiyet vardı ki... Sanki karşımda dünyanın en büyük, en bağışlanamaz suçunu işlemiş bir suçlu gibi duruyordu. Oysa tek suçu, benim gibi bir adama kalbini kaptırmaktan korkmaktı.

Farkında olmadığı şey... *ya da yeni fark ettiği*, kalbini çoktan kaptırmıştı ve bu duyguda yalnız değildi.

Varlığımla sınavına, geleceğine ve ideallerine engel olurum diye korkmuştu. Yokluğumla yaşamına, hatta bazen aldığı nefeslere bile engel olduğumu anlayınca tüm cesaretini toplamış ve soluğu burada, İzmir'de almıştı.

İyi ki de almıştı.

"Ee... Bir şey söylemeyecek misin?"

Gözleri, kumların arasında yarısı gömülü duran ufacık bir deniz kabuğundaydı. Parmak uçlarıyla onun keskin kenarını usulca okşarken, benden gelecek sert bir yanıtın korktuğu her hâlden belliydi. Söyleyecek çok şeyim vardı aslında ama nereden başlamam gerektiğini gerçekten bilmiyordum. Ona, dudaklarından dökülen o çocuksu ve savunmasız anlatıma sorgusuz sualsiz tüm kalbimle inanmak istiyordum ama bir yanımda fena hâlde temkinliydi; bir sonraki hareketiyle güvenimi boşa çıkarmasından, beni yine arkasında koca bir bilinmezlikle bırakmasından korkuyordum. Bu kız... Bu kız tek bir saniyede bile beni darmadağın edecek kadar kafa karıştırıcıydı.

“Peki şu anda ne istiyorsun?” diye sordum, sesimdeki o karmaşayı gizlemeye çalışarak.

Sorumun netliği karşısında önce donakaldı. Parmak uçları deniz kabuğunun üzerinde öylece asılı kaldı. Ardından, sanki omuzlarında dünyanın en ağır yükünü taşıyormuş gibi ağır hareketlerle başını kaldırdı ve gözlerimin içine şaşkınca baktı.

“Anlamadın mı?” derken sesindeki o hayal kırıklığıyla dolu tını içimi sızlatmıştı. Anlamıştım ama kendi kendime gelin güvey olmaktan korkuyordum, bu kadar zeki bir kadın bunu nasıl fark etmiyordu?

Dudaklarımın kenarına, bu kez canını yakmak ya da ego tatmini yapmak için değil, her şeyimle ona teslim olduğumu fısıldayan o sarsılmaz tebessmmden bir tane kondurdum. Bakışlarımı o kahverengi pırıltılardan ayırmadan, “Ben bugünlerde birçok şeyi yanlış anlıyorum, Nisa,” dedim, sesimi bilerek boğuklaştırarak. “zellikle de seninle ilgili olanları.”

Nisa bundan sonrasında ne diyeceğini, bu çıplak itirafımın karşısında nasıl bir savunma yapacağını bilemiyor gibiydi. Dudakları hafifçe aralandı ama tek bir kelime bile dökülmedi aralarından. Sanırım artık konuşma sırası bendeydi.

Üzerimdeki kumlarla beraber kendi etrafımda çeyrek tur döndüm ve Nisa’yı net görebileceğim şekilde oturdum.

“Madem sen bana dürüst oldun... Ben de sana her zamanki gibi dürüst olayım.”

Nisa da aldığım bu ciddi pozisyonla birlikte kendini bana doğru döndürdü. şimdi Sığacık’ın o serin, nemli kumlarının üzerinde, aramızdaki tüm mesafeleri sıfırlamış bir hâlde karşılıklı oturuyorduk.

“Bir anda hayatıma girdin,” dedim, sesimi olabildiğince duru ve yalansız tutarak. “Bana yardım et, dedin. Kim olduğunu, arkada nasıl bir dünya taşıdığını bile bilmiyordum ama o telefonun arkasındaki çaresizliğini o kadar içimde, tam şurada hissettim ki elimden gelen her şeyi yapmaya çalıştım.”

“Yaptın da...” diyerek kısık bir sesle cümlemi bölmesi, dudaklarımın kenarına belli belirsiz ama samimi bir tebessüm yerleştirdi. Lafımı kesme-sindeki o çocuksu hak teslimi içimi ısıtmıştı.

“Sonra... Sonra seninle birlikte çok eğlendiğimizi hissettik. En azın-

dan ben öyle hissettim. Bu arkadaşlığın, aramızdaki bu tuhaf bağın devam etmesini istedim. Ama sen ne yaptın? Çekip gittin ve haftalarca beni aramadın, sormadın.”

“Sen de aramadın,” diye çıkıştı. Bu da beni gülümsetmişti.

“Ben sadece benden istediğini yaptım, Nisa,” dedim, sesimdeki haklılığı kelimelerin üzerine basarak gösterirken. “Sana ve aldığın o gitme kararına saygı duydum. Kendimi sana zorla dayatmak istemedim. Ama bu, seni aramak istemediğim, geceler boyu telefon ekranına bakıp seni düşünmediğim anlamına gelmez.”

“Düşündün mü?”

Başımı hafifçe yana eğerek gözlerinin içine imalı bir şekilde baktım. Nisa anında bakışlarını kaçırarak, “Düşünmesen burada işin ne, değil mi?” diye fısıldadı. Sanki bunu daha çok kendini ikna etmek için söylemişti.

“Şimdi karşıma geliyorsun. Ben... benim için, beni tanımak istediğin için geldiğini düşünürken, aslında benden tümüyle vazgeçmek, bu defteri kapatmak için geldiğini söylüyorsun. Sonra karşıma geçmiş, “Sevgililik rolü yapmamıza gerek var mıydı?” benzeri bir cümle kuruyorsun, ardından kafeteryanın ortasında beni öylece öpüyorsun. Elimi ayağımı yerden kesiyorsun ve ben daha ne olduğunu anlayamadan o kadınların karşısında sanki sadece sevgililik rolü yapmışız gibi mesafeli davranıyorsun-”

“Bir dakika...” diyerek sözünü kesti. “Söylediğin, beni suçladığın her şeyde sonuna kadar haklı olabilirsin Alp ama bunda değilsin, üzgünüm.”

Bunu o kadar ciddi ve net bir tavırla söylemişti ki cümlemi tamamlayamadım. “Seni öpmem... Evet, tamam, başlangıçta senin o Mert’in önündeki tavırlarına karşı bir misilleme ya da kadınların tavırlarından dolayı kıskançlık damarımın patlaması gibiydi. Ama sonrası... Sonrası rol falan değildi. En az Mert’in karşısındaki tavırların kadar gerçektir.”

Söylediği kelimelerin ağırlığıyla bir an... öylece durdum. Kurduğu cümlelerin yankısı zihnimde dönerken, Mert’in karşısındaki o aşırı korumacı, o öfkeli tavırlarımın asıl nedenini ilk kez kendi içimde, en çıplak hâliyle düşündüm. Kendime bile itiraf edemediğim o gerçek, kumlara çarpan dalgalar gibi yüzüme vurdu şimdi. Mert’e sadece haddini bildirmek ya da Nisa’yı dış dünyadan korumak değildi amacım. Asıl derdim; onun

hayatındaki kendi yerimi, bana ait olan o özel alanı korumaktı. Nisa'nın gözünden benden başka hiçbir erkeğin, benden daha düşünceli ve korumacı olmasını istemememden kaynaklanıyordu bu delilik.

“Uzak durmamın nedeni...” dedi, sesindeki o titremeyi kumlara gömmek ister gibi fısıltıyla karışık bir tonla. “Senin de beni öperken rol yaptığını düşünmemdi. Mert hâlâ kafeteryadaydı ve belki de benim başlattığım o sahte oyun, senin yalanını beslediği için devam etmişsindir diye düşündüm... Kendimi bu yüzden geri çekmiştim.”

İşte o an, onun içindeki o karmaşık labirentin duvarlarına çarpmıştım. Sürekli karşıma çıkan gururunun arkasında nasıl ince ince hesaplar yaptığını, incinmemek için kendini nasıl hunharca korumaya aldığını şimdi çok net görüyordum.

Ona bakarken sesimdeki tüm sertlikleri tek tek temizledim ve dünyanın kapılarını ona ilk kez bu kadar çıplak bir şekilde açtım.

“Sana sarılmam da seni o kafeteryada öpmem de... Hepsi rolün çok tesindeydi, Nisa. Hepsi yalnızca kalbimden gelen şeylerdi,” dedim, gözlerimi bir milim bile kaçırmadan. “Fakat sen öyle aniden kendini çekince, benden kaçır gibi davranınca ben de-“

“Pardon!”

Aramızdaki o yoğun, neredeyse dokunsam tenimi kavuracak bir seviyeye ulaşan elektrikli çekim tam doruk noktasına çıkmış, o yirmi bir günlük düğüm çözülmek üzereyken; sahil şeridinin biraz ilerisinden yükselen neşeli kahkahalar ve kumların üzerindeki o hışırtılı ayak seslerinin arasındaki ince bir sesleniş cümlemi bıçak gibi böldü. Kafamı hafifçe sola çevirdiğimde, ellerinde voleybol topu olan, üç kişilik bir üniversiteli genç grubunun bize doğru yürüdüğünü gördüm.

“Kusura bakmayın, rahatsız ediyoruz ama maç yapacağız ve adam ek-siğimiz var. İkinizden biri bize katılmak ister mi?”

Aramızda az önce kopan o yoğun duygusal fırtınanın, o ağır ve nefes kesici itirafların hemen ardından bu teklif öyle beklenmedik, öyle absürt bir yerden gelmişti ki şaşkınlıkla gözlerimi etrafta dolaştırdım. Akşamüstünün bu saatinde sahilde çok fazla insan kalmamıştı. Kalan birkaç kişi ya sahil şeridinde el ele ağır ağır yürüyen yaşlılardı ya da kovalarını, küreklerini toparlamaya çalışan çocuklu aileler... Gençler muhtemelen etrafları-

na bakmış, yaşlarına ve enerjilerine en yakın, en dinamik duran kişi olarak bizi seçmişlerdi.

Bakışlarımı sahilin o tenhaliğından çekip elindeki az önceki deniz kabuğunu seven Nisa'ya çevirdim. Şaşırmış mıydı yoksa heveslenmiş miydi emin olamadım. Gözleri gençlerin arasında dolaşırken duruşunu daha da dikleştirmişti.

“İster misin?” diye sordum, sesimi normal ritmine döndürmeye çalışarak.

Nisa, kafasını hızla bana çevirdi. İşte şimdi şaşkınlık ifadesinde daha baskındı. Sanırım benim, ona sorma gereği bile duymadan bu teklifi reddedeceğimi düşünmüştü. Yüzüne çarpan o hırçın saç tutamlarını küçük bir el hareketiyle dizginlemeye çalışırken, “Sen istiyor musun ki?” diye sordu, soruyu paslar gibi bana geri atarak.

Dudaklarımın kenarına serseri, rahat bir gülümseme yerleşti. “Bir adama ihtiyaçları var... Sen istiyorsan ben seni sahada izlemeyi, tabii ki isterim. Ha istemiyorsan da benim hünerlerimi izleyebilirsin. Tercih senin,” dedim, bakışlarımla ona tatlı bir meydan okuma göndererek.

Nisa'nın tek kaşı hafifçe havalanırken, “Voleybol oynamayı biliyor musun ki?” diye sordu. Sesindeki o hafif küçümseyici ama bir o kadar da ne cevap vereceğimi merak eden tını içimi gıdıkladı.

Gülüşüm biraz daha büyürken, “Bunu kendime hakaret sayarım,” dedim, sesimi bilerek kibirli bir tona büründürerek. “Buradaki fazla temiz havadan dolayı mesleğimi bir anlık unuttuğumu düşünmek istiyorum, güzelim.” Karşısında spor akademisinden dereceyle mezun olmuş, hayatını bu işe adanmış profesyonel bir antrenör duruyordu neticede. Bunu ona hatırlatmak keyifliydi.

Nisa, o her zaman hayran kaldığım, abartılı ve tatlı hareketlerinden biriyle gözlerini devirdi. “BESYO mezunu olman her sporda iyi olacağın anlamına gelmez yalnız.” Lafın altında kalmamak için o savunma mekanizmasını anında devreye soktu.

Bedenimi ona doğru biraz daha esnettim, sesimdeki serseri tonu koruyarak, “İyiyim, demedim. Sen oynamayı biliyor musun diye sordun, ben de sadece ona cevap verdim...” dedim.

Nisa, kumlardan destek alıp omuzlarını dikleştirirken bakışlarını baş-

tan aşığı gövdemde gezdirdi. “Voleybol daha hafif, daha esnek insanların sporu sonuçta,” dedi, sesine bilerek bilmiş bir hava katarak. “Sen tam bir kas yığınısın.”

Gözlerimi kısıp dudaklarımın kenarındaki hafif tebessümle ona baktım. “Şu an maça girmek için, belden aşığı oynamaya çalışıyorsun farkında mısın?” diye sordum. Nisa, söylediklerim karşısında hiç istifini bozmadan hafifçe omuz silkti. Yüzüne vuran batan güneşin turunculuğı, rüzgârda savrulan kahverengi saçları ve o inadından zerre ödün vermeyen edasıyla o kadar tatlıydı ki ... İçimden sadece uzanıp o kalkık burnunu ısırarak ya da o büzülen dudaklarından sertçe öpmek geçiyordu ama o, şu an benimle aşık atmayı büyük bir onur meselesi hâline getirmişti.

“Ben gerçekleri söylüyorum, Alp Aslan Uğurlu,” dedi, sanki karşımda uluslararası bir turnuvarın çok büyük bir spor eleştirmeni varmış gibi bir tavırla. “Gidip de çocukların oyununu bozma diye önden uyarımı yapıyorum. Blok yapacağım derken fileyi falan indirirsin sen o cüssenle.”

Adımı soyadımı o pürüzsüz İstanbul aksanıyla tam bir meydan okuma gibi telaffuz etmesi, içimdeki o meydan okumalara bayılan adamı fena hâlde kıskırttı.

“Demek öyle...” dedim, kumlardan destek alarak tek hamlede o sarsılmaz heybetimle ayağı kalkarken. Kumların üzerinden bir dağ gibi yükseldiğimde, üzerindeki güneş ışınlarını kesen gölgemle birlikte kafasını iyice geriye atıp yüzüme bakmak zorunda kaldı. Bakışlarımı ondan çekip gençlere doğru döndüm ve sahilin uğultusunu rahatça bastıracak o gür sesimle bağırdım. “Geliyoruz, gençler! Ama bir şartla, biz Nisa’yla beraber oynarız. 3’e 2. Kabul mü?”

Grup bu iddialı teklif karşısında şaşırda da kıvrıcık saçlı kız hemen elindeki topu havaya fırlatıp tuttu. “Kabul. Hadi gelin!”

Nisa da o sırada hırsıyla arkamda ayaklanırken şortunun kumlarını silkeliyordu. “Ne yapıyorsun sen?” diye sordu, sesini sadece benim duyabileceğim bir tonda kısarak.

“Benimle iddialaştığına göre... bu işte bayağı iyisin demektir,” dedim, başımı ona doğru hafifçe eğerek. “Bizim takımı kurtarırsın artık.”

“Sen ciddi misin?”

“Hiç olmadığım kadar ciddiyim güzelim, hadi,” deyip eğildim, iki-

mizin de kumların üzerine bıraktığımız spor ayakkabıları tek bir hamlede elime aldım. Sola doğru, kumların üzerinde sanki bizim için özel olarak ayrılmış gibi duran o eski fileye doğru yürümeye başladım. Arkamdan o ufacık adımlarıyla kumları savura savura koşuşunu, bana yetişmek için nefes nefese kalışını hissederken dudaklarımın kenarındaki gülümsemeyi gizleme gereği bile duymadım.

Sahanın ortasına vardığımızda herkes yerini almaya başladı. Rahat hareket edebilmek, kumlara daha sağlam basabilmek için siyah kot pantolonumun paçalarını dizlerimin bir tık altına gelecek şekilde birkaç kat yukarı kıvırdım. Ardından, Sığacık'ın o yapış yapış, insanı boğan deniz havasında kuma bulanmasın ve smaç basarken hareketlerimi kısıtlamasın diye üzerimdeki siyah gömleğin düğmelerini yukarıdan aşağıya doğru tek tek çözdüm. Gömleği tek bir omuz hareketiyle üzerimden çıkarıp, kenardaki ayakkabılarımızın üzerine doğru fırlattım.

Tam o saniyede Nisa'nın yanımda âdeta donakaldığını, bakışlarının büyük bir şokla büyüdüğünü fark ettim. Pırıltılarla dolu kahverengi gözleri, baştan aşağı tamamen çıplak kalan gövdemde; antrenmanların hakkını veren o belirgin göğüs, omuz ve âdeta çelikten bir duvarı andıran karın kaslarımda çakılı kalmıştı. Göğsümden kollarıma doğru uzanan damarları incelerken yutkunduğunu hissettim ama o ilk vurulma anını atlattıktan hemen sonra, bir kadının en saf reflekslerinden biriyle kafasını hızla çevirdi ve etrafımızdaki diğer iki kızın nereye baktığını kontrol etti.

Ben o tarafa dönüp bakma gereği bile duymamıştım ama Nisa'nın aniden kısılan göz kapaklarından ve dikleşen omuzlarından, kızların radarına çoktan jet hızıyla girdiğimi, vücudumun sahildeki tüm dikkatleri üzerine çektiğini anladım.

Nisa, kumlara sert adımlarla basarak hemen dibime kadar geldi. Başını iyice yukarı kaldırıp, gözlerini doğrudan benimkilere dikti. Dişlerinin arasından, tıslar gibi bir sesle, "Bu gerçekten gerekli miydi?" diye sordu. Sesinden, o buram buram hissettiğim kıskançlık kıvılcımları sahile saçılıyordu resmen.

"Gömleğimin yırtılmasına ya da terle lekelenmesine izin veremem. Sonuçta yanımda başka bir yedek kıyafetim yok," dedim, onun bu sahip-

lenici, kıskanç hâllerinden aldığım muazzam keyfi gizlemeye çalışan düz bir ses tonuyla.

“Alırız yenisini!” diye kestirip attı anında.

“Gömleğimi seviyorum,” dedim, meydan okuyan bir gülüşle.

“Harika...” diye söylendi, kollarını göğsünün altında sıkıca bağlayıp karşı takımındaki kızlara dik dik, bölge belirleyen bir dişi aslan gibi bakarken. “Eğer galibiyetimizi bu bariz dikkat dağınıcılığıyla sağlamaya çalışıyorsan, tebrikler Alp Aslan Uğurlu. Şimdiden 1-0 öndeyiz.”

“Beni dikkat dağınıcı mı buluyorsun yani?” diye sorarken sesimi iyice boğuklaştırmış, bakışlarımı sadece onun o sinirden ve heyecandan hafifçe kızarmış yanaklarına kilitlemiştim. Aramızdaki o elektrik yeniden tırmıyordu.

“Seni sadece fena hâlde sinir bozucu buluyorum, Alp,” dedi, hırçınlığına sığınarak ama o maskenin altındaki kalbinin nasıl güm güm vurduğunu göğsünün iniş kalkışından çok net görebiliyordum.

İçimden gelen o samimi, güçlü kahkahayı serbest bıraktım. Uzandım; o inatla büzdüğü dudaklarının üzerindeki ufacık, kalkık burnunu parmaklarımın arasında hafifçe sıktım. Onun bu tatlılığı içimdeki kışı tek bir saniyede yaza dönüştürmüştü. Gençlere doğru dönüp, “Herkes hazırsa başlayalım mı?” diye sordum.

Nisa

Karşımızdaki iki kız ve bir erkekten oluşan takım, sahanın diğer tarafında yerlerini alırken, sahilde tuhaf, neredeyse çıt çıkmayan bir sessizlik hâkim olmuştu. Maç başlamak üzereydi. Ancak benim aklımda voleybol oynamak, taktik geliştirmek ya da maçı kazanmak falan yoktu. Tüm zihnim, az önce tam yanımda gömleğinin düğmelerini tek tek çözüp umursamazca kenara atan o kas yığınının nasıl odaklanmayacağım sorusuyla meşguldü.

Yakışıklılığının zaten farkındaydım ama o vücut... Gerçekten çok fazlaydı. Mesleğinin de hayatını adadığı o disiplinin de hakkını fazlasıyla

veriyordu. Belli ki sadece insanları sınırlarına kadar zorlamakla kalmıyor, kendi sınırlarını da her gün yeniden çiziyordu. Güneşin altında parıltıyan omuzlarına bakarken, içimden bencilce bir isyan yükseldi: *Keşke bu manzarayı tüm sahil halkına böyle cömertçe sunmasaydı.* Çünkü sahilde kalan gözlerin tek bir odak noktası vardı ve bu beni içten içe delirtiyordu.

Karşı takımın sert servisiyle ilk top bana doğru falso alarak geldiğinde, içimde lise yıllarımdan kalan o eski, uyuyan sporcu uyandı. Reflekslerim, zihnimin karmaşasına meydan okurcasına hızlıydı. Topu neredeyse düşünmeden, sadece kas hafızamla karşıladım ve tam onun en sevdiği, en rahat smaç basabileceği o kritik noktaya, gökyüzüne doğru diktim.

Alp, ılıklaşmış kumların üzerinde âdeta bir panter gibi havalandığında zaman yavaşladı. Havada asılı kaldığı o saliseler boyunca omuzlarındaki kasların gerilişini, sırtının aldığı o kusursuz açıyı ve topa vuruşundaki o saf gücü izlemek ... Tek kelimeyle baş döndürücüydü. Top karşı sahaya sertçe çarptığında, Alp yere tam bir profesyonel gibi esnekçe indi ve doğrudan gözlerimin içine baktı. Pozisyonuna dönmek için yanımdan geçerken, sıcak nefesi tenimi sıyrarak kulağıma ulaştı.

“Hiç fena değilsin.”

Sıradan, belki de herhangi bir takım arkadaşına söylenebilecek bir övgüydü bu ama onun o boğuk sesiyle birleştiğinde, dizlerimin bağını çözecek kadar güçlü bir etki bıraktı.

Hafifçe yutkunup, sesimin titrememesine gayret ederek, “Sen de fena sayılmazsın,” dedim. Bu havalı görünmeye çalışan cevabım onu sadece eğlendirmişti; dudaklarının kenarında o bildiğim, ukala ama büyüleyici gülümseme belirdi.

O andan sonra sahada âdeta bir fırtına estirdik. Sayıca onlardan eksiktik, sadece iki kişiydik ama aramızda öyle bir senkronizasyon vardı ki sanki yıllardır bu kumsalda beraber ter dökmüştük. Tek bir kelime etmeden, sadece göz hareketlerimizle sahayı paylaşıyorduk. Ben geride savunmada canımı dişime takıyor, kumların üzerine atlayıp imkânsız topları çıkarıyordum; o ise havaya kaldırdığım her topu karşı sahaya bir füze gibi, acımasızca indiriyordu.

Her sayıdan sonra, adrenaline karışan o yoğun çekimle ona doğru koşuyordum. Kendimi o kas yığını gövdesine bırakmak, boynuna asılıp

zafer sarhoşluğunu, teninin sıcaklığını paylaşmak... O an sanki geçmişe dair ne kadar kırgınlığımız, aramızda ne kadar sorun varsa hepsi birer kum tanesi gibi havaya karışıp siliniyordu.

Her sarılışımızda, kalbinin göğüs kafesindeki o hızlı ritmini duyabiliyordum. Dudakları kulağıma her yaklaştığında flörtöz fısıltıları tenimi yakıyordu.

“Sen böyle sarılmaya devam edersen, ben karşı takıma nefes aldırmam.”

Bu cümleler, beni o anın içine hapseden en büyük tutkulardan birine dönüşüyordu.

Etrafımız iyice kalabalıklaşmıştı, her sayıdan sonra yükselen alkışlar ve fısıltılar sahili dolduruyordu. Bu ani ilginin asıl nedeninin Alp olduğuna kalıbımı basabilirdim. Sahildeki kızların, Alp’in her hareketini yiyecek gibi izleyen o kıskanç bakışlarını yakaladıkça, bilerek ona daha da çok sarılıyordum. Kollarımı boynuna daha sıkı doluyor, parmaklarımı omuzlarına geçiriyordum. Tüm dünyaya ama en çok da o sahildeki herkese, *onun bana ait olduğunun* gizli mesajını veriyordum. İşin en güzel yanı, Alp’in de hâlin-den şikâyetçi olduğunu hiç sanmıyordum; aksine, beni her sarışında daha çok sahiplenir gibi belimden kavrıyordu.

Son kritik sayıya geldiğimizde, damarlarımızda dolaşan adrenalin seviyesi artık tavan yapmıştı. Karşı takımdan gelen o son, öldürücü sert servis, rüzgârın da etkisiyle sahanın en uç köşesine doğru yön değiştirdi. Normal şartlarda yetişmesi imkânsız bir toptu. Ama o an durmak ya da kaybetmek seçeneklerim arasında yoktu. Gözümü bile kırpmadan kendimi sertçe kızgın kuma fırlattım.

Tam anlamıyla kusursuz bir plonjonla¹⁴ gövdem kumun üzerinde kayarken, parmak uçlarımla topu son bir gayretle yukarı doğru havalandırdım. Kumlar yüzüme, saçlarıma savrulurken acıyı hissetmiyordum bile. Görüşüm bulanıklaşmadan hemen önce, tüm sahilin duyacağı bir sesle haykırdım.

“Bitir şunu, Alp Aslan!”

Bu sadece bir pas değil, tüm varlığımla ona duyduğum o sonsuz güvenin çığlığıydı.

14. Özellikle voleybol ve futbolda, topa yetişebilmek için oyuncunun kendini ileri doğru atarak yaptığı dalış hareketi.

Ben daha kumların üzerinden doğrulmaya çalışırken, Alp çoktan gökyüzüne doğru yükselmişti bile. Havada asılı kaldığı o saliselerde, güneş arkasında devasa bir hâle oluşturuyor, onu neredeyse gerçeküstü gösteriyordu. Kolunu geriye doğru gerdi ve topu karşı sahaya öyle bir hırsla gömdü ki top kumlardan sekip sahil şeridine kadar fırladı.

Kazanmıştık! Kulaklarımda sahildeki kalabalığın uğultusu, alkışlar ve çığlıklar vardı ama benim için dünya her anlamda sessize alınmıştı. Aramızdaki o görünmez duvarları, gururu, kırgınlıkları bir kenara bırakıp doğruca ona doğru koşmaya başladım. Yanına ulaştığımda adımlarımı yavaşlatmadım bile hızla kendimi ileriye fırlatıp kucağına atladım.

Alp, sanki geleceğimi biliyormuş gibi beni havada hiç sarsılmadan yaladı. Güçlü kolları anında kalçamın altından beni desteklerken, ben de bacaklarımı sıkıca beline doladım, ellerimi boynuna kenetledim. Göğsü, hızlı nefes alışverişleriyle benimkine çarpıyordu. Teninden yükselen o hafif erkeksi ter ve parfüm kokusu zihnimi allak bullak etti.

Yavaşça alnını alnıma yasladı. Nefesi nefesime karışırken, kirpiklerinin altından doğrudan gözlerimin içine baktı. O ela harelerin derinliklerinde sadece az önce kazandığı zaferin parıltısı yoktu; orada bana dair, sadece bana ait olan ve sönmeye niyeti olmayan amansız bir yangın vardı. O yangın, bizi çevreleyen tüm kumsalı eritecek kadar sıcaktı. Aramızdaki bu tehlikeli çekim her saniye daha da koyulaşırken, Alp birden duruldu. Dudaklarının kenarı oyunbaz bir edayla kıvrıldı.

“Sanırım yemekten önce duş alsak iyi olacak,” dediğinde, o yoğun büyüünün etkisiyle zihnim bir anlığına durdu. Kurduğu cümlemin altındaki gizli daveti algılayamadan, boş bulunup hafifçe geri çekildim.

Zihnimden geçen filtrelerle izin vermeden, bilinçsizce refleks olarak, “Birlikte mi?” diye sordum.

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz ne kadar büyük bir açık verdiğimi fark ettim ama artık çok geçti. Alp’in yüzünde, avını köşeye sıkıştırmış bir avcının memnuniyetini taşıyan, vahşi ve karanlık bir tebessüm belirdi. Gözlerini kısmış, yalnızca bana odaklanmış bir hâlde başını yavaşça, onaylarcasına salladı. Ela gözlerindeki o yangın, sorduğum soruyla âdeta harlandı.

Utanç dalgası tepeden tırnağa tüm vücudumu sararken yanaklarımın

alev alev kızardığını hissettim. Kalbim göğüs kafesimi dövüyordu. Hızla toparlanmaya çalışıp, “Hayır, yani, ben öyle demek istemedim! Saçmalama Alp...” diye tam itiraz edeceğim sırada, Alp beni dinlemek yerine sadece güldü. O gür ve erkeksi kahkahası sahilde yankılandı.

Bir anda kucağındaki ağırlığımı umursamadan koşmaya başladı.

“Alp, nereye... Dur! Ne yapıyorsun, hayır!” diye çığlık attım ama kollarımı düşmemek için boynuna daha da sıkı sarmaktan başka çarem yoktu. Rüzgâr yüzümü yalayıp geçerken, etraftaki kalabalığın arkamızdan güldüğünü ve alkışladığını hayal meyal duyabiliyordum. Nereye gittiğimize, adımlarının hızına bakmaya bile fırsat bulamadan, saniyeler içinde kendimi serin denizin kucağında buldum.

Büyük bir gürültüyle suya gömüldüğümüzde, tenimizi kavuran o güneş, kum ve adrenalın sıcaklığı, yerini Sığacık’ın serin, tuzlu sularına bıraktı. Suyun altından çıkıp yüzüme yapışan ıslak saçlarımı geriye doğru savururken, gözlerimi hafifçe kısıyarak ona baktım. Alp hemen yanımda, suyun içinde durmuş, gözlerindeki o dindiremediğim hayranlıkla bana bakarak gülüyordu. Deniz, aramızdaki ateşi söndürmek bir yana, bizi birbirimize daha da yakınlaştırmıştı. Üzerimdeki şaşkınlığı ve o tatlı öfkeyi atmaya çalışarak, “Ne yaptın sen?” diye çıkıştım. Sesim, dalgaların sesine karışırken titremesin diye uğraşıyordum.

Alp, suyun içinde o kadar rahattı ki sanki az önce beni kucağına alıp denize fırlatan o çılgın adam kendisi değilmiş gibi son derece dingin duruyordu. Dudaklarının kenarı çapkınca kıvrıldı.

“Seni buraya kadar getirip, denize sokmadan götüremezdim,” dedi, sesindeki o daimî ve kendinden emin tını içimi titretirken. Adımları suyun altında bana doğru bir kat daha sıkılaştı, aramıza neredeyse hiç mesafe bırakmadı. “Ayrıca beraber yıkanabilmemizin en güvenli yolu buydu.”

Gözlerim şaşkınlıkla biraz daha açıldı. Söylediği şeyin altındaki flörtöz imayı hazmetmeye çalışırken, “Delisin sen!” diye mırıldandım ama bu kez sesimdeki sahte kızgınlık, yerini teslim olmuş bir gülümsemeye bırakmak üzereydi.

Alp, sırtını hafifçe dikleştirip omuzlarını arkaya verdi. Bakışları doğrudan gözlerimin içine kilitlendiğinde, suyun serinliği bile tenimdeki yangını söndüremiyordu.

“Ben sadece davete icabet eden, söz dinleyen bir partnerim,” dedi, kumsaldaki o sorumu hatırlatarak. Suyun altından ellerini belimde hissettim. Söylediklerinden sonra bu yakınlığın beni mantıktan uzaklaştıracağını biliyordum. Bu yüzden konuyu hemen üzerimizden süzülen sulara getirmeye çalıştım.

“Her yanımız ıslandı,” derken iç çamaşırlarım ortaya çıkmaması için suyu göğüs hizamda tutmaya gayret ettim. Yine de Alp’in gözleri bir anlığına üzerime yapışan kumaşın üzerinde gezindi, ardından tekrar gözleri me tırmandı. Bakışlarındaki o yoğunluk, suyun serinliğine tezat bir sıcaklık taşıyordu.

“Yedek kıyafetin vardır diye umuyorum.”

“O sırt çantasını boşuna taşımadım,” dedim. Kollarımla kendimi suyun üzerinde sabit tutmaya çalışırken, zafer kazanmış bir edayla sııttım. Durumu onun aleyhine çevirebileceğim bir açık yakalamıştım. “Ama senin yok,” dedim, tek kaşımı kaldırarak. Maça başlamadan önce gömleğini çıkarma bahanesi buydu.

Alp, bu soruyu sormamı bekliyormuş gibi hiç duraksamadı. Bakışlarındaki o pervasız ve her şeyi halledebileceğine olan inanç içimi eritti. Yüzü yüzüme biraz daha yaklaştı, nefesi ıslak tenimi yalayıp geçti.

“Alırız,” dedi, dünyanın en basit şeyinden bahsediyormuş gibi rahat bir sesle.

O an, onun için hiçbir kuralın, hiçbir engelin ya da planın önem taşımadığını bir kez daha anladım. Alp Aslan Uğurlu anı yaşıyordu ve şu an yaşadığı o anın tam merkezinde ben vardım. Sahildeki kalabalık, ıslak kıyafetler ya da az sonra ne yapacağımız... Hiçbiri suyun altından belimi sıkıca kavrayan o güçlü ellerin ve gözlerindeki o sönmeyen yangının yanında önemli değildi. Sanırım ben... doğru insanı bulmuştum. Bu yüzden İstanbul’a döndüğümde teyzemi iki kez daha öpecektim.

Sığacık Sokaklarına Bir İlan

Sezen Aksu - Kaçın Kurası

Nisa

Denizden çıktığımızda tenimize yapışan tuzlu serinlik, Sığacık'ın o meşhur, teni okşayan ılık rüzgârıyla çoktan sarılıp sarmalamıştı. Saçlarımdan süzülen damlalar omuzlarımdan aşağı inerken, Alp kumsalda bıraktığı o kupkuru, siyah gömleğini aldı ve bana doğru uzattı. Bunu yaparken, aramızdaki tehlikeli çekimi kontrol altında tutmak ister gibi, büyük bir çabayla ıslak tenime bakmamaya çalışıyordu. Ama gözlerindeki o kaçamak, koyu parıltıyı yakalamak zor değildi.

“Al şunu, ıslak ıslak üşüyeceksin,” dedi, sesindeki o korumacı tınıyı gizleme gereği duymadan.

Hafifçe geri çekilip tek kaşımı kaldırdım. Onun yol boyunca çıplak tenle, her kadının dönüp bir daha bakacağı cinsten dikkat çekici kas yığını vücuduyla Sığacık sokaklarında pervasızca arzıendama etmesine izin vermeye hiç niyetim yoktu. Üstelik daha birkaç dakika önce sahildeki kızların ona yiyecek gibi bakan, hayranlık ve haset dolu gözleri hâlâ hafızamda çivi gibi çakılıydı. Kimseye böyle bir malzeme veremezdim.

Kollarımı göğsümde bağlayıp meydan okuyan bir tavırla, “Milletle yeterince cennet kapısını yaklaştırdın,” dedim kararlı ve imalı bir sesle.

“Daha fazlası seni cehenneme yaklaştırır, Alp Aslan Uğurlu. Göz göre göre yanmana izin veremem.”

Alp, tam adını ve soyadını telaffuz ettiğim an duraksadı. İçimdeki o deli kıskançlık dalgasını anında sezip keyifle sıırttı. Adımlarını bana doğru bir santim daha yaklaştırıp sesini fısıltı hâlinde tuttu. “Yanıyorum ama...” dedi, gözlerini doğrudan gözlerime dikip konuyu ustalıkla bize çekmeye çalışarak.

O tek bir cümleyle içimde çocuklar gibi sevinç nidaları yükselse de tabii ki bunu ona hemen yansıtıp yelkenleri suya indirecek değildim. Ego-sunu beslememek adına gözlerimi hafifçe kısarak, olabilecek en düz ve umursamaz ses tonuyla, “Allah kurtarsın,” dedim.

Alp’in dudaklarındaki o ukala ama büyüleyici gülümseme biraz daha büyürken, bakışlarındaki teslimiyet derinleşti. “Allah korusun,” dedi, benden kurtulmak istemediğinin altını çizerek.

İşte o an gülmemek için yanağımın içini öyle sertçe dişledim ki canım yandı. Fakat bu bile işe yaramamıştı. Dudaklarımın kenarı istemsizce yukarı kıvrılırken bakışlarımı ondan kaçırmak zorunda kaldım.

Laf dalaşından sıyrılmak adına, kendi ıslak gömleğimi iki elimin arasında sertçe büküp suyunu sıkmaya başladım. Bir yandan da onun o siyah gömleği umursamaz bir tavırla tekrar üzerine geçirişini izledim. Nemine rağmen gömleğimi üzerime geçirip omuzlarımı örttüm.

Ardından rolleri değişmiştik; o düğmelerini aşağıdan yukarıya doğru ağır ağır iliklerken, gözlerini bir saniye bile benden ayırmıyordu. Bense bu saldırıdan kaçmak ister gibi şortumun da fazla suyunu sıkıp kaba ıslaklığından kurtuldum. Kumların üzerindeki tek kuru şeyimi; spor ayakkabılarımı elime aldım. Ayaklarıma yapışan inatçı kum tanelerini Alp’e tutunarak iyice temizledikten sonra önce çoraplarımı sonra ayakkabılarımı ayağıma geçirdim.

Artık Sığacık sokaklarını fethetmeye hazırдық.

Güneş arkamızda batarken ve gökyüzü o muazzam lacivert yaz gesine teslim olurken, Sığacık’ın o kendine has, cıvıl cıvıl kalabalığından geçe geçe otelin yolunu tuttuk. Tenimizdeki tuzun sertliği, nemli kıyafetlerimiz ve saçlarımızdan süzülen rüzgârla sokaklarda yürürken kimse bizi yadırgamıyordu. Çünkü burası tam olarak buydu; yazın, özgürlüğün,

kuralları unutup tenindeki tuzla sokaklarda kaybolmanın ve anı yaşamının ta kendisiydi. Ve o anın içinde, yanımda adımlarımı eşitleyen adamlarla birlikte yürümek, rüzgârın serinliğini bile güzelleştiriyordu.

Sığacık'ın dar sokakları bambaşka bir büyüye bürünmüştü. Taş evlerin duvarlarından sarkan begonvillerin kokusu, bahçelerden yükselen lavanta kokularına karışıyordu. Beton duvarlar rengârenk resimlerle süslenmişti. Dükkânlar, yaz gecelerinin o cıvıl cıvıl enerjisini kaçırmak istemezcesine tezgâhlarını sokaklara taşımış, her köşeyi sarı, sıcak ışıklarla ısıtılıp aydınlatmıştı. El emeği takılar, kokulu mumlar, rengârenk seramikler ve birçok hediyelik eşya sokakları âdeta bir panayır alanına çevirmişti.

Burası insanın ömrüne kesinlikle ömür katardı.

Yol üzerindeki küçük butiklerden birinin önünden geçerken Alp birden adımlarını yavaşlattı. Belli ki burayı önceden biliyordu, hatta belki de Sığacık'a her geldiğinde uğradığı tanıdık bir yerdi. İçeri girip tezgâhtaki adama aşına bir edayla hafif bir selam verdi. Saniyeler içinde askıların arasından krem rengi keten bir gömlek ile ona uygun, dökümlü bir pantolon seçti. Hiç kabine gidip denemeye tenezzül bile etmemişti. Kendi bedenini de o çabasız şıklığın ona ne kadar yakışacağını da çok iyi bildiğini gösteren o kendine has, pratik ve erkeksi tavrıyla ödemeyi yapıp hemen yanıma döndü.

Otele vardığımızda ikimiz de sıırsıklam ama garip bir şekilde aşırı enerjik, hafifçe sarhoş gibi neşeliydik. Vakit kaybetmeden odalarımıza geçip hızlıca duş aldık. Tenimden akan sıcak deniz tuzuyla birlikte günün tüm yorgunluğu da banyonun zeminine süzüldü.

Beyaz sabun kokan havlulara sarılıp aynanın karşısına geçtiğimde, omuzlarımın ve yanaklarımın hafifçe yandığını fark ettim. Aslında bu durum fazlasıyla işime gelmişti; bundan sonra onun yanında olur olmadık yerde heyecanlanır ya da kızarırsam, suçu rahatlıkla Sığacık güneşiyle o voleybol maçına atabilirdim artık.

Sırt çantamdan çıkardığım canlı sarı renkte, omuzlarımı bütünüyle açıkta bırakan örgü bir büstiyer ve üzerine sarı-beyaz küçük çiçeklerle bezedi, her adımında uçuşan çan kesim bir etek çıkardım. Saçlarımı kendi doğal dalgasına bırakıp, boynuma kiraz çiçeği kokulu parfümümden sıktığımda artık hazırdım.

Nur'a aceleyle ne yaptığımızı ve ne yapacağımızı bildiren uzun bir mesaj attım. Annem aramamıştı. Umarım odaya dönene kadar da aramazdı.

Odanın ahşap kapısını açıp dışarı çıktığımda Alp, koridorda duvara yaslanmış bir hâlde beni bekliyordu. Az önce alelacele aldığı krem rengi keten takımı giymişti. Ketenin o ütüsüz, rahat şıklığı, hafifçe dağılmış ve hâlâ nemli olan koyu saçları ve o sarsılmaz erkeksi karizmasıyla yine çok, gerçekten çok fazlaydı.

Kapıyı kapatıp koridora adım attığımda Alp, sırtını yasladığı duvar-
dan hemen doğruldu. Beni gördüğü an duruşunun dikleşmesi, bakışları-
nın tek bir noktaya kilitlenmesi gözümden kaçmamıştı. Ela gözlerindeki o
ani, beğeni dolu ve derin karanlık parıltıyı yakalamak, içimde zaten uçu-
şup duran o heyecanlı kelekleri bir anda ikiye katladı. Bakışları, canlı
sarı büstiyerimin açıkta bıraktığı omuzlarımdan başladı, sarı-beyaz çiçekli
çan eteğimin uçuşan kıvrımlarına kadar ağır ağır, âdeta tenime dokunur
gibi indi. Sonra aynı yavaşlıkla tekrar tırmanıp gözlerime mühürlendi.

Nefesimin düzensizleştiğini gizlemeye çalışarak, hafifçe çenemi kal-
dırdım. “Neden öyle bakıyorsun?” diye sordum.

Alp, ellerini krem rengi keten pantolonunun ceplerine yerleştirip
bana doğru bir adım attı. Yüzünde, kumsaldaki o meydan okuyan ifadenin
çok daha yumuşak ama bir o kadar tehlikeli versiyonu vardı.

“Cehennemden çıkış biletimi buldum,” dedi, sesini sadece ikimizin
duyabileceği bir fısıltıya düşürerek. Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrılmış-
tı. “Biraz da ben cennete yaklaşayım, değil mi?”

Bu adamın ağzı gerçekten çok iyi laf yapıyordu. Zihnimi bulandıran
bu tehlikeli yakınlığa teslim olmamak için, “Abartma,” derken buldum
kendimi. Elimi aceleyle saçlarıma götürüp ıslaklığı gitmiş, doğal dalgasıyla
omuzlarıma dökülen bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Bakışları-
mı kaçırmaya çalışıyordum çünkü gözlerinin yoğunluğundan sağ çıkabi-
leceğimi sanmıyordum.

“Bu güzellik abartılmazsa çok yazık olur,” dediğinde, Sığacık'ın o ılık
esintisine rağmen sırtımdan aşağı bir ürpermenin geçtiğini hissettim. Res-
men bacaklarımdan beni taşımakta zorlandığını, dizlerimin bağının çözül-
meye başladığını hissediyordum. Ama o sarsılmaz duruşumu bozmadım.

Alp, aramızdaki bu yüksek tansiyonu biraz olsun dağıtmak ister gibi konuyu değiştirdi ama gözlerindeki o flörtöz pırıltı yerli yerinde duruyordu. “Acıktın mı?” diye sordu.

Hafifçe gülümsedim, sahiden de kumsaldaki o hırslı maçtan sonra midemin kazındığını yeni yeni fark ediyordum. “Hem de kurt gibi...”

“Balık sever misin?”

“Severim,” dedim, Sığacık’ın o şirin sahil şeridindeki balık kokularını hatırlayarak.

Alp kafasını hafifçe yana eğdi, beni inceler gibi bir hâli vardı. “Peki alkol kullanıyor musun?”

Sorusunun ardındaki planı çözmeye çalışarak tek kaşımı kaldırdım. Eğlenen bir ifadeyle, “Bana rakı balık mı teklif edeceksin?” diye sordum. Yazlık bir beldede klasik bir yaz akşamı klasiğıydi bu, o yüzden tahminim tam olarak bu yönde olmuştu.

Ancak Alp, beni bir kez daha şaşırtmayı başardı. Dudaklarındaki o büyüleyici gülümseme genişlerken, “İstersen midye-bira da yapabiliriz ama sanki bu yemek, kıyafetlerimize haksızlık olur,” dedi. O şık keten takımın içinde, jilet gibi duran bu adamın böyle salaş, kuralsız ve yalnızca anın tadını çıkarmaya yönelik bir teklifle gelmesi ihtimal dâhilinde bile değildi.

“Hangisini istersen uyum sağlarım,” dedim, bu fikrin bende yarattığı heyecanı gizlemeden.

Alp, sanki üzerimde bir baskı oluşturmak istemiyormuş gibi “Oyum rakı balıktan yana,” dedi. “Ama istemiyorsan içmek zorunda değiliz tabii. Sadece balık da yiyebiliriz.”

Onun bu ince düşünceli, üstüme titreyen ama beni hâlâ tam anlamıyla çözememiş tavrına karşı meydan okuyan bir gülüş kondurdum yüzüme. Adımlarımı otelin çıkışına doğru yönlendirirken, “İstemeseydim bunu net bir şekilde belirtirdim,” dedim kendimden emin bir sesle. “Bence beni bu kadarla bile olsa tanımış olman lazım Alp.”

Sözlerimin ardından omzumun üzerinden arkama doğru kaçamak bir bakış attım. “İşte bunda haklısın,” derken yüzünde o bildiğim, kalbimi tekleten oyunbaz eda belirdi. Bana doğru tek gözünü kırpmış, diğer eliyle de nemli saçlarını umursamazca karıştırmıştı. O hâliyle o kadar tatlı, o kadar kusursuz görünüyordu ki içimden bir şeylerin eriyip gittiğini hisset-

tim. Uzun bacaklarının avantajıyla adımlarını hızlandırıp saniyeler içinde tam yanımda bitti.

Birlikte, az önce sıırıslıklam kıyafetlerle geçtiğimiz o cıvıl cıvıl tezgâhların arasına yeniden daldık. Fakat bu kez durum çok farklıydı. Akşam tam anlamıyla çöktüğü ve Sığacık'ın o büyülu gece hayatı başladığı için mi bilmiyorum, etraf rahat yürünmeyecek kadar, âdeta iğne atsan yere düşmeyecek bir yoğunlukta kalabalıklaşmıştı. İnsan seli yüzünden yan yana yürümek neredeyse imkânsız bir hâl aldı. Ben buraların yabancıısı olduğum ve yolu yordamı tam bilmediğim için ister istemez bir adım arkaya çekilmek zorunda kaldım.

Alp, o heybetli omuzlarıyla önümde bir kalkan gibi ilerlerken, coşku-lu kalabalığın arasından birkaç kişi yanından geçtiğimiz tezgâha bakmak için aramıza giriverdi. Bir anlık dalgınlıkla onun o krem rengi keten sırtını gözden kaçırarak gibi oldum. İçimi hafif bir panik dalgası sararken, insan-lardan zar zor izin isteyerek yeniden ona ulaştım.

Ama burası tam bir görsel şölendi; gözüm sürekli tezgâhlardaki o renkli seramiklere, deniz kabuklarından yapılmış ışıltılı rüzgâr çanlarına kayıyordu. Ne zaman bir tezgâha saniyeliğine aklım gitse, Alp ile aramız-daki mesafe anında açılıyordu. Kafamı her kaldırdığımda, onun o kalaba-lığın içinde duraksadığını, endişeli gözlerle arkasına dönüp beni aradığını görüyordum. Beni fark ettiği an, o insan seline karşı âdeta tersine yüzen bir akıntı gibi savaşıarak, omuzlarıyla yolu yara yara yeniden yanıma dö-nüyordu. Gözlerindeki o, 'Seni kaybettim sandım' telaşı içimi mutlulukla dolduruyordu.

En son yaşadığımız o zorlu kavuşmamızdan sonra, Alp bu kez işini şansa bırakmamaya karar vermiş olacak ki bakışlarını önüne çevirse de heybetli cüssesiyle önümde yürürken sağ elini geriye doğru uzattı. İlk bir-kaç saniye, kalabalığın hengamesinden ve etraftaki ışıklardan dolayı bunu fark etmedim. Fark ettiğimde de ne yaptığını tam idrak edemedim. Ancak o, elini tutmadığımı fark eder etmez, parmaklarını havada hafifçe kıpırdat-tı. Göğüs kafesimin içinde bir şeyler bir anda kontrolden çıktı. *Elini tutma-mı mı istiyordu yani?* Bu, kalabalıkta kaybolmamam için atılmış pratik bir adım mıydı yoksa aramızdaki o görünmez sınırları her anlamda yerle bir edecek o büyük hamle miydi?

Ne için olursa olsun, onun elini tutma şansım önümdeydi ve ben kulaklarımda uğuldayan, insan seslerini bile bastıracak kadar güçlü atan kalbimi dinleyerek elimi ileriye doğru uzattım. Onun sıcak, büyük avucunun içine bıraktığım elimle parmaklarımız kenetlendiğinde, Alp'in elini daha da sıkılaştırdığını ve beni büsbütün kendi çekim alanına aldığını hissettim. O andan sonra ne Sığacık'ın insan seli ne de yolumu kaybetme korkusu kaldı sadece onun avucundaki güvenli sıcaklık vardı ve bu his insanı müptelası yapardı.

Alp

Nisa'nın parmakları avcumun içine usulca kayıp da o küçük, narin elini sıkıca kavradığımda göğsümün tam ortasında güçlü, yıkıcı olduğu kadar yapıcı bir his patladı. Aslında kendime söylediğim yalan basitti: *Onu bu iğne atsan yere düşmeyecek kalabalıkta kaybetmemek, cüssemle arkamda ona güvenli bir hat oluşturmaktı* ama kendime dürüst olmam gerekirse, içten içe o elin elimi bulmasını, parmaklarının tenime mühürlenmesini ne kadar büyük, amansız bir hevesle istemiştim. Sıcak teni tenime değdiği o ilk salisede, bu hamlenin aslında kendi sonumu, o aşılmaz duvarlarımın yıkılışını hazırlayan tatlı bir teslimiyet olduğunu anladım.

Hayatım boyunca kontrolü hep elinde tutmaya zorlanmış bir adamdım. Mesleğim de karakterim de buydu; attığım adımlarımı hep ince bir strateji, net bir plan üzerine kurmaya alışkındım. Plansız biri gibi görünüyordum ama benim dünyamda tesadüflere ya da kontrolsüz duygulara yer yoktu. Fakat Nisa'nın hayatıma girmesiyle, yıllardır ilmek ilmek ördüğüm o sarsılmaz kontrol mekanizması tek bir hamleyle tuzla buz olmuştu.

Eli, ellerimdeyken ise... erkeksi ve kaba bir gururla birlikte, ruhumu hafifleten derin bir rahatlama dalgası aynı anda içimden geçti. Sığacık'ın o gürültülü, insanı boğan kalabalığı, tezgâhlardan taşan sarı ışıklar flulaştı, arkamızda uğuldayan müzik ve insan konuşmaları bir anda kısıldı. Dünya benim için sadece avcumun içindeki o nabız gibi atan sıcaklığa dönüştü.

Bir de ... o sıcaklığın damarlarımda başlattığı, durdurmaya gücümün yetmeyeceğini bildiğim o amansız yangına ...

Arkama dönüp yüzüne bakmadım, bakarsam onu utandırmaktan korktum belki de. Ama yürürken omuzlarımın dikleştiğini, adımlarımın daha da sahiplenici bir ritme kavuştuğunu hissetmek zor değildi. Nisa'nın elini öyle bir kavradım, parmaklarımı parmaklarına öyle bir kenetledim ki, bu artık sadece basit bir *kalabalıkta kaybolma* korumacılığı değildi. Bu, tüm dünyaya, Sığacık'ın o bizi izleyen kalabalık sokaklarına ve en çok da hemen arkamdan adımlarımı takip eden o kadına verilmiş sessiz, geri dönüşü olmayan bir ilandı.

O el artık sadece Nisa'yı benim peşimden sürüklemiyordu; beni kurallarını bilmediğim, sınırlarını çizemediğim ama sonuna kadar, nereye çıkarsa çıksın gitmek istediğim muazzam bir teslimiyete doğru çekiyordu. Ve işin asıl tuhaf yanı, hayatımda ilk kez kontrolü kaybetmekten zerre kadar rahatsızlık duymuyordum.

"Alp ... Biraz vaktimiz var mı?"

Düşüncelerimin, o kendi içimdeki yoğun hesaplaşmanın arasından duyduğum o yumuşak sesle duraksadım. Etrafımızdaki insanlara omuzlarımla çarpmamaya ve Nisa'nın elini bırakmamaya özen göstererek yavaşça arkama, bütün bedenimle ona döndüm. Nisa'nın ıslıl ıslıl parıldayan gözleri, hemen yanımda duran ahşap boyama küçük figürlerin, el yapımı magnetlerin ve rüzgârda tatlı, ritmik sesler çıkaran deniz kabuğu çanlarının olduğu renkli bir tezgâhta hayranlıkla dolaşıyordu.

"Buradan, bu güzel anlardan bana hatıra kalacak küçük bir şeyler bakmak istiyorum."

Sözleri zihnimdeki o her şeyi planlayan çarkları anında harekete geçirdi, hızlı bir zaman hesaplaması yaptım. Eğer şimdi geçip doğrudan yemeğe gidersek, dönüşümüzde bu tezgâhların çoğu çoktan toparlanmış, ışıklar sönmüş olurdu. Yarın ise ikimiz için de erken bir uyanış, buradan ayrılış demektir; yani Sığacık'tan hatıra bir şeyler alabilmesi için sanırım tek uygun, tek geçerli vakit tam olarak şu andı.

Fakat madalyonun bir de diğer yüzü vardı. Fazla oyalanmamız, bu gece teknesini gözü kapalı bize emanet edecek, limanda bizi bekleyen Gökhan abiye ayıp olacaktı. Hayatım boyunca randevularına, sorumlu-

luklarına her saniyesiyle sadık kalan bir adam olarak birilerini bekletmek pek tarzım değildi. Ama karşımda duran bu kadının gözlerindeki o çocuksu heves, tüm prensiplerimi esnetmeye yetecek kadar güçlüydü.

Aramızdaki o tatlı gerilimi bozmamak ve içimdeki o sahiplenici duyguyu flörte dökmek için duruşumu bozmadım. “Ben yetmez miyim?” diye sordum, sesimdeki o kendinden emin, ukala tınıyı bilerek öne çıkararak.

Gözlerini abartılı, sitemkâr bir ifadeyle devirdi ama o dudaklarının kenarından sızan kocaman, içten gülümsemesine de engel olamadı. Bu hâli o kadar gerçek, o kadar güzeldi ki...

“Sen, fazlasın bile...” diye fısıldadı.

İşte duymak istediğim cevap tam olarak buydu. Dudaklarımın kenarı onun da oyuna katılmış hâlinin zaferiyle kıvrıldı. Ona doğru yarım bir adım daha yaklaşıp aramızdaki o mesafeyi neredeyse tamamıyla eritirken gözlerimi gözlerine diktim.

“Olsun,” dedim, sesimi sadece onun duyabileceği bir tınıya düşürerek. “Ömrün boyunca kullanırsın.”

Sözlerimin onun üzerinde yarattığı etkiyi izlemek paha biçilemezdi. Göğüs kafesinin hızla yükseldiğini, nefesini bir anlığına tuttuğunu gördüğümde, dudaklarımdan ufak, boğuk ve erkeksi bir kıkırtı döküldü. Karşımda dik durmaya çalışırken bile benden bu kadar etkilenen, gözlerindeki o heyecanı ve hevesi bu kadar yakından gördüğüm bir kadına hayır demem imkânsızdı. Gökhan abi biraz bekleyebilirdi; bu gece, bu kadının mutluluğundan daha önemli hiçbir şey yoktu.

Kenetli olan elimizi hafifçe sallayıp onu tezgâha doğru yönlendirirken, “Acelemiz yok, güzelim. İstedğin kadar bak,” dedim. Sözcükler ağızımdan öyle doğal, öyle içten çıkmıştı ki... Göğsümde filizlenen bu sahiplenici hissin hızına ben bile yetişemiyordum.

Nisa’nın o renkli tezgâha doğru adımlayışını, sergilenen el emeği göz nuru eşyaları incelerken deniz kabuklarının sesine karışan o çocuksu heyecanını izlemek paha biçilmezdi. Elimi bir an bile bırakmadan, gözleriyle tezgâhın üzerindeki yüzlerce küçük objeyi büyük bir merakla taramaya başladı.

Nihayet, pürüzsüz deniz taşlarının üzerine titizlikle işlenmiş iki tane magnet seçti. İkisinin üzerinde de ince fırça darbeleriyle boyanmış, baharı

müjdeleyen pembe kiraz çiçekleri vardı. Kokusu gibi... Acaba en sevdiği meyve de kiraz mıydı?

Taşları avucunun içinde tutarken gözlerinde beliren o duru, telaşsız memnuniyeti gördüm. Hemen ardından, rüzgârın etkisiyle tezgâhın köşesinde sallanan, her esintide tatlı ve melodik sesler çıkaran deniz kabuğundan yapılma bir rüzgâr çanına uzandı. Parmak uçlarıyla o beyaz kabuklara dokunurken yüzünde beliren o hafif tebessüm, beni saatler öncesine, o kızgın kumsala geri götürdü.

Onun deniz kabuklarına olan bu saf zaafını kumsalda, yan yana oturduğumuz anlarda fark etmiştim. Konuşurken parmaklarının arasından evirip çevirdiği, dalgaların kıyıya bıraktığı o küçük deniz kabuğunu ona hissettirmeden almıştım. Ayakkabılarımızı yerden alırken kumu silkeler gibi yapıp, o küçük anıyı sessizce kotumun cebine saklamıştım. Benim için bu günlerin, aramızda aniden alevlenen bu delice çekimin en büyük ve en sessiz kanıtı zaten çoktan cebimde, kalbime en yakın yerde yerini almıştı.

Nisa seçtiklerini tezgâhtaki sevecen kadına uzattı. Kadına ne kadar borcu olduğunu sorarken elini çantasına doğru götürmeye yeltendi. Ellerimiz ayrılır ayrılmaz bu fırsatı kaçırmadım; ondan çok daha çevik davranarak arka cebimden cüzdanımı çıkardım. Parayı kadına uzatırken Nisa anında bana doğru döndü. Kaşlarını hafifçe çatarak, o bildiğim inatçı ifadesiyle, “Alp ne yapıyorsun?” diye itiraz etmeye hazırlandı.

Onun bu tatlı çıkışını duymazdan gelerek kadına doğru gülümsedim. “Buyur ablacığım, sen buradan al lütfen.”

Nisa pes etmeye niyetli değildi. Bir anda kadına doğru elindeki nakit paraları uzatarak, “Hayır, lütfen buradan alın, ben ödeyeceğim,” diye üstelendi. Bir yandan da bana ters bir şekilde bakmayı ihmal etmemişti.

Gözlerimi gözlerine dikip, “Senin burada paran geçmez,” diye fısıldadım.

“Neden?” diye sordu meydan okuyan bir tonla. “Türkiye sınırlarından mı çıktık?” Gözlerini kısması oyunbaz şekilde benim de gözlerimi kısmama neden oldu.

“Alp Aslan Uğurlu karasularındasın, güzelim. O yüzden koy şu parayı cüzdanına, itiraz istemiyorum.”

Nisa söylediklerimi hiç umursamadan başını dikleştirerek tezgâhtaki kadına döndü. “Siz onu dinlemeyin, lütfen buradan alın.”

Tezgâhtar kadın, aramızdaki bu tatlı atışmayı büyük bir keyifle izliyordu. Gözleri ikimizin arasında gidip gelirken yüzünde imalı bir gülümseme belirdi.

“Ablam...” dedim, sesime en etkileyici tonu vererek. Kadının gözlerinin içine bakarken, “Kız arkadaşına ufak bir hediye almama engel olmazsın değil mi?” diye sordum.

Kız arkadaş kelimesi dudaklarımdan döküldüğü an, Nisa’nın bakışları ağır ağır, âdeta inanamıyormuş gibi bana döndü. Göz ucuyla yüzünde yaşanan o ani şoku, arkasından gelen o yoğun heyecan dalgasını net bir şekilde yakaladım. Onun bu kelime karşısında boş bulunmasını fırsat bilip parayı kadının avucuna bıraktım. Kadın parayı alıp elindeki küçük hediyeleri hızlıca paketledi ve bana uzattı.

Tezgâhtan teşekkür edip uzaklaşırken tüm dikkatimle Nisa’ya döndüm. Poşeti eline tutuştururken, “Baktıkça bizi hatırla, sevgilim,” dedim. Gözlerini tekrar kısacak gibi oldu ama son kelimeyle yine donakaldı. Fakat bu histen kurtulması kısa sürdü. Kalbinin göğüs kafesini zorladığını saklamak ister gibi hızla poşeti kurcalamaya başladı. İçinden kiraz çiçekli taşlardan birini çıkarıp eline aldı. “Aslında bunun birini sana almıştım,” dedi sesi hafifçe titrerken. “Artık sen kendine almış oldun ama olsun.” Taşı bana doğru uzattı. “Sen de baktıkça bizi hatırla o zaman, gıcık.”

Son kelimeyi duyunca erkeksi bir kıkırtı dudaklarımdan döküldü. Taşı parmaklarının arasından aldım, avucumu taşla birlikte tam kalbimin üzerine bastırarak derin, soluksuz bir nefes çektim. “Unutmam imkânsız... Ama teşekkür ederim, bir tanem.”

Şu an yanaklarında beliren o tatlı pembeliğin, elimde tuttuğum kiraz çiçeklerinden hiçbir farkı yoktu. Eğilip o pembeliğe küçük bir öpücük kondurmak için yanıp tutuşsam da kendimi tuttum. Nisa poşeti çantasının içine yerleştirdi. Parmaklarımızı yeniden, bu kez daha sıkıca birbirine kenetledim. Adımlarımız, Sığacık’ın o cıvılcıvıllı, begonvilli sokaklarından aşağıya, iyot kokusunun ve serin deniz esintisinin yükseldiği marinaya doğru yöneldi.

“Alp... Nereye gidiyoruz? Restoran sahil şeridinde değil miydi?”

Nisa'ya cevap vermek yerine gizemli bir gülümsemeyle yürümeye devam ettim. Marina kapısındaki güvenlikleri geçip içeri girdiğimizde, Nisa'nın adımları yavaşladı. "Yemek yiyeceğimizi sanıyordum," dedi. O şaşkınlıkla etrafına bakınırken, ben adımlarımı kararlı bir şekilde iskelenin sağ tarafına doğru yönlendirdim. Spot ışıklarının altında âdeta bir kuğu gibi parıldayan devasa, ultra lüks bir motor yatın önünde durdum. Gövdesindeki kusursuz beyaz cila, gecenin karanlığında bile asaletle parlıyordu.

"Ooo gençler... Nihayet gelebildiniz."

Teknenin kış tarafındaki ahşap pasareladan¹⁵ aşağıya doğru inen Gökhan abinin yüzünde babacan bir gülümseme belirmişti. Rahat tavırlarıyla iskeleye adımını atar atmaz, keskin bakışları kenetli ellerimize kaydı. Saniyelik bir hareketti. Ardından gözleri kısaca Nisa'ya değdi ve imalı bir edayla bana çevrildi.

"Her şey hazır, Aslan'ım. Masayı arkaya kurdum. Tam istediğin gibi, gözlerden uzak."

Nisa'nın gözleri son kelimeleri duyar duymaz büyüdü. Ona açıklama ihtiyacı hissederek, "Rahat konuşabilmemiz için," dedim. Gökhan abi, bizim Melih amcanın küçük kardeşiydi ve normalde bu özel organizasyonlar, VIP turlar için yatını kiralardı. Gün içinde Nisa yukarıda odasına yerleşirken, ben holdeki o kısa boşlukta hemen telefonu çıkarıp kendisini aramış, bu gece için yatın müsait olup olmadığını sormuştum. Şans gerçekten yüzümüze mi gülmüştü yoksa kader mi bizimleydi bilmiyordum ama ben aramadan tam on dakika önce, büyük bir evlilik teklifi organizasyonunun son dakika iptal olduğunu öğrenmiştim. Sırf bu geceyi, bu kusursuz kaçamağı bize kusursuzca ayarlayabilmek için saatlerdir limanda bizi beklediğini biliyordum. Ekibi göndermiş, işin başında bizzat kendisi durmuştu. Ona olan minnetim gerçekten büyüktü.

Bu gece teknesinde resmî bir evlilik teklifi olmayacaktı belki ama en azından yepyeni, delice bir aşkın miladına şahitlik edecekti bu koca motor yat.

"Eyvallah, Gökhan abi. Ne kadar teşekkür etsem az, vallahi Hızır gibi yetiştin," dedim içtenlikle.

15. Plaj ve benzeri alanlarda yürümeyi kolaylaştırmak için yapılan ahşap yürüme yolu.

“Lafı mı olur Aslan’ım, Bayram babanın emanetisin sen,” diyerek omuzumu pat patladı. Dedemin adı yüzümdeki gülümsemeyi buruklaştırdı. Neyse ki bunu fark etmemişti. Gözleri merakla Nisa’ya kayd.

“Eee, tanıştırmayacak mısın bu güzel hanımefendiyi?”

Nisa’nın hafifçe kızardığını hissettiğimde elimi, elinden çekip beline yerleştirdim ve onu yanıma yamacıma doğru çektim. “Tanıştırıyım tabii, kız arkadaşım Nisa. Nisa, bu yakışıklı adam da Gökhan abi. Bu güzel tekenin ve bu gecenin mimarı.”

Nisa’nın, onu *yine kız arkadaşım* olarak tanıtmamdan dolayı kaskatı kesildiğini elimin altında bile hissettim. Ardından bakışları anlık olarak bana döndü, gözlerinde *sen arkamdan neler çevirdin?* der gibi tatlı sert bir hesap sorma ifadesi vardı. Ben ise istifimi bozmadan sıırıtmaya devam ettim.

“Çok memnun oldum, Gökhan Bey,” dedi, yüzündeki o tatlı, çekingen tebessümle.

Gökhan abinin anında ifadesi yalancı bir kızgınlıkla çatıldı. “Ne beyi kızım, *Gökhan abi* de sen bana. Ben de çok memnun oldum. Aslan’ımızın gönlüne taht kurduğuna göre bizim de başımızın tacısın bundan sonra.”

Gökhan abi, güverteden yükselen o hafif, iştah kabartan ızgara dumanını ve taze deniz kokusunu eliyle işaret etti. “Balıklar senin elinden öper, Aslan’ım. Kömür tam kıvamında, ızgarada pişmeyi bekliyorlar. Ben her şeyi kendi ellerimle marine ettim, sosu gizli tarifim. Gerisi senin şu mangal başındaki meşhur bilek gücüne kalmış. Misafirimize mahcup etme bizi.”

“O iş bende, merak etme sen,” diyerek göz kırptım. Gökhan abinin marine ettiği balıkların da benim ızgara başındaki maharetimin de bu geceye yakışır bir ziyafet sunacağından şüphem yoktu.

Gökhan abi gitmeden önce son bir kaptan refleksiyle iskelenin ucundaki fenerin ışığına, ardından denizin dalgalanışına baktı. “Bir şeye ihtiyacınız olursa telsizden ya da cepten dürtün beni. Eğer marinadan ayrılıp koylara doğru açılacaksanız dikkatli ol; gece yarısından sonra hafif bir rüzgâr bekleniyor, buraların denizine belli olmaz. İşiniz bitince de kartı kaptan köşküne bırakırsınız zaten. Hadi geçin içeri, gecenin tadını çıkarın. İyi eğlenceler gençlik!”

“Teşekkür ederiz,” dedi Nisa.

“İyi geceler abi,” diyerek onu uğurladım. Gökhan abi iskele boyunca yürüyerek gözden kaybolurken, yönümü tekrar Nisa’ya çevirdim. Heye-candan ve gecenin bu beklenmedik ritminden dolayı iyice büyümüş olan o güzel gözleri, spot ışıklarının altında yıldızlar gibi parıltıyordu. Yüzündeki o şaşkın ama bir o kadar da bana teslim olmuş ifadeye bakıp gülümsedim.

Kontrol yalnızca bendeydi ve bu duygu, hayatımda hissettiğim en güçlü şeylerden biriydi. Bu gece, sadece ikimize ait bir dünya kurmaya kararlıyım.

Nisa’yı teknenin ışıklar altındaki o asil merdivenlerine doğru hafifçe yönlendirirken, “Hadi bakalım, güzelim,” dedim. Ardından eğilip kulağına doğru, sadece ikimizin duyabileceği, deniz dalgalarının sesini bile bastıracak kadar sıcak ve derinden gelen bir sesle fısıldadım.

“Artık oyunları, mesajları ve mesafeleri arkada bırakıp, tam anlamıyla tanışmamızın zamanı geldi.”

@ayisigikitap

Fragman Bitti, Film Başlıyor!

Serdar Ortaç - Karabiberim

Nisa

İzmir kaçamağı benim için öyle bir hâl almıştı ki her anında şaşkınlıktan şekilden şekle girdiğim, içimde kopan fırtınaları ve heyecanımı gizlemek için âdeta köşe bucak kaçtığım büyümlü bir serüvene dönüşmüştü. Otele ayak bastığımız andan beri kalbimin ritmini sabitlemek imkânsızdı. Göğüs kafesimi zorlayan o gümbürtü, Alp yanımda her belirdiğinde daha da hızlanıyordu. Hele de beni sürekli çevreye *kız arkadaşı* olarak tanıştırdığı o anlar...

Sesindeki o sahiplenici ton, gözlerindeki oyunbaz ama bir o kadar da ciddi ifade, nefesimi kesmeye yetiyordu. İlk başta aramıza bir kalkan gibi ördüğümüz oyunla, üstlendiğimiz rolle falan uzaktan yakından alakası olmayan temaslar başlamıştı artık. Yürürken elinin kazara elime çarpması, belime yerleşen sıcak avucu, saçlarımı kulağımın arkasına iterken parmak uçlarının tenimde bıraktığı o elektrik... Bu adam beni kelimenin tam anlamıyla öldürmeye ant içmiş gibiydi.

Hayatıma girişi bir sürprizdi ve o, bunu bana her an hatırlatmak ister gibi sürekli ezberimi bozacak bir şey yapıyordu. Baş başa bir akşam yemeği yiyeceğimizi az çok tahmin ediyordum; belki Sığacık'ın ara sokaklarında küçük, loş bir meyhane ya da deniz kenarında mütevazı

bir masa... Ama şu an otelinde konakladığımız Melih amcanın küçük kardeşi Gökhan abinin, ultra lüks yatını sadece ikimiz için ayarlayacağı aklımın ucundan bile geçmemişti. Demek ki gün boyu ara ara elinde gördüğüm telefonuyla hararetli mesainin sebebi, arkamdan çevirdiğı bu muazzam organizasyondur.

Hayatım boyunca böyle bir yatta bulunmamıştım. Cilalı ahşabın koku, ihtişamın ve konforun baş döndürücü havası deniz kokusuyla harmanlanmıştı. Fakat benim için asıl büyüleyici olan bu ilki Alp'le yaşıyor olmaktı. Bu, genç kırlık hayallerimin bile ötesinde, çok daha güzel bir gerçeklikti.

Marinadan ağır ağır ayrılırken, Alp'in dümendeki rahat, ne yaptığını çok iyi bilen tavırlarını hayranlıkla izledim. Rüzgâr saçlarını geriye doğru savuruyor, denizle bütünleşmiş duruşunu destekliyordu. Dümendeki o güçlü, güven veren ellerinin hiçbir hareketini kaçırmazken, bakışlarımı yakalayıp hafifçe gülümsedi ve sanki aklımdakileri okumuş gibi bana bu rayla olan köklü bağıını anlatmaya başladı.

Anneannelerinin özbeöz Sığacıklı olduğunu, dedesinin ise hayatını bu denize adanmış eski bir balıkçı olduğunu söyledi. Çocukken buraya geldikleri her yaz, daha güneş doğmadan dedesiyle birlikte bu sulara açıldığını anlattı. Ağ atmayı, suların dilini çözmeyi, rüzgârı ve bulutları okumayı hep ondan öğrenmişti. Konuşurken gözlerinde geçmişe özlem duyan, çocukluğunun o saf neşesine dönen bambaşka bir sıcaklık belirdi. Onu dinlerken içimden bir ses, *"Güzel, sevgi dolu ve şefkatle sarmalanmış bir çocukluk geçirmiş,"* diye fısıldamıştı. Ancak bu güzel anıların ardında bir hüznün de gizliydi. Dedesi ve anneanesi vefat ettikten sonra buraya gelmenin ona biraz ağır geldiğini, bu yüzden uzun süredir buralara uğramadığını ama eski esnafın tamamının onu hâlâ el bebek gül bebek büyüttükleri o küçük çocuk gibi hatırladığını öğrendim.

Zihnimdeki taşlar o an tek tek yerine oturdu. Demek ki akşamın bir vakti kendine o kıyafetleri eliyle koymuş gibi bulabilmesi ve magnetleri alırken tezgâhtar teyzenin benim uzattığım parayı inatla kabul etmeyip Alp'e sevgiyle bakmasının nedeni buydu. Onlar yabancı bir turiste değıl, mahallenin büyüyüp kocaman bir adam olmuş o haylaz çocuğuna ve onun yanındaki kadına kucaklarını açmışlardı.

Sığacık'ın dalgasız, âdeta bir ayna gibi gökyüzündeki yıldızları yansıtan sakin ve saklı bir koyuna geldiğimizde Alp demir attı. Motorun susmasıyla birlikte koyun o huzurlu sessizliği ve hafif dalga sesleri aramıza yerleşti.

Uzaktan vuran o masalsı, titrek ışıklar eşliğinde, bizim için güvertede özenle hazırlanmış masadaki yerimizi aldık. Masada kelimenin tam anlamıyla kuş sütü bile eksik değildi. Beyaz masa örtüsünün üzerinde Ege'nin en güzel mezeleri; şevketibostanlar, deniz börülceleri, taze otlar, kavun ve peynir üçlüsü, sıcacık duran kalamarlar dizilmişti. Mum ışığının sıcak, sarı alevi, rüzgârda hafifçe titriyordu.

“Sen başla ufaktan,” demişti Alp, üzerindeki keten gömleğin kollarını dirseklerine kadar katlarken ama ben midemden önce gözümü ve ruhumu doyurmaya kararlıyım. Onun marine edilen balıkları kendi elleriyle, büyük bir özenle pişirmesini ve tabağıma getirmesini hayranlıkla izledim. Büyük bir centilmenlikle bardağıma rakımı ve suyumu koyarken bakışlarımı yakalayıp gülümsemişti. Benim beyaz şelalemin aksine kendi bardağına sek rakısını koydu ve karşıma oturdu.

Efil efil esen Ege rüzgârı saçlarımı yüzüme doğru uçururken, Alp rakı bardağını gözlerimin içine bakarak bana doğru kaldırdı. “Tekrar hoş geldin,” dedikten sonra, kendi bardağını benim önümde duran su bardağına hafifçe dokundurdu ve rakısından derin bir yudum aldı.

“Hoş bulduk,” derken dudaklarımda şapşal bir gülümseme vardı. Alp'in keskin gözleri önümdeki dokunulmamış su bardağına kaydı. Benim duruma anlam veremediğimi, rakı jargonunu çözmeye çalıştığımı fark edince hafifçe güldü. “Bardağına vurduğum için bir yudum almak zorundasın,” dedi, sesindeki o tatlı meydan okumayla. “Yoksa sarhoş olan ilk kişi sen olursun.”

Aslında rakı-balık kültürüne tümüyle yabancı değildim ama bu ince kuralı ilk kez duyuyordum. Bana içmek konusunda en ufak bir emrivaki yapmamak, beni zorlamamak için doğrudan rakı bardağıma değil de su bardağıma vurması gözümünden kaçmamıştı. Bu ince düşünceliliği kalbimi bir kez daha eritti. “*Ben içmeden bile senin yanında sarhoş gibiyim,*” diyemediğim için gülümsedim.

“Suyla mı sarhoş olacağım?”

“İyi kafa yapar. Denemesi bedava,” deyip göz kırptı. Gülümseyerek önümdeki yan yana duran bardaklara baktım. Buraya gelirken ona uyum sağlayacağımı söylemiştim. Bu yüzden çekingenliği bir kenara bıraktım. Masadaki rakı bardağını parmaklarımın arasına alıp, onun bardağına doğru havada kibar bir kavis çizerek uzattım ve hafifçe dibini dokundurdum. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, içimden gelen o en yalın cümleyi fısıldadım.

“O zaman sen de hayatıma hoş geldin.”

Rakıyı dudaklarıma değdirmemle birlikte anasonun o keskin, acı tadı genzimi yaktı. Yüzümü ekşitip bu büyü anının tadını kaçırmak istemediğim için kendimi sıktım; ufak, kibar bir yudum alıp hemen ardından can kurtaranım olan suyum yudumladım.

Alp bu hâlime, dudaklarının kenarına yerleşen milimetrik bir gülüşle bakarken, “Hoş bulduk, *Rehberimdeki Sevgilim*,” dedi. O an kalbimin nasıl teklediğini bir ben bilirdim. Sesindeki o sahiplenici ton genzimi rakıdan daha çok yakmıştı. Kendi bardağından büyük, kendinden emin bir yudum daha aldı. Ardından önümdeki nar gibi kızarmış balığı bakışlarıyla işaret ederken, “Hadi soğutma,” dedi usulca. “Umarım beğenirsin.”

“Beğenmeme şansım var mı?” diye sordum, çatalımı tabağa doğru uzatırken.

Alp, gözlerini yukarı kaldırarak derin derin düşünüyor gibi yaptı. Yüzündeki o kasıtlı, muzip ciddiyete dayanamayarak, “Ne düşünüyorsun bu kadar?” diye sordum kıkırdayarak. Tam çatal ve bıçağımı elime aldığım sırada, bakışlarını tekrar bana çevirdi.

“Egom mu daha ağır bassa güvenim mi, onu sorguluyorum.”

Yine mi *yalan* konuşuydu? Gözlerimi kısarak onun ellerinden çıkan balıktan ilk lokmayı ağızma götürdüm. Balığın damağımda dağılmasıyla birlikte gözlerimi keyifle kapatmaktan kendimi alamamıştım. Bu, abartısız hayatımda yediğim en iyi, en lezzetli, kıvamı en doğru balık olabilirdi. Ya da belki de bu yemeğe asıl eşsiz lezzetini veren şey, hemen karşımda oturan, mum ışığının yüzüne vurduğu o hayranlık kalıntısı gölgelerle sanki dünyadaki tek kadın benmişim gibi beni izleyen Alp’in ta kendisiydi.

Gözlerimi açıp ciğerlerime iyot kokulu derin bir nefes çektim. “Dü-

rüst olayım mı?” diye sordum. Bakışlarını bir an bile gözlerimden ayırmazken, “Her zaman,” dedi, sesindeki o net ve sarsılmaz tonla. Bu cümleden sonra yediğim balık, eğer henüz yutmamış olsaydım kesinlikle boğazıma takılırdı. İçimde uyanan o tuhaf, buruk hisse takılmamaya çalışarak konuyu tabağıma döndürdüm.

“Yirmi yedi yaşımdayım ve hayatımda yediğim en lezzetli balık bu.”

Alp’in yüzündeki o flörtöz ifade bir anlığına dondu. “Yirmi yedi yaşında mısın?” diye sordu, sesindeki şaşkınlık gizlenemeyecek kadar barizdi.

Başımı onaylarcasına sallarken, tabağımdaki balıktan küçük bir lokma daha aldım. “Evet... Neden bu kadar şaşırdın ki?” diye sorduktan sonra balığı zevkle çiğnemeye başladım.

“Asla göstermiyorsun,” dedi, beni baştan aşağı süzerek. Ağzımdaki lokma yüzünden kelimeler yerine sadece teşekkür eden bir tebessümle karşılık verebilmişim. Fakat hemen ardından kuracağı cümleyi asla tahmin edemezdim. “Ve kendimden büyük birinden bu kadar hoşlanacağım hiç aklıma gelmezdi.”

Söylediği şeyle birlikte az daha boğuluyordum! Ağzımdaki lokma nefes boruma kaçarken şiddetle öksürmeye başladım. Elindeki çatalı bıçağı apar topar masaya bırakıp aceleyle suyuma uzandım. Ne demek *kendimden büyük biri*? Zihnim alarm zillerini çalarken, “Sen ... sen kaç yaşındasın ki?” diye fısıldayabildim öksürüklerimin arasından.

Alp bu telaşlı, darmadağın hâlime genişçe gülümserken masada duran bez peçetelerden birini uzattı. “Yirmi altı.”

Allah aşkına ... Şaka mı yapıyordu bu adam? Bir yaşın lafını mı yapmıştı o bana? Üstelik belki de tam bir yaş bile değildi. O da benim gibi yirmi yedi olmayı bekliyor olabilirdi.

“Hangi ay?” diye sordum, peçeteyle dudaklarımı silerken hesap sorar bir tonda.

“6 Aralık,” dedi, arkasına rahatça yaslanıp bardağını elinde hafif hafif çevirirken. “Sen?”

“Aramızda sadece birkaç ay var aslında,” diye mırıldandım, sesimdeki savunma mekanizmasını gizlemeye çalışarak. “6 Ağustos.”

Dudakları hafifçe büküldü, gözlerinde anında bilmiş bir astrolojik aydınlanma belirdi. “Aslan burcusun...”

Sesindeki o emin ton beni şaşırtmıştı. Burçları gerçekten biliyor muydu, yoksa sadece tahmin mi yürütüyordu? Ondan geri kalmamak adına, “Sen de Yay...” derken gözlerimi hafifçe kıstım.

Alp, bu ani ve kararlı çıkışımı, sanki burcuna karşı peşinen bir cephe almışım gibi garipseyen bir ifadeyle karşıladı. Yüzünde, bu hâlimi sevimli bulan hafif bir gülümseme belirdi. “Neden yüzüme küfretmişim gibi bakıyorsun, öğretmen hanım?” diye sordu, bardağını parmaklarının arasında hafifçe çevirirken.

“Çünkü Yay burçlarını gayet iyi bilirim,” dedim, elimdeki çatalı havada hafifçe sallayarak iddialı bir tavır takındım. “Özgür ruhlu, kafasına göre takılan, maceracı, kısıtlanmaktan ve sorumluluk almaktan hiç mi hiç hoşlanmayan birisiniz bayım.”

Alp, arkasına yaslanıp bu yargılamamdan hoşlanmamış gibi, “Dışarıdan bakınca gerçekten öyle mi görünüyorum?” diye sordu. Görünmüyordu ama onu henüz tam olarak tanımıyordum.

“Orasına zamanla bakacağız ... İlk izlenim yanıltıcı olabilir.”

Bakışlarındaki o meydan okuyan pırıltı daha da belirginleşti. Dudaklarının kenarı kıvrılırken, “Peki sen burcun özelliklerini bu kadar iyi nereden biliyorsun?” diye sordu, gözlerini gözlerime dikerek. “Yoksa yükselenin falan mı?”

İşte o an, masaya oturduğum dürüstlük yemininin dilimin kemiğini gevşettiğini fark ettim. “Eski sevgilimin burcuydu.”

Asaf’ın bu gecede ne işi vardı, Allah aşkına?! Alp’in havalanmak üzere olan rakı bardağı havada asılı kaldı. Kaşları *bak sen* dercesine yukarı doğru havalanırken, gözlerindeki o sıcak parıltı yerini kararlı, hafifçe kıskanç bir donukluğa bıraktı. İçimden kendimi, “*Aferin Nisa, dürüst olacağım derken biraz fazla mı ileri gittin acaba?*” diye azarladım. Durumu toparlamak adına alelacele, “Ve... yani sadece o da değil, birçok yakın arkadaşım da Yay burcu,” diyerek konuyu genele yaymaya çalıştım ama Alp’in gözlerindeki o keskin bakışta ve dudaklarının kenarına yerleşen, sinir olmuş o gergin gülümsemede en ufak bir yumuşama olmadı. Bu ani kıskançlık hamlesi, içimde tuhaf, tarif edilmez

bir hoşnutluk yaratmıştı. Yine de bunu belli etmek, bilerek yaptığımı düşündürürdü.

Alp, o konuyu orada bırakmak ister gibi, “Aslan burcu da çok farklı değil sanki?” dedi. Salatasına çatalını bastırırken, “Benim tanıdığım tüm Aslan burcu kızlar, fazlasıyla kafasına buyruk, burnunun dikine giden tiplerdi,” diye ekledi ve salatasından yemeğe başladı.

Ah... Apaçık bir misilleme! Buna rağmen kızamazdım çünkü fitili ilk ateşleyen bendim. Hak etmiştim fakat bu, pes edip alttan alacağım anlamına gelmiyordu.

“Belki de onların yükselenleri yılandır,” dedim, balığımdan bir parça alırken. “O yüzden karakterleri birbirine karışmış olabilir. Gerçek bir Aslan kadını öyle değildir. Biz sürekli ilgi isteriz. Karşımızdakinden tam sadakat ve kopmaz bir bağlılık bekleriz. Her zaman merkezde, onun dünyasının tam ortasında olmayı arzularız.”

Alp, çatalını tekrar dudaklarına götürmeden önce durdu. Bakışları aniden yumuşadı, o gergin kıskançlık bulutu dağıldı ve yerini içimi âdeta mum gibi eriten o yoğun, sarsıcı sıcaklığa bıraktı.

“İyi ya...” dedi, sesi yine derinleşmişti. “Benim o eksik yanlarımın tamamlanması için Allah seni karşıma çıkarmış. Yükseleni yılan olmayan bir Aslan kadını.”

Bunu söyledikten sonra gözlerini gözlerimden bir saniye bile ayırmadan masanın üzerindeki mum alevine doğru hafifçe eğildi.

“Ayrıca ben de bağlılık konusunda hiç fena sayılmam, güzelim. En azından... egolu sayılacak kadar öz güvenli, burnu havada ve dikbaşı biri değilimdir.”

Burçlara gerçekten hâkimdi. Fakat beni şu an gizli bir hayranlıkla övüyor muydu, yoksa inceden inceye yeriyor muydu emin olamıyordum. Yine de onunla bu tatlı, zeki didişmeyi devam ettirmek için, “Sen mi?” diye sorarak neşeyle kıkırdadım. Başımı hafifçe yana eğerek Alp’e baktım.

“O zaman ben bunca zamandır telefonda bambaşka biriyle konuşmuşum. Karşımdaki bu ultra mütevazı adamı hiç tanımıyorum, kusura bakma.”

Alp, elindeki bardağı ahşap masaya yavaşça bıraktı ve bana doğru bi-

raz daha yaklaştı. Aramızda esen hafif Ege rüzgârı, masadaki mum ışığını yüzünde titretirken, gözlerindeki o tehlikeli, baştan çıkarıcı parıltıyı daha da körüklüyordu.

“O seninle konuştuğum için öyle, güzelim,” dedi. Sesi, gecenin karanlığına ve denizin fısıltısına karışan boğuk bir tona bürünmüştü. “Bende ayna özelliğı vardır. Karşımda kim varsa benim yansımam da tam olarak ona dönüşür.”

Sözleri güvertede asılı kalırken, kalbimin göğüs kafesime vuran ritmini onun da duyabileceğinden korktum. Bakışlarındaki o yoğun yansıma, kelimenin tam anlamıyla aklımı başımdan alıyordu. Dudaklarımı hafifçe ıslatıp dik durmaya çalışarak bardağıma uzandım.

“Demek ayna özelliğı... O zaman şu an karşımda duran bu adamın ne kadarı gerçek ne kadarı benim yansımam, bunu ayırt etmek oldukça zor olacak.”

Alp, masaya dayadığı dirseklerinin üzerinde bana doğru biraz daha eğildi. Aramızdaki mesafe o kadar kısalmıştı ki esen efil efil rüzgâra rağmen teninin sıcaklığını ve o taze pişmiş balık kokusuna karışan parfümünü alabiliyordum.

“Gerçek olan tek bir şey var, güzelim. O da şu an burada, sadece senin gözlerinin içine bakarak bu rakıyı yudumluyor oluşum. Bunun ötesinde bir maske ya da rol yok.”

İçimdeki o hırçın Aslan kadını, bu teslimiyet karşısında ne yapacağını şaşırmıştı. Normalde altta kalmayı hiç sevmezdim ama Alp, her hamlesinde beni silahsız bırakmanın bir yolunu buluyordu.

Söyleyecek bir şey bulamayınca, dudaklarıma yerleşen o teslim olmuş gülümsemeyle yemeğime devam ettim. Zaten o son cümlesinden sonra söylenecek her şey ya eksik ya fazla olacaktı. Bir süre, sadece tekneye çarpan hafif dalga sesleri ve Ege’nin o ılık rüzgârı eşliğinde balıklarımızı yedik. Sessizlik bile aramızda yabancı bir konuk gibi durmuyor, aksine bizi birbirimize daha çok yakınlaştırıyordu.

“Ah ya... Ben de ne eksik diyordum!”

Alp’in aniden sessizliğı bölen bu tespitiyle irkilerek masanın üzerine baktım. Kuş sütünün bile eksik olmadığı, mum ışığıyla aydınlanmış bu devasa, ultra lüks yatın güvertesindeki bu masada ne eksik olabilirdi ki?

Alp, keten pantolonunun cebinden telefonunu çıkarırken bakışlarını bana çevirdi.

“Müzik dinleyelim mi?” diye sordu.

Aslında onunla bu sessizliği, sadece denizin dilini dinleyerek paylaşmak da çok güzeldi. Yine de bu fikre sıcak bakarak, “Olur, dinleyelim,” dedim.

“Ne tür müziklerden hoşlanırsın?” diye sorarken, parmakları telefonun ekranında hızla bir şeyleri kaydırıyor, bir yandan da bana doğru kaçmak bakışlar fırlatıyordu.

“Genelde Türkçe pop,” dedim dürüstçe ama hemen ardından masadaki rakı kadehlerini işaret ederek ekledim. “Ama sanırım bu ambiyansa pek uymaz. Meyhane şarkıları falan mı açsan acaba?”

Alp’in parmakları ekranın üzerinde durdu. Tek kaşını kaldırıp yüzünde haylaz bir ifadeyle bana baktı. “Türkçe pop mu? Nasıl yani, Serdar Ortaç gibi mi?”

Duyduğum isimle dayanamayıp hafifçe kıkırdadım. “Aşk olsun! Türkçe pop deyince senin aklına ilk olarak ‘*Binlerce dansöz var*’ mı geliyor gerçekten? Ayrıca evet... Ne yalan söyleyeyim, Serdar Ortaç’ı da gayet severim.”

Alp’in gözlerindeki o hınzır parıltı iyice büyüdü. Ekrandaki bir şarkıya tıklamadan hemen önce, “*Karabiberim vur kadehlere hadi içelim, içelim her gece*¹⁶ de olabilir o zaman,” diyerek bana takıldı.

“Bak sen, şarkıyı da biliyorsun,” diyerek kıkırdadığım sırada, telefonun hoparlöründen o çok tanıdık, 90’ların ikonik intro melodisi yükselmeye başladı. Bir anda kendimi tutamayarak güvertede çınlayan bir kahkaha attım. Gerçekten de *Karabiberim*’i açmıştı! .

“Ayrıca,” dedi Alp, telefonu masanın kenarına bırakıp göz kırparken “Kim demiş rakı masasında Türkçe pop dinlenmez, diye? Kuralları biz koyarız güzelim.”

Hoparlörden Serdar Ortaç’ın o eski, karakteristik sesi Sığacık koyunun sessizliğine karıştı.

16. Serdar Ortaç- Karabiberim

*"Bu gece gel benim ol diyemem
Sana ben aşkımı söyleyemem
Utanırım beni öp diyemem
Ele güne sorma beni
Yaralama vurma beni"*¹⁷

Şarkının sözleri güvertede yankılandıkça içimde fırtınalar kopuyordu. Bir yanımdı duyduğum o 'Beni öp diyemem' sözlerinden dolayı utançtan kıpkırmızı kesiliyor, diğer yanımdı ise Ege rüzgârına ayak uydurup gerdan kırarak oynamak, şarkıya bağıra çağıra eşlik etmek istiyordu. Karşımda Alp gibi karizmatik ve *cool* bir adam otururken bu dürtüme yenilmemek için kendimi zor tuttum. Yaptığım tek şey, utancımı gizlemek adına kıkırdayarak tabağımdaki yemeğe odaklanmak oldu.

Şarkı ritmini bulup o meşhur nakarata doğru tırmanırken Alp'in bakışlarının üzerimde sabitlendiğini hissedebiliyordum.

*"Hani o tatlı gönül çiçeği
Hani kanatlı beyaz meleğim
Bu gece zevki sefa edelim
Şerefine vur kadehi
Meze yapıp harca beni."*

Tam o sırada, şarkıdaki zamanlamayı mükemmel bir şekilde yakalayan Alp, "Şerefine vur kadehi ..." diyerek masadaki rakı bardağını kavradı ve havaya kaldırıp bana doğru uzattı.

Onun bu neşeli ve bir o kadar da iddialı tokuşturma hamlesini görünce, elimdeki çatalı yavaşça tabağın kenarına bıraktım. İçimdeki çekingen kadını gönlümce serbest bırakarak, kendi rakı bardağımı elime aldım. Masanın ortasında kadehlerimizi bir araya getirdiğimizde, çıkan o tok ve net ses şarkının ritmine karıştı.

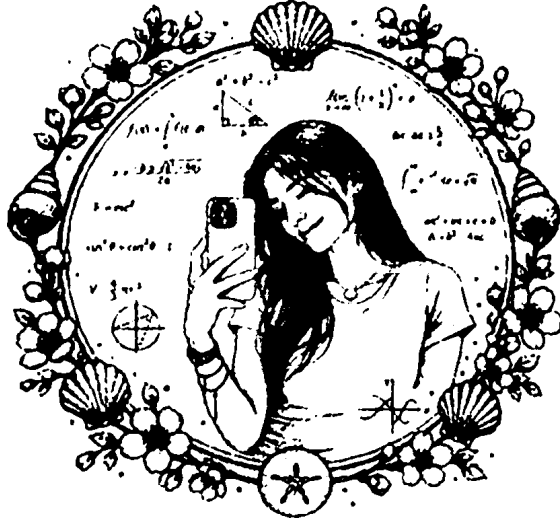
Kadehleri tokuşturduk, aynı anda dudaklarımıza götürdük. Bu bir meydan okumaydı; belki de bu gecenin en tatlı anıydı. Gözlerimizi, bir an bile olsun birbirimizin göz bebeklerinden ayırmadan, âdeta zamanda donmuş gibi rakı bardağının dibini görene kadar o acı ama anason kokulu sıvıyı yudumladık.

İkimiz de tek bir nefeste bitirmiştik kadehi.

*“Karabiberim vur kadehlere
Hadi içelim içelim her gece
Karabiberim vur kadehlere
Hadi içelim içelim her gece
Zevki sefa doldu gönlüme
Hadi içelim acıların yerine”¹⁸*

Hadi içelim acıların yerine"¹⁸

100-443887-100

Gaflar da Sevdaya Dâhildir, Değil mi?

Tuna Kiremitçi, Özge Fışkın - Bana Sebepsin

Nisa

Saatler, sanki bana ve içimde filizlenen bu büyüleyici hisse ihanet ediyor; insafsız bir hızla geçiyordu. Zamanın akışını durdurmak, Sığacık'ın bu saklı koyunda, Alp'le baş başa kaldığımız her saniyeyi dondurmak istiyordum. Bir yemeği, ne kadar zamana yayabilirsek o kadar yaymıştık. Tabaklarımızdaki balıklar çoktan bitmiş, yerini rakının yanına çok yakışan o ince dilimlenmiş kavunlara, peynirlere ve derin sessizliklerin arasına sıkışan fısıltılara bırakmıştı.

Her kadeh tazelandığında, doğaçlama gelişen konuşmalardan Alp'e dair yepyeni şeyler öğreniyordum. Çocukken kurduğu o naif hayalleri anlatmıştı bana; dedesiyle denize açıldığı o ilk yıllarda, büyüyünce dalgalarla savaşılan kocaman bir geminin kaptanı olacağını sanırmış. En sevdiği rengin, denizle gökyüzünün birleştiği o tekinsiz, koyu gece mavisi olduğunu söylerken gözleri tam da o renge bürünmüştü. Çocukken yanından bir an bile ayırmadığı, tekerlekleri kırık olduğu için dedesinin ona ahşaptan yeni baştan yonttuğu o küçük kırmızı oyuncak kamyonu anlatırken, sesindeki o her şeyden ari çocuksu neşeyi yakalamıştım.

Sohbetimiz koyulaştıkça, o havalı adam imajı yerini lise ve üniversite sıralarında fırlatılmış muzip bir gence bırakmıştı. Arkadaşlarıyla girdikle-

ri absürt iddiaları, sınav kâğıtlarına yazdığı komik cevapları ve okulun o katı kurallarını delmek için bulduğu dâhiyane ama bir o kadar da haylaz çözümleri anlatırken kahkahalarımızı tutamıyorduk. O anlattıkça, ben sadece kelimelerini değil; konuşurken ellerini nasıl kullandığını, heyecanlandığında sesinin nasıl kalınlaştığını ve en önemlisi, gülerken gözlerinin kenarında biriken o ince, derin çizgilerin ardındaki o maskesiz, savunmasız ve gerçek adamı keşfediyordum.

Doyumsuz merakımla öğrendiğim her detay, zihnimdeki Alp Aslan Uğurlu tablosuna vurulan benzersiz birer fırça darbesi gibiydi ve ben o tabloyu ömrüm boyunca izlemek ve sadece kendime saklamak isteyecek kadar çok sevmiştim.

“Demek sen de anne tarafını daha çok sevenlerdensin.”

Alp, ağzına attığı kavun parçasıyla bir an duraksadı. Başını yavaşça kaldırıp doğrudan gözlerimin içine baktı. Keskin bakışlarında neden böyle düşündüğümü anlamaya çalışan bir ifade gördüm.

Sorgulamasının ve ciddiyetinin yarattığı sessizliği dağıtmak adına, “Alanya’da değil de İzmir’de yaşıyorsun ya... Nedenini öğrenmiş oldum,” diye devam ettim. Sesime sevimli, ortamı yumuşatmak isteyen bir ton vermeye çalışıyordum.

Yüzünde alelacele iliştirilmiş buruk, âdeta solmaya yüz tutmuş bir tebessüm belirdi. Bu gülüş, içimde nedeni belirsiz hafif bir sızı uyandırdı. Kafamın içinde tilkiler dönmeye başlamıştı bile. Neden konu ailesine, özellikle de Alanya’daki o köklere geldiğinde böyle aniden sessizleşiyordu.

Belki de babasıyla araları bozuktu ya da bu ara büyük bir ailevi krizleri vardı. Kendi kendime ürettiğim senaryoya güvenerek, “Aile baskısından kaçmak için İzmir’e yerleştin, değil mi?” diye sordum, şirin bir ifadeyle gözlerimi kısarak.

“Hayır,” dedi Alp, sesi rüzgârın uğultusuna kapılıp giderken. “Annem burada yaşamak istedi.”

İşte bunu duymayı kesinlikle beklemiyordum. Onda hiç ailesiyle yaşayan bir adam izlenimi almamıştım.

Zihnimde taşlar hızla yerine oturuyordu. O yüzden mi beni İzmir’de kendi evine götürmemiş, bu otel organizasyonunu yapmıştı acaba? Belki

de güven konusu, bu duruma bulduğu bir kılıftı. Bunu, neşeli ve flörtöz bir havada öğrenmek için, “İtiraf et...” dedim hafifçe öne eğilerek. “Beni annenle *pat* diye tanıştırmamak için kendi evine davet etmedin, değil mi? Yoksa senin annen de o aslan oğlunu kimselere yakıştıramayan, *oğlum, paşam* diyen kıskanç annelerden mi?”

Bu masum, neşeli görünen sorumla birlikte, Alp’in ağzındaki lokmayı boğazından zorla, âdeta bir cam kırığı yutarmış gibi yuttuğunu gördüm. O güçlü âdemelması hırsıyla aşağı yukarı hareket etti. Bakışlarını bir saniye içinde ve neredeyse nefretle benden kaçırıp masadaki sek rakısına uzandı. Bardağı kavrayışı öyle çabuk, öyle öfkeli ve sertti ki, parmak boğumlarının beyazladığını görebiliyordum. Ne olduğunu anlayamadan, bardağı dudaklarına dikti ve o sert rakıyı tek nefeste bitirdi.

Şaşkınlıktan ve biraz da kendimi kötü hissetmekten öylece kalakalmıştım. Göğsüm sıkıştı. Masadaki o az önce esen tatlı Ege rüzgârı bile bir anda buz tutmuş gibiydi. Yoksa arası kötü olduğu kişi... annesi miydi?

Bardağı yüzeye sertçe vurduğunda, çıkan tok ses güvertede yankılandı ve ben oturduğum yerde kaskatı kesildim. Öfkeli miydi, kırgın mı, yoksa derya deniz bir hüzne mi gömülmüştü... Çözemiyordum.

“Yanlış bir şey mi sordum?” diye fısıldadım. Sesim, masanın ortasında rüzgârda titreyen o zayıf mum alevinden farksızdı; çaresiz ve üflesen sönecek gibi.

Başını reddeder gibi yavaşça salladı. “Annemle yaşıyordum,” dedi. Geçmiş zaman eki, dilinden dökülürken ruhunu ezen ağır bir yük gibiydi. *Yaşıyordum*. Bu iki anlama gelirdi ve ikisi de birbirinden acıydı. Devamını getirmeyince üstelemek, yarasını daha fazla deşmek istemedim. Alp ise ciğerlerini parçalamak ister gibi derin bir nefes alıp bakışlarını Sığacık’ın o masalsı ışıklarına çevirdi.

“Annemi beş sene önce kaybettim ben, Karabiber’im.”

Göğsüme amansız, keskin bir ağrı saplandı. Ne diyeceğimi, kelimeleri nasıl toparlayacağımı bilemedim. *Kahretsin*. Kendimi tebrik etmeliydim. Gecenin o büyüleyici, romantik büyüsünü darmadağın edecek en berbat, en mayınlı soruyu sormayı başarmıştım. *Bravo Nisa!*

“Başın sağ olsun...” diyebilirdim sadece, sesim boğazıma kaçmıştı.

Başını, bu acı dolu taziyeyi kabul eder gibi hafifçe salladı. Gözleri

hâlâ o karanlık, dipsiz sulardaydı. “Kanserdi,” diye devam ederken sesi pürüzlü, yorgun ve kısıktı. “Yıllarca savaş verdi. Yani en azından ben buna inanmak istiyorum ama en sonunda o zarif bedeni pes etti. Onun gidişinin peşine... Önce dedemi, ardından da anneannemi kaybettim. Birbirlerine tutunarak yaşıyorlardı, annem gidince daha fazla dayanamadılar.” Baştaki o sert tepkisinin nedeni annesinin hastalıkla savaşmama ihtimali miydi?

“Alp ben ... gerçekten çok üzgünüm.”

“Ben de...” derken dudaklarına insanı darmadağın eden bir gülümseme yerleşti. İçimi ezici bir pişmanlık dalgası kaplarken “O zaman... Burada, bu koyda olmak sana iyi gelmiyor olmalı. Bu koyun her köşesi anılarla dolu. Çok özür dilerim, istersen hemen İzmir’e-”

Alp, bakışlarını nihayet bana çevirdi. O an ela gözlerinde bana karşı en ufak bir öfke kırıntısı yoktu; aksine, ruhumu eritecek kadar yoğun, sarmalayıcı bir şefkat parlamıştı. Uzanıp masanın üzerindeki elimi hafifçe, güven verircesine sıktı.

“Buralar bana tekrar iyi gelsin diye seninle geldim, Nisa... Özür dilemek hiçbir durum yok. Bu benim geçmişim, istesem de kaçamam.”

Onun bu olgun tavrı içimi biraz olsun rahatlatsa da dilimin o patavatsız duruşuna engel olamadım. Konuyu acilen daha güvenli, daha destek hissedebileceği bir yere çekme dürtüsüyle, “Kardeşin var mı peki?” diye sordum. Zira kardeş ne olursa olsun bir dayanaktı, bir sırdaştı. Bu kadar büyük kayıplarla tek başına başa çıkabilmesi için yakınında birilerinin, onun kanından birilerinin olması gerekirdi. Bir baba, bir kardeş ya da o fırtınada sığınacak herhangi bir bağ...

Alp bu soruma da o artık ezbere bildiğim buruk tebessümle karşılık verdiğinde, içimden kendime okkalı bir küfür savurdum. *Kahretsin çarpı iki! Üst üste ikinci gafı yapma ödülü... Nisa Kaya'ya!*

“Var...” dediği an düşüncelerimi susturdum. Sanırım yanılmıştım, bu bir yara değildi. “Bir erkek, iki kız üvey kardeşim var,” diye devam etmesiyle içten içe inledim. Allah beni gerçekten kahretmeliydi. Resmen bir cerrah titizliğiyle, adamın ailesindeki tüm görünmez yaraları tek tek bulup, dikiş izlerine parmakla basıyordum. Utançtan ve mahcubiyetten yerin dibine girmek bile beni kurtaramazdı artık.

“Madem birbirimize karşı dürüst oluyoruz... Ben sana her şeyi en baştan anlatayım.”

“Eğer istiyorsan...”

Alp arkasına yaslandı ve bakışlarını ana babasını anlattı. Kendisi henüz dünyayı yeni yeni anlamlandıran küçük bir çocukken, babasının annesini nasıl aldattığını, o fırtınalı, yıpratıcı ve kirli boşanma sürecini... Babasının mahkemede tüm gücünü ve nüfuzunu kullanarak bir güç gösterisi yaptığını, Alp’i velayetine almak için nasıl uğraştığını ama Alp’in yaşı çok küçük olduğu için hâkimin anne sevgisine ve bakımına hükmedip velayeti annesine vermesinden başladı anlatmaya. Her bir kelime, Alp’in çocukluğundan, o lüks evlerin karanlık odalarından kopup gelen birer çılgılık gibiydi.

“Annem de senin gibi matematik öğretmeniydi,” dediğinde kalbim teklemiş, göğsümün ortasında bir yer sızlamıştı. Aramızdaki bu mucizevi tesadüf, aramızdaki o kopmaz bağı daha da sıkılaştırdı. Belki de onun hayatında bu kadar çabuk yer etme, o duvarları bu kadar kolay aşma nedenlerimden biri de buydu; mesleğim, taşıdığım o tanıdık anne kokusuydu.

“Babam ise...” diye devam etti, ses tonu birden Kuzey Kutbu kadar buz kesti. “Şu an iktidardaki siyasi partinin en güçlü, en nüfuzlu milletvekillerinden biri.”

Şaşkınlıktan dudaklarım aralandı. Siyasetle aram yoktu ama ismini biliyordum. Babam o adamın tüm konuşmalarını dinler, sonuna kadar hak verirdi. Böyle bir adamın, özel hayatında örnek alınmayacak bir insan olduğunu duysa perişan olurdu.

Babasının, annesini aldattığı o kadınla hiç vakit kaybetmeden evlendiğini, o evlilikten de peş peşe üç çocuk yaptığını anlattı. Fakat Alp’in yeri anladığım kadarıyla babasında her zaman farklıydı. Onu âdeta kendi veliahtı, soyunun devamı gibi gören davranışları da olmuştu yıllar boyunca. Oğlunun ülkenin en iyi okullarında eğitim almasını, kendi açtığı o güç ve siyaset yolundan gitmesini istemişti. Sorun şuydu ki Alp o adamın yüzünü bile görmek istemiyordu. Babasının önüne serdiği o devasa serveti, maddi manevi tüm destekleri ve gücü elinin tersiyle, bir an bile düşünmeden reddetmişti. Kendi istediği, babasının asla onaylamayacağı bir bölümü okumuştı. Burslar alarak, gecesini gündüzüne katıp çalışarak

okulunu bitirmişti. Kendi ayakları üzerinde durmayı, hayata karşı tek başına yumruk sallamayı birçok hemcinsine ve akranına göre çok erkenden, acı bir tecrübeyle öğrenmişti.

“Çünkü,” dedi Alp. Gözleri ilk kez doluyordu. Sesi titredi ama o dik duruşundan zerre ödün vermedi. “Ben onu annemin katili olarak görüyorum, Nisa. Annem, boşanmanın sadece birkaç ay sonrasında kanser teşhisi aldı. Hayatının geri kalanını o adamın açtığı yaralarla, mutsuz, gururu kırılmış ve umutsuz geçirdi. Onu kanser değil, babamın yaşattığı o büyük hayal kırıklığı ve ihanet öldürdü.” Şimdi öfkesinin nedenini anlamıştım işte...

Gözlerinde biriken ve gitgide ağırlaşan o yaş damlasını benden gizlemek için başını karanlık koya doğru çevirmesi içimi paramparça etti. Güçlü, her şeye meydan okuyan, sarsılmaz sandığım Alp’i, annesinin cenazesinde, o tabutun başında tek başına kalmış bir adam olarak değil, küçük, kırgın ve öfkeli bir çocuk gibi hayal etmiştim.

Canım, uzun zamandır hiç acımadığı kadar acımişti.

Konuyu acilen değiştirmek, omuzlarındaki o ezici havayı dağıtmak istiyordum ama aklıma bu anı neşelendirecek, bu derin acıyı hafifletecek ya da onu teselli edecek tek bir kelime bile gelmiyordu.

Alp, ciğerlerine Sığacık’ın iyotlu havasını çekerek derin bir nefes aldı. Kendi üzerindeki o kasvetli havayı tek bir hamlede silkip atmak ister gibi omuzlarını dikleştirdi. Bakışlarındaki oturmuş hüzne rağmen bana döndü. Gözlerimin içine, yine o muzip ama bu kez çok daha derinleşmiş bakışlarla dikkatle bakarken sordu.

“Eee... Ben her şeyimi döktüm ortaya. Sıra sende. Senin ailesel mevzular nasıl? Babanla aran nasıl, annen neler yapar? Şu meşhur teyzeni en baştan anlat bakalım öğretmen hanım...”

Yüreğine Sor Beni. Başka Yerde Arama

Mavi Gri - Bu Kız Benim Kaderim

Alp

Nisa'nın dudaklarından dökülen kelimelere, anlattığı aile hikâyesine odaklanmam biraz zaman almıştı. Karşımda oturmuş, o zarif ellerini havada küçük, sevimli kavisler çizerek hareket ettiriyor; bana kendi güvenli, sıcak dünyasının kapılarını açıyordu. Bense o kapının eşiğinde duran, içeri girmeye korkan bir yabancı gibiydim. Kafamın içi, uzun zamandır düşünmemek, zihnimin en karanlık, en ücra odalarına kilitlemek için yıllardır üstün bir çaba harcadığım o adamla dolup taşıyordu.

Bu zamana kadar hayatımdan, ailemden, özellikle de o adamdan çevremdeki hiç kimseye bahsetmemiştim. *Baba...* O kadar uzun zamandır bu kelimeyi dilime sürmüyordum ki harfler yan yana geldiğinde bile genzimi yakıyor, dilimden küfür gibi çıkıyordu. Beni yıllardır tanıyan insanlar bile, devlet kademelerindeki o nüfuzlu, o her kapıyı ardına kadar açan güçlü ismin arkasında aslında benim öz soyadımın yattığını bilmiyordu. Çünkü o soyadı, benim için bir ayrıcalık, bir itibar ya da gurur kaynağı değil; annemin gözyaşlarıyla yıkanmış kapkara, irinli bir yükü. O adamın parmağıyla yön verdiği o sahte güçten de banka hesaplarına sığmayan parasından da günün birinde bana bahşedeceği o kirli, kanlı mirastan da tiksiniyordum.

Buna yüzden babam olarak bilinmesine asla izin vermemiştim. Hatta sırf o soyadını sırtımda bir kırbaç izi gibi daha fazla taşımak zorunda kalmamak, onun kanını taşıdığımı aynaya her baktığımda kendime bile unutturmak için, reşit olduğum o ilk gün adliyenin yolunu tutmuştum. O adamın bana, geleceğime dair vadettiği her şeyi elimin tersiyle itip, annemin o tertemiz, lekesiz kızlık soyadını göğsümü gere gere üzerime geçirmiştim.

Benim için bir özgürlük ilanı, kendi küllerimden doğma günüydü o gün; onun gücünün ve ihtişamının gölgesinde inşa edilmiş bir sarayda tutsak olmaktansa, kendi ellerimle kuracağım o kimsesiz ama hür krallıkta babasız kalmayı tercih etmiştim.

Şimdi karşımda oturmuş, tesadüfün garip bir cilvesi olan bu kadın; kendi babasını, birbirine kenetlenmiş ailesini anlatırken, içimdeki on sekiz yaşındaki o öfkeli çocuğun hırsla adliye koridorlarında yürüyüşünü anımsıyordum. Nisa durmaksızın konuşuyordu; bense onun sesinin huzurlu tınısında, kendi kayıp çocukluğumun, hiç var olmamış ailemin yasını tutuyordum.

“Bazen çok bunaltıyorlar, her şeye karışıyorlar ama... Yine de hepsini çok seviyorum.”

Nisa’nın cümlesini bitirirken dudaklarında oluşan o sevgi dolu kıvrım, beni daldığım o karanlık kuyudan çekip çıkardı. Derin ama sessiz bir iç çekişle kendime geldim. Ona bakarken içimdeki tüm savaşa tezat oluşturan bir dürtüyle ben de gülümsedim. Onu dinlemediğimi düşünmemesi için ilk günden beri aklımı fazlasıyla kurcalayan soruyu sordum.

“Teyzen bekâr mı?”

Sorunun absürtlüğüyle kaşları hafifçe çatıldı, gözlerindeki o masum merak dalgalandı. “Hayır, evli. Neden sordun ki şimdi?”

“Neden sürekli sizde olduğunu merak ediyorum sadece. Sanki sizin evde yaşıyor gibi bir izlenim bıraktı bende.”

Nisa, gülmekle kaşlarını çatmak arasında bir yerde sıkışıp kalmıştı. “Onu nereden çıkardın ki? Sürekli bizde değil,” dedi, savunmaya geçerek gibi. “Pazar günleri ailece bir araya geliriz, mutlaka o meşhur kahvaltılarımızdan birini yaparız. Bazen de hafta içi anneme uğrar, kahve içerler, o kadar.”

Bakışlarımı ondan ayırmadan öne doğru eğildim. “Peki bu kadar az

görüşmene rağmen neden senin hayatın, senin kararların üzerinde bu kadar söz sahibi?”

Nisa sorduğum soruların altındaki o sorgulayıcı, belki de biraz hırçın tonu garipsemişti. Yine de sakinliğini koruyarak, “Söz sahibi değil,” dedi.

Gıcık, meydan okuyan bir gülümseme yüzüme yerleşti. “Söz sahibi...” dedim, kelimenin üzerine basa basa. “Başka biri olsa, sırf teyzesini ikna etmek için rastgele bir numaraya mesaj atmakla uğraşmaz. Tanımadığı bir insandan medet ummaz. Ha... yanlış anlama. Bunun için minnettarım ama aklım almıyor. *Ne hâlin varsa gör, sen ne karışıyorsun*, demek yerine neden böyle bir oyuna girdin?”

“Çünkü onları dediğim zamanlar da oldu ve hiçbir işe yaramadı. Ben de sevgilim varmış gibi davranırsam yakamı bırakırlar diye düşündüm.”

“Bu kadar rahatsızsın ama bu zamana kadar tek bir şikâyetle bulunmadın, farkında mısın?”

Nisa kısa bir an duraksadı. Gözlerinde o sarsılmaz, benim hiç tatmadığım o aidiyet duygusunun parıltısı daha da belirginleşti. “Aile olmak bunu gerektirir çünkü,” dedi, sesi bu kez daha yumuşak ama bir o kadar da emindi. “Her birimiz farklı dünyaların insanlarıyız, farklı hatalar yapıyoruz ama günün sonunda ortak bir bağa, aynı köklere bağlanıyoruz. Onların da beni idare ettiği, benim huysuzluklarımı çektikleri çok zaman olmuştur. Biz birbirimizin açığını kapatırız.”

İçimdeki o yaralı çocuk, onun bu sarsılmaz inancını sarsmak istedi ya da belki de dünyada böyle kusursuz bağların gerçekten var olduğuna kendisini inandırmak istiyordu.

“Yani ne yaparlarsa yapsınlar... Onlardan asla vazgeçmez misin?”

Nisa bu sorunun benim için ne kadar büyük bir ağırlık taşıdığından habersiz, derin bir nefes aldı. Gözlerimin içine baktı, o bakışta hem bir yetişkinin bilgeliği hem de bir çocuğun şefkati vardı.

“Hiç kimse vazgeçilmez değildir, Alp. Ama konu aile olunca sanırım... Kolay kolay vazgeçmem ya. Ben, sevdiğim insanlardan vazgeçmemek için son ana kadar tüm yolları denerim. Çıkmaz sokaklara sapsam bile yeni bir kapı ararım. Zaten eğer günün birinde, birinden geri dönmemek üzere vazgeçiyorsam, bu artık sadece benim çabamla ilişkimizin yürümeyeceğine inandığım içindir. Bunun da en büyük, en

can yakıcı nedeni... Orada artık sevilmediğimi, değer görmediğimi anlamamdır.”

Sözleri masanın üzerindeki boşluğa ağır bir taş gibi düştü. Benim on sekiz yaşında, o soğuk adliye koridorlarında arkamda bıraktığım o büyük vazgeçişim, Nisa'nın dudaklarından dökülen *sevilmediğim içindir* cümlesiyle bir kez daha tescillenmişti. Ben de tam olarak bu yüzden, gerçekten sevilmediğim, bir evlat olarak zerre değer görmediğim için o adamdan vazgeçmiştim. O ise babama kıyasla tam bir kahramandı. Pelerini ya da kanatları yoktu ama o pamuktan kalbiyle herkesi sarıp sarmalayabilirdi.

İçimdeki kilitli kapıların birer birer menteşelerinden koptuğunu hissettim. Gözlerimi ondan bir saniye bile ayırmadan, fısıltıya yakın ama son derece net bir sesle, “İşte bu yüzden sen, Nisa Kaya,” dedim.

Nisa'nın kaşları hafifçe havaya kalktı, gözlerinde tatlı bir kafa karışıklığı dalgalandı. Sözlerimin nereye varacağını anlamaya çalışır gibi bakıyordu.

“Eğer içinde bir yerlerde ‘*Neden ben?*’ diye aklını kurcalayan bir soru varsa, ‘*Bu adam bende ne buldu?*’ diye düşünüyorsan... Bu az önce söylediklerini sakın unutma.”

“Ama...” dedi hafifçe kekeleyerek. “Ben bunları sana şu an söylüyorum.”

“Ama sen bunları bana ilk konuştuğumuz andan beri hissettiriyorsun,” derken yavaşça masanın üzerinden elimi ona doğru uzattım. Avuç içim yukarı bakıyordu; bir teslimiyetti bu. Nisa önce uzattığım elime, sonra temkinli gözlerle doğrudan yüzüme baktı. Kısa bir tereddüdün ardından, o zarif ve ürkek parmaklarını yavaşça avucumun içine yerleştirdi. Teninin sıcaklığı tenime karıştığında gerçek bir nefes aldım.

“Sen...” diye mırıldandım, başparmağımla elinin tersini usulca okşarken. “Tıpkı bir yaz aşkı gibiydin, Nisa. Hani bir anda insanın hayatına girer, her yeri aydınlatır, doludizgin tüm o unutulmuş duyguları yaşatır ve en sonunda, yaz biterken ardında koca bir boşluk bırakıp çekip gider ya... İşte o yarım günde bana hissettirdiğin heyecan, içimde kopardığın o fırtına tam olarak buydu. Fakat o kapıyı aralayıp sana izin veren bendim. İlk başta, senin o tatlı çaresizliğine yardımcı olduğumu, birine bir iyilik

yaptığımı düşündüm... Ama hayır. Aslında ben, o kalabalıklar içindeki kendi sağır edici yalnızlığıma çare arıyordum.”

Yutkundum. Boğazıma oturan o tanıdık yumruyu hiçe sayarak devam ettim. “Sonra senin matematik öğretmeni olduğunu öğrendim. Belki kulağa komik, belki de çok çocukça gelecek ama... O an seni bana annemin gönderdiğini düşündüğüm zamanlar oldu. Yıllardır herkesten sakladığım, sadece annemin bildiği ve gördüğü yanlarımın hepsini bir tek sana gösterdim. Çünkü içten içe biliyordum, ben ne yaparsam yapayım, ne kadar zorlarsam zorlayayım, sen benden vazgeçmezsin sanıyordum. Ama... geçtin.”

Gözlerinde beliren o ani hüznü gördüğümde ona güven vermek istercesine gülümsedim. “Sana kızmadım, inan bana. Kendini korumak istemene sonuna kadar hak verdim ama... Çok üzüldüm ben Nisa. Seneler sonra ilk kez, o kalın zırhlarımı çıkarıp gerçekten kendim olabilmişim ama günün sonunda yine kendime kızmıştım. Çünkü ben, kendim olduğumda hep kaybediyorum. Önce *baba* denilen o adamı, sonra biricik annemi...”

Sıktığım elini biraz daha kendime doğru çektim. Gözlerindeki o perde kalkmış, yerini pürüzsüz bir şefkat almıştı. “Sonra sen geri geldin. Sonuza kadar gitmedin. Benden ne amaçla olsun vazgeçmedin. İşte tam o an... *Bu kız, o kız*, dedim kendi kendime.”

Nisa’nın o iri kahverengi gözleri dolmaya, kirpiklerinin uçları titremeye başlamıştı. Söylediklerim, ruhundaki o sıcak aile şefkatiyle bütünleşip onda karşılığını buluyordu. Oturduğum yerden hafifçe doğruldum, parmaklarının arasından süzülen elini yavaşça dudaklarıma götürdüm ve avucunun tam ortasına, hayat çizgisine derin, uzun bir öpücük bıraktım. Kiraz çiçeği kokulu teninin kokusunu içime çekerken fısıldadım.

“Çok erken biliyorum, belki dışarıdan bakana deli saçması gelecek ama... Ben seninle koca bir ömrü geçirebileceğimi, o sabah bana attığın ilk mesajda, yazdığın o ilk kelimede hissettim Karabiber’im. Ve şu an... Bundan adım kadar eminim.”

“Alp Aslan...”

Sesi öyle ince, öyle titrek çıkmıştı ki titreyen dudaklarından dökülen ismim sıradan bir sesleniştikten ziyade kalbinin derinliklerinden kopup ge-

len çaresiz bir yakarış gibiydi. Gözlerinin içine hücum eden yaşları, titreyen kirpiklerinin ucunda tutunmak için amansız bir savaş veriyordu; tek bir damla ha düştü ha düşecekti. Ona bakarken içimde kabaran o devasa şefkat dalgasına engel olamadım; güven vermek istercesine, acı ama huzurlu bir tebessümle gülümsedim.

Aramızdaki o son görünmez mesafeyi de kapatarak yavaşça uzandım ve elimi onun sıcacık yanağına yerleştirdim. Parmaklarım tenine değdiği an, sanki yıllardır sığınacağı güvenli limanı sonunda bulmuştu. Yüzünü elime yaslayan bu küçücük, masum teslimiyet hareketiyle birlikte kirpiklerinin direnişi de kırıldı; tutmaya çalıştığı o ilk sıcak gözyaşı damlası, yanağından süzülüp yavaşça parmak boğumlarıma doğru aktı. O tek damlanın tenimde bıraktığı ıslaklık, derimi delip geçerek doğrudan kalbime damlamış gibi hissettirdi. Başparmağımla usulca o ıslaklığı silerken, gözlerinin tam içine, o darmadağın olmuş derinliklere baktım.

“Şu an bana bir şey söylemek, benim cümlelerime alelacele bir karşılık vermek zorunda değilsin.”

Sesimi fısıltıdan hâllice, olabildiğince yatıştırıcı tutmaya çalıştım. “Seni köşeye sıkıştırmak ya da bir cevap beklemek için yapmadım bunu. Ben sadece... Kayıplarla sınanmış biri olarak, ölüm denen o buz gibi soğuk gerçeğin çok ama çok farkındayım.”

Göğsüme batan o eski iğneleri yok saymak, şu an daha kolaydı. Ben... Nisa ile kendimi her şeyin üstesinden gelebilecekmişim gibi hissediyordum.

“Eğer yarın ne olacağını, bir saniye sonra başımıza nelerin geleceğini bilmediğim bu acımasız hayatta, içimde sana karşı büyüyen bu koca hisleri gözlerinin ta içine bakarak söylemeseydim... Eğer o kelimeleri içimde bir sır gibi çürütseydim... Ömrümün sonuna kadar o suskunluğun yükü altında ezilir, kendimi asla affetmezdim. Sadece bil istedim, Karabiber'im. Ne hissedersen hisset, sadece ne kadar çok önemsendiğini bil, olur mu?”

Nisa başını avucuma biraz daha bastırdı. Kendi titreyen, narin elini usulca yanağını saran elimin üzerine, tam parmaklarımın üstüne koydu. Tenime değen parmakları heyecandan buz gibiydi; ama o an gözbebeklerinin içine baktığımda, kalbinden kopup gelen yoğun ateşin, o benzersiz sıcaklığın alev alev yandığını görebiliyordum.

“Bana bir şey söylemek zorunda değilsin, dedin ama...” diye fısıldadı, kelimeler boğazında düğümlenmişti. “Üç hafta susmak için çok fazla bir süre...” Son kelimeler dudaklarından dökülürken, yanaklarından süzülen yaşlara inat, yüzüne dünyayı aydınlatan, ağlamaklı ama bir o kadar da parlak bir gülümseme yerleşti.

Onun bu saf masumiyetinin üzerimde yarattığı sarhoş edici etkiyle, göğsümdeki o mengenelerin birer birer gevşediğini hissettim. Başparmağıyla o da benim elimin üzerine hafifçe okşadı. Yüzümde beliren tebessüm engel olamayarak, “Çok uzun...” diye mırıldandım. “Bir ömür gibi.”

“Az önce bana, ailemden ne olursa olsun vazgeçip geçmeyeceğimi sordun ya hani,” dedi. Az önceki o ürkek kadının yerini birden o dimdik duran kadın almıştı. Sesi artık titremiyor, aksine sarsılmaz bir inançla çıkıyordu. “Sana sevdiğim insanlardan, değer verdiklerimden öyle kolay kolay vazgeçmediğimi söyledim Alp. Sen, bana o ilk mesajı attığın andan itibaren benim için sıradan, öylesine biri olmadın. Sen... beni daha hiç tanımyorken, yüzümü bile görmemişken o çaresizliğime yardımcı olabilmek için elinden gelenin en iyisini yaptın. O anki karanlığımı aydınlattın. Sonrasında da ne istesem, ağzımdan ne çıksa gerçekleştirmek için, benim bile kendim için göstermediğim bir çabayı gösterdin.”

Kelimeleri, ruhumun en nasır tutmuş yerlerine yağan ılık bir ilkbahar yağmuru gibiydi. “Hayatımda kendimi bu kadar özel, bu kadar değerli hissettiğim zamanlar o kadar azdır ki...” diye devam etti. “Eğer bana, ‘Neden ben?’ diye sorarsan... Anlatmaya senin o herkese kapattığın sonsuz merhametinden başlarım. Sonra, senin yanındayken kendimi, sırtımı dünyanın en yıkılmaz dağına yaslamış, en değerli oyuncakını sana teslim edebilecek kadar güvende hisseden bir çocuk gibi hissettiğimi söylerim. Yakışıklılığın, zekân, o taviz vermez karakterin... Kısacası sen, Alp Aslan Uğurlu, benim kurmaya bile cesaret edemediğim hayallerimin çok ötesindesin.”

Duraksadı. Yüzüme öyle derin, öyle anlayan gözlerle baktı ki sanki karşısında sadece beni değil, on sekiz yaşındaki öfkeli çocuğu da görüyordu. Avucumun içindeki elini çekti ve yanağıma koydu. Ben de onun gibi boşta kalan elimi, elinin üzerine yerleştirdim.

“Kendim olduğumda kaybediyorum, dedin ya az önce...” Sesi şimdi bir

ninni kadar yumuşak ama bir yemin kadar keskindi. “Bende kaybetmeyeceksin, Alp Aslan. Aksine... Eğer benden saklanırsan, o karanlık, kalın zırhlarını benden gizlenmek için üzerine tekrar geirirsen ... İşte o zaman kaybedersin beni. Ben senin yaralarından korkmam.”

Gözümden düşmeye hazırlanan o ilk, isyankr yaşa inat yüzüme doğru biraz daha yaklaştı ve benim yıllardır duymayı beklediğim, uğruna her şeyden vazgeçtiğim o son darbeyi vurdu.

“O içindeki kırıgın, yaralı çocuğa söyle... artık sevilmediği bir yerde değil.”

Bir Nefesle Parlayan Kırılcam

Alp - Tesadüfömsün

Nisa

İkimiz de sarhoş değildik belki ama damarlarımızda usul usul dolaşan o alkolün verdiği uyuşukluk ve cesaretle içimizde ne var ne yoksa birbirimize dökmüştük. Saat gece yarısını devirip karanlık iyice demlendiğinde, denizin nefesi değişmişti. Gökhan abinin bahsettiği o rüzgâr, ılık çalarak etrafımızda dolanmaya ve dalgaları hareketlendirmeye başlamıştı. Alp, bu ani değişimi hissettiği an yatın dümenine geçti. Denizin hırçınlaşmaya başlayan yüzüne rağmen duruşundaki o sarsılmaz sakinliği izlemek bile içimi ısıtmaya yetiyordu. Geldiğimizin aksine bu kez kelimelere ihtiyaç duymadan, huzurlu ve kusursuz bir sessizlik içinde marinaya dönmüştük.

Karaya ayak bastığımızda Sığacık gecesi ilk saatlerdeki o çılgın kalabalığından arınmış, biraz daha sakinleşmişti. Yine de sokaklar tümüyle yalnızlığa terk edilmiş değildi. Arnavut kaldırımli sahilde yavaşça bisiklet sürenler, eriyen dondurmalarını telaşla yiyerek gezinip gülüşen sevgililer, çimlerin üzerine yayılmış harareti muhabbetlere dalan kalabalık gruplar... Hayat tüm sıradanlığı ve güzelliğiyle akıp gidiyordu ama benim dünyam, avucumun içindeki o sıcak ele indirgenmişti. Parmakları, parmaklarımın arasına kilitlenmişti; sanki beni bırakırsa kaybolacaktım

gibi sıkıca tutuyordu. Adımlarımız düz bir çizgide ilerleyemiyordu. Çakırkeyif olmanın verdiği hafif denge kaybı, yolda çizdiğimiz zikzaklar fazlasıyla komik ve eğlenceliydi. Alp'in göğsünden kopup gelen derin, erkeksi kıkırdamalara benim neşeli gülüşlerim karışıyor; Sığacık'ın iyot kokulu, sıcak gecesinde eriyip gidiyordu.

Ancak otelin o şık ve aydınlık kapısı görüş alanımıza girdiğinde, adımlarım istemsizce yavaşladı. Göğsüme, oradan da karnıma doğru yayılan, daha önce pek de tanımadığım tuhaf, ince bir ağrı saplanmıştı. Sebebi anlamam uzun sürmedi; ben bu gecenin bitmesini hiç istemiyordum. Birazdan o taş otel lobisinden geçecek ve kendi odalarımızın kapısında ayrılacaktık.

Sabaha kadar onu göremeyecektim.

Mantığım bunun en doğrusu olduğunu, bugünkü o yoğun duygusal yükün ardından ikimizin de biraz yalnız kalıp düşünmeye ihtiyacı olduğunu fısıldıyordu. Fakat eli elimdeyken, dudaklarımda hâlâ onun dudaklarının sıcaklığı varken mantığın sesi ne kadar cılızdı... Her zaman kurallara uyan, doğru adımlar atan o uslu kızın sesi kısılmıştı. Çünkü çok net bir şekilde konu Alp olduğunda doğruların bir önemi kalmadığını fark ediyordum.

Ben onunlayken yapılan yanlışlara kelimenin tam anlamıyla bağımlıydım.

“Yarın uçağın öğlen kaçtaydı?”

Odalarımızın bulunduğu koridora girdiğimizde, Alp aramıza yerleşen sessizliği bozdu. Ona, Nur'la yaptığımız planı, buraya ne şartlarda geldiğimi anlatmıştım ama dönüş kısmı can sıkıcı olduğu için değinmemiştim.

“Uçakla dönmüyorum.” Alp'in kaşlarının sorgularcasına çatıldığını görünce de, “Bilet bulamadım. O yüzden otobüsle döneceğim,” diye ekledim.

“Ciddi misin sen?”

“Gayet ciddiylim. Başka çarem kalmadı.”

“Olmaz öyle şey,” derken sesi otoriter bir tona bürünmüştü. “Seni ben arabayla götürürüm. O kadar yolu otobüsle çekmene izin vermem.”

“Asıl bu olmaz,” diye itiraz ettim ama kalbim bu fikrin güzelliğiyle

normalden daha hızlı çarpmaya başlamıştı. “Kaç saatlik yol farkında mısın? Git gel perişan olursun. Hem senin yarın çalışman gerekmiyor mu?”

“Sen de otobüste perişan olursun. Ayrıca izin alırım. Orasını sen düşünme,” derken gözleri, sanki içimdeki inadı ölçüyormuş gibi bir an yüzümde gezindi.

“Orasını düşünmem ama seni düşünürüm. O yüzden ben otobüsle gidiyorum sen de derslerine gidiyorsun.”

Alp ikna olacak gibi durmuyordu ama benim inadımın da katırla yarıştığını artık biliyordu. “Otobüsün kaçta?” diye sordu. “13.35’te,” dediğimde kafasında ufak bir hesap yaptı.

“Tamam, o zaman 09.00 gibi uyanırsak güzel bir kahvaltı yapabiliriz. En azından yola çıkmadan önce bir şeyler yemiş olursun.”

Bu kadar kolay ikna olması biraz canımı sıkmişti; aslında içten içe beni arabayla götürmek için ısrar etmesini, o bencil tarafımı tatmin etmesini istemiştim. Yine de bu hissimi ona belli etmeden “09.00 bile geç... Ben her sabah 05.30’da kalkıyorum,” dedim, gurur duyulacak bir şeymiş gibi...

Alp’in kaşları hayretle havalanırken, odamın kapısının önünde öylece kalakaldı. “Güneşin bile sabah olduğundan haberi olmadığı zamanda uyanmak için ne zorun var, Allah aşkına?” diye sordu, yarım yamalak bir gülüşle. “Ben bile 07.00’de kalkıyorum, 08.00 mesaisi için. Sakın bana dershanem 06.00’da başlıyor deme.”

“Dershaneye gitmiyorum ki... O saatte ev ahalisi uyuyor ve sessizlikte okuduklarımı daha rahat anlıyorum.”

“Gitmiyor musun? Neden?”

“Dört sene boyunca gittim. Bana katacakları daha fazla bir şey kalmadı,” derken ağlanacak hâlime kıkırdamıştım resmen. “Bu sene sadece evde tekrar yapıyorum. Yine de düzenli bir programım var ama...”

“Bu beşinci senen mi?” diye sorarken fazlasıyla şaşırmış görünüyordu. Başımınla onu onaylayınca “Peki, neden devlete atanmak için bu kadar ısrar ediyorsun?” diye sordu. Sesi bu kez biraz ciddileşmişti. Başını hafifçe yana eğmiş, gözlerimin içine dikkatle bakıyordu. Cevabımın sadece arkasındaki mantığı değil, o mantığın ardındaki *beni* tartıyordu.

“Başka biri olsa çoktan vazgeçerdi. Özel okula başvururdun, özel ders

verirdin... Çok daha kolay yollar varken neden bu kadar kendinle savaşıyorsun? Neden bu kadar zorluyorsun?”

“*Vazgeçmek kanımda yok*, derken yalan söylemiyordum,” derken imalı bir göz kırptım. Alp’in dudaklarının kenarına milimetrik bir tebessüm yayıldı ama sorusunun cevabını ciddiyetle beklediğinin farkındaydım.

Sanki ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltıp içimdeki o gerçek öğretmen Nisa’yı ortaya çıkarmak ister gibi nefes aldım. “İdealleri olan öğretmenlerdenim ben, Alp,” dedim, sesimdeki kararlılık koridorun sessizliğinde yankılandı. “Özel okul da bir tercih, elbet... Ama ben daha çok, hayatın ona sunduğu imkânların kısıtlı olduğu, o kısıtlı imkânların içinde ışılda-yan, gerçekten okumak isteyen çocuklar için bir kapı olmak istiyorum. Tabii yanlış anlama, *özel okuldakiler okumak istemiyor*, demek istemiyorum. Sadece... Oralarda okumaktan ziyade, vitrinler ve arka plan ilişkileri çok daha fazla dönüyor. Adam kayırmayı, hak etmeden bir yerlere gelen o *yükseliş* hikâyelerini gördükçe içim soğuyor. Ben onlardan biri olamam. Kendi emeğimle, alnımın teriyle o tahtanın başına geçemeyeceksem, hak edene hak ettiği notları veremeyeceksem o mesleğin bir manası kalmaz benim için.”

Ardından gözlerimi hafifçe kısarak, içimdeki o kördüğüm olmuş hırsı, bugüne kadar kimseye bu kadar açık itiraf etmediğim o noktayı dile getirdim.

“Bir de sanırım... Sanırım biraz inat ettim. Hayata, sisteme, her şeye. Herkesin, ‘*boş ver, vazgeç, başka kapı dene*’ dediği noktada, o kapı bir gün açılana kadar tırnaklarımla kazımaya devam ettim. İnat, belki de benim hayattaki en sadık yoldaşım. Neyse...” dedim, sesimdeki o sert tonu biraz kırarak. “Bu sene başaracağım. İnşallah.”

Alp, bir süre cevap vermedi. Bakışlarında biriken o ifade, sadece bir onaylama değil, benim bu inatçı mücadeleme duyduğu derin bir saygıydı.

“İnşallah.”

Tek bir kelimeydi ama sesindeki o tını, sadece bir iyi dilek değil, aynı zamanda benim bu inadıma duyduğu gizli bir hayranlığın dışavurumu gibiydi. Ardından gelen sessizlik, aramızda biriken tüm o söylenmemiş cümlelerin ağırlığıyla ağırlaştı.

“Bu da kapı önü muhabbeti gibi oldu,” dedim, sesimdeki o hafif

alaycılık yerini yavaş yavaş tatlı bir hüzne bırakmıştı. “İnsan kapı önünde vedalaşırken, aslında gitmek istemediğini belli eder ya... Biz de tam o durumdayız sanki.”

Alp’in bakışları, bir mıknaatısın çekimine kapılmış gibi dudaklarımdan gözlerime, oradan yüzümün en ince detayına kadar gezindi. Eli, hâlâ benimkini kavriyordu ama bu tutuş artık o koridor yürüyüşündeki gibi rahat değildi; parmak boğumları hafifçe beyazlaşmıştı. Bir an için, sanki bir hamle yapacak, o aramızdaki görünmez duvarı yıkacak gibi oldu. Gözlerinde, o ela harelerin derinliklerinde, dudaklarıma odaklanan yakıcı bir arzu vardı. Kalbim göğüs kafesimi döverken, ben de benzer bir dürtüyle ona doğru minik bir açıyla kıpırdandım. Ancak ikimiz de o adımı atamadık.

“Uzadıkça zorlaşacak ... O yüzden sanırım gecemizi burada noktalamalıyız.”

Son cümlesiyle bu gizli isteği dudaklarının kenarına yerleştirdiği hüznü bir tebessümle maskeleydi. Yavaşça, sanki kopması çok zor bir bağı çözüyormuş gibi parmaklarını parmaklarımdan çekti.

“İyi geceler, Karabiber’im,” dedi. Sesi, sanki içindeki fırtınayı bastırmak istercesine kontrollüydü.

“İyi geceler... Sevgilim,” diye fısıldadım.

“Bu seslenişi seviyorum,” derken sesimi ilk duyduğu zamanlara ithafta bulundu. Gülümserken, “Ben de öyle,” dedim. Birbirimize son bir kez, kelimelerin tükendiği o uzun ve anlamlı bakışla veda ettik.

Ben odamın kapısını açarken, Alp de kendi odasına yöneldi. Ancak ben kapıyı kapatana kadar onun oda kapısının açıldığını, anahtarın kilide giriş sesini ya da odasına ait herhangi bir yaşam belirtisini duymadım.

Sanırım güvenle odama girdiğimi görmek istiyordu. Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra kulağımı kapıya dayadım ve dışarıyı dinledim. Birkaç dakika sonra Alp’in kapısının kapanma sesi geldi. Sırtımı yavaşça kapının soğuk, ahşap yüzeyine yasladım. Dizlerimdeki dermanın çekildiğini hissettiğimde, yavaşça aşağıya, zemine doğru kaydım. Elleri hâlâ elimin üzerinde, tenimde bıraktığı o yakıcı sıcaklık sanki oradaymış gibi avuç içlerime baktım. Göğsüm, hızla alıp verdiğim nefeslerle inip kalkıyor, odanın durgun havası, içimdeki kasırgayı daha da belirginleştiriyordu.

Onu yine öpmek istiyordum. Sadece öpmek değil; o güven veren kokusuna sığınmak, o sert ama bir o kadar da şefkatli ellerinin arasında kaybolmak istiyordum. Dışarıdan bakıldığında, “İyi geceler,” deyip ayrılan iki kişiydik ama içeride, ikimizin de ruhunda kopan fırtınalar aynıydı, biliyordum.

Gözlerimi kapatıp başımı kapıya hafifçe vurdum. Sanki uzun zamandır aradığım ama adını koyamadığım huzurun ta kendisiydi ve ben, kapının arkasında, kendi dünyamda yapayalnız kaldığımı anladığım bu saniyede... ona ne kadar çok ihtiyaç duyduğumu ve şimdiden onu ne kadar özlediğimi kendi kendime itiraf etmek zorunda kaldım.

Odanın içindeki sessizlik, sanki Alp’in yokluğunun ağırlığıyla daha da artmıştı. Sırtım kapıya yaslı, avuç içlerime sinen o hayali sıcaklığın geçmesini beklerken, içimdeki o huzursuz kıvılcım bir yangına dönüştü. “Sadece bir dakika,” diye fısıldadım. “Sadece bir kez daha görmek istiyorum.”

Mantığımın son kırıntıları da kalbimin o gürültülü çığlıkları karşısında teslim bayrağını çekti. Ayaklandım, sanki bir mıknaatı tarafından çekiliyormuşum gibi hızla kapının kilidini açtım. Bir hışımla kapıyı araladığım an karşımda gördüğüm silüetle nefesim ciğerlerime düğümlendi.

Alp, orada öylece duruyordu.

Elini kapıyı çalmak için havaya kaldırmıştı; parmak uçları avucunun içine kapanmış, kapının ahşabına değmek üzereyken donup kalmıştı. Koridorun loş, sarımtırak ışığı yüzüne vururken, gözlerindeki o yoğun ve artık tanıdık ifade beni yerime mıhladı.

Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden, sadece birbirimizin nefesini dinledik. Koridorun sessizliğinde kalp atışlarımın ritmi, onun düzensizleşen soluk alışverişleriyle birbirine karıştı. Alp, elini yavaşça indirdi. Bakışları, tıpkı benimkiler gibi, bir an bile olsun gözlerimden ayrılmıyordu.

“Bir şey mi oldu?” diye sordum, sesim heyecandan titremişti. Alp başını *evet* anlamında sallarken, koridorun loşluğundan odamın aydınlığına doğru tek bir adım attı.

“Eğer bunu yapmazsam... Bu gecenin gerçekliğine inanamayacağım,” derken sesi karanlık ve derinden geliyordu. “Sanki hepsi bir rüya gibi ve sabah uyandığımda kaybolup gideceksin diye korkuyorum.”

‘Neyi?’ dememe fırsat bırakmadı. Beni bir karar vermeye zorlamadı

bile çünkü o da biliyordu, ikimiz de aynı noktadaydık. Tek bir hamleyle belimden kavradı ve beni kendine doğru çekti.

Dudakları dudaklarımla buluştuğunda, hissettiğim ilk şey, o anın gerçekliğinin verdiği o çarpıcı sarsıntıydı. Bu, sadece bir öpücük değildi; gecenin o tatlı sarhoşluğu, vedalaşmanın hüznü ve saatlerdir bastırdığımız o yoğun arzunun bir patlamasıydı.

Alp, neredeyse bir açlıkla beni odanın içine doğru sürükledi. Kapıyı arkasından sertçe itip kapattığında, dış dünyayla olan bağımızı tamamen kopardık. Beni geri geri yürüttü; ta ki sırtım duvarla buluşana kadar. Fakat hissettiğim tek şey, onun göğsünün sertliği ve avuçlarının belimde yarattığı yakıcı basınçtı. Parmak uçlarıma yükselişimi ağırlığımı yüklerek desteklemişti. Sanki beni bu dünyadan koparıp kendi dünyasına sabitlemek istiyordu. Dudaklarındaki o tutku, sadece öpmekle sınırlı değildi; sanki haftalar süren o belirsizliğin, o birbirine çarpan ama birleşemeyen ruhların intikamını alıyordu. Öpücüğü başlarda sert ve sahipleniciyken, saniyeler içinde yumuşadı; alt dudağımı nazikçe ama derin bir ısırıkla araladığında, nefesim bir iniltiye dönüştü.

Ellerim, onun ensesindeki kısa saçlarına gömüldü. Saçlarını çekiştirirken onu kendime daha çok bastırıyor, aramızdaki o son mikroskobik boşluğu bile yok etmeye çalışıyordum. O an, ikimiz de sadece tenimizin dilinden anlıyorduk. Alp'in dili, benimkini arayışla bulduğunda, içimde daha önce hiç bilmediğim bir yer sızladı; o tanıdık, güven veren adamın altından çıkan bu vahşi, kontrolsüz tutku başımı döndürüyordu.

Alp, ellerini belimden yukarıya, sırtıma doğru kaydırды. Parmak uçları, büstiyerimin altından tenime değdiğinde, vücudumdan geçen elektrik akımı tüm odayı sarsacak kadar güçlendi. Öpüşmemiz artık ritmini kaybetmişti; sanki havayı değil de birbirimizi tüketmeye çalışıyorduk. O, dudaklarını bir anlığına ayırdığında ikimiz de aynı anda derin ve kesik kesik soluklar almaya başladık. Elleri yüzüme tırmandı ve yanaklarımı tutarken alnıma bir öpücük bırakıp ardından alnını alnıma yasladı.

“Neden... Neden durdun?”

“Biraz daha devam edersem... Duracak iradeyi kendimde bulamayabilirim,” diye fısıldadı, sesi pürüzlü ve titrekti. Boğazındaki o düğümü hissedebiliyordum.

“Durmak mı istiyorsun?” diye sordum, sesimdeki o hafif kırgınlık ve arzunun karışımıyla.

Başını *hayır* anlamında hafifçe sallarken bir yandan da başparmağıyla yanaklarımı okşuyordu. O an anladım ki ne o gitmek istiyordu ne de beni bir belirsizliğin ortasında zor durumda bırakmak ... Fakat yan yana olduğumuz sürece, aramızdaki bu yüksek tutkuya ikimizin de iradesinin yetmeyeceğini çok iyi biliyordu. *Bize güvenmiyordu*. Daha doğrusu, birbirimize duyduğumuz bu yakıcı çekimle, kontrolü bir kez kaybettikten sonra geri dönüşü olmayan bir yola gireceğimizin ve sanırım bundan pişmanlık duyacağımdan korkuyordu.

Peki, benim bu gözü karalığımın nedeni neydi? Zihnimin en ücra köşelerinde yankılanan o geleneksel sesler, ahlaki pusulam, yıllardır kendime kurduğum o korunaklı kale... Hepsi, Alp’in omuzlarıma değen ellerinin yarattığı sıcaklıkla birer birer yıkılıyordu.

Bugüne kadar, yaşamımın her anında kendimi hep evleneceğim o *meçhul* adama saklamıştım. Bir kadının en değerli hazinesinin, hayatını birleştireceği kişiye ait olduğuna inandırılarak büyütülmüştüm. Kendi kurallarımı kendim yazmıştım. Ancak konu Alp olunca, zihnimdeki o katı çizgiler bulanıklaşıyordu. Onunla yaşadığım her an, kalbimin duvarlarında çatlaklar açıyor; daha önce kimseyle paylaşmadığım o masumiyetimi, sanki sadece onun dokunuşlarına layıkmiş gibi hissettiriyordu.

“*Tüm ilklerimi onunla yaşamak istiyorum,*” diye düşündüm. Bu düşünce, bir yasak meyve kadar ürkütücü ama bir o kadar da baştan çıkarıcıydı. O, başparmağıyla elmacık kemiğimi okşamaya devam ederken, gözlerinde hem bir koruma isteği hem de derin bir teslimiyet görüyordum.

“Şu an mantıklı düşünemiyor olabilirsin,” dedi, sesi odanın sessizliğinde bir uyarı gibi yankılandı.

Kaşlarımı hafifçe çattım, söylediklerini idrak etmeye çalışarak. “O ne demek?”

Alp, bakışlarını kaçırıp derin bir nefes aldı, omuzları hafifçe düştü. “Rakı insana cesaret verir... Bazen, hiç yapmayacağın şeyleri yapma gücünü kendinde bulursun ama o etki geçtiğinde geriye sadece çıplak bir gerçeklik kalır.”

“Rakıyı sek içen birine göre fazla mantıklısın o zaman...”

“Alışığım diyelim,” diyerek gülümsedi.

Aramıza hafifçe mesafe koyarak gözlerine ciddiyetle baktım. İçime dolan o ani korku, kelimelerime sitem olarak döküldü. “Benim alışık olmadığımı nereden biliyorsun?” diye sorarken sesimdeki kırgınlığı gizlemek için ne kadar çabalasam da gözlerimdeki o parıltının söndüğünü fark etti. Alp, tekrar aramızdaki mesafeyi kapatıp beni kendine çekti. Kolları bedenimi sarmalarken başım tam kalbinin üzerine yerleşti. O an, göğüs kafesinde çarpan o ritmi duydum. *Güm, güm, güm...* Kalp atışları yalan söylemezdi, değil mi? Bu kadar hızlı, bu kadar düzensiz ve kontrolsüzce çırpınışı ... Bu arzudan değil miydi?

“Eğer şimdi, bu gece aramızdaki o görünmez sınırı kaldırırsak, benim sana olan bu mahkûmiyetim bir bağımlılığa dönüşecek,” diye fısıldarken sesi saçlarımın tepesinde titreşti. “Ve sen... sen o noktadan sonra benden asla kurtulamayacaksın. Bundan korkmuyor musun?”

“Korkmuyorum.”

“Ama ben korkuyorum; ya bir gün, her şeyin başında olduğumuz bu dönem bittiğinde, sen bu anları pişmanlıkla hatırlarsan?”

Burnunu saçlarımın arasına gömdü, sanki kokumu zihnine kazımak istermiş gibi derin bir nefes aldı. “Duygularım sanki asırlardır buradaymış, sanki seni yüzyıllardır tanıyormuşum gibi ağır ve köklü... Ama gerçek şu ki, biz daha birbirimizi yeni tanıyoruz. Bugünün o heyecanlı, tozpembe rüyası yarın dağılabilir. Belki bir gün, uyandığında yanında ben olduğum için kendine kızacaksın, beni istemeyeceksin ve ben sadece birliktelik yüzünden bana kendini pervasızca adayıp, seni de kendi bağımlılığımın tutsağı yapmış olursam ... yaşayamam.”

Sözleri, içimdeki o fırtınayı bir anlığına durdurup beni soğuk bir gerçeklik düzlemine fırlattı. Korkusu bencilce değildi; aksine, bana duyduğu o saf ve ürkek şefkatin bir yansımasıydı. Beni *bir gecelik heves* olarak görmüyor, aksine beni hayatının geri kalanına dâhil etme fikrinin ağırlığı altında eziliyordu.

Kollarını hafifçe gevşetti ama beni bırakmadı. “Bana bağımlı olmanı istemiyorum, Nisa,” diye ekledi, parmakları nazikçe çenemi kavrayıp başımı kaldırdığında gözlerinde o sarsılmaz ciddiyeti gördüm. “*Seni seviyorum*, demiyorum henüz çünkü kelimelerin bu yoğunluğu karşılamaya

yeteceğinden emin değilim. Ama sana olan bu arzum, seni bir gün pişmanlıkla geri dönüp bana bakmaya zorlayacaksa... o zaman ben hiçbir zaman o ilk adımı atmamayı tercih ederim.”

O an, karşımda duran adamın sadece arzularının esiri olmadığını, benim ruhumun sorumluluğunu da omuzlarında taşıdığını anladım. Kelimeleri, odadaki havayı daha da ağırlaştırmıştı ama bir o kadar da temizlemişti. Aramızdaki o yakıcı arzunun yerini, daha derin, daha kutsal bir bekleyiş almıştı.

“Senin için *doğru* olduğuma emin olduğun gün...” diye fısıldadı, başparmağı alt dudağımın üzerinde nazikçe gezindi. “Eğer sen de hâlâ istiyorsan, asla durmayacağım ama bugün... o gün değil. Bugün, birbirimizi gerçekten tanımaya başladığımız o ilk gün olarak kalsın.”

Bu sözlerle birlikte, dudaklarıma değil, alnıma uzun, şefkat dolu bir öpücük bıraktı. Sanırım bazı bağlar dokunarak değil, işte böyle vazgeçerek kurulurdu. Ben ona sadece bir sevgili değil, belki de hayatımın geri kalanını emanet edebileceğim o sığınak olma şansını vermiştim.

Alp yavaşça geri çekildi. Yüzündeki o korumacı ciddiyet, yerini hüznü ama kabullenmiş bir gülümsemeye bıraktı. Ellerini yanaklarımdan çektiğinde, mideme kramplar girmeye başladı. Yavaş adımlarla kapıya doğru yöneldi; her adımı, verdiği kararın ağırlığını taşıyor gibiydi. Tam kapı kolunu tuttuğu an, “Alp,” diye seslendim.

Durdu, arkasını dönmedi ama bekledi. “Efendim Nisa?” derken sesi kısık ve yorgundu.

Hızla yanına gittim, sırtından sıkıca sarıldım. Başımı kürek kemiklerinin arasına yaslariken, sıcaklığını tenimde hissetmek beni sakinleştirdi. “Gitme,” dedim fısıltıyla. “Sadece... sadece beraber uyusak? Hiçbir şey yapmadan, sadece yan yana... Sadece birbirimizin nefesini, belki sıcaklığını hissederek... Olmaz mı?”

Alp yavaşça bana döndü. O an, yüzünde daha önce görmediğim, biraz muzip ama bir o kadar da derin bir gülümseme belirdi. Gözleri, sanki gelecekte yaşanacakları önceden görmüş gibi, benim içimi okurcasına bir yoğunlukla parlıyordu. Beni bir çocukmuşum gibi sarmaladı ama bakışlarında sarılıp uyumakla başlayan o masumiyetin, nasıl bir yangınla nihayete ereceğini çok iyi bilen bir adamın o kendinden emin ifadesi vardı.

“Bunun sadece uyumakla bitmeyeceğini ikimiz de biliyoruz, Karabi-ber'im,” dedi sesi alçak bir tonda. “Senin nefesin, bizim aramızdaki barut fiçisini ateşlemek için yeterli bir kıvılcım güzelim.”

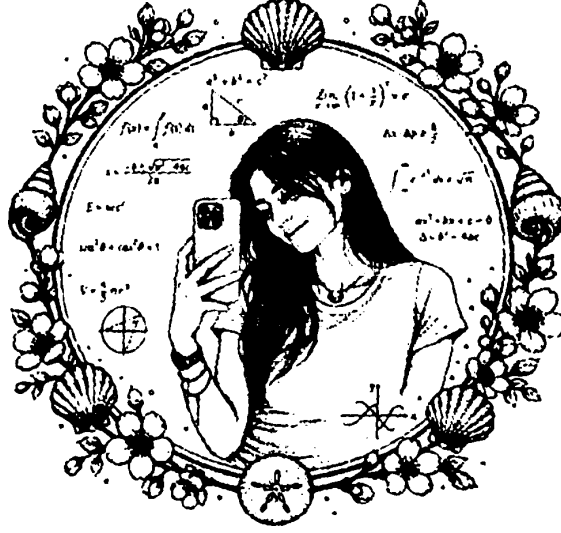
Başımı nazikçe okşayıp alnıma son bir öpücük kondurdu. Ardından geri çekildi, kapıyı araladı ve dışarıdaki koridorun ışığı yüzüne vururken, kalbimin atışını hızlandıran o cümle döküldü dudaklarından.

“İyi geceler, rehberimden kalbime taşan sevgilim.”

Kapıyı ardında sessizce kapattığında, oda tekrar sessizliğe gömüldü ama kalbime bıraktığı o cümle, benim için en güzel gürültüydü.

“İyi geceler, İyi ki'm.”

©ayısıkıtaap

Acele İşe Aslan Karışır

Buray - Aşk mı Lazım?

Nisa

Güneş, otel odasının perdelerinin arasından sızıp yüzüme vurduğunda, zaman kavramını yitirmiş bir hâldeydim. Gecenin o yoğun duygusal yükü ve Alp'in odayı terk edişinin ardından gelen huzursuz uyku hâli, beni sabahın köründe uyandırması gerekirken aksine bir ağırlıkla yatağa mıhlamıştı.

Telefonumun alarmı sayamadığımca kez çalmıştı ya da bu ... Zil se-siydi. Gözlerimi aralayıp ekranı bulanık bir şekilde görmeye çalıştığımda, başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş gibi yataktan zıpladım. Annem... Onu dün gece aramayı unutmuştum. O da beni arayarak kendini hatırlatmamıştı gerçi. Sonra da şarjım bitmişti ve ben bunu ancak gece uykularımın birinde anlamıştım. Şu an ekran, annemin cevapsız aramalarıyla doluydu. Ne yapacaktım?

Telefon ellerimde çaldı, çaldı, çaldı.

Kapandığında hızlıca gelen mesajlara göz gezdirdim. Annemin uyanıp uyanmadığını sorgulayan, nerede olduğumu soran sitemli mesajları es geçtim. Nur'un arka arkaya attığı mesajları hızla okudum.

"Annene odada olduğumuzu ama hava değişimi çarptığı için erken uyu-

duğunu, sabah erken kalkacağımız için benim de yatacağımı söyledim. Umarım iyisindir. Bu mesajı görünce bana dön."

Belli ki annem dün bana ulaşamayınca Nur'u aramıştı. Neyse ki Nur'a ara ara iyi olduğumun mesajını atmıştım.

"Kızım, annenin telefonuyla gözümü açtım. Banyoda dedim ama hemen beni arasın dedi. Neredesin sen? Telefonu da açmıyorsun..."

Ah.. Kahretsin. Nur'u hemen aradım ama arama cevaplanmadı. Saati kontrol ettiğimde konferansta olabileceğini düşündüm. Fakat annemi biliyordum. Bu kadar aramadan sonra Nur'un sesini duymazsa asla birlikte olduğumuza inanmazdı. Ne yapacaktım?

Düşün Nisa... Uyandır şu beynini artık.

Tam o sırada kapımın tıklatıldığını duydum. Yataktan atlayıp kapıya koştum. Alp, tam tekmil hazırlanmış bir şekilde karşımdaydı. Benim aksime belli ki dün gece yaptığımız plana sadık kalmıştı.

"Günaydın, güzelim," derken bakışları üzerimde gezindi ve bir anda kaşları çatıldı. "Ne oldu? Bir sorun mu var?"

O sırada elimdeki telefon, annemin tekrar aramasıyla sarsıldı. Kalbim göğüs kafesimi dövüyordu. "Annem... annem arıyor," dedim, çaresiz bir çocuk gibi. Alp bu telaşlı itirafa, "O zaman açmalısın," dedi sakın bir sesle. Başımı itiraz edercesine hızla iki yana salladım.

"Açamam Alp. Beni Nur'la sanıyor. Dün gece ve sabah Nur beni idare etti ama... Şu an açtığımda kesinlikle Nur'u duymak isteyecek, şüphelenirse yakar bizi."

Alp kısa bir an düşündü. Sonra sanki aklına bir şey gelmiş gibi, "Annenin adı neydi?" diye sordu. Sorgulamadan, "Nezaket," dediğimde başını tamam anlamında salladı ve bakışlarıyla telefonumu işaret etti.

"Aç hadi."

"Ne? Delirdin mi? Olmaz!"

"Güven bana Nisa... Sadece aç."

Gözlerindeki o sarsılmaz kararlılık, irademi esir aldı. Parmaklarım titreyerek yeşil ikona dokundu. Kulağıma götürdüğüm an annemin önce şükürler yağdıran, ardından sitemle nerede olduğumu sorgulayan sesini duydum. Elim ayağım birbirine dolanmıştı.

"Anne, nefes alır mısın biraz?"

“Sen adamda nefes mi bırakırsın kızım, aklımı aldın!”

“Aşk olsun, anne. Hava değişimi çarpmış beni, hâlsizim. Allah aşkına bir de sen üzerime gelme.”

“Neden aradığımda o telefon cevaplanmıyor?”

“Uygunsuz zamanlarda arıyorsun anne. Ya uyuyorum ya banyodayım. Şimdi de...”

O anda telefonu usulca çekip alan Alp, ondan asla beklemeyeceğim bir şey yaptı. Telefonu kulağına götürdü ve bir anda boğazındaki o erkeksi tınıyı gizleyerek, ince, nazik ama bir o kadar da Nur’un telaşlı konuşma tarzını taklit eden bir sese büründürdü.

“Nezaket teyze, kızına sitemi geceye saklar mısın? Sempozyuma geç kalıyoruz ve senin kızın hâlâ saçlarını şekillendirmekle meşgul.”

Donup kalmıştım. Bu, inanılmazdı. Onu tanımayan birinin kadın olduğuna inanacağı bir sestti. Derinden, annemin şüphe dolu sesini duydum. “Nur... Hasta mısınız siz kızım? Sesine ne oldu? Sabah daha iyiydi sesin.”

Alp, sanki yıllardır bu işi yapıyormuş gibi bir ustalıkla, “Hava çok sıcak diye kahvaltıda buz gibi portakal suyu içtim. Ondan biraz boğazlarım şişti Nezaket teyze,” dedi. Ardından telefonu bana uzatırken, “Neyse teyzeciğim, öpüyorum çok. Nisa hadi çabuk ol, geç kalacağız,” diye ekledi. Annem, Alp’in yalanına o kadar ikna olmuştu ki akşam kaçta geleceğimizi sorup duruyordu. Ben ise şaşkınlıktan tek bir kelime bile edemiyordum.

Alp hareketleriyle konuşmamı işaret edince, “Neyse anne, kapatmam lazım. Uçağa binmeden haber veririm, öpüyorum,” diyerek telefonu aceleyle kapattım ve Alp’in üzerine yürüdüm. “Sen... Sen nasıl yaptın bunu? Sesin! İnanılmazdı!”

Alp sırtırken resmen omuzları dikleşmişti. “Zamanında az telefon işletmesi yapmadık arkadaş ortamında. Az çok biliyorum bir şeyler.”

“Sen delisin.”

“Sana mı?” diye sordu, bakışlarında o serseri ama bir o kadar da sahiplenici pırıltıyla. “Sanırım öyleyim,” diye ekledi göz kırparak. Sonra sesini ciddileştirdi. “Yalnız bir an önce hazırlanırsan iyi olacak... Yoksa otobüsü kaçıracaksın ve istemediğin hâlde o uzun yolculuğu benim sağ koltuğumda geçirmek zorunda kalacaksın. Aslında düşündüm de... Bu fikri daha çok sevdim. Hazırlanmasan da olur.”

“Saçmalama,” derken, aslında bu teklifin kalbimin tam ortasına vurduğu darbeye engel olmaya çalışıyordum. Abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim. Alp’i omuzlarından tutup kararlı bir hamleyle geri döndürdüm ve onu odadan çıkarmak için yürütmeye başladım.

“On dakikaya hazırım.”

Tam onu dışarıya uğurlayıp kapıyı arkasından kapatıyordum ki içimdeki o ani dürtüye karşı koyamadım. Aramızdaki mesafeyi yok ederek parmak uçlarımda yükseldim. Hareketim bir nefes kadar hızlıydı. Dudaklarına bıraktığım o küçük, telaşlı ama bir o kadar da anlam yüklü öpücük, kapının eşiğinde havayı bir anlığına elektrikleştirdi. Geri çekildiğimde gözlerinin hafifçe kısıldığını ve şaşkınlığın yerini çok daha karanlık bir arzuya bıraktığını gördüm.

“Çok teşekkür ederim,” diye fısıldadım. “Yine Hızır gibi yetiştin. Hemen geliyorum, bir yere ayrılma.”

Kapıyı yüzüne kapatacağım sırada dudağımı ısırma neden olan sesini duydum. “O öpücükten sonra bu imkânsız...”

Otobüs saatine yetişmek için kelimenin tam anlamıyla bir kaos sürüklendim. Kahvaltıya ayıracak tek bir saniyemiz bile kalmamıştı; çantamı aceleyle toparlamıştım. Duş almaya fırsatım olmadığı için saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapmıştım. Üzerime telaşla boca ettiğim kiraz çiçeği kolonyasını, aceleden neredeyse içecektim; keskin ve tatlı kokusu hâlâ genzimi yakıyordu. Son kontrolümü yapıp odadan dışarı adımımı attığımda Alp çoktan çıkış işlemlerini halletmişti. Tam içimdeki o mahcubiyetle, “*Ben de ödeyecektim,*” gibi bir laf söyleyecektim ki beni tek bir bakışıyla susturmuştu.

Otel sahipleriyle alelacele vedalaştıktan sonra yola çıktık. Alp yol üzerindeki ilk büyük benzinlikte benzin almak için durdu. Fakat birkaç dakika sonra sadece yakıt doldurmuş olarak değil, elinde içi atıştırmalık dolu poşetlerle geri döndü. O kadar acıkmıştık ve zamanla öyle bir yarış hâlindeydik ki yolculuğun ilk yarısında ikimiz de ağzımızı sadece bir şeyler tıkıştırmak için açmıştık. Arka planda usul usul çalan müzikleri dinler-

ken ikinci yarının da nasıl geçtiğini anlamamıştım. Bir İzmir'in akan giden manzarasına, bir de içimin akıp gittiği asıl manzarama, Alp'in yan profiline bakarken zaman akıp gitmişti.

Ancak otogarın yoluna girdiğimiz anda, önümüzde büyük büyük otobüsler, peronlar ve gitmeye hazırlanan insanlar uzanırken dokunsalar ağlayacak gibi hissediyordum.

Arabayı otoparka park ettikten sonra birlikte otogar binasına doğru ilerledik. Adımlarım ritmini kaybetmişti. İşte tam o an, zemin altımdan kaymaya başladı. Bu hissi çok iyi biliyordum; ne zaman ruhum taşımaya-acağı bir yükün altına girse, bedenim isyan bayrağını böyle çekerti. Gözlerimin önünde beliren anlık bir karartıyla gri, kalın bir perde indi etrafıma. Renkler soldu, silüetler birbirine karıştı ve dünya bir anlığına ekseninden büsbütün kaydı. Başım hızla sağa sola yalpalamaya başladığında, bedenim üzerindeki hâkimiyetimi kaybetmişim.

Tam yere yığılmak üzereyken, güçlü ve sıcak ellerin kollarımı etimi acıtacak bir kararlılıkla kavradığını hissettim. Alp, neredeyse saniyenin onda biri bir refleksle beni belimden yakalayıp, sanki dünyadaki tek sığınağıymışım gibi kendine çekti. Göğsü göğsüme çarptığında, sarsıntıyı tüm hücrelerimde hissettim.

“Güzelim... iyi misin?”

Sesi, içindeki o ani, kontrol edemediği telaşı saklayamayacak kadar yüksekti. Beni otogarın o gürültülü peronlarından nispeten uzak bir köşesine, demir bir bankın üzerine yerleştirirken yüz hatları gerilmişti. Sırt çantamı aceleyle ayaklarımın ucuna bırakarak, hiç düşünmeden önümde diz çöktü. “Rengin gitti,” derken ellerini yanaklarıma koydu; avuçlarının sıcaklığı, benim buz kesmiş tenime çarptığında ürperdim. Gözlerimin içine, içindeki o koruma güdüsünün verdiği dehşetle bakıyordu.

“Korkutma beni, güzelim. Bir şey söyle hadi, yalvarırım.”

Ona bakmaya çalıştım ama başımdaki zonklamanın şakaklarıma vuran o balyoz etkisi her geçen saniye daha da artıyordu. Göz kapaklarım üzerinde tonlarca ağırlık varmış gibi aşağı çekiliyordu. Tam o sırada etrafımızdaki birkaç kişinin odağının üzerimizde olduğunu hayal meyal de olsa hissedebiliyordum. Biri telaşla kolonyayı uzatıyordu. Başka biri, elindeki su şişesini Alp'e vermeye çalışıyordu. Derken arkalardan birinin, “Açılın

biraz, çekilin başından da hava alsın kız,” dediğini duydum. O her kimse, içimden ona derin bir minnettarlık duydum. Çünkü o an etrafımı saran o boğucu insan çemberi beni daha da nefessiz bırakıyordu. O sesle birlikte kalabalık biraz geri çekildi ve etrafımdaki tüm gürültüler sadece otogarın uğultulu seslerine dönüştü.

Alp kolonyayı hiç vakit kaybetmeden kendi avuçlarına boca etti. Titreyen parmaklarıyla ellerimi kavrayıp, parmak uçlarımdan bileklerime kadar sertçe ovmaya başladı. Avuçlarımı birbirine sürtüyor, kan akışımı geri getirmek için çabalıyordu. Ardından ellerini hızla boynuma, şah damarımın attığı o sıcak bölgelere ve hafifçe yanaklarıma sürdü. Kolonyanın buz gibi etkisi tenimi yakarken, en son avuçlarını birleştirip burnuma doğru tuttu.

“Nefes al güzelim, derin bir nefes al. Hadi.”

Sesi neredeyse bir emir kadar baskın ama bir o kadar da yalvarır gibiydi. Derin, kolonyadan dolayı ciğerlerimi yakan bir nefes aldım. İtiraf etmem gerekiyordu ki... O soğuk temas ve genzimi yakan koku bana gerçekten iyi gelmişti. Dünyanın dönmesi yavaşlamış, Alp’in yüzü netleşmeye başlamıştı.

“İyiyim, sadece... sadece anlık bir şey,” diye mırıldandım. Dilim damağım kurumuştur. Sesim, kendi kulaklarıma bile o kadar zayıf, o kadar muhtaç ve yabancı geliyordu ki...

Alp’in yüzündeki endişe, sanki kendi canından can kopuyormuş gibiydi. “Su içer misin?” diye sordu ve yanıma bırakılan şişeyi eline aldı. Kapağını açmadan önce titizlikle kontrol etti; emniyet şeridinin bozulmadığından emin olmak ister gibiydi. Çıt sesini duyduktan sonra şişeyi bana doğru uzattı. Onu sakinleştirmek, o gözlerindeki panik dalgasını dindirmek için konuşmam gerekiyordu ama kelimeleri toparlamak öyle zordu ki...

“Stres olduğum ya da çok üzüldüğüm zamanlarda bazen böyle olur,” dedim. Sudan birkaç yudum aldım. Soğuk sıvı boğazımdan aşağı inerken zihnimdeki o dumanlı hava biraz olsun dağılır gibi oldu. “Kaç kez doktora gittim, yapılmadık test, girmediğim cihaz kalmadı inan. Her şey normal, hiçbir şey bulamıyorlar. En son yaşadığım yoğun yorgunluğa ve gerginliğe bağladılar.”

Alp'in ela gözlerinde hâlâ o huzursuz tedirginliği, bir şeyleri gözden kaçırıyor olmanın verdiği o çaresiz, yırtıcı öfkeyi görebiliyordum. Çenesini öyle sert sıkmıştı ki teninin altındaki kemik hatları belirginleşmişti.

"Bu sürekli oluyor mu yani?" diye sordu. Sorudan ziyade, sorgu gibiydi. Başımı *hayır* dercesine salladım. "Sınav dönemi yaklaştı ya ... Bu ara biraz daha sıklaştı sadece. Normalde ayda bir ya olur ya olmaz."

"Bu normal değil," dedi, kelimelerin üzerine basarak. Sesinin o her zamanki sarsılmaz tonu ilk kez titriyordu ve bu titreme beni, az önceki baygınlık hissimden daha şiddetli sarstı.

"Stres, üzünlük, gerginlik, yorgunluk... Ne için olursa olsun, bu normal değil Nisa. Az kalsın yere kapaklanıyordun. Ben olmasam belki başını o beton zemine sertçe çarpacaktın, daha büyük bir sorun yaşayacaktın."

Onun benim için bu derece panikleme, içindeki o güçlü adamın benim karşımda böyle savunmasız kalması, kalbimin göğüs kafesimi dövercesine daha da hızlanmasına neden oldu.

"O zaman iyi ki sen varsın değil mi?" diyerek gülümsedim. Dudaklarımdaki o eğreti kıvrılma, ortamı yumuşatma çabamın ne kadar beyhude olduğunun kanıtıydı. Alp'in yüzündeki o gergin ifadeden tek bir çizgi bile eksilmedi. Yine de, "Nisa..." derken sesi az önceki paniğinden sıyrıldı. Daha yumuşak, daha derin ama hâlâ bana söz geçirmeye çalışan baskın tınısını koruyarak fısıldadı.

"Bana bakar mısın güzelim?"

Elleriyle çenemi hafifçe kaldırıp gözlerimin içine ruhumu okumak ister gibi baktı. Ela gözlerindeki o hırçın tedirginlik, yerini yavaş yavaş o kimselere boyun eğmeyen korumacılığa bırakıyordu. "Yorgunluk veya gerginlik... Bunlar sadece geçirtilmek için söylenmiş birer kelime. Ama senin şu anki hâlin, bana hissettirdiğin şey, bunların çok ötesinde. Eğer gittiğin doktorlar sana *normal* deyip gönderdilerse, ya sen onlara neler olup bittiğini yeterince detaylı anlatmadın ya da onlar bu durumu basit bir sınav kaygısı deyip geçiştirdiler. Başka bir doktora gidelim mi birlikte? Daha detaylı araştırarak, işinin ehli birine..."

Gülümsemeye çalıştım ama dudaklarımı bile bu duygusal baskıya dayanamayarak titriyordu. Gözlerim dolmasın diye direniyordum. "Ger-

çekten iyiyim, Alp. Sadece... veda etme düşüncesi... Ruhum içimdeki hüzne fiziksel olarak tepki veriyor belki de.”

Cümlem biter bitmez Alp’in bakışları keskin bir acıyla sertleşti. “Veda mı?” diye sorarken sesi sanki bu kelimedenden nefret ediyormuş gibi acı ve sitemkâr bir tınıyla çıktı. “Geceki konuşmalarımızı unutmanı şu an kafanın yerinde olmamasına veriyorum. Çünkü bizim lügatimizde *veda* kelimesine yer olmayacağını kendi ağzınla söyledin.”

Elini çenemden yavaşça yukarı kaydırды. Avucu yanağını kavradı, parmak uçlarıyla şakaklarıma, o deli gibi zonklayan damarların üzerine hafifçe masaj yapmaya başladı. Dokunuşu o kadar şefkatli, o kadar güven doluydu ki, başımdaki acımasız zonklama bir nebze olsun hafifledi, yerini onun teninin sıcaklığına bıraktı. Gözlerimi kapatıp kendimi o güvenli bölgeye bıraktım.

“Veda değil. Yanlış söyledim. Sadece bir sonraki buluşmamıza, birbirimize tekrar sarılacağımız o ana kadar kısa bir mola.”

“Böylesi kulağa daha doğru geliyor,” derken sesinin rahatladığını duydum.

Tam o sırada, otogarın cızırtılı hoparlörlerinden o soğuk ses yükseldi. Benim otobüsümün, benim peronumun anonsu yapıldı. Alp’in parmakları hareket etmeyi kesince gözlerimi açtım. Bakışları anonsu yapan adamı öldürmek ister gibi hoparlördeydi. “Sanırım gitme vakti geldi,” diyerek ayağa kalkmaya çalıştım ama dizlerim hâlâ tam anlamıyla beni taşıyacak gücü bulamamıştı. Hafifçe sendeledim. Alp beni sıkı sıkı tuttu. Neredeyse yalvaran bir fısıltıyla, “Gitmesen olmaz mı?” diye sordu. İçimden bir parça onunla kalmayı ne kadar çok istese de, “Gitmek zorundayım,” dedim.

Alp derin, ciğerlerini yakacak kadar uzun bir nefes aldı. Bakışlarındaki o çaresiz kabullenışı gördüm. “Haklısın,” diyerek beni sıkıca göğsüne yakın tutarak destek oldu. “O zaman otobüsü kaçırmayalım.”

Beraber otobüsün bulunduğu peronu bulduk. Neredeyse tüm yolcular otobüsteki yerini almış, muavin son kontrolleri yapıyordu.

Alp’in omuzundaki sırt çantamın askısına uzandım. Parmaklarım onun tenine değdiğinde, içimde bir yerlerin fena hâlde sızladığını hissettim ama bunu yüzüme yansıtmamaya çalıştım. “Sen de daha fazla bekleme buralarda. Spor salonunda dersin vardır şimdi, geç kalma.”

Aslında içim çığlık çığlığa, “Gitme, ne olur,” diye haykırıyordu ama içimdeki o gururlu kız çocuğu küçük bir blöf yapmaktan kendini alama-mıştı. Onun, “Saçmalama Nisa, sen gitmeden şuradan şuraya adım atmam,” demesini bekliyordum. Onun o sarsılmaz korumacılığına o kadar alışmış-tım ki aksini düşünmek aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Alp bir an duraksadı. Ela gözleri gölgelenmişti, sanki içindeki o ko-rumacı adamla mantığı kısa bir savaşa girmiş gibiydi. Sonunda derin bir nefes alıp çantamı omzundan indirdi ve bana uzattı.

“Haklısın. Gecikirsem çocukların antrenmanı aksayacak. Geç kalma-sam iyi olur. Sen iyisin değil mi?”

Bu beklemediğim hamle karşısında dondum kaldım. Neyse ki gurur-lu yanım ayaktaıdı. Göğsüme batan o ilk acıyı gizlemek için hızla çantamı elinden aldım. “İyiym, merak etme. Açık hava iyi geldi.” Alp, aramızdaki o ani soğukluğu fark etmemiş gibi beni kollarının arasına çekti; âdeta ka-burgalarımı sızlatacak kadar güçlü sarmaladı. Kokusu, sıcaklığı, göğsünün sarsılmaz güveni son kez tenime işledi.

“Kendine dikkat et, güzelim. Varınca hemen ara,” diye fısıldadı kula-ğıma. Sesi göğsümü delip geçen bir ok gibiydi; sıcak, korumacı ama aynı zamanda gitmeye hazırlanmanın o kaçınılmaz mesafesini barındırıyordu.

“Tamam,” diyebildim sadece. Sesim benden bağımsız, boğazımda sı-kışıp kalan bir fısıltıdan farksızdı.

Kollarının arasından sıyrıldım. Dudaklarımın kenarına zorlayarak sahte bir gülümseme yerleştirdim ama gözlerine bakamadım. Bakama-dım, çünkü o derinliğe tek bir an bile odaklanırsam hıçkırıklara boğulaca-ğımı çok iyi biliyordum. Güçlü durmalıydım ya da en azından, gitmesini söyleyen taraf ben olduğum için öyle görünmeliydim.

“O zaman... Görüşürüz,” dediğimde, sesindeki o sarsılmaz, şüphe götürmez inançla, “Görüşeceğız,” dedi. “Kim bilir ne zaman?” diye iç geçirdim.

Arkama tek bir kez bile bakmadan otobüsün bindim ve koltuğumu bulup oturdum. Sırt çantamı aceleyle ayaklarımın altına, o dar boşluğa sıkıştırdım ve saniyelerle yarışır gibi başımı hemen yanındaki kirli cama çevirdim. Gözlerim deli gibi dışarıda onu aradı.

Alp, tam camımın hizasında duruyordu. Göz göze geldiğimiz o an,

zaman bir anlığına durdu sanki. Dudaklarında buruk ama benim isteğıme saygı duymasının verdiği o rahat, teslimiyetçi tebessüm vardı. Elini kaldırdı; yavaşça, sanki havayı incitmekten korkar gibi salladı. Ben de parmaklarımı cama yaslayıp ruhsuz bir şekilde karşılık verdim.

Ve bir anda Alp arkasını döndü. Büyük, kararlı ve şüpheye yer bırakmayan adımlarla otogarın kalabalığına doğru yürümeye başladı. Bir kez olsun... Sadece tek bir anlığına bile olsa dönüp arkasına bakmadı. Birkaç saniye içinde, o heybetli silüeti kalabalığın arasında kaybolup gitti.

Koltukta öylece kalakaldım. Şaşkınlıktan ve beklenmedik darbenin getirdiğı hayal kırıklığından nefesim kesilmişti. Gözlerimi onun saniyeler önce yok olduğı o noktadan koparamıyordum.

Gitmişti. Ardına bile bakmadan gitmişti.

Sol göğsümün altında, tarifi imkânsız, keskin ve sızılı bir kırgınlık fizlendi. Blöf yaptığımı nasıl anlamazdı? *"Git"* dememi nasıl sorgulamazdı? *Bu çocuk söylediğim her şeye, her zaman bu kadar saygı mı gösterecekti yani?* İçimdeki o kırık dökük ses öfkeyle fısıldadı bu soruyu. Bazen saygı duymaması, sözümü dinlememesi, sadece kalması gerekmez miydi?

Otobüsün motoru sarsıcı bir gürültüyle çalışmaya başlarken, aldığım darbenin ağırlığıyla koltuğuma biraz daha gömüldüm. Kendimi bir anda o kadar yalnız, o kadar önemsiz ve değersiz hissettim ki...

Gözlerimden süzülen bir damla sıcak yaş, yanağımdan aşağı doğru bir iz bırakarak akarken, yan koltukta bir hareketlilik hissettim. Başımı hızla çevirdiğimde, üzerinde salaş bir elbise olan, muhtemelen üniversiteli bir kızın sırt çantasını yerleştirmeye çalıştığını ve yanıma oturduğunu gördüm.

Ağladığımı görmesini istemediğim için ters bir hareketle elimi yüzüme götürüp o hain gözyaşını hızla sildim. Şu an kimsenin acıyan ya da meraklı bakışlarına tahammülüm yoktu. Dünyadan, bu otobüsten ve en çok da Alp'in gidişinden kendimi tamamen soyutlamak istedim. Sırt çantamdan alelacele kulaklığımı çıkardım. Parmaklarım titreyerek telefon ekranına dokundu, listeyi bile görmeden rastgele bir şarkı açtım ve sesini sonuna kadar açtım.

Müziğin ritmi kulaklarımdan zihnime dolarken, başımı otobüsün o soğuk, titreşen camına yasladım. Otobüs yavaşça geri geri çıkıp perondan

ayrılmaya başladı. Birkaç damla yaş hızla yanaklarımdan süzüldü, camdaki aksime karışan o ıslak izleri silmeye bile yeltenmedim. İçimdeki o ağır, nefes aldırmayan değersizlik hissiyle öylece yolu izlemek istiyordum.

Ama yanımdaki hareketlilik bir türlü dinmek bilmedi.

Kız koltuğunda sürekli kıpırdanıyor, yerini bir türlü bulamıyormuş gibi huysuzca sallanıyordu. Önce koluma sürtündü, ardından bacağı bacağıma çarptı. Sabır dileyen bir nefes alıp biraz daha cama yapıştım ama araya koyduğum mesafe bile nafileydi. Kız durmuyordu. Bu kez de çantasını yerleştirmeye çalışır gibi dirseğini sertçe koluma çarptı.

İçimdeki o kırgınlık, öfkemle birleşip patlamaya hazır bir barut fıçısına dönmüştü. Dünyanın en mutsuz, en terk edilmiş insanı bendim şu an ve birilerinin benim bu hüznü inzivama böyle fütursuzca saygısızlık etmesine daha fazla katlanamayacaktım. Kıza haddini bildirecek terslikteki bakışımla başımı aniden sola çevirdim.

“Lütfen biraz-”

Kelimeler boğazımda asılı kaldı. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi büyüdü. Kulaklığımdaki müzik devam ediyordu ama sesi zihnimde neredeyse duyulmaz olmuştu. Yanımda oturan kişi, o salaş elbiseli üniversiteli kız falan değildi.

Alp’ti.

Heybetli gövdesiyle o daracık koltuğa sığmaya çalışıyordu. Ben nefes bile almayı unutmuş bir şokla ona bakıyordum. O ise yüzünde son derece sakın bir ifadeyle önündeki koltuk ekranını kurcalıyordu. Parmağıyla ekrandaki filmleri kaydırıyor, sanki az önce peronda arkasını dönüp giden o adam kendisi değilmiş gibi rahat davranıyordu.

Benim ona kilitlenmiş bakışlarıma daha fazla kayıtsız kalamadı. Başını bana doğru çevirdi. Kulağımdaki kulaklığın tekini yavaşça, parmak uçlarının şefkati tenime değecek şekilde çıkardı. Kendi kulağına taktı, çalan şarkıyı birkaç saniye dinledikten sonra dudaklarında o bildiğim, içimi altüst eden tebessüm yayıldı.

“*Seni çöpe atacağım poşete yazık*¹⁹ şarkı sözünde de ağlanmaz be güzelim.”

Hızla etrafa bakındım. Otogarın o kasvetli peronları çoktan geride

19. Serdar Ortaç - Poşet.

kalmıştı; otobüs çevre yoluna bağlanmış, şehir hızla penceremizden akıp gitmeye başlamıştı. Yani gerçekten bu an gerçekse... Alp gerçekten benimle İstanbul'a geliyordu.

“Alp...” derken gözyaşlarımı hızla sildim.

“Söyle, Karabiber’im.”

“Burada ne arıyorsun?” diye sordum sesimdeki şaşkınlığı gizleme gereği bile duymadan.

Alp, sırtını arkasındaki koltuğa iyice yaslayıp o geniş omuzlarını rahatça esnetti. Gözlerindeki o haylaz parıltı, az önce peronda beni deli eden o sarsılmaz eminlikle birleşti.

“Sana daha önce de söylemiştim,” dedi, sesindeki o kadife ton ruhumu işlerken. “Sağ koltuğumda seninle uzun bir yolculuk fikri kulağa çok güzel geliyor... Sen herhâlde bunu sadece romantik olsun diye söyledim sandın.”

“Yani bu planı... dün gece mi yapmıştı?” sorusu zihnimde asılı kalırken, Alp aramızdaki o dar boşluğu tek hamlede yok etti. Kolunu omzuma atıp beni hiç itiraz etmeme fırsat tanımayan sarsılmaz bir kararlılıkla göğsüne çekti. Başım onun o güven veren kokusuna yaslandığında, kalbimin ritmi onun kalp atışlarına ayak uydurarak sakinleşti.

Çenesini saçlarının üzerine yasladı. Göğüs kafesinin her nefes alışında inip kalkışı, az önce otogarda yaşadığım o panik dolu anların ve yıkıcı kırgınlığın son izlerini de sildi süpürdü. O daracık otobüs koltuğu, onun kollarının arasında dünyanın en korunaklı, en huzurlu sığınağına dönüşmüştü.

“Şimdi,” dedi, göğsünün sarsıntısıyla birlikte sesi kulağıma derinden gelerek. “Gözlerini kapat ve güzelce dinlen ... Yolumuz uzun ama ben buradayım.”

Farklı Şehirler, Aynı Gökyüzü

Koyu - Sen Benim Başıma Gelen En Güzel Şey

Alp

Zamanı biraz daha durdurabilmek ve Nisa'nın yanında kalabilmek için ödeyemeyeceğim hiçbir bedel, göze alamayacağım hiçbir zorluk yoktu. Onun da benimle aynı duyguları paylaştığını, İzmir'den İstanbul'a otobüsle döneceğini öğrendiğim o ilk anda anlamıştım. Onu tek başına bırakamazdım, nitekim iyi ki de bırakmamıştım.

Gece yarısı binbir araştırmayla âdeta içgüdüsel bir şekilde aldığım o biletin, hayatımın en hayati kararı olacağını o anlarda tahmin bile edemedim. Nisa'nın kollarımın arasındaki o yarı baygın, savunmasız hâli aklımdan bir an bile çıkmıyordu. O bitkinliğiyle onu tek başına otobüse bindirmemin imkânı yoktu. O da inattan benim arabamla yolculuk yapmayı kabul etmezdi. Otobüs hıncahınç doluydu; eğer içimden gelen o sese kulak verip o bileti gece almamış olsaydım, şu an bu otobüste yan yana oturuyor olmamız imkânsızdı. Tek bir boş koltuk bile kalmamıştı.

Kader bu sefer ağlarını örerken, benim ona olan yoğun duygularımın mesafeleri ve imkânsızlıkları nasıl aşacağını hesaba katamamıştı. İyi ki kalbimin sesini dinlemiştim. İyi ki yanındaydım.

Beni ilk gördüğü anı keşke fotoğraflama şansım olsaydı. Kızarmış, yaşlı gözlerle, o kırılgan ve terk edilmiş çocuk ifadesiyle dönmüş, tam ci-

ğerimi sökecek bir küfür edecekmış ya da sitemini üzerime kusacakmış gibi ağzını açmışken donakalmıştı. O an zaman bizim için gerçekten durdu. Yanındaki kızın bir saniyede bana nasıl dönüştüğünü zihninde sorguladığı, o gerçeklik algısının altüst olduğu dakikalar o kadar tatlı, o kadar eşsizdi ki...

Tabii o kızıdan da Allah razı olsun. Nisa'nın kulaklıklarını takıp dünyadan soyutlandığı, gözyaşlarını saklamak için yüzünü cama yapıştırdığı ve bizi duymadığına emin olduğum o ilk dakikalarda, yanındaki kıza hafifçe eğilip yerimizi değiştirmeyi teklif etmişim. Durumun ciddiyetini, Nisa'nın sessizce çektiğini sandığı burnundan ve benim çaresiz ama kararlı duruşumdan anlamıştı. Sanırım biraz da otobüsün ön tarafındaki o tekli koltukta daha rahat oturma fikri cazip gelmişti. Çantasını toplayıp koridora çıktığı an, Nisa'nın hayatındaki en büyük sürprize yer açtığını bilmiyordu.

"Gerçekten Alp... Neden buradasın?"

"Tek başına eziyet çekmene gönlüm razı gelmedi."

"Sen deli misin?"

"Kanımın deli aktığı söylenir."

"Alp... Öğrencilerin ne olacak?"

"Dün izin alırken bugün de gelmeyeceğimi söyledim. Tüm randevularımı ertelettim."

"Alp... "

"Söyle güzelim."

"Ben... Gittin sandım."

"Ben gitmem güzelim, sen istesen de gidemem artık. Çünkü gidecek bir yerim yok... Kalacağım tek yer sensin."

Sonrası, kelimelerin bittiği o saniyeydi. Aramızdaki o daracık boşluğu tümüyle yok eden sıkı bir sarılmaydı. Kaburgalarını sızlatmak ister gibi ama bir o kadar da inciteceğimden korkarak onu tekrar göğsüme çekmişim.

O andan sonra da saatlerce göğsümde uyumuştum. Başını ara ara hafifçe kıpırdatıyordu, uykusunun en derin yerinde bile huzuru benim tenimde aradığını hissetmek... Parmaklarım saçlarının arasında usulca gezinirken, bedenindeki o hafif gerginliğin yerini yavaş yavaş teslimiye-

te bıraktığını görmek... Paha biçilmezdi. Saçlarından yayılan o tanıdık, hafif ve huzurlu koku, otobüsün o bayat, mide bulandırıcı kokusunu silip süpürüyordu. Bu yüzden ara ara burnumu saçlarında dolaştırırken buluyordum kendimi.

Neredeyse yolun yarısı boyunca uyumuştum. Bunun nedeninin baygınlık hissi olduğunu anlamak zor değildi. Zihninin her köşesinde geleceğiyle ilgili o bitmek bilmeyen kaygıları olduğunu biliyordum. Ancak onun düzensizleşen nefes alışverişini göğsümde hissederken, tek bir gerçeğe odaklanabiliyordum: Bir sınav, onun bir saniyelik huzurundan bile daha önemli değildi. Eğer sınavları geçmek için bu bedeli, bu tükenmişliği ödemesi gerekiyorsa, ben o sınavların hepsini silip atacak kadar ileri gidebilirdim.

Yolun kalan yarısında ise sessizliğimizi bölüşmek yerine, o çok sevdiği kulaklıklarını paylaşmıştık. Koltuğunun o daracık alanda bacaklarını karnına çekerek, sanki dünyanın tüm ağırlığını dışarıda bırakmaya çalışır gibi bana sığındı. Sırtını göğsüme yasladığında, kalp atışlarımızın ritmi birbirine karışıyordu. O, camdan akıp giden manzaraya bakarken, ben onun tüm kirpiklerini tek tek saymaya çalışıyordum.

Kirpiğine kadar sevilir mi bir kadın?

Hem de öyle bir sevilir ki...

Bir ara önümüzdeki koltuğun ekranında başlayan, konusunu bile anlamadığım bir filmde bulduk kendimizi. Aslında izlediğim şey, ekrandaki görüntüler değildi; ekranın camında, onun yüzünün hafifçe aydınlanan silüetiydi. Gülümsemesi, kaşlarını çatışı, ekrandaki olaylara gösterdiği o çocuksu tepkiler... Filmle ilgili sürekli yorumda bulunuyor, başkarakterin hatalarına kızıyor, kendi dünyasının dertlerini unutmuş gibi heyecanla anlatıyordu. Film onun için bir eğlenceyken, benim için onun o anki saf ve duru mutluluğunu izlemektir.

Hava iyice kararmıştı. Yol kenarındaki lambaların çiğ ışıkları ve önümüzdeki araçların kırmızı stop lambaları otobüsün kirli camından içeri sızıp yüzümüzü aydınlatıyordu. Dur-kalk sayısı artmaya, çevremizdeki korna sesleri ve o bildik, yoğun uğultu fazlalaşmaya başlayınca İstanbul'un o yutucu trafiğine girdiğimizi anlamıştım.

"Şimdiki planımız ne?"

Kollarımın arasındaki Nisa, başını önündeki koltuk ekranında dönen filminden yavaşça bana doğru çevirdi. Gözlerinde hâlâ uykunun ve o az önceki huzurlu anların mahmurluğu vardı.

“Planımız mı?” diye mırıldandı, sorumu tam olarak kavrayamamış gibi.

“Evet... Otogarda indikten sonra ne yapıyoruz?”

“Ben Nur’la havalimanında buluşup eve geçeceğim. Sen bir şey mi yapacaksın?” O kadar doğaldı ki bu sorusu, sanki beni otogarda bırakıp kendi yoluna gidebileceğine gerçekten inanıyordu. Gecenin bir vakti, onun güvenliğinden emin olmadan nefes almaya bile niyetim yoktu.

“Havalimanına geçecekmişim.”

“Aa... İzmir’e uçak bulabildin mi?”

“Maalesef... Yarın akşama kadar uçuşlar dolu. O yüzden otobüsle geri döneceğim.”

Nisa, duyduğu şeyin ağırlığıyla dehşetle gözlerini açtı ve o daracık koltukta göğsüme yaslanan bedenini hızla dikleştirerek kollarımın arasından uzaklaştı. Aramıza giren o birkaç santimlik mesafe bile tenimi üşütmeye yetmişti. “Hayır, hayır... Sadece bana eşlik etmek için havalimanına gelemezsin.”

“Sadece sen, benim için her şeye yeterli bir neden,” dedim, kelimelerin üzerine basa basa.

“Benim için değil... Alp, yorgunluktan düzgün düşünememeye başladın. Saatlerdir yoldayız, üstüne bir de bir bu kadar yolu otobüs koltuğunda tek başına geri döneceksin. Seni peşimden havalimanına da sürükleyerek iyice canını çıkaramam.”

Onun beni düşünerek büründüğü bu çırpınış, içimdeki o yırtıcı sahiplenme duygusunu daha da körükledi. Aramızdaki o dar boşluğu tekrar yok edip ona doğru eğildim. “Seninle geçireceğim fazladan her dakika bana can katar, canımı çıkarmaz. Merak etme sen.”

Nisa’nın utançla ve yoğun duygu selinin getirdiği mahcubiyetle yanakları anında alev aldı ama bu alev içindeki o inatçı kız çocuğu daha fazla körüklemişti. “Olmaz Alp,” derken sesini dikleştirmeye çalıştı ama gözlerindeki o titremeyi benden saklayamadı.

“Ben otogardan direkt Havaist’e bineceğim zaten. Bak, iyiyim de.

Gerçekten iyiyim, merak etmeni gerektirecek, peşimden gelmeni zorunlu kılacak hiçbir durum yok. Sen otogara iner inmez bulduğumuz ilk otobüsle hemen İzmir'e dönmelisin ki yarın sabah işe gidebilesin ...”

O bana mantıklı yolları, otobüs saatlerini ve konforu anlatıyordu; bense sadece İstanbul'un bu kalabalık keşmekeşinde onun o narin elini bırakmamanın, onu Nur'un kollarına sağ salım teslim edene kadar gözümün önünden ayırmamanın hesabını yapıyordum.

“Anlaştık mı?”

“Bir şartla ...” dediğimde ne olduğunu merak ediyor, benden yeni bir itiraz dalgası bekliyor gibi kaşlarını hafifçe kaldırarak başını salladı.

“Havalimanına gidip Nur'la buluşana kadar o telefon elinden düşmeyecek. Bana her dakika nerede olduğunu, o an ne yaptığını ve en önemlisi ... kendini nasıl hissettiğini yazacaksın. En ufak bir baş dönmesi, en ufak bir hâlsizlik hissettiğin an bana haber vereceksin.”

Nisa, nihayet ikna olmamın ve o inatçı barikatlarımı esnetmemin verdiği o büyük rahatlamayla derin, ciğerlerini dolduran bir nefes aldı. “Anlaştık. Söz veriyorum, her saniye yazacağım. Seni merakta bırakmayacağım,” dedi. Sesi o kadar yumuşak, o kadar huzur doluydu ki o an ona karşı gelmek, o inadı sürdürmek imkânsızdı.

“Güzel,” dedikten sonra bakışlarımı biraz daha keskinleştirdim ki ne kadar ciddi olduğumu anlasın. “Çünkü eğer tek bir mesajın gecikirse, İzmir otobüsünden iner, o an nerede olduğuma bakmadan ilk bulduğum vasıtayla yanına gelirim. İstanbul'u altüst eder, yine seni bulurum. Beni biliyorsun, yaparım.”

Bu tehditvari ama içi yalnızca ona olan delice sevgimle dolu cümle karşısında gözlerinin içi parladı. “Biliyorum,” dedi, sesindeki o hayranlık ve teslimiyet karışımı tonla. “Deli olduğunu zaten baştan kabul etmiştik.”

Otobüs otogara doğru son manevrasını yaptı. Lastiklerden çıkan o tok ses birlikteliğimize ayrılan sürenin resmen olduğunu fısıldıyordu. İçimdeki baskıcı tedirginliği kalan son birkaç dakikamız için zorlukla dizginledim. Şu an ona baskı yapmak ya da ayrılık anını daha da zorlaştırmak isteyeceğim en son şeydi.

Aramızdaki tüm mesafeleri bir kez daha, bu sefer çok daha büyük bir muhtaçlıkla yok ettim. Nisa'yı sıkıca sarmaladım. Dudaklarımı saçlarının

arasına gömüp, o bildiğim, beni bu hayata bağlayan keskin ve tatlı kiraz çiçeği kokusunu ciğerlerimi parçalamak istercesine derinden içime çektim.

Göğüs kafesimin altında bir yerlerin fena hâlde sızladığını hissediyordum. Onu göğsüme öyle bir bastırdım ki, kalbimin her bir atışını kendi kalbinde hissetsin, ben bu otobüsten inip gitsem bile o ritim onunla kalsın istedim. Kollarımı etrafına bir zırh gibi örerken, içimden sadece *“Biraz daha Allah’ım,”* diye yalvarıyordum. *“Lütfen zaman biraz daha yavaş aksın, bu koku üzerime öyle bir sinsin ki tekrar görüşene kadar beni idare edebilsin, yalvarırım.”*

Saat kaç olursa olsun ... Bu şehirde bitmeyen, insanı yoran ve kendi girdabına çeken zamansız bir keşmekeş vardı. Akşamın karanlığı otogarın kasvetli neon ışıklarıyla birleştiğinde, etraftaki uğultu daha da katlanılmaz bir hâl almıştı. Otobüsün kapıları o tıslama sesiyle açıldığında, İstanbul’un o tanıdık, boğucu, egzoz ve acele kokan gürültülü hengamesi bir anda üzerimize çökmüştü.

Nisa’nın o narin omuzlarına ağır gelen sırt çantasını tek bir hamlede yükledim. Kalabalığın bizi birbirimizden koparmasına izin vermemek adına elini sıkıca tuttum ve hiç vakit kaybetmeden bilet gişelerine doğru yönlendirdim.

Şansıma, bir saat sonrasına İzmir otobüsünde son bir kişilik boş yer kalmıştı. Görevlinin uzattığı bileti satın alıp cebime koyarken, zamanın bizim aleyhimize işleyen o acımasız ritmini hissettim. Nisa’yı güvenle teslim etmem gereken perona doğru yürümeye başladığımda, onun adımlarının giderek yavaşladığını fark ettim. Gitmeye hiç niyeti yokmuş gibi ayakları geri geri gidiyor, o minik elleriyle elimi daha sıkı tutuyordu.

“Bir saat varmış daha...” dedi, sesindeki o hüzünlü tonu saklamaya çalışarak. “Acelemin yok nasılsa, seninle beklesem olmaz mı?”

İçimden bir parça, onun tek bir nefesine, yanımda geçireceği fazladan tek bir saniyeye bile deliler gibi muhtaçtı. Onu bırakıp gitmek benim için de can sökölmesi gibiydi ama bu sefer roller değişmişti; itiraz etme, mantıklı olanı dayatma sırası bana geçmişti.

“Sonra tek başına, gece vakti Havaist’e binersin, ben de içim rahat bir şekilde yola çıkarım, değil mi?” derken ona doğru imalı bir bakış attım. Nisa yanaklarını şişirerek nefesini dışarı verdi. “Kötü bir hismiş.”

“Hangisi?”

“Sen sevdiğini düşünerek kalmak isterken sevdiğinin seni düşündüğü için git demesi.”

Hafif bir tebessümle parmaklarımın arasında duran elinin üzerine derin bir öpücük kondurdum ve yürümeye devam ettim. Otobüsün kapısına geldiğimizde Nisa olduğu yerde durdu. Merakla ona doğru döndüğüm an, hiçbir şey söylemeden, kollarımın arasına girdi. Başını göğsüme gömdü, elleri gömleğimin arkasını sıkıca kavradı. İlk başta bunun sıradan bir vedalaşma anı olduğunu düşünmüştüm. Kollarımla onu sarıp sarmalarken, göğsümün üzerinden boğuk, titreyen bir ses yükseldi.

“Korkuyorum.”

İçimdeki o hırçın korumacı adam anında teyakkuza geçti. Tam neyden korktuğunu, o otogardaki fenalık hissinin geri gelip gelmediğini soracaktım ki dudaklarından dökülen o diğer cümle duraksamama neden oldu.

“Ya bir daha görüşemezsek...”

Bu korkunun yersizliğini anlatmak ister gibi hafifçe gülümsedim ve eğilip alnından uzunca öptüm. İçindeki o kasvetli havayı dağıtmak için yarı şaka yarı ciddi bir tonda, “Mezarıma gelirsin,” dedim.

Cümlem biter bitmez kollarımın arasında âdeta kaskatı kesildi. Başını hızla göğsümden kaldırıp, gözlerinde saf ve katıksız bir korkuyla doğrudan bana baktı. Bu kelimeyi duymaya bile tahammülü yoktu, bunu yüzündeki her bir çizgiden okuyabiliyordum. Yanağına düşen, rüzgârda uçuşan ufak tefek saç tellerini parmak uçlarımla usulca kulağının arkasına doğru düzeltirken gülümsememi büyüttüm.

“Çünkü bunun gerçekleşmesi için ancak ölmem gerekli. Gerçi ruhu ma pek güvenemiyorum. Bu saatten sonra. Muhtemelen o da bedenimden ayrıldığı an sana musallat olur, yine benden kaçamazsın.”

Nisa, içindeki o panik dalgasını bastırmaya çalışarak gözlerini hafifçe kıstı ve sırtıma doğru, canımı yakmayacak o küçük çocuksu öfkelerinden biriyle hafifçe vurdu.

“Allah korusun.”

“Hangisine? Ölmeme mi yoksa musallata mı?”

Nisa soruma cevap vermek yerine, sanki bu ihtimallerin ağırlığı altında ezilmek istemiyormuş gibi başını tekrar o sığınak bildiği göğsüme yasladı. “Benden önce ölme sakın,” dediğinde boğazıma bir yumru oturdu. Çenemi saçlarının üzerine bastırdım. Ona söylemedim, söyleyemedim; ama içimden, ruhumun en derin yerinden Allah’a yalvardım: *Bu dünyada onun yokluğunu yaşamaktansa, toprağın altına ilk giren taraf ben olayım.*

Servisin muavini, “Aşağıda yolcu kalmasın,” dediğinde etimiz birbirinden kopuyor gibi zoraki bir hamleyle ayrıldık. Onu o kalabalıkta tek başına merdivenlerden yukarı göndermeye gönlüm el vermedi; sırt çantasını kavrayıp oturacağı koltuğa kadar ona eşlik ettim. O çantasını yerleştirirken muavine dönüp gerekli ödemeyi yaptım. Nisa, her zamanki o gururlu, kendi işini kendi halletmeye çalışan tavrıyla hemen itiraz etmeye yeltense de yine benim o aşılmaz duvarıma çarpıp sessizce geri çekildi.

İşlemler bitince üzerine eğildim; alnına derin, kalbimin tüm sızısını bırakmak ister gibi uzun bir öpücük daha kondurdum.

“Sözünü unutma, her an mesaj bekliyorum,” diye fısıldadım kulağına çarpan nefesimle. Sesimdeki yalvarışı sadece o duysun istedim.

“Tamam... Hadi sen de geç kalma otobüsüne...”

Başımı *tamam* anlamında salladım ama bunu gerçekten istediği için söylemediğini biliyordum. Bu yüzden gitmedim. Nisa’nın oturduğu o kirli, soğuk cam kenarının tam hizasına geçip durdum. Gözlerimi bir saniye bile ondan ayırmadım. Nisa, içerideki loş ışığın altında parmaklarını yavaşça cama yasladı. Onun o minik elini orada görmemle birlikte mesafeleri yok etmek ister gibi uzandım; elimi tam onun parmaklarının denk geldiği yere, dışarıdan sertçe yerleştirdim.

Aramızda sadece ince, buz gibi soğuk bir cam vardı ama o camın iki tarafındaki avuç içlerimizden birbirine akan sızılı, yangın yeri sıcaklık her şeyi delip geçiyordu. Dudaklarında buruk, benden ayrılmanın getirdiği o ağır ve hüzünlü tebessüm belirdi. Gözlerindeki o yaşlı parıltıyı gördüğümde içim titredi.

“Dikkatli ol,” diye kıpırdattım dudaklarımı, sesim dışarıdaki gürültüde kaybolursa da bakışlarımla kalbine fısıldadım.

“Sen de...” diye karşılık verdi, dudaklarının kıvrılışından ne dediğini ezbere biliyordum.

Otobüsün motoru büyük bir gürültüyle homurdandı ve araç yavaşça geri harekete başladığında ellerimiz soğuk camın üzerinden kayarak ayrıldı. Tenimin teması kopmuştu fakat gözlerimiz, araya giren mesafeye inat hâlâ birbirine sımsıkı kenetliydi. Otobüs perondan ayrılıp İstanbul’un o karanlık dehlizlerine doğru süzülürken, arkasından öylece bakakaldım.

Gitmişti. İçimden bir fırtına koptu o an: O da ben giderken böyle mi hissetmişti? Benim peronda arkamı dönüp yürüyüşümü izlerken sol göğsünün altında aynı yangın mı çıkmıştı? Kendimi Nisa’nın yerine koydum ve blöfünün altında ezilen kız çocuğunun canının nasıl yandığını çok daha iyi anladım.

Yavaş, ağır ve her adımı birer külfetmiş gibi gelen adımlarla kendi otobüsüne doğru yürümeye başladım. Fiziksel olarak vücudum İzmir otobüsünün peronuna doğru ilerliyordu, buna mecburdum; ama ruhum, fikrim, her bir hücrem o beyaz servisin içinde, İstanbul’un bitmek bilmeyen trafiğine doğru akıp gidiyordu.

Tam o anda telefonum titredi. Miskince çıkarıp gelen mesaja baktığımda yüzüme istemsiz bir gülümseme yerleşti.

“Sen gibi kokuyorum.

Tekrar buluşana kadar

yıkanmayı düşünmüyorum.”

“Kokarcaları çok severim.”

“Kokarca mı?”

“Hayvan yakıştırmalarını seversin sen.”

***“Yılan ve geyiğin intikamını da
bu gece almazsın be adam.”***

“İntikam mı? Hiç alakası yok.

Ben kokarcaları gerçekten seviyorum.”

***“Herkesin seninle aynı şeyi
düşüneceğini sanmıyorum.***

Bu nedenle arayı çok açmazsan sevinirim.”

***“Başkalarının düşüncelerini
ne zamandır önemsiyoruz?”***

**"Yakın zamanda gelmeyeceğini
mi söylemeye çalışıyorsun yani?"**

"Sen iste gitmeyeyim."

**"Tamam, bu romantikti ama
biraz da gerçekleri konuşalım."**

"Sen iste... Gitmeyeyim."

"Ciddi misin?"

"Hiç olmadığım kadar."

"Ama ... İşin ne olacak?"

"Randevular ertelenebilir."

**"Bu söylediğini ne kadar
çok istesem de...
Obeziteyle savaşta
insanlığa destek olman lazım."**

"Kahraman Karabiber."

**"Sen olmazsan o kızların yedikleri
iki gram yemek nasıl yağa döner biliyor musun?
Vah vah sonra İzmir'in
sıcığına uygun giyinemezler."**

"Konuda biraz saptık mı?"

"Hayır, konuyu istediğim yere getirdim."

"Kızlara ... "

"Yoo ... İşine."

"Anladım, Kiraz Çiçeği'm."

"Ne? Kiraz Çiçeği'm mi?"

"Sen gibi kokunca aklımdan ilk geçen bu oldu."

"Konudan biraz saptık mı?"

"Hayır, konuyu istediğim yere getirdim."

"Otobüsün gelmiş mi?"

"Gelmiş ... "

**"Yani ... Aynı şehirde
soluduğumuz havanın son dakikalarındayız."**

"Ama her zaman aynı gökyüzüne bakacağız."

"Seni şimdiden çok özledim, Alp ... "

***“Seni çok kelimesinin az
kalacağı kadar özledim, Nisa.”***

“Şimdi telefonu kapatmam lazım.

Malum annemler beni uçakta diye düşünecekler.

Ararlarsa yakalanmayalım.

Ben ara ara mesaj atacağım sana.

Sen de beni habersiz bırakma.”

“Tamam, güzelim. Dikkatli ol.”

“Sen de...”

Otobüsteki yerime oturduğumda, etrafımdaki insanların hiçbirini görmüyordu gözüm. Koltuğuma iyice gömüldüm ve titreyen parmaklarımla önümdeki küçük ekrana dokundum. Az önce birlikte izlediğimiz, o konusuyla ilgili hiçbir fikrim olmayan filmi buldum. Bu sefer yansımasını değil, filme odaklanacaktım ama olsun ... Zihnim sadece onunla doluydu. Filmde ne zaman bir hareketlilik olsa, onun yanımda bacaklarını karnına çekerek heyecanlı heyecanlı verdiği o tepkileri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. “Bak bak, kesin burada bir iş var Alp,” deyişi, başkarakterin aptallığına kaşlarını çatarak söylenmesi ... Her karede onun o tatlı yorumları zihnimde birer birer canlandıkça, dudaklarımda istemsizce, sevgi dolu bir gülümseme yayılıyordu. Ben yine filmi değil, filmin içindeki Nisa’yı izliyordum aslında ve görünüşe göre, bu yolculuk boyunca da sadece onu izlemeye devam edecektim.

Gökyüzünde Buluşalım

Pera - Gökyüzüm

Nisa

Gitmiştim. Gitmişti.

Aynı şehirde olmak bile insana nefes aldırarak başlı başına bir neden verirken, şimdi araya kilometreleri koyup sadece aynı gökyüzünün altına sığınmak zorunda kalmıştık.

Telefonum kapalı kalmak zorundaydı ve bu zorunluluk, Alp'e olan özlemimi katlayarak arttırıyordu. Annemler beni uçakta bildikleri için işimi asla şansa bırakamazdım. Beni havada zannederlerken aniden çalacak bir telefon, her şeyi berbat ederdi. Bu gece kendimi açıklayacak ne derman vardı ne de lüzumu...

Fakat Alp'e duyduğum o yoğun hasret ve ona verdiğim söz, mantığıma ağır basıyordu. Dayanamadığım o anlarda, sanki yasak bir şey yapıyormuş gibi heyecanla telefonu kısa süreliğine açıyordum. Onun yazdığı upuzun, merak dolu mesajları okuyup kendimi kaptırmamak için ekrana bakmamaya çalışarak, sadece iyi olduğumun mesajını atıyordum ve saniyesinde telefonu geri kapatıyordum. Sonra... Sonra çevrim dışı olmanın verdiği rahatlıkla gelen mesajları okuyarak dakikalarımı geçiriyordum.

Kokusu üzerime öyle bir sinmişti ki her nefes alışımında sanki yanı başımda duruyormuş gibi hissettiriyordu. Havalimanının o büyük, kalaba-

lık ve ıııklı kapısından içeri girdiğimde ruhum hâlâ o otobüs koltuğunda, Alp'in göğsündeydi.

Nur'un uçağı çoktan inmişti. ıkış kapısının önündeki o mahşeri kalabalığın arasında gözlerim fırl fırl onu aradı. Neyse ki çok geçmeden, o her zamanki enerjik adımlarıyla, elinde valiziyle kapıda belirdi. Beni gördüğü an yüzünde kocaman, içimi ısıtan bir tebessüm açıldı. Koşarak yanıma geldi, sarıldık. Ama geri çekilip yüzüme yaklaştıkça gözlerimdeki o durgunluğu, yüzümdeki o solgun, bitkin soluğu hemen fark etti. Biz birbirimizi susuşumuzdan, gözümüzün tek bir milimlik kayışından tanırdık zaten. *"Nisa, ne oldu sana?"* diye fısıldadı daha ilk saniyede. *"Anlatacağım,"* dedim sadece. *"Hepsini anlatacağım."*

Valizleri Havaist otobüsünün bagajına verip yerlerimizi aldığımızda, ikimizin de ağızı bir an bile boş kalmamıştı. Kelimeler âdeta birbirini ezerek dökölüyordu dudaklarımızdan. Önce ben başladım. İzmir'de yaptıklarımızı anlatmıştım. Tabii aramızdaki bazı anları, Alp'in o bana özel dünyasını ve paylaştığımız mahrem duyguları içimde tutarak, hafifçe filtreleyerek aktarmıştım. Yine de içimde tutamadığım o en büyük heyecan, en sonunda dudaklarımdan dökölüvermişti.

"Nur... Biz artık Alp'le resmî olarak sevgiliyiz."

Nur, duydukları karşısında otobüs koltuğunda neredeyse küçük bir çığlık atacaktı. Şaşkınlıkla açılan gözleriyle bana bakarken elimi sımsıkı yakaladı. *"Tam bitti dediğin yerde başlar hayat. Gördün mü bak? Ne için yola çıktın, neyle döndün."* İzmir'e giderken içimde taşıdığım o koca yıkıntı, İstanbul'a dönerken yerini eşsiz bir başyapıta bırakmıştı. Onun gözlerindeki o muzır parıltıyı, yüzüne yayılan o tatlı heyecanı görünce onda da bir şeyler olduğunu fark etmek zor olmadı.

"Eee. Sen anlat biraz bakalım. Nasıl geçti Antalya serüveni?"

Soruma can atıyormuş gibi derin bir nefes alıp Metehan'la sempozyumda yaşadığı o stresli, bir o kadar da kalbini yerinden oynatan heyecanlı anları anlatmaya başladı. Sunum yaparken ellerinin nasıl titrediğinden, Metehan'ın salonun arkasından ona nasıl güç veren bakışlar fırlattığından girdi; akşam otelin bahçesinde ettikleri o derin sohbetlerden ıktı. Üstelik bunu yaparken o kadar fazla detaya giriyor, sempozyumdaki hocaların isimlerinden sunum konularına kadar o kadar çok şey anlatıyordu ki...

Bir taşla iki kuş vuruyordu resmen. Bana, eve gittiğimde annemlere anlatmam için gerekli olan tüm akademik ve teknik doneleri de kendi elleriyle veriyordu. Sayesinde Antalya’da hangi otelde kaldığımızı, sempozyumun ikinci gününde ne yediğimizi bile ezberlemiştim.

Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra havalimanı otobüsünden inip taksiye binmiştik. Mahalleye doğru ilerlerken Nur’la arka koltukta baş başa verip aynı hikâyeyi anlatacak şekilde anlaşılmıştık. Böylece annele-
rimiz Antalya’da olmadığımızı anlamayacaktı. Eve girdiğimde beni pazar sabahlarından aşına olduğum o gürültülü kalabalık karşıladı. Koridor ayakkabılarla doluydu, kuzenlerim çoktan kardeşlerimin odasına dağılmış, evde tanıdık bir uğultu peyda olmuştu. Teyzem ile annem mutfakta, neredeyse fısıltı hâlinde hararetle bir şekilde konuşuyorlardı. Evin içindeki bu yoğunluğu yaran ve geldiğimi fark eden ilk insan babam oldu. Televizyonda izlediği şeyi bırakıp bana doğru döndü.

“Hoş geldin, kızım.”

“Hoş bulduk, baba.”

“Nasılsın?”

“Yorgun ... Teyzemler gitmedi mi?”

“Nisa mı geldi?”

Annemin mutfaktan telaşla çıkması ve beni kollarının arasına alması bir oldu. Sanki aylardır görüşmüyormuşuz gibi, “Ay nasıl özlemişim,” diyerek beni göğsüne bastırırken, teyzem de mutfak kapısının eşiğinde göründü. Yüzünden düşen bin parçaydı, gözlerinde oturaklı bir hüzn vardı ama o bunu benden saklamaya çalışarak yüzüne eğreti bir neşe kondurdu.

“Hoş geldin, Nisakuşum,” dedi, adımlarını bana doğru yönlendirirken. Şöyle bir baştan aşağı süzdü beni. “Yüzünde ayrı bir güzellik var kız. Antalya’nın güneşi cilde faydalı mı ne?”

Bana iyi gelen Antalya güneşi değil, İzmir’deki Alp’in etkisiydi. Fakat bunu söyleyemeyeceğim için sadece gülümsedim. Annem sarılmayı bırakıp yüzüme dikkatle baktı. “Yanmışsın,” dedi, kaşlarını hafifçe kaldırarak. “Çok mu güneşte kaldınız?”

Evet... “Hayır tabii ki, anne. Antalya’da beş dakika dışarıda dursan yanıyorsun.”

“Nur, hava çarptı dediğinde inanmamıştım. Böyle yanmışsan çarpar tabii. Krem sürseydin kızım. Cildin gerim gerim gerilir şimdi.”

“Sürdüm sürdüm, merak etme,” diyerek sırt çantamın sapını daha sıkı kavradım. “Çok yorgunum. Yol beni çok sarstı. Şimdi direkt odama geçip yatsam sizin için bir sorun olur mu?”

“Aaa, hemen öyle kaçmak var mı? Neler yaptığınızı anlatmayacak mısınız?” diye sordu teyzem, üzerindeki o kasvetli havayı benimle dağıtmak ister gibi ısrarla.

“Yarın anneme uzun uzun anlatırım, o da seni arar teyze, olur mu? Gerçekten gözlerimi açamıyorum.”

Annem araya girerek, “Teyzenler birkaç gün bizde kalacak zaten,” dedi.

Kaşlarımı çatarak teyzeme, ardından anneme baktım. Pazar akşamı, kuzenlerle birlikte teyzemin bize taşınması normal bir durum değildi. “Eniştem seyahatte mi?” diye sorduğumda, annem ve teyzem göz ucuyla, sessiz bir anlaşmayla birbirlerine baktılar. Havada asılı kalan o saniyeler şüphemi başka yöne doğru arttırdı. Sanırım araları yine bozulmuştu.

“Evet kızım,” diyen annemin sesindeki o yapay ton, benden bir şey sakladığını ayan beyan ortaya koyuyordu. “Eniştenin işleri yoğun. Teyzen birkaç gün bizde, sonra konuşursunuz.”

Normal şartlarda bu konuyu deşer, teyzemin o kırgın bakışlarının altındaki sebebi bulana kadar rahat etmezdim. Fakat şu an içimde öyle ben-cil bir özlem vardı ki... Bu konuyu uzatmak, Alp’le geçireceğim, o değerli zamandan çalmaktan başka bir işe yaramazdı.

“Tamam o zaman,” dedim, adımlarımı geri geri koridora doğru yönlendirirken. “Yarın kahvaltıda her şeyi konuşuruz. Şimdi yatıyorum, iyi geceler...” Ardından babama dönerek, “İyi geceler, baba!” diye bağırdım.

“İyi geceler, güzel kızım.”

Neredeyse koşar adımlarla odama girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Kilidin o tok sesini duyduğum an, sırtımdaki bütün yükü kapının dışında bırakmış gibi derin, ciğerlerimi rahatlatan bir nefes verdim. Teyzemin en güzel anlarıma burnunu sokmasını bu sefer istemiyordum. Şu an sadece bana ve Alp’e ait bir alana ihtiyacım vardı.

Sırt çantamı gelişigüzel yatağın üzerine fırlatıp hemen telefonumu

çıkardım. Saat çok geç olmuştu ve ekranımda arka arkaya bir sürü mesaj vardı. Hepsi de Alp'tendi. Beni ne kadar merak ettiğini, aklının bende kaldığını yazıp durmuştu. Ancak mesajların saatlerine baktığımda, son yarım saattir hiçbir şey yazmadığını fark ettim. İçimi hafif bir endişe, bir o kadar da merak kapladı. Acaba o da yorgunluğa yenik düşüp uyumuş olabilir miydi?

Parmaklarım klavyenin üzerinde öylece asılı kaldı. Şimdi mesaj atarsam, tam da dalmışken telefonun titremesiyle uyanır mıydı? Onu uykusundan etmek istemiyordum ama öte yandan, eğer şimdi hiçbir şey yazmazsam, ona daha yolun başında verdiğim o sözü ilk saatlerden çiğnemiş olacaktım ki dürüst olmak gerekirse, yol boyunca Nur'la o derin muhabbete daldığımız anlarda telefonuma bakmayarak bunu zaten birazcık yapmıştım. Onu daha fazla merakta bırakmaya hakkım yoktu.

Bu yüzden hem içimi rahatlatacak hem de uyanırsa onu meraktan kurtaracak şekilde, attığı tüm o endişeli mesajlara içten bir açıklama yazmaya koyuldum. Bir yandan da pencereme doğru yürüdüm.

"Ben eve sağ salım girdim sevgilim.

Kusura bakma, yol boyunca

hiç yazamadım sana. Nur uçaktan

iner inmez Antalya'da olanları

öyle bir anlatmaya başladı ki...

Malum, evdekilerin karşısına çıktığımızda

yakalanmayalım diye sıkı bir ezber yaptık.

Ki iyi ki de yapmışız, teyzem kapıda

bitip daha ilk dakikadan

sorguya başladı bile. Aklın bende

kalmasın, her şey yolunda.

Umarım uyuyabilmişsindir..."

Gönder tuşuna bastığım an, telefonun ekranında o iki küçük tik işareti saniyesinde maviye döndü. Alp anında çevrim içi olmuştu. Bekletmeden, sanki elinde telefonla sadece benim yazmamı bekliyormuş gibi hemen cevap vermişti.

***"Pazar gününü dakikası dakikasına
değerlendiren bir teyzen var yani."***

Kahretsin... İçimden kendime hafifçe kızdım ama kalbimin göğüs kafesimi delmek ister gibi çırpınmasına da engel olamadım. Özellikle uyuyorsa uyanmasın, bildirim sesiyle uykusu bölünmesin diye her şeyi tek bir mesaja sığdırıp göndermişim. Ama belli ki adamın uykusu da tıpkı karakteri gibi tilkiden hâlliceydi; en ufak bir kıpırtıda tetikte bekliyordu.

“Uyandırdım mı?”

***“Senden haber gelmeden
uyuyacağımı gerçekten düşündün mü?”***

***“Düşünmedim... Sadece yorgunluktan
sızıp kalmışsındır diye umut ettim.
Saatlerdir yoldayız, benim yüzümden
uykusuz da kalmanı istemiyorum.”***

***“Senin yüzünden değil,
senin sayende uykusuzum güzelim.
Hem benim bünyem alışıktır
ama senin o narin bedeninin
acilen dinlenmesi lazım.
Teyze sorgusunu hasarsız
atlattığına emin miyiz?”***

“Kapıyı kilitledim.”

“Sizde mi kalacak?”

“Birkaç gün kalacakmış.”

“Özel değilse...”

Nedenini öğrenebilir miyim?”

Yazdığı cümleye bakıp hafifçe gülümsedim. Alp’in o her şeyi kontrol altında tutmak isteyen, benim alanıma giren her detayı radarına alan o sahiplenici tavrı yine devralmıştı sahneyi.

“Teyzemi mi merak ediyorsun?”

***“Senin iyi olmanı istiyorum.
Evdeki huzurun, dinlenebilmen
benim için önemli.”***

İçim titredi. Klavyeye dokunurken sesindeki o korumacı tonu zihnimde canlandırabiliyordum.

“İyiyim ben, merak etme...”

*Eniştem ara ara seyahate çıkar.
Uluslararası lojistik şirketi var,
tır filoları falan ...
Avrupa'daki gümrük kapıları,
yeni hatlar derken adamın
ömrü yollarda geçiyor.
Teyzem de o yokken o koca evde tek
başına kalamıyor; depremden,
hırsızdan korktuğu için soluğu çocuklarıyla
bizde alır hep. Alışkınız yani."*

Aslında bunun daha fazlası, Alp'e şimdi anlatmak istemediğim kısımları vardı. Eniştem aileden varlıklı bir adamdı; babasından kalan mirası tır filolarıyla büyüterek uluslararası bir lojistik devine dönüştürmüş, paraya para demiyordu. Teyzem ise henüz çok gençken, o dünyanın getirdiği ışıltıya kapılıp görücü usulüyle evlenmişti onunla. Varlık içerisinde, bir eli yağda bir eli balda yaşadığı için de okumak, kendine bir kariyer inşa etmek istememişti o zamanlar. Evine bakmak, zengin ve güçlü kocasıyla ilgilenmek, çocuklarını o lüks evde büyütmek çok daha cazip gelmişti. Eniştem de hakkını yemeyeyim, bir dediğini iki etmemiş, onu hiçbir zaman yoklukla tanıştırmamıştı. En azından madden ...

Fakat ruhun yokluğu, paranın varlığıyla kapanmıyordu. Özellikle son yıllarda aralarındaki o aşılmaz soğukluk, ne kadar gizlemeye çalışsalar da aile toplantılarında bile buram buram belli oluyordu. Teyzemin içine düşen kurtlara, bize dert yanmalarına bakılırsa eniştemin çapkınlıkları artık bini aşmıştı ama adam o kadar profesyonelce hareket ediyordu ki, teyzem hiçbirini somut olarak yakalayamıyordu. Ne zaman hesap sorsa eniştem büyük bir ustalıkla inkâr ediyor, hemen ertesi gün pırlantalarla, lüks tatillerle ya da pahalı hediyelerle teyzemin gönlünü alıyordu. Teyzem için de o ışıltılı yalana, kocasının masumiyetine inanmak, her şeyi yıkıp geçmekten çok daha kolay geliyordu.

Ama ne kadar inanmış gibi yapsa da gözümüzün önünde her gün biraz daha eriyip gidiyordu işte. Kendini yalnız hissettikçe soluğu bizde alması, o büyük ve sessiz evden kaçması, kafasını boşaltmak için benim hayatımla, benim geleceğimle uğraşması hep bu içsel tükenmişliğin geti-

risiydi. Bir yanıyla benim onun gibi olmamı, hayatımı bir adama endeksleyip harcanmamı istemiyordu ama diğer yanıyla, eğer ben de onun gibi mutsuz bir evliliğin içine düşersem, bu hayatta kendine acısını bölüşecek resmî bir yoldaş bulacakmış gibi tuhaf bir heves içindeydi. Bu yüzden sürekli üzerimde o boğucu koca baskısını kuruyordu. Sanki dünyadaki tüm erkekler aynı hamurdan kesilmiş gibi, sanki tüm kocalar eninde sonunda sevgisizlik ve aldatmakla yükümlüymüş gibi bir algısı vardı.

Telefon elimde titreyince teyzeme ait düşüncelerimden sıyrıldım.

“Anladım güzelim.

Uyuyacak mısın?”

“Sen de uyursan uyurum.

*Uyumayacaksan da dayanabildiğim
yere kadar sendeyim.”*

“Sen uyu ama yine bende kal.

Gökyüzünde buluşalım.”

Gökyüzünde buluşalım...

Göğüs kafesimin altında bir yerlerin sızladığını, kalbimin o tatlı ritimle yeniden genişlediğini hissettim. Başımı yukarı kaldırıp uçsuz bucaksız karanlığa baktım. Alp’le aramıza giren yüzlerce kilometre şu an hükmünü yitirmişti; çünkü ikimiz de tam şu saniyede aynı karanlığa, aynı sonsuzluğa bakıyorduk.

Menteşeyi usulca çevirip pencereyi araladım. Telefonumun kamerasını açtım. Gece modunun puslu loşluğunda, gökyüzünün bir fotoğrafını çektim ve parmaklarımın ucundaki tüm hasreti, doymak bilmez sevgiyi de o kareye ekleyerek ona yolladım. Bizim buluşma adresimiz artık orasıydı.

Telefonu elimde sıkıca tutup penceremin kenarında beklemeye başladım. Çok geçmeden ekranımda Alp’ten yeni bir medya bildirimi belirdi. Heyecanla ekrana baktığımda, göğüs kafesimin daraldığını, kalbimin oradan çıkıp o otobüs koltuğuna uçmak istediğini hissettim.

Aynı gökyüzüydü gelen fotoğraf... Farklı şehirlerin, farklı yolların üzerinden geçen ama bizi birbirimize bağlayan o aynı gökyüzü. Alp, şehir ışıklarından uzaklaştığı için yıldızların demlendiği o simsiyah sonsuzluğu otobüs camından çekip atmıştı bana.

Ama fotoğrafın en can alıcı yeri, camın köşesinde hafifçe beliren

Alp'in kendi yüzünün yansımasıydı. O keskin hatları, hafifçe çatılmış kaşları, karanlığın ve yol yalnızlığının ortasında bile sadece ama sadece bana baktığını hissettiren o dik duruşu... Cama vuran o puslu, belli belirsiz silüetinde, dudaklarının kenarında sadece benim görebileceğim, sadece bana ait olan o incecik, dünyayı karşına alacak kadar korumacı tebessümü okuyabiliyordum.

Fotoğrafın altına sadece tek bir satır yazmıştı, ruhumu yerinden oynatmaya yetmişti.

"Gördüm seni. Sarılayım mı?"

"Sarılısana..."

***Öyle bir sarıl ki, aramızdaki mesafelere inat,
ruhum sabaha kadar senin göğsünde uyusun."***

"Tam yanımdayım.

Şimdi kapa gözlerini güzelim.

Sabaha kadar senin her nefesinde

o kiraz çiçeği kokunu ciğerlerime

çeke çeke, kalbini kalbimin

üzerinde taşıyarak gideceğim bu yolu.

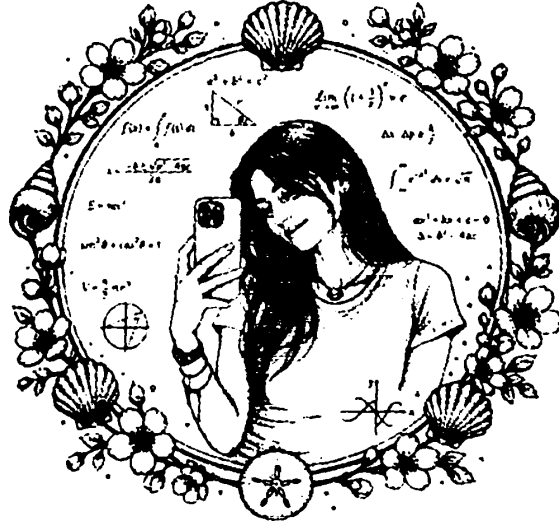
Ruhun bana emanet,

Karabiber'im. İyi uykular."

Gözlerimden usulca bir damla yaş süzüldü; bu sefer kırgınlıktan ya da terk edilmişlikten değil, böylesine delice ve paha biçilmez sevilmenin verdiği o yoğun sızıdandı. Yanağımdan kayan o sıcak damlayı elimin tersiyle sildim.

Üzerimi değiştirmeden kendimi yatağa bıraktım. Telefonu, sanki Alp'in tam göğsünün üzerine elimi koyuyormuşum gibi kalbimin üzerine sıkıca bastırdım. Kokusu hâlâ burnumdayken ona sarılmışım gibi hissediyordum.

Gözlerimi o ortak gökyüzümüzün altında huzurla kapatırken, zihnimde sadece onun tebessümü vardı. Kilometrelerce uzakta, karanlık yolları yaran bir otobüs koltuğundaydı belki ama ruhum sabaha kadar onun göğsünde uyuyacaktı.

Sınav Stresine Alp Aşısı

Çodur & Mavi Gri - Gözlerin Lazım

Nisa

Günler takvimden birer birer dökülürken, haftalar göz açıp kapayıncaya kadar geçip gitmişti. Zaman, sınav günü yaklaştıkça göğsüme çöken o devasa ağırlıkla birlikte hem çok hızlı hem de nefes kesici bir yavaşlıkla akıyordu. Bu boğucu maratonda beni hayatta tutan, odamın dört duvarı arasında delirmemi engelleyen tek bir sığınayım vardı: Alp Aslan Uğurlu.

Alp, işinden arta kalan her saniyeyi bana feda ediyordu. Ben test kitaplarının arasında kaybolmuşken, o omuzlarındaki o profesyonel sporcu yüküne, ağır idman programlarına rağmen bir kez olsun yorgunluğunu bana yansıtmamıştı. Sınava artık o kadar az kalmıştı ki kendimi âdeta odama kilitlemiştim. Stres, damarlarımda dolaşan bir zehir gibiydi; ne yana dönsem yetiştiremeyeceğim korkusu saplanıyordu göğsüme. Evin içindeki o kalabalık, fısıltılı ve her an patlamaya hazır gergin hava da cabasıydı. Ne zaman kafamı kaldırıp göğüs kafesimi daraltan o kirli havayı boşaltmak istesem, telefonumun ekranında onun adını görüyordum. Ders çalışırken aldığım her soluk, kilometrelerce öteden onun üflemesiyle ciğerlerime ulaşıyordu. "Buradayım güzelim, seni çok özledim, Karabiber'im"lerle dolu her mesajı, en etkili sakinleştiriciden bile daha hızlı karışıyordu kanıma.

Üstelik evdeki tek baskı sınav da değildi. Teyzem, eniştemin bitmek

bilmeyen tır seyahatlerini ve o çalkantılı, artık dikiş tutmaz evliliğini bahane ederek neredeyse bizde yaşamaya başlamıştı. Bulduğu her fırsatta sessizce odama süzülüyor, yatağımın kenarına ilişip gözlerini bana dikiyordu. Kafasını kendi dertlerinden arındırmak, mutsuz evliliğinin kasvetinden biraz olsun sıyrılmak için sürekli Alp'le ilgili sorular soruyordu.

Neyse ki artık yalanlar söylemek, diken üstü senaryoların arkasına gizlenmek zorunda değildim. Sevgililiğimiz o ilk günkü oyundan çıkıp gerçeğe dönüştüğünden beri teyzemin karşısında başım dik, rahatça konuşabiliyordum. Fakat teyzemin bu hâlimden çok da memnun olmadığını farkındaydım; gözlerinde beliren o buruk, hafifçe kararmış imrenmeyi görebiliyordum. Sanki benim üzerimden, kendi gençliğinde hiç yaşamadığı ya da yarım kalan o saf aşkı temize çekmeye çalışıyordu. Ama bir yandan da tetikte bekleyen bir şüphecilikle, *Bakalım bu incelikleri, bu hayranlığı ne kadar sürecek?* der gibi gözlerini kısarak izliyordu beni. Fakat Alp'in bana hissettirdiği o sarsılmaz, o dağ gibi güven, teyzemin zihnindeki tüm o karanlık, mutsuz senaryoları daha odamın kapısından içeri girmeden eritmeye yetiyordu.

Günün geceye kavuştuğu o büyümlü saatlere bayılıyordum. Normalde bir gün daha eksildi, sınava bir adım daha yaklaştık diye dertlenmem gerekirken, sırf saatler gece yarısını vursun diye dua ediyordum. *Çünkü günün sonunda kavuştuğum kişi, benim tek huzurumdu.*

Ne kadar yorgun olursak olalım, muhakkak görüntülü konuşuyorduk. Ben pencereimin önüne geçiyordum, o balkonuna çıkıyordu. Bazen aynı gökyüzü altında saatlerce konuşuyorduk. O iş yerinde neler yaptığından, evine gelirken neler yaşadığından bahsediyordu. Ben ona gün boyu çözdüğüm paragrafların kafamı nasıl şişirdiğini anlatıp çocuk gibi sızlanıyordum. Bazen ise telefonlarımızı sabitleyip dakikalarca tek bir kelime bile konuşmadan, sadece birbirimizin nefes alışverişlerini dinleyerek aynı gökyüzünü izliyorduk.

O anlarda susmak, konuşmaktan çok daha fazla şey anlatıyordu bize. Alp'in ekrandan bana bakan ela gözlerinde, mesafelerin acıtamadığı bir şefkat büyüyordu. O, İzmir'in o biraz daha sıcak, imbat esintili ve berrak gökyüzüne bakıyordu; ben ise İstanbul'un o puslu, kalabalık ve ağır karanlığına... Bazı anlarda Alp parmaklarını ekrana, tam benim yanağımın

denk geldiği yere koyar, sanki tenimi hissediyormuş gibi gözlerini hafifçe yumardı. İşte o anlarda ruhlarımız, o iki şehrin üzerinde asılı duran sonsuz mavi-siyahlıkta birbirini buluyor ve sıkıca sarılıyordu.

Sınav iyice kapıya dayandığında içimdeki o heyecan ve gerilim dalgası artık kabına sığmaz oldu. Neredeyse bir yıl boyunca hayatımı yalnızca derslerle kapatmışım ve sınav bitmeden de normale dönmeme kararı almışım. Fakat Alp hayatıma girince, beklenmedik ve radikal bir karar alıp sosyal medya hesaplarımı yeniden aktif etmişim. Tabii ilk iş olarak annemi, teyzemi ve ailedeki tüm o *radar* akrabaları, laf söz taşıyan komşuları tek tek engelledim.

O hesaptaki tek özgürlüğüm Alp olmalıydı. Profiline girdiğimde, o sert otoritesiyle devleşen adamın, mesaj kutumuzda bana karşı nasıl bir pamuğa dönüştüğünü düşünmek içimi eritiyordu. Artık gün içinde birbirimize *Instagram* üzerinden komik videolar, *reels*lar ve altı çizili romantik sözler gönderiyorduk. Alp'in gündemle, filmlerle, müziklerle, özellikle kitaplarla ilgili o entelektüel derinliği her defasında gözlerimi yaşartacak kadar beni büyülüyordu. Mağrur duruşunun altında yatan o ince ruhu sadece benim keşfetmiş olmam, içimde tarifi imkânsız bir gurur yaratıyordu.

Her gün attığı düzenli hikâyeler ve iki günde bir koyduğu gönderilerin yarattığı kıskançlıkla, "*Biz neden birlikteyken fotoğraf çekilmedik?*" diye sormuştum bir gece iç geçirerek. Alp ekranın arkasından o derin, insanı sakinleştiren sesiyle, "*Çünkü o an yan yana olmak, anın tadını çıkarmak bir kareye sığdırmaktan çok daha cazipti güzelim,*" diye cevap verip gülümsemişti. Bakışları o kadar sıcaktı ki temmuzun ortasında kavrulacağımı sanmışım. Haklıydı ama yine de bu, telefonumun galerisinde yan yana durduğumuz tek bir somut fotoğrafın olmamasının verdiği o küçük, bu-ruk sızıyı geçirmiyordu. Bu hâlimi fark eden Alp'in yüzündeki gülümseme aniden hınzır bir hâl almıştı.

"*Asma suratını bakayım. Hadi, poz ver.*"

"*Ne?*"

"*Sen poz ver ve gerisine karışma.*"

Ne yaptığını tam olarak anlamasam da üzerimdeki pijamalarım, ev topuzuma ve yorgun gözlerime rağmen elimden gelen en güzel, en içten pozu vermeye çalıştım. Alp ise her zamanki gibiydi... Kamera arkasından

bile insanı çarpan, harikulade ve mağrur bir gülümsemeyle ekrana bakmıştı. Birkaç saniye sonra, telefonuma bir bildirim sesi düştü. Mesaj ekranını açtığımda, ikimizin görüntülü konuşmadaki o anlık hâlini yan yana getiren bir ekran görüntüsü gördüm. Çok güzeldik, çok doğaldık ama yine de... Tam anlamıyla yan yana sayılmazdık. Arada ekran çizgileri vardı.

“Buluştuğumuz ilk gün bıkaçağın, ‘artık yeter’ diyeceğın kadar çok fotoğraf çekileceğiz, güzelim. O güne kadar yan yana olduğumuz ilk fotoğrafımız bu olsun, olur mu?”

Alp’in bu tatlı tesellisi beni durdurmaya yetmemişti, aksine içimdeki o hasret ateşini daha da körüklemişti. Telefonu kapatıp yatağıma uzandığımda, içimdeki o çocuksu, sabırsız hevese engel olamadım. Galerimi kurcalamaya başladım. Sonunda, benim en sevdiğim, pencereimin önünde durup dışarıya, sanki onu görüyormuşum gibi masumca gülümsediğim bir fotoğrafımı seçtim. Sonra Alp’in bana attığı fotoğraflarına girdim; antrenman sonrası saçları hafifçe dağılmış, alnında kalmış birkaç ter damlasıyla o büyüleyici, insanın içini ısıtan güler yüzlü fotoğraflarından birini seçtim. O fotoğrafta öyle bir gülmüştü ki gamzesine ömrümü gömebilirdim.

Telefonuma indirdiğim amatör bir montaj uygulamasıyla iki fotoğrafı yan yana getirdim. Tabii ki mükemmel olmamıştı; arka planlar biraz yamuk yumuk kalmıştı, iki farklı fotoğrafın ışıkları birbirini tam tutmuyordu ve ortadaki o birleştirme çizgisi, *ben buradayım* diye bas bas bağıırıyordu. Baştan sona acemice, aceleyle yapılmış çocuksu bir çabaydı ama o karede, o derme çatma montajda ilk kez yan yanaydık. Kalplerimiz o çizgiyi çoktan aşmıştı bile.

Görseli Alp’e gönderdiğim an, göğsümün içinde bir kuşun kanat çırttığını, kalbimin nasıl delicesine çarptığını anlatamazdım. Acaba dalga geçer miydi ya da bu çocukça hareketimi komik bulur muydu diye düşünürken ekrana kilitlenmiş telefonu mesaj gelene kadar elime almamıştım.

Neyse ki Alp, o görsele kelimenin tam anlamıyla bayılmıştı. Telefonun ekranında o sihirli *Yazıyor...* yazısı belirdi, silindi, tekrar belirdi. Onun o uzaktaki heyecanını, göğsünün sıkışmasını kilometrelerce öteden kendi kalbimde hissettim sanki. Aradan bir dakika geçti, Alp tamamen çevrim

dışı oldu. Ne olduğunu anlayamadan, iki dakika bile geçmeden telefonunun ekranı yukarıdan aşağıya büyük bir bildirimle aydınlandı.

Alp; dünyadaki en kusursuz, en profesyonel fotoğrafa sahipmiş gibi, sadece bizim için yaptığım o yamuk yumuk montajlı, amatör fotoğrafı büyük bir gururla, arkasında durduğu o devasa kitleye aldırmadan kendi resmî sosyal medya hesabına yüklemişti. Üstelik fotoğrafın altına, tam da onun o sahiplenici, o sarsılmaz ve kimseye eyvallahı olmayan ruhuna yakışacak cinsten, satırları kalbime mühürlenecek romantik bir söz bırakmıştı.

“Körfezin esintisiyle İstanbul’un rüzgârı arasına giren yollar utansın güzelim... Biz yan yana durduktan sonra, kader bile kendini baştan yazar. Solumsun, soluğumsun, sonumsun.”

Ekrandaki o yazıya ve yan yana duran silüetlerimize bakarken, gözlerimden süzülen o tek damla yaş bu kez yalnızca mutluluktandı. Hemen ardından gelen mesajı ise iç çeke çeke ağlamama neden olmuştu.

“Dünyanın en güzel tablosu bile seninle yan yana durduğum bu eğri büğrü fotoğraftan daha değerli olamaz. Sen ... Benim eksik kalan tüm yanlarımı tek bir gülüşünle tamamlıyorsun, güzelim.”

Sınav stresi, teyzemin evdeki o boğucu koca baskıları, odamın o yalnız ve gergin duvarları... Hepsi o saniyede, o tek bir ekran ışığında yok olup gitti. Ben o berbat montajlanmış, arka planı eğri büğrü fotoğrafta, hayatımın en güvenli, en gerçek ve en korunaklı yerindeydim. Alp’in tam kalbinin hizasındaydım.

Sınav günü gelip çatmıştı. Haftalardır göğsüme batan o keskin sızı, geceden beri mideme düğüm düğüm oturan, nefesimi kesen kramplara dönüşmüştü. Yatağın içinde bir o yana bir bu yana dönerken ara ara gözüm kararır gibi oluyor, odadaki eşyalar üzerime doğru eğiliyordu; neyse ki bu dalgalanmalar daha ileri bir boyuta taşınmadan hafifliyordu.

Gece boyunca ne zaman sıçrayarak uyansam, karanlıkta parıldayan telefon ekranımda Alp’i buluyordum. Sanki kilometrelerce öteden kalbimin teklemesini hissediyormuş gibi, tam o saniyelerde yazıyordu. Bir sev-

gilinin sonsuz şefkatiyle harmanlanmış motivasyon mesajları gecenin bir yarısı şapşal hâle dönmeye başlamıştı.

“Zihnindeki o kalabalığı sustur güzelim, bu sene senin senen.”

“Heyecanlanman çok normal ama korkman değil. Sen benim gördüğüm en savaştı, en güçlü kadınsın. Kendine benim sana inandığım kadar inansan, o sınav kitapçığını tek bir bakışınla eritirsin. Kapat şimdi gözlerini, derin bir nefes al. Soluğum tam boynunda, unutma.”

“Bak, ÖSYM ile görüştüm; ‘Alp Aslan Uğurlu’nun sevgilisiyim’ yazarsan direkt 100 puan vereceklermiş. Kullan beni. Her şekilde...”

“Yarın o kâğıtların üzerinde kendi geleceğini yazacaksın, güzelim. Beni de kenarına köşesine eklemeyi unutma.”

“Dört yıldır o sınav seni kazanmaya çalışıyor, farkında değilsin. Bu sene bence daha fazla uzatmayıp atan da şu kurum bir rahat nefes alsın. Hadi bakalım, görsünler benim Karabiber’imin zekâsını!”

Her mesaj attığında kıkırdamaktan kendimi alıkoyamıyordum. Oysa bilmiyordu ki ekranın ışığından sızan o varlığı, dünyadaki tüm başarı formüllerinden daha büyük bir motivasyondur benim için. Yine de insanoğlunun o amansız bencil yanı durulmuyordu işte; içimin titrediği o karanlık anlarda, *“Keşke sadece mesajlarda değil, tam yanımda olabilseydi,”* diye iç geçirdiğim çok olmuştu.

Şafak henüz çizgilerini gökyüzüne çekmemişken, boğazıma kadar yükselen o yoğun mide bulantısıyla uyandım. Şakaklarımdan süzülen soğuk terleri silerek kendimi yataktan dışarı attım. Banyoya girip yüzüme sertçe çarpacağım soğuk suyun beni kendime getireceğini ummuştum ama pek işe yaradığı söylenemezdi. Aynadaki solgun, göz altları çökmüş kız bana yabancı gibi bakıyordu.

İçeriden annemin telaşlı ayak sesleri ve mutfaktan gelen o tanıdık, ağır koku yükseldi. Elinde okunmuş pirinçler, sular ve ne idiği belirsiz muskamsı şeylerle kapıda belirdi. Daha önceki dört seferde de bu saçma sapan ritüellerin hiçbir işe yaramadığını, aksine içimdeki o inançsızlık hissini beslediğini bildiğim için hiçbirini yutmadım. Hatta bu kez içimde öyle büyük, öyle kırılmaz bir inat vardı ki annemlerin benimle sınav kapısına kadar gelmelerini bile kesin bir dille reddetmiştim. Dört sene boyunca yanımdaydılar ve ben hiçbirinde atanamamıştım. Bu uğursuz döngüyü

kırmak için bu sefer tek başıma olmalıydım. Kendi savaşımı, kendi yalnızlığımla verecektim.

Zaman daralıyordu. Sınav merkezine giderken telefonumu yanıma almayacaktım. Alp'e, "*Evden çıkıyorum, sevgilim. Duanı esirgeme,*" yazan kısa bir mesaj attım. Telefonu evde bırakacağımı ve sınava yalnız gideceğimi biliyordu. Aklının kalacağını biliyordum ama sanırım birkaç saat idare edebilirdi. Mesajı görmesi için birkaç dakika bekledim. Fakat daha fazla oyalanamayacağım için telefonu kapattım ve masanın üst çekmecesine bıraktım. Sadece giriş belgemi ve kimliğimi avucuma sıkıştırıp evden çıktım.

Bu sene de sınav iki aşamalıydı ve gireceğim okul şehir haritasında bizim evden tamamen farklı yöndeydi; İstanbul'un o keşmekeş trafiğinde mutlaka otobüs ya da taksiye binmemi gerektirecek, hatırı sayılır bir mesafedeydi. ÖSYM bu kazığı bana neden atmıştı, bilmiyordum ama el mahkûm gidecektim. Ailemden tek bir kuruş bile almak istemediğim, o gururlu ve kırgın mesafemi korumaya çalıştığım için cebimdeki kısıtlı parayla idare etmek zorundaydım. Bu yüzden normalden çok daha erken bir saatte vurmuştum kendimi yollara.

Sınav yorgunluğuyla otobüs çekmemek için dönüş yolu için taksi parasını ayırdım. Otobüs durağına doğru ilerlerken, sabahın bu erken saatinde ortalığın fazlasıyla sessiz olması dikkatimi çekti. İstanbul sanki benim gerginliğime hürmet ediyormuş gibi suskundu. Sokaklarda tek tük insanlar yürüyordu; kiminin elinde şeffaf dosyalarda sınav belgeleri vardı, yüzlerindeki o gri, umutsuz ifade beni aynadaki kendime götürüyordu. Kimileri ise çok daha sakin, acelesiz adımlarla yürüyüp gidiyordu. Büyük ihtimalle onlar, hayatlarını belirlemek için bir sınava ihtiyaç duymadıkları, pazar sabahı nöbetinden ya da vardiyasından dönen, o şanslı iş sahipleriydi.

Onlara bakarken içimde ince bir gıpta belirdi ve dilimde onlar gibi olabilmemin duaları arka arkaya sıralandı.

Yolun kenarındaki tozlu, paslı demirlerden ibaret otobüs durağına gelip beklemeye başladım. Üzerime çöken o ağır sabah serinliği, göğsümün tam ortasına oturan heyecan dalgasını ve midemdeki o amansız bulantıyı biraz olsun bastırır gibi oldu. Gözlerimi asfalta diktim, ceplerime sakladığım ellerim zangır zangır titriyordu. Hayatımın en önemli sınavına

giderken telefonum yoktu, yanımda beni sakinleştirecek tek bir tanıdık yüz yoktu, en önemlisi de Alp yoktu.

Kendimi savunmasız, çıplak ve kalabalığın ortasında yapayalnız hissediyordum.

Zihnimdeki felaket senaryolarının uğultusunu bastırmaya çalışırken, etrafımdaki dünyanın sesleri büsbütün kısılmış, her şey bir sessiz sinema filmine dönüşmüş gibiydi. Bu yüzden, o amansız motor sesini ve kalın lastiklerin asfaltı yırtan vahşi sürtünmesini, tam önümde bitene kadar fark etmedim.

Kömür karası, heybetli ve âdeta bir yırtıcıyı andıran BMW M2, sert bir frenle tam otobüs durağının önünde durdu. Arabanın o asabi, güçlü ve asfalta meydan okuyan duruşu köhne durağı bir anda gölgede bıraktı. Herkes ne olduğunu, bu lüks ve hırçın canavarın bu sabah saatinde burada ne aradığını anlamaya çalışırken, sürücü kapısı ağır ağır açıldı.

Nefesimin göğsümde tıkanıldığını, kalbimin kaburgalarımı zorladığını hissettim. Şoktan gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. Alp, sanki gizli bir askerî operasyona ya da üst düzey bir koruma görevine gidiyormuş gibi tepeden tırnağa simsiyah giyinmişti. Üzerindeki vücut hatlarını belli eden siyah tişörtü, düğmeleri yarıya kadar açık bırakılmış siyah gömleği ve cepli kargo pantolonuyla duraktaki herkesin nefesini kesecek kadar heybetli, tehlikeli ve bir o kadar da çekici duruyordu. Yüzündeki koyu renk kemik güneş gözlükleriyle tam bir profesyonel, filmlerden fırlamış bir ajan gibiydi.

Başını duraktaki kalabalığın üzerinde teker teker, sert, tavizsiz ve yabancı bir ifadeyle gezdirdi. Kalabalık, ondan yayılan bu baskın auranın karşısında âdeta gerim gerim gerildi; herkes korkuyla karışık büyük bir merakla ona bakarken, o dimdik duruşunu zerre bozmadan, derin, pürüzsüz ve resmî bir ses tonuyla seslendi.

“Nisa Uğurlu.”

Adım onun soyadıyla birleşince dizlerimin bağı çözülmüştü. Bakışları nihayet kalabalığın arasından sıyrılıp beni bulduğunda, o ciddi ve sert ifadesinin altından, sadece ve sadece benim yakalayabileceğim şekilde bıyık altından gülümsedi. Gözlüklerinin arkasındaki o tanıdık, can yakan parıltıyı hisseder gibi oldum. Duraktaki insanlar fısıldaşarak bakışlarını

bir anda bana çevirmişti; koskoca caddenin bütün odak noktası saniyeler içinde biz olmuştuk.

Alp, ağır, emin ve her adımıyla asfalta imzasını atan adımlarla arabanın yanına gitti. Ön sağ kapıyı tek ve sert bir hareketle açtı. Önümde hafifçe, tam bir asilzade gibi eğilerek elini kapıya doğru davetkâr bir jestle uzattı.

“ÖSYM VIP hizmeti, efendim. Buyurun hanımefendi, geç kalıyoruz.”

Duraktakilerin şaşkın mırıltıları ve, *Kim bu kız?* der gibi bakan kısıkanç fısıltıları havada uçuşurken, utançtan, heyecandan ve damarlarımda gezinen o ani adrenalinden yanaklarımın alev alev yandığını hissettim. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı ama tek bir kelime bile edemedim, dilim tutulmuş gibi öylece kalakaldım.

Alp, kafasını hafifçe yana eğip gözlüklerinin üzerinden, o bildiğim meydan okuyan gözlerle bana baktı. Bu bakış, kelimelere dökülmeyen ama çok net olan bir tehditti.

“*Bin yoksa seni bunca insanın içinde öperim.*”

Âdeta büyülenmiş gibi öne doğru bir adım attım ve lüks arabanın kendine has deri kokan sağ koltuğunda yerimi aldım. Alp, sanki dünyanın en değerli varlığını taşıyormuş gibi kapımı tok bir sesle kapattı. Dışarıdaki dünya bir anlığına sessizliğe gömüldü. Gömleğinin yakasını hafifçe düzelterek, otobüs durağındaki hayran ve şaşkın bakışların arasından, âdeta bir film sahnesindeymişiz gibi kendi tarafına dolandı. Sürücü koltuğuna oturduğu gibi bana o bildik, içimi eriten göz kırpışlarından birini fırlattı. Motoru kükreterek gazı kökledi; arkamızda şaşkın bir kalabalık ve dumanı tüten bir asfalt bırakarak yola çıktık. Şehrin gürültüsü geride kalırken, kalbimin gürültüsü arabanın içini dolduruyordu.

“Alp... Sen burada ne arıyorsun?”

Alp, direksiyonu tek eliyle kavrarken aynadaki bakışlarını benden ayırmadı. “*Soluğum İstanbul’da nefes almakta zorlanırken, benim İzmir’in imbatıyla ciğerlerimi doldurmam adil olmazdı.*”

Kalp atışlarım sınav stresini çoktan aşmış, Alp’in yarattığı bu adrenalinin ritmine ayak uydurmuştu. Ara ara bana bakıp sırtıtan o adama doğru eğildim. Aramızdaki mesafeyi azaltmak, onun gerçekten burada olduğuna ikna olmak istiyordum.

“Beni nasıl buldun?”

“Biz de deriniz,” diyerek o meşhur internet geyiklerinden birine atıfta bulundu. Yüzündeki o ukala ifadeye rağmen gözlerinde öyle bir parıltı vardı ki... Şaşkınlığım yavaş yavaş yerini tatlı bir öfkeye ve patlamaya hazır bir merak bombasına bırakıyordu.

“Seni daha derine gömmemi istemiyorsan... Beni nasıl bulduğunu hemen söyleyeceksiniz, Alp Bey.”

“Bey mi? Hadi ama... o kadar kızmış olamazsın,” diyerek kıkırdadı. Ardından beni daha fazla uğraştırmadan “Nur sağ olsun. Evinin adresinden, sınava gireceğin okula kadar her şeyi tek tek söyledi,” dedi.

Nur mu? Ah... Koynumda yılan beslemişim resmen! Alp, sosyal medya hesabımdan Nur’u nasıl bulduğunu, ona durumu tatlı dille açıkladıktan sonra adresimi eliyle koymuş gibi nasıl öğrendiğini anlatırken, ben kafamda Nur’u hangi yaratıcı şekillerde öldüreceğimin planlarını yapıyordum. Bana nasıl böyle bir şeyi haber vermezdi?

Üstelik şu hâlime bak! Rezil gibiydim. Sınav stresi yüzünden neredeyse pijamalarımın evden çıkacaktım, üzerimdeki salaş kıyafetler ve alelacele toplanmış saçlarımla tam bir felaket kurbanı gibi görünüyordum. Tamam... Beni ekran arkasından neredeyse her şekilde görmüştü ama kanlı canlı ikinci yüz yüze gelmemiz kesinlikle bu şekilde olmamalıydı.

“Geceden beri sokağınızda bekliyordum,” dedi aniden, gayet sıradan bir şeyden bahseder gibi. “Ne?! Geceden beri kapımın önünde misin?”

Alp, yolu kontrol ettikten sonra tekrar bana bakıp tekrar göz kırptı. Yüzündeki o ukala ama bir o kadar da insanı savunmasız bırakan gülümseme milim bozulmamıştı. “Yalnız mahalleniz çok sakın... Ben en azından bir iki kişi çıkıp kim olduğumu, burada ne aradığımı sorar diye düşünmüştüm. Sıkıldım biraz.”

Dayanamayıp koluna doğru sertçe vurdum. Fakat vurduğum yer sert omuz kaslarına denk geldiği için mi yoksa benim kontrolsüz öfkemden mi bilmem, Alp’ten çok benim elim sızlamıştı. Elimini ovuştururken Alp başını hafifçe bana doğru çevirdi. Resmen keyifle gülüyordu.

“Bunu benden nasıl saklarsın? Hiç mi yalan söylerken için sızlamadı?”

“Sürpriz denilen şey tam olarak böyle bir şeydir, güzelim.”

“Sen bana bir daha sürpriz yapma, Alp. Çünkü bir gün kalbime inecek, sonra ben sana hayatının en büyük sürprizini mezarda yapacağım.”

Cümlem biter bitmez Alp’in yüzündeki o canlı gülümseme anında soldu. Gözlerindeki ışık bile sönerken, direksiyonu tutan parmaklarının boğumları beyazlaştı. Kurduğum cümlelerin ne kadar yersiz bir tehdit olduğunu, ona geçmişteki kayıplarını ve acılarını hatırlattığını fark ettiğim an göğsüme bir taş oturdu. Büyük bir pişmanlıkla yanağımın içini dişledim. Kelimelerimi geri alamıyordum ama sanırım konuyu değiştirebilirdim.

“Şey... O duraktaki *Nisa Uğurlu* muhabbeti neydi peki?” diye sordum, sesimi biraz daha yumuşatarak.

Alp, gözlerini yoldan ayırmadan “Soyadını cümle âleme duyuracak değildim herhâlde. Seni koruyordum,” dedi tüm ciddiyetiyle. Harika... Yine en güzel anımızda olmaması gereken bir gaf yapmıştım.

“Teşekkür ederim. Az önceki yersiz şakam için de özür dilerim. Ben sadece çok şaşkınım ve ne diyeceğimi bilemedim. Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum,” diyerek sırtımı koltuğa yaslıyordum ki bir anda büyük bir ivmeyle sola, ardından sağa doğru savruldu. Alp, akan yolun ortasında direksiyonu kırıp arabayı sağa çekiverdi. Lastiklerin asfalta sürtünme sesiyle birlikte, ani frenin etkisiyle öne doğru fırladım.

“Ne yapıyorsun, delirdin mi?” dememe kalmadan Alp çoktan dörtlülere yakmış, emniyet kemerini hızla çıkarmıştı bile. Çevik bir hareketle bana doğru döndü. Koltuğumda panikle doğrulurken ikimiz de arabanın tam ortasında buluştuk. Nefesi yüzümü yalayıp geçerken, gözlerindeki o koyu, yoğun şehveti gördüm.

“Bu belki inandırır.”

Daha ne olduğunu anlamadan, dudaklarımdan bir itiraz kelimesinin bile çıkmasına izin vermeden dudaklarını dudaklarıma hırsıyla, özlemle ve büyük bir tutkuyla yapıştırdı. O an arabanın içi, dış dünyayla bağını kopardı; zaman durdu, akan trafik ve arkamızda bıraktığımız şehir silindi. Sadece onun sıcaklığı ve dudaklarındaki o yakıcı gerçeklik kaldı.

İlk temas, haftalardır ekran arkasında biriken o sabırsız hasretin patlaması gibiydi. Alp’in bir eli hızla saçlarımdan arasına sızdı, parmakları saç tellerimi kavrayıp başımı hafifçe geriye eğerken beni kendine doğru çekti.

Diğer elini ise yüzümün kenarına, çeneme yerleştirmişti; dokunuşu hem sahiplenici hem de beni incitmekten korkar gibi titizdi. Dudakları dudaklarımı büyük bir açlıkla, nefesimi kesecek bir yoğunlukla talep ediyordu.

Kalbinin tıpkı benimki gibi delicesine, ritmini şaşırmış bir şekilde çarptığını tam göğsümde hissettim. Şaşkınlıkla açılan dudaklarımın arasından sızan hafif soluğum, onun derin bir nefes almasına sebep oldu. Öpücüğü daha da derinleşti, hırslı bir ritme büründü. Dudaklarının tadı, tüm duyularımı ele geçiriyordu.

Bu adam kesinlikle efsunluydu. Az önce en yakın arkadaşına kızan, pijamalarıyla yakalandığı için utanan o kızı tek bir dokunuşuyla, dudaklarıyla yok etmişti. Ellerim benden bağımsız bir şekilde havalandı ve onun gömleğinin yakasına tutundu, pahalı kumaşı sımsıkı kavradım. Çünkü eğer tutunmazsam arabanın o deri koltuğuna eriyip akacakmışım gibi hissediyordum. Alp, benim bu çaresiz ama tutkulu karşılığımınla birlikte erkeksi, hafif bir hırıltı çıkardı ve beni kendine biraz daha çekti. Dudakları dudaklarımı altüst ederken her bir dokunuşuyla, *"Buradayım, gerçekten yanındayım ve hiçbir yere gitmiyorum,"* diye haykırıyordu.

Nefessiz kalana, dudaklarımız sızlayana kadar devam eden o yoğun girdabın sonunda Alp yavaşça geri çekildi. Ama aramıza gerçek bir mesafe koymadı, dudakları dudaklarımdan milimle ayrılırken sanki bu büyü bozulsun istemiyor gibiydi. Alnını alnıma dayadı, sıcak ve sık nefesleri benim yakıyordu.

Gözleri kapalıydı, kirpikleri titriyordu ve parmakları hâlâ saçlarımın arasında, yerini ezberlemek ister gibi usulca geziniyordu. Arabanın içi, ikimizin senkronize olmuş ağır, derin nefes sesleriyle ve aramızdaki o yoğun elektrikle doluydu. Ve ben, uzun zaman sonra ilk kez gerçekten nefes aldığımı hissediyordum.

Gözlerimi yavaşça aralayıp onun o kusursuz yüz hatlarına, hemen dibindeki varlığına baktım. Dudaklarım sızlarken yüzümde kendiliğinden bir gülümseme filizlendi.

"Hoş geldin," diye fısıldadım. Sesim, yaşadığım yoğun duyguların etkisiyle pürüzlüydü.

Alp, alnı hâlâ alnıma yaslıyken hafifçe gülümsedi. O gülümsemenin sıcaklığı göğsüme yayıldı. "Biraz geç oldu... ama hoş buldum güzelim,"

dedi. Ardından, sanki tüm bu anı içine hapsetmek istiyormuş gibi ciğerlerini dolduran büyük bir nefes aldı. Bakışları yavaşça yüzümde, ardından dudaklarımda gezindi; parmak uçlarıyla yanağımı son bir kez okşayıp derin bir iç çekti.

“Şimdi...” dedi, sesindeki o büyüleyici tonu toparlamaya çalışarak ama hâlâ benden uzaklaşmakta zorlandığını belli eden bir tavırla. “...seni sınavına yetiştirelim. Sonra özlem gidereceğimiz, yarım kalan her şeyi tamamlayacağımız çok vakit olacak.”

Bu bir öpüşmenin vaadi miydi? Yoksa çok daha fazlasının mı?

İstemeye istemeye de olsa yavaşça geriye doğru çekildi ve sürücü koltuğundaki dik konumuna geri döndü. Aramızdaki o büyüleyici büyü bir anlığına dağılırken, dudaklarımda bıraktığı o kor sıcaklık dalga dalga tüm bedenime yayılıyordu. Emniyet kemerini tekrar takmak için uzandığında, başını hafifçe bana doğru çevirip gözlerimin içine baktı. Bakışları o kadar yoğun ki, az önceki öpüşmemizin ona yetmediğini, aksine içindeki o hırslı yangını daha da körüklediğini açıkça haykırıyordu. İşin kötü tarafı, bana biraz daha böyle açlıkla, böylesine sahiplenici bir tavırla bakmaya devam ederse, tüm kuralları yıkıp iki koltuk arasındaki o mesafeyi yeniden kapatacak ve onu tekrar öpecektim. İçimdeki bu tehlikeli arzu, kalbimin ritmini altüst etmeye yetmişti.

Kemer o tok, metalik sesle kapandığında arabanın içindeki yoğun sessizlik bozuldu ve Alp vitesi değiştirip arabayı yeniden yola çıkardı. Yan profilden bile büyüleyici görünen bu adama bakarken yüzümde kendiliğinden, teslimiyet dolu bir gülümseme belirdi. Direksiyonu kavrayan güçlü ellerine, keskin çene hattına ve yola odaklanmış o ciddi ifadesine baktım.

Sanırım artık sınav stresi, gelecek kaygısı falan yaşamıyordum. Çünkü benim tüm geleceğim yanımdaki adamdan oluşuyordu.

İstanbul Trafikine Bel Bağlayanlar Derneği

Tolga Ayaz - Yine Seni Severim

Alp

Yorgundum. Damarlarımdaki kanın uykusuzluktan ağırlaştığını, kemiklerimin sızladığını hissedecek kadar yorgundum.

Uykusuzdum. Dün öğlenden beri direksiyon başındaydım. Gece boyu, onun odasının penceresi olduğunu düşündüğüm o loş ışığa bakarak geçirdiğim saatler, şu an göz kapaklarıma tonlarca kurşun gibi oturmuştu.

Yine de hayatımda kendimi hiç bu kadar hafif, hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Bir pazar günü, yine Nisa ile yan yanaydım. Üstelik bu sefer, diğer seferin aksine, narin eli elimin içindeydi. Sıcaklığı tenime sızıyor, uykusuzluğumu ve yorgunluğumu tek bir dokunuşuyla unutturuyordu. Saatin erken oluşu ve pazar sabahının o nadir, boş yolları sayesinde sınava gireceği okula hiçbir strese girmeden, tam vaktinde ulaşmıştık.

Giriş saati gelip öğrenciler içeri alınana kadar arabanın o serin, korunaklı sessizliğinde el ele oturduk. Parmaklarım parmaklarının arasına kenetlenmişken, içindeki tüm korkuları, o heyecanlı kalp atışlarını konuşmadan paylaştı benimle. Gitme vakti geldiğinde, elimi biraz daha sıkıp gözlerimin içine baktı. Gözlerinde öyle bir rica, öyle ürkek bir inat vardı ki...

"Lütfen kapıya kadar gelme," dedi sesi titreyerek. "Ben... eğer sınavım

kötü geçerse, annemlerin yanındayken hissettiğim o suçluluk duygusuyla seni de bağdaştırmak, içten içe seni de suçlamak istemiyorum.”

Daha önce bu sınava dört kez anneleriyle beraber geldiğini ve atamadığını söylemişti. Kendi içinde yarattığı bu travmayı aşmak, bu zinciri kırmak için bu sefer tek başına olmak istiyordu. Yaptığım bu sürprizle planını bir yere kadar bozmama izin vermişti ama bu son çizgiyi aşmamı istemiyordu. İzin verseler onu kucağımda o sınıfa kadar taşır, kapısında nöbet tutardım ama onun bu güçlü durma çabasına saygı duymak zorundaydım.

“Tamam, güzelim. Nasıl istersen. Ben buradayım, seni bekliyorum,” dedim ve alnına derin, koruyucu bir öpücük kondurdum. *“Sana güveniyorum, Karabiber’im. Git ve canını oku soruların.”*

Ürkek, içi titreyen bir gülüşle karşılık vermiş, sınav belgesini titreyen parmaklarıyla kavrayarak arabadan inmişti. Okula doğru yürürken bir kez bile arkasına bakmadı; gücünü toplamaya çalışıyordu, biliyordum. Ama ben bir an bile gözlerimi onun o narin silüetinden ayırmadım. Omuzlarındaki görünmez o büyük yükü hafifletmek ister gibi arkasından bildiğim tüm duaları okumaya, onu uzaktan da olsa nefesimle sarmalamaya çalıştım.

O içeride geleceğiyle savaşıırken, ben de koltuğu biraz geriye yatırıp gözlerimi kapattım. Asıl bundan sonrası için enerji toplamam gerekiyordu. Fakat pek başarılı olduğum söylenemezdi.

Saatler sonra tek tük öğrencilerin kapıdan çıkmaya başlamasıyla bir ok gibi fırlayıp arabadan indim. Hâlâ bıraktığı yerde, söz verdiğim gibi dimdik durduğumu hemen görmesini istiyordum. Heyecanla arabanın etrafında volta atmaya başladım.

O sırada gözüm yolun kenarında simit satan bir araca takıldı. Saatlerdir içerideydi ve kesinlikle acıkmış olmalıydı. Hızla yanlarına gidip birkaç taze simit ve meyve suyu aldım. Onları ön konsola bırakırken okulun önü bir anda kalabalıklaşmaya başladı. Belli ki sınav süresi dolmuştu. Gözlerim o insan selinin içinde deli gibi sadece Nisa’yı aradı. Neşeli, o lanet sınav stresini fırlatıp atmış, gözlerinin içi gülen bir Nisa bulmayı bekliyordum.

Ama kalabalığın arasından sıyrılan o solgun yüzü gördüğümde göğsüme bir ağırlık çöktü. Omuzları düşmüştü, adımları âdeta yeri dövüyordu. Kalabalığın arasından beni gördüğünde dudakları hafifçe yukarı kıv-

rıldı, gülümsemeye çalıştı fakat bu esnada her şey tersine döndü. Gözleri bir anda kaydı. Sanki altındaki zemin tek bir hamlede çekilmiş gibi, o narin bedeni boşluğa doğru devrildi.

“Nisa!”

Sesimin nasıl bir yırtılmayla çıktığını, etraftaki kaç kişinin bana döndüğünü bilmiyordum. Adımlarım benden bağımsız, vahşi bir refleksle ileri atıldı ama aradaki kahrolası mesafe yüzünden ona yetişmem imkânsızdı. Tam sert asfalta çakılmak üzereyken, hemen yanındaki bir çocuk son anda uzanıp onu belinden yakaladı. Normalde o herife dünyayı dar edecek olan içimdeki kıskanç, dizginlenemez adam bile korkudan sustu; zihnimde sadece onun canının acıması, ona bir şey olma ihtimali kaldı.

Koşarak, hatta uçarak yanlarına gittim. Çocuğun kollarından Nisa’yı âdeta sökercesine çekip tek hamlede kucağıma aldım. Allah’ım... Çok hafifti ve bu canımı yaktı. Haftalar önce otogarda olduğu gibi, yine beti benzi atmış, dudaklarındaki o canlı pembelik silinmişti. Yaşadığı o devasa stresin, günlerin birikiminin bir anda boşalmasıydı bu, artık biliyordum.

Büyük ve aceleci adımlarla onu arabaya taşıdım. Çevredeki insanların şaşkın ve meraklı bakışlarına zerre aldırmadan, onu koltuğa yerleştirdim. Kapıyı kapatıp hemen sürücü tarafına geçtim. Neyse ki bilincini tümüyle kaybetmemişti. Kirpikleri hafifçe titriyor, göğsü hızlı hızlı inip kalkarken derin derin nefes almaya çalışıyordu. Hemen torpidodan soğuk su çıkarıp kapağını açtım ve yavaşça dudaklarına yasladım. Arabanın serin klimasını sonuna kadar açıp havayı tazeledim.

Birkaç yudum su içip o serin havayı ciğerlerine çektikçe, yüzüne yavaş yavaş o hayran olduğum renk, o taze kan geri gelmeye başladı. Başını hâlsizce koltuğun arkalığına yaslayıp bana baktığında, gözlerindeki o yorgun ama her şeye rağmen rahatlamış ifadeyi gördüm.

“İyiyim... Sadece bir an... İyiyim.”

“Biliyorum,” dedim sesimdeki korkuyu bastırmaya çalışarak. “Biliyorum güzelim.” Elini yeniden kavrayıp dudaklarıma bastırdım.

Bana bakıp hafifçe gülümsedi. “Nasıl geçti, diye sormayacak mısın?”

Gözlerindeki o tatlı parıltıyı yeniden görmek içimi rahatlatmıştı. “Bayılacağın kadar güzel belli ki,” dediğimde, güçsüz ama içimi eriten bir kıkırdama döküldü dudaklarından.

“Gerçekten güzeldi. Aslında salondan çıkarken... kafamda her şeyi bitirmiştım. Koşup doğrudan kucağına atlamayı düşünüyordum.”

Yüzümde engel olamadığım oyunbaz bir gülümseme belirdi. Elimi yüzüne koyup başparmağımla o solgun yanağını şefkatle okşarken, “Bir nevi gerçekleştirdin aslında,” dedim.

Sözlerimle birlikte yüzünü tatlı bir şekilde buruşturdu. Onu böyle hâlsiz görmek canımı sıkıyordu. Bakışlarımı gözlerine diktim, sesimi biraz ciddileştirerek, “En yakın zamanda doktora gidiyoruz,” dedim. Garip bir şekilde, normalde olsa kesinlikle yapacağı o dikbaşlı itirazların hiçbirini yapmadı. Sadece gözlerimin içine bakıp başını *tamam* dercesine uysalca salladı. Bu teslimiyeti, kalbimi sızlattı. Demek ki kendini gerçekten kötü hissetmeye başlamıştı.

Gireceği diğer sınav için daha birkaç saat vardı. Karnının aç olmadığını, midesinin bulandığını söylese de itirazlarını dinlemedim. Zorla, kendi ellerimle kopardığım taze simitlerden yedirdim, meyve suyundan içirdim. Simit kırıntıları dudaklarının kenarındayken onu izlemek bile güzeldi. Sonra koltuğunu biraz yatırıp gözlerini kapatmasını, ikinci raunt öncesi iyice dinlenmesini istedim.

Zaman hızla akıp gitti ve diğer sınav saati kapıya dayandı. Bu sefer... Bu sefer arabada oturup sabır sınamaya hiç niyetim yoktu. Kimin ne düşündüğü, annesiyle olan travması umurumda değildi; o kapıya kadar yalnız yürümeyecekti.

Arabadan indik. Onunla el ele, okulun bahçe kapısına kadar yürüdüm. Attığı adımların daha sağlam olduğunu kendi gözlerimle gördükten sonra durdum.

Herkesin içinde yüzünü ellerimin arasına aldım, alnına tüm dualarımı sakladığım derin bir öpücük bıraktım ve onu tekrar içeri uğurladım.

O içeri girdikten sonra sakın adımlarla arabaya döndüm. Sürücü koltuğuna oturduğumda, sanki son yirmi dört saattir beni ayakta tutan o görünmez ipler bir anda kesilmişti. Başımı koltuğun arkalığına yaslayıp gözlerimi kapattım. Sadece birkaç dakika dinlenmek, zihnimi sakinleştirmek istiyordum. İstanbul’un uğultusu ve arabanın içindeki o tanıdık, hafif Nisa kokusu birleştiğinde zihnim daha fazla direnemedi. Bilincimin

ağırlaştığını, uykunun beni derin bir girdap gibi içine çektiğini hissettim; kısacık da olsa içim geçmişti.

Gözlerimi ani bir irkilmeyele açtığımda, dışarıdaki kalabalığın uğultusu arabanın camlarından içeri sızıyordu. Göz kapaklarımı zorlukla aralayıp saate baktım; zaman su gibi akmıştı. Okulun büyük demir kapısından tek tük öğrencilerin, yüzlerinde o yorgun ama hafiflemiş ifadelerle çıkmaya başladığını gördüm.

“Siktir, geç kalıyorum,” diye mırıldandım kendi kendime.

Apar topar arabadan fırladım. Söz verdiğim gibi, kapıdan çıktığı ilk saniye beni görmeliydi. Hızlı adımlarla okul bahçesinin kapısına kadar yürüdüm; velilerin, çıkan öğrencilerin yarattığı o insan selinin tam ortasında durup gözlerimi demir kapıya diktim. Kalbim, sabahki kazayı tekrar yaşamak korkusuyla kasılıyordu.

Dakikalar saatler gibi uzarken, nihayet kalabalığın arasından o tanıdık silüet sıyrıldı. Nisa... Omuzları hafifçe çökmüştü, yüzünde saatlerin getirdiği o belirgin, hırpalanmış yorgunluğu uzaktan bile fark edebiliyordum. Onu bu hâlde gördüğüm an içimdeki o tanıdık korku yeniden baş gösterdi. Adım atmak, kalabalığı yarıp yanına koşmak için hamle yaptım. Fakat güvenlikler engelledi. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp her an bayılma ihtimaline karşı tetikte beklemeye başladım.

Tam o sırada, Nisa başını kaldırdı. Kalabalığın, o karmaşanın arasından gözleri doğrudan beni buldu. Göz göze geldiğimiz o salise, yüzündeki o ölümcül yorgunluk sanki sihirli bir değnekle silindi. Dudaklarında da, gözlerinin içinde de daha önce hiç görmediğim kadar parlak, muazzam bir mutluluk belirdi.

Ve bir anda koşmaya başladı.

Şaşkınlıktan nefesimi tuttum. Nisa önündeki kalabalığı âdeta ikiye yararak, hiçbir şeyi umursamadan doğrudan bana koşuyordu. O an dünya benim için tamamen sessizliğe gömüldü, sadece bana doğru gelen o kadını görüyordum.

Aramızdaki son birkaç adımı da büyük bir coşkuyla kapattı ve kendini kelimenin tam anlamıyla kucağıma fırlattı. Hızının etkisiyle bir adım geri sendelesen de kollarımı anında beline dolayıp onu yerden kestim.

Bacakları belime dolanırken narin elleri enseme tuttu. Nefes nefeseydi ama gözlerinin içi gülüyordu.

“Harikaydı!” derken sesi bir zafer çılgılığı gibiydi.

Daha bu cümlelerin bendeki yankısını sindirmeme izin vermeden, dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bu seferki öpücük sabaha karşı arabadaki o hasret dolu, korumacı öpücükten çok farklıydı. Bu; başarmış olmanın, zincirlerini kırmanın, özgürlüğün ve hepsinden öte bana olan o katıksız inancın öpücüğüydü. Okul bahçesinin önünde, yüzlerce insanın meraklı ve şaşkın bakışları altındayken Nisa kucağımda bana hayatımın en güzel zaferini tattırıyordu.

Fakat bu büyümlü an, Nisa’nın dudaklarındaki o coşkulu baskının yavaşça hafiflemesiyle bölündü. Öpücüğü yavaşlarken, başını milimle geri çekti ve nefes nefese kalmış bir hâlde gözlerini araladı. Tam o an, etrafımızdaki dünyanın, okul bahçesinin önündeki o yüzlerce meraklı gözün varlığı zihnine bir bomba gibi düştü. Sınav çıkışında kucağına atladığı adamı herkesin ortasında hırsıyla öptüğünü yeni fark ediyordu.

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Yanaklarına saniyeler içinde öyle koyu, öyle tatlı bir kırmızılık yayıldı ki az önceki o yorgun kadından eser kalmadı. Kendini bütünüyle ana kaptırdığı o bir dakikalık cesaret dalgası, yerini utangaç bir paniğe bırakmıştı.

“Alp... Herkes bize bakıyor, değil mi?” diye fısıldadı. Sesi utançtan içine kaçmıştı resmen.

“Sayende,” dediğimde kucağımdan inmek için çırpınmaya başladı. Onun bu sevimli panik hâli içimdeki yaramaz tarafı tetiklemişti. Kollarımı inadına gevşetmedim, hafifçe sıkarak onu havada tutmaya devam ettim. Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakarak ukalaca sııttım.

“Alp, lütfen! İndir beni,” diyerek omuzlarımı hafifçe sarstı.

“Onu beni yoldan çıkarmadan, yüzlerce insanın önünde dudaklarıma yapışmadan önce düşünecektin güzelim,” dedim, sesimdeki keyifli tınıyı gizlemeyerek.

“Yer yarılrsa da içine girsem keşke... Allah’ın adını verdim, indir beni Alp!” diyerek bu kez omuzlarıma biraz daha sertçe vurdu.

Daha fazla zorlayıp bu tatlı utancı gerçek bir gerginliğe dönüştürmek, hele de o hassas ruhunu ağlatmamak için usulca yere indirdim onu.

Ancak ellerimi belinden tam olarak çekmedim, her an dengesini kaybedip sarsılmasından korkarak onu yakınımda tutmaya devam ettim. Ayakları yere değer değmez, etraftaki bakışlardan kaçmak ister gibi kafasını doğrudan göğsüme gömdü.

“Bir an önce arabaya gidebilir miyiz?” diye mırıldandı, sesi gömleğimin kumaşı yüzünden boğuk geliyordu. Göğsümde filizlenen o buruk sıcaklıkla, “Benden bu kadar çabuk mu ayrılmak istiyorsun?” diye sordum.

Sözlerimdeki gizli hüznü hissetmiş gibi Nisa hızla başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Kaşları çatılmıştı, bakışlarında ani bir korku belirdi.

“Ne demek bu? Yoksa ... hemen dönecek misin?”

Göğsüme oturan o ağır taşla birlikte, burukça gülümseyerek başımı onaylarcasına salladım. İstanbul’a sadece onun için, bu birkaç saatlik kritik an için kaçmıştım. “Salon çok yoğun güzelim. Sezon ortasındayız ve bugün için bile yönetimden zor izin aldım. Tüm randevularımı yarına kaydurdılar. Ama söz veriyorum, bir sonraki sefer çok daha uzun, günlerce kalacağım.”

“Ciddi olamazsın,” derken gözleri saniyeler içinde doldu, o parlak kahvelerin arkasına yaşlar dizildi. “Biz... daha doğru dürüst vakit geçiremedik bile.”

O ağlamasın diye parmak uçlarımı yanağına yerleştirip usulca okşadım. Kalbim sızlıyordu ama dik durmak zorundaydım. “Önemli olan vakit geçirmek değildi ki, Karabiber’im ... Bugün, hayatının bu en önemli gününde senin yanında olmaktı.”

“Gitmeni istemiyorum,” diyerek bir anda kollarını belime doladı ve beni sımsıkı sardı. Kafasını tekrar göğsüme yasladığında, o narin bedenindeki tüm direncin kırıldığını, gitme ihtimalimle birlikte omuzlarının tekrar çöktüğünü hissettim.

“Gitmek istemiyorum ama zorundayım.”

Başından derin bir öpücük alıp kolumu omzuna attım ve onu kendime sabitleyerek arabaya doğru yürütmeye başladım. Nisa’nın adımları isteksizdi, âdeta asfalta kök salmak ister gibi yavaş yürüyor, kollarını belimden bir an bile çözmüyordu. Etraftaki insanların bakışlarını çoktan

unutmuştu, tek derdi benim onu bıraktıktan sonra gidecek olmam gerçeği.

Nihayet arabaya ulaştığımızda İstanbul'un o uğultulu gürültüsü yine dışarıda kaldı. Nisa emniyet kemerini takarken iyice suratını asmış, dudaklarını büzmüştü. Direksiyonun başına geçip emniyet kemerimi bağlarken ona baktım. O güçlü, az önce zafer ılığı atan kadının yerini, oyuncuğı elinden alınmış küçük bir kız çocuğı almıştı.

Vitesi değıştirip arabayı hareket ettirdiğimde, başını usulca koltuğun arkalığına yasladı. Gözleri yoldaydı ama aklının bende olduğunu biliyordum. Birkaç saniye sustuktan sonra, dudaklarının arasından öyle masum, öyle çaresiz bir temenni döküldü ki, direksiyonu tutan ellerim titredi.

“İnşallah dünyanın en berbat, en kilit İstanbul trafiğine yakalanırsınız... Âmin.”

Sözleriyle birlikte arabanın içine erkeksi, derin bir kahkaham yayıldı. Başımı sağa çevirip ona baktığımda, hiç de şaka yapar gibi bir hâli yoktu; tüm ciddiyetiyle ve masumiyetiyle herkesin lanet okuduğı İstanbul trafiğine umut bağılıyordu. Koskoca şehri kilitlemeye hazırды, yeter ki birkaç dakika daha fazla yan yana olalım diye...

“Ey aşk ... Sen nelere kadırsın?” dedim, vites kolunun üzerinde duran elimle elini kavrarken. Sesimdeki hayranlığı ve şefkati gizlemek imkânsızdı. “Bir İstanbulluya trafik duası yaptıran aşk, İzmirliye neler yapmaz.”

Nisa, büzdüğü dudaklarıyla bana yandan ters bir bakış fırlattı. Yanaklarındaki o tatlı pembelik hâlâ duruyordu. “Dalga geçme,” diye mırıldandı, sesindeki o çocuksu sitem içimi eritti.

“Estağfurullah, güzelim,” dedim, parmaklarımızı kenetlerken. “Dalga geçmek ne kelime? Gururum okşandı resmen. İstanbul halkının çilesi benim ödölüme dönüşecekse, ben o trafiğe dünden razıyım.”

Nisa tüm dikkatini bana vererek başını çevirdi. Gözlerinin arkasına dizilen o yaşlar bu kez parıltılı bir inada dönüşmüştü. “O zaman biraz daha okşayayım o gururunu,” dedi, sesindeki hüznü tonu daha da derinleştirerek. “Köprüler kilidlensin, yollar kapansın, gerekirse bu arabanın içinde saatlerce mahsur kalalım... Yeter ki hemen gitme, Alp. Gitme işte.”

Sözleri göğüs kafesimi öyle bir sıktı ki hayatımda ilk kez bir kadının

beni bu kadar çaresizce ve böylesine büyük bir sahiplenmeyle arzuladığını hissediyordum. İstanbul trafiği normalde benim gibi her saniyesi planlı bir adamın en büyük kâbusuydu ama o an, Nisa'nın o titreyen sesini duyduktan sonra, haritadaki tüm yolların kıpkırmızı kesilmesi ve arabanın dünyadaki tek sığınağımız olarak kalması için içimden ben de onun duasına eşlik ettim: *Âmin*.

Üfle Mumu, Başlasın Defile!

Demir Demirkan - Aşktan Öte

Nisa

Evren benimle inatlaşmaya bayılıyordu. O gün, normalde herkesi canından bezdiren o meşhur İstanbul trafiği mucizevi bir şekilde akıp gitmişti. Sırf Alp'le birkaç dakika daha fazla kalabilmek, onun kokusunu biraz daha içime çekebilmek için ettiğim tüm o çaresiz dualar resmen içimde patlamış; navigasyondaki o korkunç kırmızı haritalar bir anda yeşile dönerek Alp'i ve beni normalden çok daha kısa bir sürede mahallemin yakınına ulaştırmıştı. Sanki zaman, bizi birbirimizden koparmak için hile yapıyordu.

Sokak ortasında, mahallenin pencerelerden eksik olmayan o meraklı gözleri ve konu komşunun dedikoducu bakışları altında rahatça vedalaşamayacağımızı o da en az benim kadar iyi biliyordu. Bu yüzden bizim sokağa girmeden hemen önce, direksiyonu tutan parmaklarını sıkarak, "Kimsenin bizi görmeyeceği, sakın bir yer söyle güzelim," demişti; sesi neşesinden sıyrılmış, boğuklaşmış ve ciddileşmişti. O saniyelerde arabanın içine çöken o ağır sessizlik, yaklaşan fırtınanın habercisi gibiydi.

Ona tarif ettiğim o kuytu, eski ağaçların gölgelediği parkın kenarında arabayı durdurup dörtlülere bastığında, içimdeki dünya başıma yıkıldı. O ritmik tık-tık sesi, ayrılık saatinin tik-taklarını devralmıştı sanki.

Kalbime batıyorlardı.

Onunla yan yana geldiğim her an, ayrılık denen o acı gerçek daha da zorlaşıyordu. Eskiler doğru söylemişti; göz görmeyince gönül gerçekten bir şekilde katlanıyordu. Araya ekranlar, mesajlar, ses kayıtları girdiğinde mesafelerin soğukluğuna bir şekilde alışıyor insan, kendini bir yolunu bulup avutabiliyordu ama bir kez kanlı canlı dokunduktan, o insana yaşam enerjisi veren kokusunu içine çektikten, hele de dudaklarındaki enfes tadını aldıktan sonra arkana bakıp gitmek...

Göğsümü canlı canlı ortadan ikiye yarıyorlardı sanki.

Bu sarsıcı gerçeğe, o deri koltuğun üzerinde parmaklarımız birbirine kenetlenmişken bir kez daha, canım yana yana emin olmuşum. Zamanın acımasızca tükendiğini, onun o yoğun temposuna, İzmir'deki salonuna ve bensiz hayatına dönmek zorunda olduğunu hatırlatan gitme vakti geldiğinde kendimi tutamadım. Hıçkırıklarım arabanın sessizliğini bölerken, gözlerim dumanlanana kadar ağlamıştım. Kendimi tamamen onun göğsüne bırakmıştım; kokusunu son bir kez daha hafızama kazımak ister gibi yüzümü boyun çukuruna gömmüştüm. Gitmesini istemiyordum, bu mesafelerden nefret ediyordum.

Alp ise tek bir kelime bile etmeden beni sarıp sarmalamıştı. Eli saçlarımın arasında geziniyor, titreyen tellerini usul usul severek beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Dudaklarını omzuma, boynuma bastırıp duruyor, tenimde derin ve sızılı izler bırakıyordu. Her bir öpücüğü, "*Gitsem bile seninleyim, seninim,*" diyen sessiz birer yemin gibiydi. Dudaklarının sıcaklığı kumaşın üzerinden bile tenimi yakıyordu. Kokusunda kaybolduğum adamın da nefesinin tekleme, içindeki o yangını daha da büyütürken bu ayrılığı ikimiz için de bir işkenceye dönüştürüyordu.

"Ağlama," derken yüzümü avuçlarının arasına aldı. Gözyaşlarımı silmeye çalışırken kendi elalarının puslandığının farkında mıydı acaba? O her şeyi yöneten, sarsılmaz adamın gözlerinde de gitmenin verdiği o amansız sızı birikmişti işte ama benim ağlamama kıyamıyordu.

"Bu gözlerden tek bir damla yaşın akması benim dünyayı yakma sebebim, yapma. Bak bana..."

Gözlerim onu bulduğunda, içindeki o yoğun kederi gizlemek istercesine gülümsemeye çalışmıştı. "Ben sadece İzmir'e dönüyorum güzelim,

seni arkamda bırakmıyorum ki,” dediğinde dudaklarımdan dökülen o çaresiz hıçkırık dün gibi aklımdaydı. Başparmaklarıyla nemli yanaklarımı şefkatle okşarken yüzünü yüzüme biraz daha yaklaştırdı, soluğu soluğuma karıştı. “Şu yollar, şu kahrolası kilometreler bizim aramıza girebilir mi sanıyorsun?” diye sormuştu, sesindeki o inatçı ton içimi titretti. “Ruhum da kalbim de seninleyken ne kadar gitmiş sayılırım ben?”

Alnını alnıma yasladığında, gözlerindeki o buğulu elaların sıcaklığı doğrudan içime aktı; ruhumu yatıştırdı.

“Bu sadece küçük bir ara, güzelim. Bir göz kırpma süresi kadar kısa bir ayrılık... Söz veriyorum, bir sonraki gelişim çok daha uzun olacak.”

Alp’i uğurlayıp eve girdiğimde tam bir enkaz hâlindeydim. Kapının eşiğinden adımımı attığım an, evdekilerin radarına yakalanmam kaçınılmaz oldu. Annemler gözlerimin şişliğini, yüzümdeki o darmadağınık, ağlamaklı çöküşü doğrudan sınavımın kötü geçmiş olmasına yormuşlardı. Üzerime gelip, teselli etmekle hesap sormak arasında gidip gelen o boğucu soruları sormaya başladıklarında, onlara gerçekte ne olduğunu anlatmak bir yana, “*Harika geçti,*” demek içimden bile gelmemişti. Aslında kimseyle konuşmak, kimsenin iyi niyetli ama yorucu sesini duymak istemiyordum. Hele de her şeye burnunu sokan, her hareketimi gözleriyle tartan teyzem yine bizdeyken ...

Kendimi, evdekilerin şaşkın ve sorgulayan mırıltıları arasında tek bir kelime bile etmeden odama atmış, kapıyı arkamdan kilitlemişim. O kilit sesi, dış dünyayla aramdaki tek korunağımdı.

Yatağa yüz üstü uzanıp yastıklara hıçkırıklarımı bastırarak ağlamaya devam etmişim. Sırf evdekiler, özellikle de teyzem duymasın diye yüzümü gömdüğüm o pamuklu kumaş, gözyaşlarımla sıırılsıklam olmuştu. Bir hafta sonra yirmi yedi yaşında, hayatın iplerini eline alması gereken yetişkin bir kadın olacaktım ama yatağымda tıpkı o ilk gençlik, ergenlik zamanlarımdaki gibi çaresiz, savunmasız ve hüngür hüngür ağlamışım. Aşkın insanı kaç yaşında olursa olsun çocuklaştıran, o savunmasız bırakan yanıyla sertçe yüzleşiyordum.

Alp’in yoldan atacağı, içimi rahatlatacak, “*İyiyim, vardım*” mesajlarını beklerken, gözüm sürekli telefonun kararan ekranındaydı. Ancak günlerin uykusuzluğu, sınavın stresi ve ağlamanın verdiği o kurşun gibi ağır bitkin-

likle ara ara içim geçmişti. Tam anlamıyla uyuyamıyordum bile; girdap gibi dönen kâbuslar, mesafelerin aramıza ördüğü hayalî duvarlar arasında gidip gelmiştim.

Annemler benim bu odadan saatlerdir çıkmayışımı, kapıları kilitleyişimi iyice kötüye yormuş, sınavı iyice batırdığımı düşünerek, muhtemelen panikle Nur'a haber vermişlerdi. Akşamüstü zorlayarak kendini odaya kabul ettiren arkadaşıma, sınav anlamında her şeyin yolunda olduğunu söylemiştim ama içimdeki tüm o vedalaşma öfkesiyle sağlam bir hesap sormuştum.

"Bana nasıl haber vermezsin, Nur? Ne hâlde karşısına çıktım, biliyor musun sen?"

Nur, ellerini suçsuzluğunu kanıtlamak ister gibi hızla havaya kaldırıp kendini aklamaya çalıştı. Yüzündeki o mahcup ama haklı ifadeyi görebiliyordum. *"Nisa, yemin ederim, Alp sana söylememem konusunda çok ısrar etti. 'Sınav öncesi akli dağılmasın, sadece yanında olmak istiyorum, belki karşısına çıkmam bile,' dedi. Adam sabaha kadar kapıda bekledi kızım! Sırf bu hareketi için bile onun kararına saygı duymak zorundaydım. Hem... fena mı oldu? Özledim deyip duruyordun, birkaç saat bile olsa sevdiğine kavuşturdum seni. Sevap pointlerime karışma lütfen."*

Ona hâlâ kızgındım; en yakınım olarak arkamdan iş çevirmesi, benden bir şeyler saklaması kolayca sindirebildiğim bir şey değildi. Ama içten içe, mantığımın o fısıldayan sesinde haklı olduğunu biliyordum. Evet... Sadece birkaç saat bile olsa, Alp'in o güven veren varlığı, beni kucaklayışı ruhuma o kadar iyi gelmişti ki... Şimdiden onun olduğu şehre gitmenin yollarını kafamda oluşturmaya başlamıştım bile. Belki ufak bir kaçamak ya da kendime verdiğim tatil, belki de temelli bir kaçış...

"Puanım kaç olursa olsun, akademi için sadece İzmir'i yazacağım."

"Ne? Saçmalama Nisa, annenler buna hayatta izin vermez! İstanbul'da kurulu düzenin varken İzmir'e gitmene asla onay vermezler, kıyameti koparırlar."

"Atanmak için Türkiye'nin dört bir yanına gidebileceğimi biliyorlar."

"Ama sadece tek bir yer yazacağından haberleri yok! Ya olmazsa Nisa? Ya o tek bir tercih tutmazsa ne olacak?"

Bu sene ikincisi yapılan AGS ile ilgili her şey hâlâ büyük bir belirsizlik

bulutunun arkasındaydı. Sistem yeniydi, kurallar kaygandı. Bildiğim tek şey, geçen sene kontenjan azlığından dolayı puanım gayet güzel olmasına rağmen akademilere adım atamamış olmamdı. Ama bu sene farklıydı; sınavımın çok daha yüksek bir puan getireceğine emindim ve ilk tercihime İzmir yazacaktım. Umarım benden daha yüksek puanlı kişiler orayı tercih etmezdi. Çünkü atamaya kadar olan akademi eğitimi sürecince -eylül ile haziran arasında- Alp'in olmadığı başka bir şehirde olma ihtimalini düşünmek bile içimi daraltıyordu.

"Olacak, biliyorum."

"Büyük risk alırsın, Nisa. Hayatınla, geleceğinle kumar oynuyorsun şu an. En azından ilk sıraya İzmir yaz, kalbin rahat etsin ama arkasını da diğer şehirlerle doldur. Kontenjan bu, sistem yeni... Açıkta kalırsan ne yapacaksın? Bir sene daha mı o lanet sınava hazırlanmak, bu odada kitaplara gömülüp gün saymak istiyorsun?"

"Hayır."

"Ne yapacaksın o zaman? Bunca yıl verdiğin emekler, uykusuz gecelerin, yaşadığın o korkunç stresler bir hiç uğruna boşa mı gidecek? Kendini bile isteye ateşe mi atacaksın?"

"İzmir'de bir koleje başvuruda bulunurum. Akademi olmazsa özel okullarla görüşürüm. Oradaki çocukları eğitirim. Ama ne olursa olsun, o şehirde olurum."

"Evet, Nezaket teyze de buna hemen tamam der. 'İstanbul'un suyu mu çıktı kızım? Kolejse burada da bin tanesi var... El âlem ne der? Ne yapacaksın tek başına İzmir'de?' dediğini duyar gibiyim. Nisa, annenin dilinden kurtulamazsın, bunu biliyorsun."

"Umurumda değil," diyerek dikleştim. "Kaçak göçek zamanlarda, ayda yılda bir Alp'le görüşmem ben. Bu hasret, bu yarım kalmışlık hissi beni de bitirir, onu da... Biz yan yana geldikten sonra bir daha uzak kalabilecek insanlardan değiliz."

"İlişkine güvenmiyor musun?"

"Güveniyorum."

"Hayatını feda edecek kadar mı?"

"Evet."

"İlişkinizin gerçekten yürüyeceğine inanıyor musun, Nisa? Daha çok yeni-"

“İnanmamam için hiçbir sebep yok,” diyerek sözünü sertçe kesmiştim. Şüphe tohumlarının odanın içinde büyümesine izin veremezdim. Gözü-mün önüne sadece birkaç saat önce yaşananlar gelmişti. Duraktaki o etrafı umursamadan beni arayan hâli... Sınav çıkışında beni gördüğü an gözle-rinde çakan o rahatlama dalgası... Okul bahçesindeki o sarsılmaz, koru-macı duruşu... İster istemez, ağlamaktan kuruyan ve sızlayan dudaklarım-da hafif, engel olamadığım bir gülümseme belirmişti. *“Hele de bugünden sonra... O adam benim için dünyaları çiğner, yolları dümdüz eder, biliyorum ve ben o yoldan geri dönmeyeceğim.”* Nur beni razı edemeyeceğini anlayınca pes etmişti.

Ertesi gün, odamda âdeta bir devrim yaptım. Yıllardır gençliğimi, uykularımı, genç kızlık heveslerimi çalan o kalın kapaklı konu anlatımlı ki-tapları, üzerleri yüzlerce kez çizilmiş deneme sınavlarını, renkli kalemlemlerle aldığım o stres kokan notları... Evdeki herkesin şaşkın bakışları altında tek tek topladım ve hepsini büyük çöp poşetlerine doldurup fırlattım. So-nuç ne olursa olsun, bu sistemin bana dayattığı kâğıt parçalarının hiçbirine ihtiyacım kalmamıştı artık. Benim yolum da hedefim de belliydi. Gemile-ri yakmıştım ve arkama bakmaya niyetim yoktu.

Alp’in o uzaktan uzağa beni delirten ama bir yandan da eriten tat-lı sert, *“Doktora git!”* baskısı her geçen gün biraz daha artıyordu. Te-lefonu her açışında, sesindeki o buyurgan ama içi titreyen tonla aynı soruyu soruyordu. Ben her seferinde, *“İyiyim sevgilim, sadece sınav stresiydi, geçti gitti işte,”* diye geçiştirmeye çalışsam da o, hayatta geri adım atmayacak adamlardandı. Benim kendimi ihmal etmeme asla razı gelmiyordu.

En sonunda, İstanbul’daki nüfuzlu tanıdıklarını araya sokarak bana şehrin en iyi, en prestijli kliniklerinden birinde, alanında uzman bir dok-tor bulmuştu. Randevumu bile bana sormadan, kendi ayarlamıştı.

Biraz araştırma sonrasında doktorun muayene, tahlil fiyatlarının kelimenin tam anlamıyla dudak uçuklatacak cinsten olduğunu öğren-miştim. Ailemi böyle bir yükün altına sokamazdım. Alp bunu çok iyi bildiği için tüm ödemeleri üstleneceğini söylemişti. Bu düşünceli, beni sarıp sarmalayan hareketi içimi ne kadar ısıtsa da bir yandan da gururu-mu fena hâlde sızlatmıştı. Ben ona yük olmak, hele de hiçbir şey çıkma-

yacağına emin olduğum bir nedenden dolayı bu kadar para harcamasına izin veremezdim. Gitmemek için direttiğimde bana attığı o ses mesajı hâlâ kulaklarımdaydı.

"Eğer o hastaneye gidip o kontrolleri yaptırmazsan Nisa, şu an İzmir'deki her şeyi, salonu, işi gücü bırakır, ilk uçağa atlayıp oraya gelirim. Seni kendi ellerimle o doktora götürürüm. Beni sakın sınama güzelim, yapacağımı çok iyi biliyorsun."

Bunun boş bir tehdit olmadığını, o delinin dediğini yapıp gerçekten kapıma dayanacağını bildiğim için kuzu kuzu hastaneye gitmiş, gerekli tüm kontrolleri yaptırmıştım. Sonuçlar çıktığında şaşırmamıştım. Doktor raporları önüme koyduğunda konu dönüp dolaşıp o aylarca süren yoğun strese, düzensiz uykuya ve kendimi cezalandırır gibi beslendiğim o yetersiz öğünlere bağlanmıştı. Ayrıca birkaç vitamin eksikim vardı, bünyem sadece biraz bitkin düşmüştü, o kadar.

Telefon ekranından sonuçları ona attığımda Alp'in derin bir nefes aldığını, içinin nihayet rahatladığını ses tonundan hissetmiştim. Benimse içim içimi yiyordu. Ona hem bu kadar masraf yaptırdığım hem de beni böylesine avucunun içine alıp yönettiği için kendime kıızıyordum ama kalbimin onun bu erkeksi kolaycılığı karşısında erimesine de engel olamıyordum.

Zaman o kadar hızlı akmıştı ki 6 Ağustos gelip çatmıştı: *o kutlu gün... Doğum günüm.* Kendimi bildim bileli doğum günlerini kutlamaktan, odak noktasında kalıp sahte tebessümler dağıtmaktan nefret ederdim. Bana göre bir yaş daha yaşlanmak kutlanacak bir şey değildi; sadece o belirsiz geleceğe doğru bir adım daha yaklaştığımı hatırlatan sızılı bir takvim yaprağıydı.

Ama gel de bunu bizim aileye anlat...

İlk çocuk ve ilk torun olmamın etkisi miydi bilmiyordum, her sene ben sanki hâlâ ilkokula giden o küçük çocukmuşum gibi, bir yaş daha yaşlanmamı evde âdeta millî bir şenlik havasında kutlamayı görev edinmişlerdi. Annemin günler öncesinden başlayan pasta telaşı, teyzemin her zamanki gibi pastanın mumları üflenirken arkadan yapacağı o iğneleyici evlilik imaları, konu komşunun zoraki tebrikleri... Düşüncesi bile daha sabahtan ruhumu daraltmaya yetiyordu. Yirmi yedi oluyordum

ama evdeki muamele hâlâ ponponlu çoraplar giyen o küçük kız çocuğuna yapılanla aynıydı.

Neyse ki evren bu sefer, o meşhur inatçılığını bir kenara bırakıp bana çok tatlı bir çıkış kapısı sunmuştu. Mahallede birlikte büyüdüğümüz çocukluk arkadaşımın kına gecesi, tam da benim doğum gününe denk gelmişti. Üstelik plan sadece kınayla da sınırlı değildi; kızlar kına gecesinin hemen peşine, gecenin ilerleyen saatlerinde çılgın bir bekârlığa veda partisi vereceklerini duyurmuşlardı.

Bu durum benim için kelimenin tam anlamıyla *ipten dönmek* demekti. Evdeki o klişe, saçma sapan ve her saniyesi önceden tahmin edilebilir kutlama protokolünden yasal olarak kurtulmuştum. İçimden sadece tek bir dua ediyordum: Umarım annemler kına gecesinin tam ortasında, elinde mumları yanan bir pastayla salona dalıp doğum günümü herkesin içinde kutlamaya çalışmazlardı.

Odamın ortasında, her yere saçılmış elbiselerin arasında dikilmiş, “*Yarın kınada ne giyeceğim?*” sorusuyla sessiz bir savaşa tutuşmuşken telefonumun o tanıdık melodisi sessizliği böldü. Alp görüntülü arıyordu. Tüm gün süren o yoğun, kelimenin tam anlamıyla nefes aldırmayan programından dolayı doğru dürüst konuşamamıştık. İtiraf etmem gerekirse, saatler gece yarısına yaklaştıkça içimi kemiren o küçük, şımarık ses beni unuttuğunu fısıldamaya başlamıştı. Heyecanımı gizlemeye çalışarak, sanki saniyelerdir telefonu beklemiyormuş gibi bir rahatlıkla aramayı cevapladım.

Tam o anda telefonun üst barındaki saat 00.00’ı gösterdi.

Ekranın diğer ucunda Alp, yüzünde dünyaları bana vermeye hazır o sıcacık, içten gülümsemesiyle doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Üzerindeki rahat tişörtü, hafifçe dağılmış saçlarıyla ev hâli bir insana ancak bu kadar yakışabilirdi ama asıl donup kalmama sebep olan şey, parmaklarının arasında, neredeyse avuç içi kadar minik, sevimli bir pasta tutuyor oluşuydu. Pastanın tam ortasında ise yüzünün hatlarını titrek bir ışıkla aydınlatan, usul usul yanan tek bir kırmızı mum vardı.

“Bir dilek tut, Karabiber’im.”

Sesindeki o derin, göğüs kafesinden yükselen şefkat, telefonun hoparlöründen taşıp İstanbul’daki odamın o yalnız ve soğuk havasını bir

anda dağıttı. Mutluluktan dudaklarımı birbirine bastırıp ısırđım, gözlerimin içinin güldüğüne emindim. Ekrandaki o titrek alevin yansımasıyla daha da büyüleyici görünen ela gözlerine baktım. “Bana kırmızı diplimum mu gönderiyorsun?” diye fısıldayabildim sadece. Boğazıma bir yumru oturmuştu ama bu sefer mutluluktandı.

“Seni buraya getirecekse, neden olmasın.”

“Keşke,” diyerek iç çektim.

“Dileğini tut hadi, mumu eritiyorsun,” diye takıldı. Gözlerindeki oyunbaz, haylaz hareler mum ışığında parıldarken bana aşına olduğum meydan okuyan bakışlarından birini attı.

Gözlerimi usulca kapattım. Zihnimdeki tüm sesleri susturdum ve tek bir şey diledim; *sadece onu*, aramıza giren o kahrolası kilometrelerin bir an önce tükenmesini ve onunla geçireceğim, yan yana olacağımız tüm o güzel zamanların bir an önce gelmesini istedim. Ruhumu yalnızca onun olduğu şehre, İzmir’e uğurladım o birkaç saniyede.

Gözlerimi yavaşça açtığımda, Alp sanki o birkaç saniyelik sessizlikte içimden geçen her bir kelimeyi, her bir özlem kırıntısını okumuş gibi derin, anlamlı bir bakış fırlattı bana. Ses tonunu biraz daha düşürüp, o sadece bana özel olan kadife tınısıyla, “Şimdi üfle, güzelim,” dedi.

Aramızda buz gibi ekranlar, yollar vardı. Ben İstanbul’da odamda yalnız başımaydım, o İzmir’deydi. Telefon ekranına doğru eğilip bir mumu üflemek fikri dışarıdan bakıldığında belki de çok saçmaydı... Ama o an bunu zerre umursamadım. Dudaklarımı büzüp ekrana doğru, o küçük alev ve doğru usulca üfledim.

Ve o anda, Alp de benimle beraber, aynı saniyede dudaklarını kıpırdatarak mumu üfledi. Ekranda titreyen o tek ışık kaynağı ikimizin ortak nefesiyle aynı anda söndüğünde, Alp’in yüzü odanın loş karanlığına gömüldü. Ama gözlerindeki parıltı hâlâ oradaydı. Karanlığın içinden gelen sesi, sanki tam kulağımın dibindeymiş gibi fısıldadı.

“İyi ki doğmuşsun. İyi ki o gün bana o mesajı atacak cesareti göstermişsin. İyi ki hayatıma girmişsin. İyi ki... Doğum günün kutlu olsun, *İyi ki’m.*”

Gözlerim anında puslanırken, sesimin titrememesine özen göstererek, “Teşekkür ederim sevgilim,” dedim. Ancak içimdeki o flörtöz,

cilveli kıza engel olamadım. Dudaklarımı büzüp şakacı bir tavır takındım. “Yalnız... öyle uzaktan, telefon ekranından kuru kuru kutlama istemem ben. Kusura bakma, bunu asla saymıyorum. Buluştuğumuzda bana gerçek, şöyle hakkını veren, unutturmayacak bir kutlama yaşatman gerekecek.”

Alp hattın diğer ucunda derinden gelen, hafif erkeksi gülüşüyle karşılık verdi. “Demek kuru kuru istemiyorsun... Hediyelerin hazır ama başka ne istersin Karabiber'im, söyle bakalım?”

Hediyelerim mi? Kalbim hafiften tekledi ama çocuk gibi o söylemeden hediyelerimin ne olduğunu sormak istemedim. Bu yüzden onun sorusuna cevap verdim. “Bak, çıtayı çok yüksek bir yere koyarım, şimdiden uyarayım da sonra geri adım atmak olmasın,” diyerek yatağın kenarına, elbiselerin arasına oturdum.

“Yüksek bizim işimiz yavrum, unuttun herhâlde. Söyle sen, dinliyorum.”

“Şimdi şöyle...” diyerek anlatmaya başladım. “Yarın mahallede birlikte büyüdüğümüz çocukluk arkadaşımın kınası var. Kız resmen davulla zurnayla, tüm mahalleyi ayağa kaldırarak kutlayacak. Arkasından da hızımızı alamayıp bekârlığa veda partisine akacağız kızlarla. Yani anlayacağın, yarın beni büyük, bol danslı ve iddialı bir organizasyon bekliyor. Bana bunlardan daha iyisiyle gelmelisin.”

Alp, benim bu neşeli meydan okumamı duyunca sesindeki o gülüşü daha da büyüttü ama ardından o şakacı tonun yerini alan baskın, sahiplenici ve vaat dolu ciddiyeti iliklerime kadar hissettim.

“Davul zurna işini ben bizim düğüne saklıyordum aslında... Tüh, planlarım deşifre oldu,” dedi gayet rahat bir tavırla. “Şimdi onun yerine daha yaratıcı bir şey bulmam gerekecek.”

Bir anda, hiç beklemediğim bir cümlede duyduğum o *düğün* kelimesiyle tükürüğüm genzime kaçtı. Bir anda öksürük krizine girip yüzüm kızarıırken, Alp ekrandan hâlime bakıp o keyifli kahkahalarından birini patlattı.

“Yavaş, sakin ol, sevgilim... Hemen heyecanlanma. Daha zamanımız var,” diyerek göz kırptı. “Ama sana sözüm olsun... O yan yana geleceğimiz ilk saniyeden itibaren bu doğum gününü senin için unutulmaz kılacağım. Aklını başından alacağım.” *Her zaman alıyordu zaten.*

“Çok iddialısın,” dedim öksürüğümü toparlayıp saçlarımı arkaya atarken.

“Alp Aslan Uğurlu olmak bunu gerektirir, güzelim. Tutamayacağım sözler vermem.”

Bak sen dercesine dudaklarımı büküp kıkırdadım. Alp, gözlerini üzerime dikerken, “Eee, ne yapıyordun bakalım ben aramadan önce?” diye sordu. Ardından gözleri sanki etrafımda dolaştı. “Odan savaş alanına dönmüş gibi görünüyor buradan.”

Sıkıntılı bir şekilde yatağın üzerindeki, yerdeki, çalışma masamdaki ve gardıroptaki kıyafet yığınına baktım. “Sorma ... Yarınki kınada ve ertesi günkü düğünde ne giyeceğimi seçmeye çalışıyorum ama karar mekanizmam bütünüyle çökmüş durumda.”

Alp’in gözlerinde haylaz bir pırıltı belirdi. Arkasına yaslanırken, “Yardımcı olmamı ister misin?” diye sordu.

Kaşlarım hayretle havalanırken dürüstçe, “Ciddi misin sen?” dedim. Dudaklarımı büzerek ekrana biraz daha yaklaştım. “Erkekler genelde bu bitmek bilmeyen kıyafet seçme seanslarından kaçacak delik aramaz mı? Dişçi randevusunu bile buna tercih ederler.”

Alp, ekranın diğer ucunda tek kaşını kaldırıp yüzüne o ukala ama bir o kadar da yakışıklı gülüşünü yerleştirdi. “Bu genellemeyi tecrübe edecek kadar çok erkek tanımadığını düşünmek istiyorum, Karabiber’im.”

İmalarının nereye vardığını çok iyi anladığım için gözlerimi devirdim. “Babam ve erkek kardeşimi unutuyorsun sanırım. Amcam, eniştem ve kuzenlerim de var üstelik ... Yani bir kadının hazırlanma sürecinin bir erkek üzerinde yarattığı o yıkıcı travmayı gözlemleyecek kadar çok koba-yım var çevremde.”

Alp, aile kartını öne sürmemle hafifçe doğruldu, teslim olur gibi ellerini kaldırdı ama geri adım atmaya hiç niyeti yoktu. “Tamam tamam ... Teslim oluyorum. Ama ben o bahsettiğin erkeklerden değilim. Ben hanımına yardımcı olmaktan, onun üzerinde neyin nasıl durduğunu görmekten zevk alan bir erkeğim.” Sesini biraz daha düşürüp, o gözlerindeki muzip pırıltıyı üzerime dikti. “Bu arada ... hayatında bu konuda ilk olduğumu, ilk kez benim için giyinip soyunacağını duymak da ayrı bir hoşuma gitti doğrusu.”

İçimde bir yerlerin alev aldığını hissederken, lafın altında kalmamak için anında atağa geçtim. Kıskançlık damarım usulca kaşınırken, kollarımı göğsümde bağlayıp ekrana doğru dik dik baktım. “Umarım senin de bu yardımcı olma genellemesini tecrübe edecek kadar çok *hanımın* olmamıştır, Alp Aslan Uğurlu.”

Alp, bu ani misillememin altındaki o saf, gizleyemediğim kıskançlığı fark edince resmen zevkten dört köşe oldu. O derin, erkeksi gülüşü odanın sessizliğinde yankılanırken gözlerini benden ayırmadı. Beni kıskandırmak ve bu hâlimi izlemek hoşuna gidiyordu, orası kesindi.

Ama benim bu açık uçlu, hesap soran soruma net bir cevap vermek yerine, konuyu tümüyle kendi lehine çevirecek o hamleyi yaptı.

“Seçeneklerimiz neler, şöyle üzerinde canlı canlı görebilir miyim? Yoksa sabaha kadar benim geçmişimi mi sorgulayacağız?”

Konuyu bu kadar ustalıkla değiştirdiğine göre ya geçmişi gerçekten bu genellemeyi hak edecek kadar kalabalıktı ya da beni sadece gıcık edip delirtmek istiyordu. Her iki seçenekte de ona istediği o kıskanç, tripe girmiş kız profilini vermemeye kararlıyım. Derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirdim ve yüzüme olabilecek en umursamaz ifadeyi yerleştirdim.

“Pekâlâ, Bay Yardımsever,” derken yataktan kalktım. “İlk seçenikle başlıyorum. Ekrandan ayrılma.”

Siyah ve Leylak

Pera - Sevgilim İyi ki Doğdun

Nisa

Alp gerçekten zevkliydi, hem de bir erkeğin modadan anlayabileceği sınırların çok ötesinde bir zevke sahipti. Şık, rafine ve modern tarzıyla, hayatımdaki ya da çevremdeki diğer erkekler gibi beni kalıplara sokmaya, o yıpratıcı ve kısıtlayıcı yorumlarla gölgelemeye çalışmamıştı. "Onu giyme, bunun boyu kısa, şunun dekoltesi fazla," gibi klişelerin arkasına sığınmak yerine tamamen bendeki potansiyeli ortaya çıkarmaya odaklanmıştı. İçinde kendimi en güçlü ve en mutlu hissettiğim iki kıyafeti seçerken yaptığı o yapıcı, nokta atışı yorumlar iddia ediyorum en çok izlenen moda programlarındaki jürilerde bile yoktu. Kumaşın duruşundan tenimin rengine uyumuna kadar her detayı bir sanat eseri inceler gibi analiz etmişti.

Kına gecesi için gelenekselin dışına çıkıp ezber bozan bir seçim yapmış, bana açık leylak renginde, iki parçalı muazzam bir takım seçmişti. Bu takımı üniversite mezuniyet balom için almıştım. Takımın üst parçası; köprücük kemiklerimi vurgulayan kalp yaka kesimli, kısa ve milimetrik bir işçilikle vücuda oturan bir büstiyerdi. İncecik omuz askıları ve büstiyerin üzerindeki modern dikiş detayları, takıma hem spor hem de son derece zengin bir hava katıyordu. Alt parçası ise belimin inceliğini büs-

bütün ortaya çıkaran yüksek bel, kloş kesimli ve ayak bileklerime kadar âdeta süzülerek uzanan bir etekti. Etek, belden aşağıya doğru genişleyen, her adımında etrafımda bir bulut gibi dönen hacimli ve tok bir kumaşa sahipti. Leylağın o soft ama iddialı tonunu, bej rengi süet bir topuklu stiletto ve avucumun içine rahatça sığan minik, bej rengi bir çanta ile tamamlamıştım.

Düğün içinse kelimenin tam anlamıyla zarif ve sofistike bir midi boy elbise tercih etmiştim. Bu da amcamın düğünü için aldığım, yıllardır giyecek yakınlıkta bir davete gitmediğim şıklıktaydı. Elbisenin kumaşı, ışık her vurduğunda rengi derinleşen çelik mavisi bir parlak sateniydi. Yürürken her adımda bacağımı özgür bırakan derin bir yırtmacı ve arkamı döndüğümde tüm salonu sessizliğe gömecek kadar iddialı, derin bir sırt dekoltesi vardı. Alp, elbiseyi üzerimde gördüğünde gözlerindeki hayranlığı gizleme gereği duymadan, “Düğünde tüm gözlerin senin üzerinde olacağından tek bir an bile şüphen olmasın. Umarım gelinle aran bozulmaz,” demişti.

İşte tam o an, içimde çok tuhaf, çift taraflı bir duygu dalgası kabardı. Bir yanımda onun bu vizyonerliğine, bana duyduğu güvene ve beni böylesine parlatmak istemesine hayran kalıp deli gibi mutlu oluyordum. Ama diğer yanımda... Diğer yanımda, o tanıdık ama itiraf edemediğim o ilkel duyguya yenik düşüyordum. Beni hiç mi kıskanmıyordu? O derin yırtmacı, o iddialı sırt dekoltesine bakıp neden, “*Bunu biraz kapatsak mı?*” demiyordu? Beni bu kadar özgür bırakması, üzerimdeki o muazzam öz güven hissi bir anlığına yerini çocuksu bir bozulmaya, hafif bir içermeye bıraktı. Özgürlüğüme ne kadar düşkünsem, onun tarafından deliler gibi kıskanılmaya da bir o kadar aç olduğumu o an, o çelik mavisi elbisenin içinde fark ettim.

Tabii ki bunu Alp’e belli etmemiştim. Gecenin geri kalanında Alp’in neler yaptığından bahsetmiş ve yatmıştık.

Sabah gözlerimi açtığımda, kendimi bir anda kına gecesi koşuşturmasının tam ortasında buldum. Evin içi daha o saatte bile ayak sesleriyle, tatlı bir panikle çalkalanıyordu. Nur, tıpkı o büyük günlerdeki tüm kızlar gibi, heyecanla profesyonel bir kuaför salonunun yolunu tutmak istiyordu. Bense tam aksine, o kalabalık ve gürültülü atmosfere girmektense

evde, kendi konfor alanımda hazırlanmak konusunda diretiyordum.

“Asla kabul etmiyorum!” diyerek odamın kapısında bitti Nur, ellerini beline koymuş bana bakıyordu. “Mahallede bir namımız var bizim, Nisa! Kimse bizim önümüze geçemez, bu gece herkes bizi konuşacak. İtiraz istemiyorum.”

Onun bu mahalle kültüründen beslenen tatlı hırsıyla inatlaşmanın hiçbir işe yaramayacağını, eninde sonunda beni ikna edeceğini bildiğim için havlu attım. Hızlıca banyoya girip çıktım ve apar topar evden fırladık. Kendimizi Nur’un özenle seçtiği kuaför salonunun o yoğun, fön sesleri, dedikodular ve sprey kokularıyla dolu kaotik atmosferine bıraktık. Aynanın karşısına geçtiğimde, zihnimde Alp’in dün geceki vizyoner yorumları dönüyordu. Aklımda tek bir model vardı: net, asil ve modern duruşuyla balerin topuzu. Bir süre sıra bekledikten sonra nihayet koltuğa oturdum. Saçlarım boynumu ve omuzlarımı açıkta bırakacak şekilde sıkıca toplanıp o kusursuz topuz şeklini alırken, makyajımda da leylak rengi takımla kusursuz bir kontrast oluşturacak, gözlerimi ön plana çıkaran soft ama iddialı tonlar tercih edildi.

Aynanın karşısına geçip kendime şöyle bir baktığımda, kalbimin göğüs kafesimi zorlayan bir heyecanla çarptığını hissettim. Balerin topuzum, kalp yaka büstiyerin zarafetiyle muazzam bir uyum yakalamıştı; tenimin duruşu, kumaşın asaleti tam da Alp’in öngördüğü gibiydi. Takılarımı takıp stilettolarımı giydikten sonra çantamı elime aldım.

Tam o an, içimdeki o çocuksu, onaylanma bekleyen dürtüye yine engel olamadım. Telefonumu çıkardım, boy aynasından son hâlimin boydan, net ve son derece şık bir fotoğrafını çektim. Hiç düşünmeden Alp’e gönderdim. Altına tek bir harf bile yazmadım; sadece görsün, öve öve bitiremediği, kombinin üzerimdeki son hâlini inceleyip büyülsün istedim.

Telefonu yatağın üzerine bıraktım. Son kontrolümü yaptım. Takılarımı abartılı bulup sadeleştirdim. Parfümümü sürdüm. Aradan koca beş dakika geçti. Dayanamayıp ekranı kontrol ettim. *Cevap yoktu.*

Çantamın içeriğini kontrol ettim. Dağıttıklarımı topladım. On dakika geçti. *Yine cevap yoktu.*

İçime hafif bir huzursuzluk, hafif bir bozulma hissi gelip yerleşti.

Derste olduğunu, işlerinin başından aşkın olduğunu çok iyi biliyordum ama ne bileyim... Ufacık bir, “Çok güzelsin,” yazmak bu kadar zor olmamalıydı.

“Nisa! Hadi kızım, geç kalıyoruz!”

Annemin sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Telefonu çantama atıp odadan çıktım. Annem beni gördüğü an duraksadı ve gözlerinde saf bir beğeniyle bana baktı. Salonda dikilen teyzem ise her zamanki hazırcevaplığıyla araya girdi.

“Bu gece salondaki kadınları susturamayacağız,” dedi, beni baştan aşağı süzüp hayranlığını gizlemeye çalışarak. “Alnına başım bağlı falan mı yazsan acaba kızım?”

Alp’i bu kadar benimsemesinin mutluluğuyla, “Mezuniyetimde beni bu kadar övmedin teyze,” diye takıldım.

Teyzem yüzünü ekşitip elini havada salladı. “Aman... O zaman hayatındaki adamı gözüm hiç tutmamıştı. O yüzden övmedim, içimden gelmemişti.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum, eski defterleri açmanın sırası hiç değildi. Tam o sırada aşağıdan zilin sesi duyuldu. “Nurlardır, hadi inelim,” dedim ve heyecanımı bastırmaya çalışarak hızla evden çıktım.

Apartmanın önünde Nur ve annesiyle buluştuk. “İnanılmaz olmuşsun kızım!” diyen Nur beni baştan aşağı süzdü. Onun bu neşesi içimi ısıtsa da aklımın bir yarısı hâlâ telefon ekranındaydı.

“Nasıl, mahalledeki namına yakıştım mı bari?” diye sordum gülerек.

“Kızım sen saraylara layıksın şu an... Ne mahallesi?” diyerek omzuyla omzuma vurdu Nur. “Yıkılıyorsun!”

“Senin de benden kalır yanın yok yalnız,” dedim elbisesini işaret ederek.

Nur derin bir nefes alıp elbisesinin belini çekti. “Kilo almışım ama ya... Kıyafeti arkadan zor kapattım. Umarım salonda fink atıp oynarken bir yerlerden patlamaz.”

Biz onun bu hâline kıkırdarken, Yasemin teyzenin arabasına doluştuk ve kına gecesinin yapılacağı salona doğru yola çıktık. Arabanın arka koltuğunda, annemlerin hararetli sohbetine çaktırmadan katılmaya çalışırken,

bir yandan da dizimin üzerindeki çantamı aralayıp telefonumu kontrol edip duruyordum. İçimdeki sitem her seferinde biraz daha büyüyordu. Tam ona bir çağrı bırakıp, *"Neden mesajıma bakmıyorsun?"* diye hesap sormayı düşünürken, ekran aydınlandı ve beklediğim o mesaj nihayet ekrana düştü.

*"Çok doğru bir tercih yaptık.
Büyüleyici görünüyorsun sevgilim."*

"Neredesin sen?"

"Bir şey mi oldu?"

*"Evet oldu... Hevesim
kursağında kaldı ve batıyordu."*

*"Kusura bakma güzelim.
Biraz yoğundum.
Aslında gördüm fotoğrafını ama
görüldü atmak istemedim."*

*"Son günlerde çok yoğunsun.
Bütün dersleri sana mı yazıyorlar?"*

*"Biraz öyle oldu gibi ama hallediyorum.
Neredesiniz şimdi?"*

*"Yasemin teyzenin arabasıyla
salona geçiyoruz.
Sen n'apıyorsun?"*

*"Dinleniyorum güzelim.
Biraz da acıktım sanırım."*

*"Ben de... Tüm gün koşturmaktan
ağzıma tek lokma koyamadım.
Kınanın yemekli olmasına güveniyorum."*

Alp bir anda çevrim dışı oldu. Kesin yine, *"Lüzumsuz biri, dersleriyle ilgili bir şey sormuştur,"* diye iç geçirdim. Telefonun başında beklemek yerine çantama koydum. Alp'in mesajlarındaki yorgun ama sıcak tonu, içimdeki o huzursuz bulutları biraz olsun dağıtmıştı ama yine de içimde, onun bu gizemli yoğunluğuna dair çözemediğim, küçük bir soru işareti kalmıştı.

Salonun kapısından girdiğimiz andan itibaren zaman, âdeta hızlandırılmış bir banda alınmış gibiydi. Müzik bir an bile durmuyor, ışıklar renk değiştiriyor, teyzemler ve mahalleli kadınlar pisti bir an bile boş bırakmıyordu. Nur, o patlama tehlikesi olan elbisesine meydan okurcasına her şarkıda ortadaydı. Herkes ama herkes kelimenin tam anlamıyla kına gecesinin hakkını veriyordu.

Bense... Bedenen salondaydım ama zihnen bambaşka bir evrendeydim. Aklım, fikrim, her bir düşüncem yalnızca Alp'e endekslenmişti. Sırf çocukluk arkadaşına ayıp olmasın, neşeli kına atmosferinde uyumsuz bir parça gibi durmayayım diye ara ara zoraki tebessümlerle tempoya ayak uydurmaya çalışıyordum. Bir ara Nur kolumdan tutup beni zorla piste çektiğinde, eteğimi savurarak birkaç figür yapmış, oyun havalarının hakkını vermiştim ama içten içe o kadar keyifsizdim ki attığım kahkahalar bile boğazımda eğreti bir tat bırakıyordu. Gözlerim telefona her kaydığında içimde o huzursuz, cevapsız sorular büyüyordu.

Tüm gözlerin üzerimde olduğunu düşünürken beni nasıl bu kadar boş bırakabiliyordu.

Bu bir güven miydi yoksa... kıskandığı ve keyfimi kaçırmak istemediği için kendini uzak mı tutmaya çalışıyordu?

Kına yakılma seremonisi için geri sayım başladığında, salonun o yüksek gürültüsünden sıyrılıp hep beraber gelin odasına doluştuk. Odada kelimenin tam anlamıyla tatlı bir kaos hâkimdi. Genç kızlar etrafta koşuyor, ellerindeki kırmızı kurdeleli tefleri, kına mumlarını ve dağıtılacak süsleri aceleyle paylaşıyorlardı. Nur bir yandan aynada dağılan saçını düzeltiyor, bir yandan da, "*Kızlar, mumları yakarken dikkat edin, elbiselerinize damlamasın!*" diye direktifler yağıdırıyordu.

Herkes bu tatlı telaşın ritmine kapılmışken, ben odanın biraz daha loş ve sakın olan köşe koltuğuna doğru çekildim. Tam o sırada telefonumun ısrarla titrediğini hissettim. Diğerlerinin dikkatini çekmemeye çalışarak çaktırmadan eteğimin cebinden telefonumu çıkardım. Ekranı aydınlattı-

ğımda Alp'in aradığını görmek, salondaki tüm o kına türkülerini zihnimde bir anlığına sessize aldı. Tam açacağım sırada arama sonlandı ve birkaç saniye sonra ekranımda bir mesaj belirdi.

"Nereye kayboldun?"

Saatlerdir doğru düzgün yazmayan, beni kendi hâlime bırakıp meraktan çatlatan kendisiyken, şimdi bir de üste çıkıp hesap mı soruyordu gerçekten? Kaşlarımı hafifçe çatarak, sabahtan beri içimde dalga dalga biriken tüm o sitemi klavyeye döktüm. Parmaklarım ekranda hızlı ve keskin bir ritimle hareket etti.

"Bunu benim sana sormam gerekmez mi?"

"Sinirli misin sen?"

"Bir de soruyor musun?"

"Tartışmak mı istiyorsun?"

"Hiç fena olmaz."

"Sinirine bakılırsa mesajla tartışmak seni tatmin etmez bence."

"Kusura bakma şu an arayamam."

Mesajı hırsıyla gönderdikten sonra telefonu avcumun içinde sıktım, dişlerimi birbirine bastırdım. Neymiş, mesajla tartışmak beni tatmin etmezmiş... Çok biliyordu beyefendi! Sanki beni benden daha iyi tanıyordu. Gelin odasındaki kızların o yüksek tondaki, "Hadi kızlar, mumları yakalım, gelin çıkıyor!" sesleri ve telaşlı kahkahaları arasında hırsımdan ne yapacağımı bilemez hâlde ekrana bakarken, Alp'in cevabı ekranda anında belirdi.

"Ben de ara demedim zaten güzelim."

"İşin bitince otopark tarafına gel."

"Yüz yüze istediğin kadar tartışırız."

Gözlerim, ekrandaki kelimelerin üzerinde birkaç saniye öylece asılı kaldı. Yanlış mı görüyordum, heyecandan beynim bana oyun mu oynuyordu? Otopark tarafına gel mi demişti?

O an, içimdeki tüm o öfke ve sitem, saniyeler içinde buharlaşıp yerini bambaşka bir duyguya bıraktı. Kalbim bir anda salondaki kına davulundan, çalan tüm o hareketli türkülerden daha gürültülü bir ritimle güm güm atmaya başladı. Şaşkınlıkla, ne ara nefesimi tuttuğumu fark etmeden

pencereye doğru bir adım atıp dışarıya bakacaktım ki Nur elindeki tefle aniden önümü kesiverdi.

Tam bana parmaklarımızın ucunda taşıyacağımız o kına mumlarından birini uzatıyordu ki yüzümün aldığı o allak bullak hâli, gözlerimin içindeki o panik dolu pırıltıyı fark etti. Elindeki tefi yan tutup yüzüme doğru yaklaştı.

“Ne oldu?” diye sordu, sesindeki şüpheli tonla. “Rengin atmış senin.”

“Alp burada,” diye fısıldadım, sesimin titremesine engel olamayarak.

“Ne?!” diye âdeta bağırdı Nur. Sesi odanın duvarlarında yankılanınca, çevremizdeki birkaç kızın ve organizasyon görevlisinin meraklı bakışları doğrudan üzerimize çevrildi. Ama bu durum tabii ki Nur’u durdurmaya yetmedi, sadece ses tonunu bir tık alçaltıp bana doğru iyice sokuldu. “Ne demek *burada* kızım?”

Bilmiyorum dercesine omuzlarımı kaldırdım, ellerim heyecandan buz kesmişti. “Mesaj attı işte... *Otoparka gel*, dedi.”

Nur’un gözleri fal taşı gibi açıldı. “Gidecek misin?”

Çaresizlikle gelin odasının kapısını, dışarıdan gelen kalabalığın sesini ve içerideki curcunayı işaret ettim. “Nasıl gideyim Nur? Saçmalama, kına yakılacak şimdi.”

Nur derin bir nefes alırken gözlerini kıstı. O meşhur kriz yönetme moduna çoktan geçmişti. “Aslında gitmen için en uygun zaman tam olarak bu zaman,” dediğinde duraksadım. Hemen anneleri, teyzemi ve salondaki o göz hapsini öne sürdüm. “Anneler ne olacak? Fark ederler.”

“Ben hallederim, tuvalete gittiğini söylerim,” dedi, beni omzumdan kapıya doğru hafifçe ittirerek. “Hadi, durma git.”

“Olmaz Nur... Ayıp olur, bırakamam buraları.”

“Bal gibi de olur...” dedi Nur, sesine tam bir suç ortağı güveni katacak. “Nereden baksan bu kına merasimi 15-20 dakika sürer. Kimse yokluğunu anlamadan gider, gelirsin. Hadi, bekletme adamı.”

Nur’un bu destekleyici tavrı içimdeki tüm tereddütleri bir anda sildi süpürdü. Gitmek, o sitem ettiğim saatlerin hesabını gözlerinin içine bakarak sormak için deli oluyordum. Kabul, yalan söylüyordum. Onu görmek,

boynuna atlamak, dudaklarına yapışmak ve kokusuyla tüm öfkemi sakinleştirmek istiyordum.

“Tamam. O zaman annelere, ‘Yemeklerden midesini bozdu sanırım, tuvaletteydi,’ de. Şüphelenmesinler.”

Nur göz kırpıp, “Merak etme, bende o iş,” diyerek ayakta bekleyen kadınların arasına karıştı. Ben de kızların kına tepsisi etrafındaki o hararetli tartışmasını fırsat bilip gelin odasının arka kapısına doğru yöneldim. Kimseye görünmeden, âdeta bir gölge gibi sıyrıldım kalabalığın arasından.

Açık havaya çıktığımda ağustos gecesinin ılık rüzgârı çıplak omuzlarıma ve boynuma çarptı, balerin topuzumdan firar eden birkaç saç tutamı yüzüme savruldu. Loş ışıklarla aydınlatılmış otoparka doğru topuklularım imkân verdiği sessizlikte yürüdüm. Bir yandan da Alp’in nerede olduğunu bulmaya çalışıyordum.

Ve sonra... onu gördüm. O an nefesimin göğüs kafesimde kilitlendiğini hissettim. Alp, arabasının gövdesine rahat bir tavırla dayanmış, tam karşımda duruyordu.

Üzerindeki jilet gibi oturan, kusursuz kesim siyah takım elbisesiyle kelimenin tam anlamıyla nefes kesici görünüyordu. Beyaz gömleğinin üstten iki düğmesini serbest bırakmış, kravat takmayarak o her zamanki modern ve rafine çizgisini korumuştur. Pantolonunun cebine tek elini hafifçe yerleştirmişti ve kumaşın o asil kalıbı, geniş omuzlarını ve uzun boynunu her zamankinden daha da heybetli gösteriyordu.

Loş otopark ışıkları, keskin çene hatlarına ve özenle taranmış saçlarına vurdukça arkasında sinematik bir hava yaratıyordu. Kolundaki gümüş saati hafifçe parıldarken, duruşundaki o kendinden emin, etrafı domine eden havalı tavır, tüm o sitem dolu cümlelerimi tek bir saniyede zihnime gömmeme yetti.

Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam, resmen kınayı basmış, orada öylece beni bekliyordu.

Adımlarım benden bağımsız olarak ona doğru hızlanırken, Alp de yaklaştığını fark edip başını benim olduğum tarafa çevirdi. Sanki yan mahalleden gelmiş gibi rahattı. Arabaya yaslanan gövdesini doğrulttu. Gözleri üzerimdeki leylak rengi takımında, açık omuzlarımda ve balerin

topuzumda ağır ağır gezindi. Dudaklarının kenarında, içimi altüst eden o bildik, hayranlık dolu tebessüm yavaşça yayıldı. Aramızda sadece bir adımlık mesafe kaldığında durdum. Şu an boynuna atlamam gerekiyordu farkındaydım ama...

“Fotoğraf güzelliğini gölgelemiş,” dedi, sesindeki o koyu ve hayranlık dolu tonla. Gözleri üzerimde, âdeta beni hafızasına kazımak ister gibi ağır ağır gezindi. “Büyüleyici görünüyorsun.”

İçim eriyip kalbim göğüs kafesimi delmek istercesine çarpsa da duruşumu bozmamaya çalıştım. Kollarımı göğsümde bağlayıp ona o kırgın, sitemkâr bakışlarımdan birini fırlattım. “Sürprizler konusunda anlaştığımızı sanıyordum.”

“O tatsız şakandan önceydi,” derken göz kırptı ve o meşhur, geçmişteki gafımı haylaz bir tavırla yüzüme vurdu. Üste çıkmasına, beni o zeki kelime oyunları ile alt etmesine izin vermeden konuyu değiştirmeye çalıştım. “Burada ne arıyorsun?” diye sordum, sesime olabildiğince ciddi bir ton katmaya çalışarak.

“Seni bu kıyafetle yalnız bırakmamı beklemiyordun herhâlde.”

Ama bana böyle, tüm dünyayı arkasında bırakmış gibi bakar ve bu şekilde, ses telleri tenime dokunuyormuş gibi konuşursa ciddiyetimi ne kadar koruyabilirdim ki? İçimdeki o heyecan fırtınasını bastırmak adına derin bir nefes alarak çenemi hafifçe dikleştirdim, gözlerimi gözlerinden ayırmadım.

“Ciddiyim ben, Alp. Burada ne arıyorsun?”

“Doğum günü kızını.”

O baş döndürücü adımı atıp bana biraz daha yaklaştı. “Yani... seni.” Aramızdaki mesafe tamamen ermişti. Birimiz elini uzatsa, diğerinin çılgınlar gibi atan kalbine dokunacaktı. Tam o esnada, otoparkın diğer ucundan birkaç kişinin yüksek sesle gülüşmeleri ve ardından bir arabanın kilit açma sinyali yükseldi. Salondan çıkan konuklar bizi fark edebilirdi. İrkilerek o tarafa doğru bakacak gibi oldum, içimi bir yakanma korkusu kapladı ama Alp, “Bana bak,” dedi yumuşak, bir o kadar da karşı konulmaz bir komutla.

Bakışlarım anında, bir mıknaş gibi yeniden onunkileri buldu. Ge-

cenin loşluğunda gözlerindeki o yoğun arzu dalgasını net bir şekilde okuyabiliyordum.

“Şu an sana sarılıp kokunu içime çekmem gerekiyor ama yapamıyorum,” diye fısıldadı. Sesi neredeyse acı çekiyor gibiydi.

Etraftaki insanların bizi görebilme ihtimali, ikimizin de hareketlerini kısıtlıyordu. *Haklıydı*. Salonun ışıklarının doğrudan vurduğu bu açık alanda birbirimize öylece sarılamazdık, kına gecesinin tam ortasında bir skandala yol açamazdık. Ama aramızdaki o görünmez çekim, mesafeleri çoktan yok etmişti.

Alp derin bir nefes alıp yüzüme doğru biraz daha eğildi. “Ama buraya kadar gelmişken yapmazsam da ölebilirim. Bana ayırabilecek zamanın var mı?”

“Şimdi mi?” diye sordum, şaşkınlıkla karışık bir heyecanla.

“Bu gece içerisinde herhangi bir zaman olabilir.”

“Bilmiyorum Alp... Annemler içeride. Bekârlığa vedaya kadar çok zor ama ...”

“Tamam,” dedi, dudaklarında beni her anlamda kendine esir eden o güvenli tebessümle. “Ben beklerim.” *Beklerim* diyen birine ne söylenebilirdi ki? Hele de ömrü boyunca beklemesini isterken ...

“Tamam o zaman, benden haber bekle,” diyerek Alp’in yanından, arkamda dünyaları bırakıyormuş gibi hissettiren bir güçlkle ayrıldım. Stilettolarımı üzerinde, geldiğim o gizli yolu neredeyse koşar adımlarla geri dönmeye başladım. Zihnim ise çoktan bambaşka bir mesaiye başlamıştı: *Salondan, annemlerin göz hapsinden sıyrılıp Alp’in yanına nasıl gidecektim?*

Arka kapıdan gelin odasına sızdığım da şansına odada kimsecikler yoktu; herkes salona akmıştı. Aynada balerin topuzumu ve heyecandan allık sürmüş gibi kızaran yanaklarımı hızlıca kontrol edip odadan çıktım. Ağır, basık ve ritmik davul seslerini takip ederek büyük salona adım attım. Herkes ortada toplanmış, gelinin etrafında dönerek yakılan kınayı izliyor, türkülerin o hüznü tınısına eşlik ediyordu. Bu kalabalık benim için muazzam bir kamufleajdı.

Yavaşça kalabalığın arasından süzülüp bizimkilerin olduğu masaya

doğru yaklaştım ve annemin görüş alanına girdim. Beni görür görmez gözlerindeki endişeyle hemen ayaklandı.

“Nisa? Kızım neredesin sen, iyi misin?”

Planladığım gibi elimi hemen karnıma götürüp yüzümü hafifçe ekşittim. “İyiym anne, biraz midemi bozmuşum sanırım. Tuvaletteydim de... Geçer şimdi.”

Annem şefkatle sırtımı sıvazlarken, “Ah be güzel kızım, tüm gün aç gezdin, üstüne dokundu herhâlde bir şey. Neyse, kına bitsin hemen eve gideriz zaten. Baban almaya gelecek bizi,” dedi.

Eve gitmek mi? Bu kelime zihnimde kırmızı alarmların çalmasına yetti. Eve gidersem o kapıdan bir daha asla çıkamazdım. Tam o an zihnimde harika bir şimşek çaktı. Kızların günlerdir grupta hevesle konuştuğu plan kurtarıcım olacaktı.

“Olmaz anne. Kızlara sözüm var benim, bekârlığa vedaya kalmam lazım. Kaç zamandır bugünü planlıyoruz. Hem temiz hava alırsam geçer birazdan, merak etme sen.”

Annem bir an tereddüt etse de kız kıza eğlenceye verdiğim önemi bildiğinden üstelemedi. “E iyi bakalım, madem söz verdin... Dikkat et ama kendine, çok zorlama karnını,” diye tembihledi.

“Tamam anneciğim, merak etme. Hadi ben gidip kınaya bakayım biraz,” diyerek onu masanın yanında bıraktım ve kalabalığın ritmine uyarak pistin diğer ucunda tefle tempo tutan Nur’un yanına doğru âdeta koşturdum. Suç ortağımı bulmuştum, şimdi operasyonun ikinci aşamasına geçme zamanıydı.

Nur’u kalabalığın arasından hafifçe çekip otoparkta olan biten her şeyi soluk soluğa anlattım. Duydukları karşısında gözleri fal taşı gibi büyürken, “Doğum günün için mi gelmiş?!” diye bağırdı hayretle. Neyse ki salonun o gümbür gümbür yankılanan müzik ortamı ve davul sesleri, onun bu yüksek çıkışını anında yutmuştu da etraftakiler ne olduğunu anlamamıştı.

“Öyle görünüyor,” dediğimde, Nur’un gözlerinde o bildik hain pırıltı belirdi ve hemen kafasında bir sonraki adımı planlamaya, senaryolar yazmaya başladı. Fakat benim şu an onunla derinlemesine bir beyin fırtınası yapmaya ne vaktim vardı ne de sabrim. Kalbim otoparktaki o jilet gibi siyah takımın içinde kalmıştı bir kere.

“Annemler gider gitmez yanına gideceğim. Beni kızlara karşı da idare etmen gerekecek.”

“O sorun değil, orasını düşünme bile,” dedi Nur, omzuma güven verircesine dokunarak. “Bir şey uydururum elbette, kafanı yorma. Ama... beni sakın habersiz bırakma, meraktan çatlatma beni burada.”

“Hayır hayır. Eğer gelebilirim geç de olsa partiye gelirim. Gelemez gibiysem de haberleşir, beraber eve döneriz.”

Nur yüzünde kocaman, destekleyen bir tebessümle, “Tamam... Dikkatli ol,” dedi.

O an içimde patlayan heyecanın yarattığı o muazzam adrenalinle, Nur’un elindeki tefi âdeta havada kaptım. Bir kez daha eteğimi savurarak pistin ortasına daldım ve ritme, çalan hareketli türkülerin coşkusuna kendimi bıraktım. İçimdeki o kaçış heyecanı dışarıdan öyle bir enerji olarak yansıyordu ki salondakiler beni kına gecesinin neşesine kapılmış sanıyordu, oysa ben sadece Alp’e gideceğim o dakikaların geri sayımını yapıyordum.

Annemler gerçekten de kına merasimi bitip, salonu yıkan oyun havalarına geçildiğinde çantalarını toplayıp kalkmışlardı. İçerideki eğlence tepe noktasına ulaşmışken, onları kapıya kadar geçirdim. Babamın arabasına binip gecenin karanlığında gözden kaybolduklarına emin olduktan sonra göğüs kafesimi ferahlatan derin bir nefes aldım. Üzerimdeki o tatlı baskı kalkmıştı, artık tam anlamıyla özgürdüm.

Gözlerim gayriihtiyari otopark tarafına kaydı. Alp’in arabasının içinde olduğunu gördüm. Loş ışıkların altında, gözlerini bir an bile üzerimden ayırmadan bana baktığını fark ettim. Telefonumu çıkarıp ona hızlı bir mesaj atarak beni düğün salonunun çıkışındaki durakta beklemesini söylemiştim.

“Geliyorum.”

Tek kelimelik mesaj kalbimi yerinden oynatmaya yetmişti. Gözlerimi ekrandan kaldırdığım sırada Alp arabasını çalıştırdı. Güçlü farları gecenin karanlığını yarıp doğrudan beni aydınlatırken, içimde tarifi imkânsız bir adrenalin dalgası koptu. Heyecanımı gizlemeye çalışarak salona döndüm. Eşyalarımı sakinlikle topladım. Pistin ortasında diğer kızlarla göbek atan Nur’la göz göze geldiğimizde ona başımla *ben gidiyo-*

rum işareti yaptım. Nur bana kocaman gülümseyip göz kırparak “Arkandayım,” mesajını verdi.

O andan sonra arkamda kına gecesini, önümde ise hayatımın en heyecanlı, en belirsiz ve büyüleyici saatlerini bırakarak çıkış kapısındaki durağa doğru ilerledim.

[illegible]

“Ne oluyor?”

“Bir şey olduğu yok, güzelim.”

“Emin misin? Buradan bakınca dünyayı kurtarmaya çalışıyor gibisin.”

“Dünyamı kurtarıyorum, evet,” dedikten sonra telefonu nihayet vites kutusunun yanına bıraktı ama sanki diline de görünmez bir kilit vurmuştu. Neler olduğunu gerçekten anlamıyordum. Sessiz, merak dolu ve uzayıp giden bir İstanbul yolculuğundan sonra, şehrin o büyüleyici gece ışıkları bizi karşıladı. Arabayı dik bir yokuştan yukarıya, Boğaz’ın göbeğine doğru sürdüğünde nerede olduğumuzu idrak etmeye başladım. Beni, İstanbul Boğazı’nın o asil, mavi manzarasına tümüyle hâkim olan, şehrin en görkemli ve ultra lüks otellerinden birine getirmişti.

Arabayı o muazzam, kristal ışıklarla parıldayan devasa girişin önünde durdurdu. Emniyet kemerini yavaşça çözüp tüm bedeniyle bana döndü. Loş ışıktaki gözlerinin içine öyle bir baktı ki akciğerlerimdeki tüm hava çekilmiş gibi nefesimi tuttum.

“Bana güveniyor musun?”

Bir an bile düşünmeme gerek yoktu. Ona kendimden, kendi adımlarımdan daha çok güveniyordum. Başımı *evet* anlamında sallayınca, o yol boyunca süren gergin ve gizemli Alp gitti; yerine dudaklarında rahatlamış, sıcak ve içi giden bir gülüş beliren o tanıdık, sığındığım adam geldi.

Arabadan indik. Alp anahtarı valeye teslim ettikten sonra, parmaklarını parmaklarıma sıkıca kenetledi. El ele, o devasa, kristal avizelerle aydınlatılmış lüks otelin lobisine girdik. Resepsiyondakiler Alp’i sanki çok iyi tanıyorlarmış gibi büyük bir saygıyla selamladılar, Alp de aynı asaletle onlara başıyla selam verdi. Hiç durmadan doğrudan asansörlere yöneldik.

Dijital ekranda sayılar baş döndürücü bir hızla tırmandı. 24. kata doğru çıkarken, heyecandan kalbim göğüs kafesimi delip çıkacak gibi atıyordu. Asansörün kapısı hafif, melodik bir çınlamayla iki yana açıldı. Loş, kalın halılarla kaplı, duvarlarında modern tabloların olduğu koridor da yürüyüp devasa, ağır ahşap bir kapının önünde durduk. Alp cebinden çıkardığı kartı yavaşça okuttu. Klik sesi koridorda yankılandı. Kapıyı hafifçe iterek açtı ve önden geçmem için centilmence, o hayran olduğum saygısıyla kenara çekildi.

İçeriye adım attığım an nefesim kelimenin tam anlamıyla boğazımda düğümlendi, ayaklarım yere çivilendi. Burası muazzam genişlikte bir kral dairesiydi ama içerisi öyle bir ihtişam ve zarafetle dönüştürülmüştü ki, kendimi lüks bir balayı süitinde, zamansız ve sadece ikimize ait bir rüyanın tam ortasında hissettim. Odanın mimarisi büyüleyiciydi; geniş yatak kısmı ve şık oturma alanı lüks detaylarla birbirinden ayrılmıştı. Boğazı cepheden gören, sanki denizin üzerindeymişiz hissi veren o kocaman camın önüne, bembeyaz örtülü, kristal kadehlerle süslenmiş muazzam bir masa kurulmuştu. Masanın ortasında, gümüş bir kovanın içinde buzların arasında parıldayan şampanya, enfes gurme yemekler, tam ortada büyük bir doğum günü pastası ve etrafa saçılmış mumların titrek alevleri duruyordu. Odanın her yerinde, kristal vazoların içinde en sevdiğim mor ve beyaz şakayık çiçekleri odaya büyüleyici, taze ve baş döndürücü bir koku yayıyordu.

Ama asıl can alıcı, kalbimi yerinden oynatan nokta bu ihtişamlı masa değildi. Odanın her bir köşesi, üzerimdeki takımlarla kusursuz bir uyum içinde olan mor ve beyaz renkli helyum balonlarıyla donatılmıştı. Tavana yükselen balonların uçlarından aşağıya doğru ince, saten kurdeleler sarkıyordu. Dikkatli bakınca o kurdelelerin uçlarında küçük fotoğraflar ve asılı notlar sallandığını fark ettim.

Yavaşça yürüyerek önüme gelen ilk kurdeleyi parmaklarımın arasına aldım ve ucundaki fotoğrafa baktım. Gördüğüm şeyle dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Benim çocukluğuma, henüz bir yaşındaki hâlime ait eski, sararmış bir fotoğrafım Alp'in o yaşlardaki hâliyle yan yana getirilmişti. Benimkinin aksine fotoğrafların birleştirilmesi fazlasıyla profesyonel, hiçbir açığı olmayan kusursuz bir Photoshop işçiliğiyle yapılmıştı. Tombul yanaklarım, başımda komik, dantelli pembe bir şapka ve üzerimde o dönemin ruhunu yansıtan kabarık bebek elbiselerimle halının üzerinde oturuyordum. Önümde rengârenk oyuncak küpler vardı. Ve hemen yanımda... Alp'in de bir yaşındaki hâli yerleştirilmişti. Üzerinde minik bir kot tulum vardı, saçları alına doğru hafifçe dökülmüştü. Tombul parmaklarıyla benim yapmaya çalıştığım küpten kulenin en üst parçasını tutuyor, sanki bana yardım ediyordu. İkimizin de dünyadan habersiz o masum, bebeksi gülüşleri

yan yana öyle bir uymuştu ki orijinalini bilmesem annelerimizin bizi aynı beşikte, aynı odada büyüttüğüne yemin edebilirdim.

Gözlerim hayranlık ve şaşkınlıkla dolarken, fotoğrafı yavaşça ters çevirdim. Arkasındaki el yazısıyla yazılmış notu okuduğumda, göğsüme oturan o tatlı sıcaklıkla gözlerimin anında buğulandığını, yaşların kirpiklerimin ucuna tutunduğunu hissettim.

“Hayata gözlerimi açtığım o ilk anlarda, attığım o ilk adımlarda bile yanımda sen olmalıydın, Nisa. Eğer o gün bu kuleyi beraber kurabilseydik, büyüdüğümüzde dünyayı parmağımızda oynatırdık. Söz veriyorum sevgilim; birinci yaşımızda yarım kalan bu kuleyi, bu geceden itibaren hayatımızın sonuna kadar, her gün daha da büyüterek beraber inşa edeceğiz.”

Gözlerimden süzölmek üzere olan o ilk damlayı parmak ucumla hızla silip derin bir nefes aldım.

Adımlarım beni hemen arkasındaki beyaz bir balonun kurdelesine götürdü. Fotoğrafı elime aldığım da kalbimin ritmi bir kez daha değişti. Beş yaşındaki hâllerimizdi. Üzerimde minik, sarı çiçekli bir tulumla kreş benzeri bir oyun alanındaydım. Elime kocaman bir pastel boya almış, önümdeki boyumdan büyük resim kâğıdına rastgele, rengârenk çizgiler karalıyordum. Alp ise minik kot salopetiyle yanıma çökmüş, kendi boyasını bir kenara bırakmış, benim kâğıdıma ve doğrudan bana bakıyordu. Sanki o yaşta bile ne çizdiğimi anlamaya çalışıyor, dünyayı benim gözüm-den görmeye can atıyordu.

Arkasını çevirdim, yazıyı okurken içim titredi.

“Keşke seni daha o zamanlarda tanısaydım, güzelim. Keşke hayatımın her bir anına çok daha erken dokunabilseydin. Ama söz veriyorum; geç kaldığımız her yaşın acısını, gelecekteki tüm yaşlarında seni dünyanın en mutlu kadını yaparak çıkaracağım.”

Kalbimin vuruşları odadaki mum ışıklarıyla senkronize olmuştu. Rastgele çektiğim kurdelelerden bir tanesi 10 yaşımızdan bir kareye aitti. Bu fotoğrafı çok net hatırlıyordum. İlkokulun son dönemleri, çocukluktan ilk gençliğe geçişin o masum, hafif avanak ve telaşlı yıllarıydı. Fotoğraftaki park, evimizin yakınındaki, sürekli gittiğimiz yerdı. Üzerimde çizgili bir tişört ve dizleri hafifçe aşınmış bir kot pantolon vardı; saçlarımı iki yandan sımsıkı toplatmıştım. Büyük, ahşap bir bankın üzerine oturmuş, ku-

çağımdaki kalın kapaklı macera kitabına tüm dikkatimle gömülmüştüm. Çevremdeki hiçbir şeyi görmüyor, âdeta o kitabın sayfaları arasında kayboluyor gibiydim.

Ve hemen yanımda... Alp vardı. Üzerindeki o yaşların modası olan salaş tişörtü, kargo şortu ve ışıklı spor ayakkabılarıyla bankın arkasına yaslanmış, kollarını göğsünde bağlamıştı. Kendi çocuksu telaşını bir kenara bırakmış gibi, başını hafifçe bana doğru eğmişti. Gözlerini kucağımdaki kitaba dikmiş, ben sayfaları çevirdikçe yüzümde oluşan o meraklı ifadeleri ezberlemeye çalışıyor gibiydi. Sanki o yaşta bile benim dünyamın nerede başlayıp nerede bittiğini çözmek onun tek göreviydi.

"Okuduğun o kalın kitapların satır aralarında ne arıyordun bilmiyorum, Karabiber'im. Ama eğer o gün o parkta, o bankın arkasında gerçekten duruyor olsaydım, seni o sayfaların içindeki tüm tehlikelerden korumaya yemin ederdim. Sen hikâyelere dalıp giderken, ben sadece seni izler, hayatımın en güzel hikâyesini senin yüzünde okurdum. Geç kaldığımız o çocukluk oyunlarının, beraber koşamadığımız o parkların hesabını kaderden tek tek soracağım."

Gözümünden akan yaşlara inat gülümsüyordum. Kalbimin ortasına bırakılan bu devasa, yoğun duygu yüküyle baş etme yolum buydu sanırım; ağlarken gülümsemek. Biraz daha ilerledim ve mor bir kurdeleyi kavradım.

On beş yaşlarındaydım; üzerimde o eski lise üniformam, arkamda okulun büyük demir kapısı vardı. Yanımda ise... okul ceketini tek omzuna atmış, kravatını hafifçe gevşetmiş, o yaşlarda bile etrafına, tüm dünyaya meydan okuyan duruşuyla bir Alp duruyordu. Sanki o lise yıllarının o kasvetli günlerinde beni her şeyden, herkesten koruyan o gizemli çocuk oymuş gibi, omuz omuza duruyorduk.

"Eğer o yıllarda, o okul kapısından içeri girdiğimde seni görebilseydim... Yemin ederim o gürültülü koridorların, o bitmek bilmeyen derslerin hiçbir kasveti kalmazdı. Herkes zil sesini beklerken, benim tüm lise hayatım sadece senin sesini beklemekle geçerci; özgürlüğüme kavuşabilmek için."

Burnumu çekerken yanındaki bir kurdeleye uzandım. Bu kez üniversiteye hazırlandığım, hayatın en telaşlı, en belirsiz olduğu on sekiz yaşımın fotoğrafıydı. Sahil kenarında, pembe bisikletimin üzerindeydim. Saçlarım rüzgârdan dağılmış, yüzümde tasasız, geleceğe umutla bakan bir tebessüm vardı. Alp ise hemen yanımda, siyah bir bisiklete tek eliyle yön verirken,

gözlerini yoldan ayırıp tamamen bana çevirmişti. Sanki o dik yokuşları beraber tırmanmışız gibi, ikimizin de yanakları hafifçe kızarmıştı.

“Rüzgâra karşı sürdüğün o bisikletin arkasından koşmaya da razıydım. Saçlarının dağılışını izlemek, hayatın tüm o gelecek kaygısını ve sınav stresini tek bir saniyede yok ederdi. Ben seninle her yola, daha o yaştayken çıkmaya hazırdım, sevgilim.”

Odanın tavanını kaplayan mor ve beyaz balonların altından geçen o büyülü yolda, âdeta kendi hayatımın alternatif, Alp’le bezenmiş kusursuz bir versiyonunda yürür gibi hissettim kendimi. Her bir kurdelenin ucunda, yaşanmamış ama Alp’in kalbinde gerçeğe dönüşmüş kusursuz mucizeler sallanıyordu.

Her yaşa ayrı bir balon, ayrı bir itiraf ve not...

Bu kadar fotoğrafı nereden bulduğunu düşünürken aklıma gelen tek bir isim vardı: Nur... Ah Nur! Yine arkamdan iş çevirmişti ama bu seferki diğerinden çok daha güzeldi.

Yürümeye devam ettim. Adımlarım her bir fotoğrafkaresinin önünde biraz daha yavaşlıyor, zaman sanki her adımda geriye doğru akıyordu. Tavana dizilen her bir anıya, arkalarına özenle iliştirilmiş her bir nota, içimden kopan birer parça bırakarak baktım. Kimi zaman çocuksu bir gülümseme, kimi zaman gözlerimi dolduran eski bir özlem... Her satırda onun el yazısını, onun kokusunu ve bana bakışındaki o derin anlamı hissettim.

Yirmi altıncı yaşım için ise, nihayet gerçekten birlikte olduğumuz o tek ve gerçek fotoğrafı kullanmıştı. Görüntülü konuşma sırasında çektiği o doğal ekran görüntüsünü görünce dudaklarımdan küçük bir hıçkırıkla karışık bir kahkaha döküldü. O günü dün gibi hatırlıyordum.

“Seni sadece bir ekrandan izlemek zorunda kaldığım her saniye, hayata karşı en büyük sabır sınavımdı, Nisa. O gece bu ekran görüntüsünü alırken kendime bir söz vermiştim: ‘Bir sonraki yaşında onu sadece ekrandan izlemeyeceksin Alp, kollarının arasında olacak.’ Sence de sözümü tutma zamanı gelmedi mi?”

Fotoğrafı bir güç almak ister gibi göğsüme bastırırken Alp’e doğru döndüm. Arkada, odanın girişine yakın bir yerde sessizce, beni hayranlıkla izleyerek bekliyordu. Gözlerindeki o yoğun ifadeyle bana bakarken, başıyla henüz bakmadığım son balonu işaret etti.

Tam doğum günü pastasının üzerinde, hafifçe salınan balonun ucundaki küçük, süslü aynaya doğru yürüdüm. Aynayı elime alıp baktığımda, yansımada gözyaşları içindeki kendimi ve hemen tam arkamda beliren Alp'i gördüm. Aynanın arkasını çevirdiğimdeyse nefesimi büsbütün kaybetmiştim.

"Bu ayna sana geçmişi gösteremez belki. Ama sihirli bir özelliği var, sadece bugünü değil, bundan sonra saçlarımıza aklar düşene kadar yan yana geçireceğimiz tüm yaşlarımızı yansıtacak. Bunu sen de istiyorsan... Lütfen arkayı dön. İstemiyorsan... Ruhumun ziyaretine hazır ol."

Kurduğu o son cümle, odanın içindeki tüm o ağır, büyüleyici romantizmi bir anda dağıtıp yerine tatlı bir sıcaklık bıraktı. İçimde tuttuğum o heyecan patlaması, dudaklarımdan dökülen ve tüm odada çınlayan neşeli bir kahkahaya dönüştü. Gözyaşlarım artık tümüyle bendini yıkmış, özgür kalmış bir çağlayan gibi yanaklarımdan aşağı süzülüyor, üzerimdeki takımın kumaşında koyu damlalar bırakarak akıyordu. Hem ağlıyor hem gülüyordum; kalbimin ritmi o kadar düzensiz ve hızlıydı ki, göğsümün körük gibi inip kalkışını durduramıyordum. Odanın içini saran, o çok sevdiğim yoğun ve büyüleyici şakayık kokusu bile ciğerlerime dolarken beni sakinleştirmeye yetmiyordu. Kalbim göğüs kafesimi delmek ister gibi atıyordu.

"Bana istememe şansını bırakmıyorsun ha..." diye fısıldadım. Sesim, ağlamaktan ve gülmekten pürüzleşmiş, sevgi dolu bir sitemle titriyordu.

Parmaklarımin arasında sıkı sıkıya tuttuğum, geleceğimizin ilk sözünü taşıyan o aynayı yavaşça serbest bıraktım. Artık gerçeğe dokunma vaktiydi. İçimdeki o çocuksu, yerinde duramayan ve sabırsız heyecan dalgası tüm vücudumu ele geçirirken, adımlarım benden bağımsız hareket etti. Zamanı yavaşlatmak ister gibi, ama bir o kadar da ona kavuşma arzusuyla dolu bir acelecilikle, yavaşça arkamı döndüm.

Dünya o saliseler içinde dönmeyi bıraktı. Boğaz'ın parıldayan köprü ışıkları, masadaki mumların titrek alevleri, odadaki mor ve beyaz balonlar... etrafımdaki her şey bir anlığına bulanıklaştı ve evrende net bir şekilde sadece geriye o kaldı: hayatımın geri kalan tüm saatlerini paylaşmak istediğim adam...

Alp, üzerine kusursuzca oturan siyah takım elbisesinin içinde, bir

diziyle kalın halının üzerine çökmüş olarak tam karşımda duruyordu. Dünyadaki tüm tahtları elinin tersiyle itmiş ve sadece benim krallığıma sığınmış bir hükümdar gibiydi ya da ben hâlâ tarihin etkisinden kurtulamıyordum. Başını hafifçe yukarı kaldırmış, doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Bakmaya doyamadığım ela gözlerinde, daha önce hiçbir insanda şahit olmadığım bir tutku, sadakat ve teslimiyet parlıyordu.

Sol elinin parmakları arasında, gece kadar koyu, kadife ve küçük siyah bir kutu tutuyordu. Kutunun tam ortasında, kadifenin karanlığına meydan okurcasına yer alan o kusursuz, berrak tektaş pırlanta, odadaki düzinelerce mum ışığının titrek dansı altında göz kamaştırıcı, âdeta kutsal bir lütufla parlıyordu.

“Alp...” diyebilirdim sadece. Dudaklarımdan dökülen bu tek hece, içimdeki tüm aşkın, şaşkınlığın ve kabullenişin sessiz bir çığlığıydı. Sesim o kadar çaresiz ve sevgi doluydu ki o an tüm bendimi yıktığımı o da anladı.

“Sevgilim.”

Dudakları aralandığında, sesine sadece benim hissetmeme izin verdiği, ruhumun en derin kıvrımlarına dokunabilecek kadar derinden gelen romantik bir tını yerleşmişti. Bu kelime, aramızda daha önce defalarca kurulan cümlelerin çok ötesindeydi. O kadar içten fısıldamıştı ki odadaki şakayık kokusu bile bu kelimenin ağırlığıyla havada asılı kaldı. Dizlerinin üzerinde, karşımda bir ömrü dilenir gibi bekleyen bu adam, artık sadece hayatımın bir parçası değil, hayatımın ta kendisiydi.

“Geçmiş belki geri getiremem ama geleceğimizin her bir saniyesini senin kollarında, senin kalbinde mühürleyebilirim. Ben seninle sadece bu geceyi, sadece bu yaşını kutlamaya gelmedim. Ben seninle ömrümün geri kalanını; ruhumuzda iz bırakacak, bizi biz yapacak her bir yaşanmışlık çizgisini paylaşmak için geldim. Her şeyin gelip geçici olduğu şu hayatta, benim tek sabitim olmanı istiyorum. Senin her yaşına talibim, Karabiber'im.”

Şaşkınlık, insanın bedenine aniden çöken ve tüm uzuvlarını kilitleyen o tuhaf, sarsıcı his... İşte tam o an, o hissin tam kalbindeydim. Buraya gelirken bir sürprizle karşılaşacağımı, onun benim için özel bir şeyler hazırladığını içten içe biliyordum ama böyle bir şeyi... Asla, tek bir saniye bile tahmin etmemiştim.

“Nisa’m...” dedi sesiyle tam kalbimin ortasına dokunurken. “Göğsüme başını koyduğunda dünyayı susturam. Sahip olamadığım ailenin sıcaklığını bir gülüşüyle sunam. Bu dünyada yerimi bulduğumu hissettiren tek yuvasın, Nisa. Seni sevmek benim için artık bir tercih değil, aldığım nefes kadar zorunlu. Seni sevmek, hayatımda yaptığım en doğru şey. Kendimi bile senin yanındayken, seni severken daha çok seviyorum. Üstelik bütün inatçılığına ve beni deli etmene rağmen...”

Dudaklarının kenarında, o her şeyi unutturan oyunbaz ama bir o kadar da titreyen aşk dolu gülümsemesi belirdi. “Tartışmalarımızı bir ömre yaymaya var mısın?” Buraya tartışmak için geldiğimizi hatırlatması kıkırdamama neden oldu. Bakışlarındaki o derin teslimiyetle gözlerimin içine bakarken, kalbimi yerinden oynatan o son soruyu fısıldadı.

“Benimle evlenir misin, Öğretmen Hanım?”

Gerçekten de sözünü tutmuştu; bu doğum günü kutlaması için çıtayı artık hiçbir fâninin ulaşamayacağı, erişilmez bir yere çıkarmıştı. Alp bu geceyi benim için sadece unutulmaz kılmamıştı; söylediği gibi aklımı başımdan, kalbimi ruhumdan söküp almıştı.

“Benimle evlenir misin?”

Duyduğum cümlelerin gerçekliğini, ruhuma bıraktığı o devasa ağırlığı tartmaya çalışıyordum ama beynim bu bilgiyi işlemeyi inatla reddediyordu. İçimdeki mantıklı tarafın sesleri çoktan kısılmıştı. İlişkimiz için, hayatın sıradan akışı için belki çok erkendi; fırtınalı, hızlı ve delice bir ritmimiz vardı. Ama kalbimin tam ortasına bakınca, bu teklifin ne kadar doğru ne kadar yerinde olduğunu görüyordum. Zamanın ne önemi vardı ki? Kalbim onun göğsünün içinde atarken, ruhum onun adımlarıyla yürürken daha neyi bekleyecektim? Onu istiyor muydum? Bu dünyada, nefes aldığım sürece Alp’ten başka isteyebileceğim tek bir şey bile yoktu.

“Evet...”

Dudaklarımdan dökülen ilk kelime, havada asılı kalan şakayık kokusuna karışan cılız, titrek bir fısıltıdan ibaretti. Ama Alp’in beni duyduğunu, ruhumun en derinindeki bu teslimiyeti anında yakaladığını biliyordum. Diz çökmüş hâldeki o heybetli gövdesinin hafifçe sarsıldığını, gözlerindeki harelerin bir umut ışığıyla parladığını gördüm.

Bu kadarı bana yetmedi. İçimdeki o şaşkın kızı bir kenara itip, kadere

meydan okurcasına derin bir nefes çektim ciğerlerime. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken sarsılmaz bir kararlılıkla, tüm odayı ve Boğaz'ın dalgalarını susturacak bir netlikle tekrar ettim.

“Evet ... Evlenirim.”

Sesim bu kez aşkın verdiği o muazzam güçle yankılanmıştı görkemli kral dairesinde. Bu anı hafızama kazımak, ona ait olduğumu evrene haykırmak ister gibi ismini dudaklarımda büyüterek mühürledim.

“Seninle bir ömür boyu, her şeye *evet*, Alp Aslan Uğurlu!”

Alp, yavaşça çöktüğü dizinin üzerinden doğrulurken hareketlerindeki o alışılmış acelecilikten eser yoktu; her saniyenin tadını çıkarır gibi, ağır ve kararlıydı. Boyu posuyla karşımda yeniden o her zamanki heybetli duruşunu alırken, gözlerini bir saniye bile gözlerimden ayırmadı. Aramızdaki o birkaç adımlık mesafeyi tek bir hamlede eritip tam önümde durdu. Kokusu, sıcaklığı ve varlığı bir anda bütün evrenimi kapladı.

Bakışları kısa bir an için elimize kaydı. Küçük kadife kutunun içinden ışığı odadaki tüm karanlığı dağıtacakmış gibi parıldayan o yüzüğü çıkardı. Sol elimi avucunun içine aldığı anda teninin sıcaklığı tenime geçti. Ancak asıl kalbimi eriten şey, o her zaman dünyaya meydan okuyan, sarsılmaz adamın parmaklarının hafifçe titrediğini hissetmek oldu. *Benim için titriyordu.*

Yüzüğü, parmağımdan kalbime giden o görünmez çizgiye doğru yavaşça, incitmekten korkar gibi taktı. Tektaşın tenime değdiği o an, artık geri dönüşü olmayan bir aidiyetin tam kalbindeydik.

Yüzüğü taktıktan sonra da elimi bırakmadı. Aksine, sanki bir daha hiç bırakmamaya yemin etmiş gibi parmaklarını parmaklarımdan arasından kenetledi. Güçlü eliyle beni kendine doğru çektiğinde, göğsüm onun sert göğsüne çarptı. Şimdi yüzü yüzüme o kadar yakındı ki, dudaklarıma çarpan sıcak nefesi tenimi gıdıklıyor, nabzımı deli gibi hızlandırıyordu. Bakışları önce gözlerimde turladı, ardından bir saniye bile dayanamıyormuş oraya aitmiş gibi dudaklarıma kaydı.

Tüm hücrelerimle o özlemle beklediğim öpücüğü istiyordum. Fakat Alp eğilip dudaklarımızı birleştireceğini sandığım o milimetrelık sınırdaki durdu. İşkence gibi gelen o bekleyişin içinde, bakışlarındaki o derin, karanlık tutku kalbimi titretti. Dudakları dudaklarıma değdi dege-

cekken, sesinden dökülen o en derindeki, o en gizli itirafı fısıldadı bana.

“Seni, bildiğim tüm kelimelerin ötesinde seviyorum, Nisà Kaya,” Hemen ardından gözlerinde o çok iyi bildiğim, içimi ısıtan oyunbaz pırıltı dudaklarının kenarına yerleşti. “Ki bilirsin benim kelime dağarcığım geniştir.”

Aramızdaki o milimetrelilik mesafeyi hiçe sayarak dudaklarına doğru gülümsedim. Sıcaklığı tenimi yakarken, “İddialısın,” dedim, sesimdeki meydan okumayı gizleme gereği duymadan.

Çapkın bir gururla başını hafifçe kıpırdattı. “Alp Aslan Uğurlu olmak bunu gerekti-” diyordu ki kelimelerinin devamını getirmesine izin vermedim. Dudaklarım, onun o kibirli ama benim karşımda bütünüyle savunmasız kalan sözlerini keskin bir hamleyle susturdu. Ne diyeceğini, o cümlelerin sonunun nereye varacağını ezbere biliyordum. Bilmediğim ve asıl bilmek istediğim şey ise onun zihninin labirentleri değil, kalbinin ritmiydi.

Dudaklarımı kısa, neredeyse işkence gibi gelen bir an için geri çektim. Yalnızca birkaç santim geri çekilip, nefeslerimiz birbirine karışmaya devam ederken gözlerinin içine aşkla, ruhumu serer gibi baktım. Bakışlarındaki o afallamış ama anında koyulaşan tutku, zaferimin en güzel kanıtıydı.

“Şimdi sus,” diye fısıldadım, parmaklarımı ensesindeki saçların arasına geçirip onu kendime bağlayarak. “Ve o çok iyi bildiğin kelimelerin yetmediği yerde, aşkı bana kendi dilinde anlat.”

Bu kez kontrolü tamamen ona devretmek ister gibi gözlerimi kapatmadan önce, bizi bir daha hiç ayrılmamak üzere mühürleyecek olan o asıl itirafı fısıldadım.

“Seni sevmek, aklımın sınırlarını zorlayan muazzam bir delilik ve ben hayatımda ilk defa, bu akılalmaz aşkın içinde kaybolmaktan gurur duyuyorum, Alp Aslan Uğurlu. Sana meftunum.”

SON

Kitabın kapağını kapatmadan

@ayisigikitap

Gece Yarısı Masalı

Sena Şener - Teni Tenime

Nisa

O zamanlar hayatın biz planlar yaparken başımıza gelen şeylerden ibaret olduğunu henüz bilmiyordum. Ben sadece, her adımını santim santim hesapladığım, kendi ellerimle yazdığım o kusursuz kadere doğru gururla yürüdüğümü sanıyordum. İnsanın âşıkken hissettiği o yenilmezlik hissi, gözünü nasıl da kör ediyordu... Çok acı, ruhumu hırpalayan tebesümlerin içinden geçerek, canım yana yana öğrenmiştim bunu.

Gece rüzgârının Sığacık kumsalına getirdiği o tuzlu ve serin esintiyle uçuşan saçlarımı düzeltmek için sol elimi kaldırdım. Parmağımdaki tektaş yüzük ve hemen yanındaki altın alyans karanlığın içinde bir kez daha gözüme ilişti. Çevremizi saran yüzlerce mumun titrek, turuncu alevi ve Ege semalarındaki yıldızların berrak ışığı, pırlantanın keskin kenarlarına çarpıp gecenin koynunda küçük, göz alıcı parıltılar hâlinde dağılıyordu.

Ya da benim kafam o kadar iyiydi ki dengemi sağlayamadığım için böyle görüyordum.

Göğsümden derin, titrek bir nefes yükseldi; içime çektiğim bu serin deniz havası, nihayet o zorlu zamanları, o nefessiz kaldığım karanlık günleri tam anlamıyla geride bıraktığımın en somut, en canlı kanıtıydı. Dudaklarımda hafif buruk ama sonsuz gururlu bir tebessüm belirdi. Bu yüzük bu

parmakta, bu aşk da bu kalpte sapasağlam, tek bir fire bile vermeden kalsın diye ne badireler atlatmıştım; kaç kavga, kaç uykusuz gece, kalbimin tam ortasından çatladığını hissettiğim kaç yıkıcı kırılma noktası ...

Of... Şimdi düşünüyordum da... O günlerden sağ salim nasıl çıkmıştım ben?

AGS puanım ekranda belirlediğinde, o sayılara inanamayıp gözlerimi kırıştıtararak ekrana baktığım o an dün gibi aklımdaydı. O kadar yüksek, o kadar kusursuz bir puandı ki o sene ülkedeki herhangi bir akademiye kafam rahat bir şekilde giremem şansım yoktu. Önümde onlarca güvenli, pürüzsüz, geleceği garantileyen kapı aralanmıştı ama ben hayatımı tek bir karta oynamıştım. Akademi için tek bir tercih yapmıştım: *İzmir*.

Hayatımın en büyük, en delice kumarıydı bu. Eğer o daracık kontenjanlı listeye alınmasaydım, koca bir yılım, döktüğüm tüm o uykusuz emeklerim çöp olacak, geleceğim kapkara bir belirsizliğe gömülecekti. Herkes delirdiğimi, kendi ellerimle hayatımı mahvettiğimi düşünürken, Nur hariç kimse bu deliliğin arkasındaki asıl gücü, o sonsuz, söküp atılamayan aşkı anlamamıştı. O günlerde İzmir'den başka bir şehirde nefes almak, bana boğulmakla eş değer geliyordu. Başka bir ihtimali düşünmek bile şu an ciğerlerimi dolduran bu gece rüzgârını hâlâ boğazıma düğümleyecek kadar güçlü bir kabustu.

Ama kazanmıştım. Kadere karşı oynadığım o büyük kumarı kazandım; parmağımdaki yüzüğe de, kalbimi adadığım bu aşka da sonuna kadar sahip çıkmıştım.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, o ilk zaferin sadece çetin bir savaşın başlangıcı olduğunu görüyordum. Rüya ve kâbus arasında geçen, zaman zaman cenneti zaman zaman da cehennemi yaşatan o neredeyse bir senelik İzmir günlerinin sonuna gelmiştik. Akademi bitmiş, kura çekilmiş ve ben doğudaki o uzak ile atanmıştım. Gitme vakti gelip çatığında, bavulumu toplarken kalbime oturan o ağır, soğuk taşı hiç unutamıyordum. Tam her şeyi yoluna koymuşken, tam kaderi yendiğimi sanırken, Alp'le arama yine uçsuz bucaksız kilometrelerin, aşılmaz dağların ve yorucu mesafelerin gireceğini düşünmüş; odanın ortasında dizlerimin üzerine çöküp kahrolmuştum.

Ama hayat bu kez beni cezalandırmak için değil, ödüllendirmek

için şaşırtmıştı. “*Seninle her yere gelirim,*” diyen bir adam vardı karşımda. Benim kurşungeçirmez sandığım o dikbaşı gururumu, korkularımı ve tüm çocuksu endişelerimi tek bir cümleyle yerle bir eden, bana dünyada aşktan daha büyük, daha korunaklı bir sığınak olmadığını kanıtlayan o adam... Onun bu sözüyle yolumuzun haritada nereye düştüğünün hiçbir önemi kalmamıştı. Onun olduğu, onun nefes aldığı her yer zaten benim yurdum, benim evimdi.

Yaşadığımız tüm o yıkıcı zorluklar, gizli gizli dökülen gözyaşları ve bizi çiğneyip geçen mesafeler... Hepsi bugüne, tam olarak bu büyüleyici ana ulaşmak içindi. Sığacık’ın dalga sesleri eşliğinde, ayaklarımın altındaki serin kumu hissederken hayatımı Alp’in hayatıyla resmî olarak birleştirmiştim. Ege’nin o deli dolu denizinin kıyısına kurduğumuz bu alan, karanlık çöktükten sonra âdeta zamandan bağımsız bir peri masalına dönüşmüştü.

Ayaklarımın altındaki serin kumların üzerine boylu boyunca uzanan ahşap podyum, bizi denizden yükselen küçük, köpüklü dalgaların ıslaklığından koruyordu. Başımızın hemen üzerinde, kalın ahşap kirişlere asılmış rustik deniz fenerleri hafifçe sallanıyordu; içlerindeki kalın mumların titrek, kor rengi ışığı yüzümüze yumuşacık, romantik bir aydınlık bırakıyordu. Organizasyon şirketiyle günlerce, her bir detayını sabırla tartıştığımız o ışık zincirleri, kumsalın iki ucuna dikilen direkler arasında birer yıldız kümesi gibi gerilmişti. Karanlığın içinde, âdeta havada asılı duran minik, sihirli ışık noktaları gibi parıldıyorlardı.

Hemen arkamızda, ömrümüzün en anlamlı ‘*Evet*’ini haykırdığımız o görkemli ahşap nikâh takı duruyordu. Üzerine özenle sarılmış minik peri ledleri ve rüzgârla uçuşan tül gibi zarif kumaşlar, arkadaki simsiyah, uçsuz bucaksız Ege Denizi ile muazzam bir tezat oluşturmuştu. Kumsalın genele yayılan bembeyaz sandalyeler ve ahşap masalar, üzerlerine yerleştirilen mor ve beyaz sakuralar, deniz kabukları, fenerler ve loş ışıklarla o kadar sıcak bir hava yaratmıştı ki burası bir düğün alanından ziyade, dış dünyadan kaçıp sevdiklerimizle sığındığımız gizli, korunaklı bir koy gibiydi.

Gelinliğimin etekleri hafif gece esintisiyle kuğu gibi uçuşurken, masaların etrafını çevreleyen meşalelerin alevleri kumun üzerinde uzun, ritmik danslar eden gölgeler bırakıyordu. Her şey tam hayal ettiğim, rüyalarımda

kurduğum gibiydi ne çok abartılı ne de çok sade. Sadece aşkımızı, Ege'nin bu güzel gecesini ve bizi buraya getiren o zorlu, virajlı yolu kutlayan, ışıklarla örülmüş büyüleyici bir rüya sahnesiydi.

“Kaçak gelin konusunu yalnızca filmlerde severim.”

Alp'in o tanıdık, içimi eriten sesini duymamla irkilmem bir oldu. Arkamdan sessizce gelip, güçlü kollarını belime dolamıştı. Gelinliğin ince kumaşının üzerinden bile tenime işleyen o tanıdık sıcaklığı, anında kanımı kaynatmaya yetti. Çenesini çıplak omzuma doğru hafifçe yaslariken, nefesi boynumu huylandırdı.

“İyi misin?” diye sordu, sesi her zamankinden daha sahipleniciydi.

Başımı hafifçe yana eğip *evet* anlamında sallayarak, “Sadece biraz ... çakırkeyfim,” deyip kıkırdadım. Normalde gece boyunca saçma bir harekette bulunmamak, kontrolü kaybetmemek için alkollü kokteyllere elimi bile sürmeyecektim. Ama gecenin ilerleyen saatlerinde, o tatlı telaşın, sıcağın ve hararetin etkisiyle yanlışlıkla masadan alıp içtiğim o ilk içeceğin alkollü oluşu, ardındaki tüm barajları yıkmıştı. Alkole karışan aşk, başımı döndürüyordu.

Sonuçta ... bu gece benim gecemdi değil mi? Kendimi kaybetmiş olmama kimse sesini çıkaramazdı.

“İstersen *after partyyi*²⁰ iptal edebiliriz,” diye fısıldadı tam kulağımın kıvrımına doğru. Dudakları kulak mememe değip geçiyordu. O ne zaman bu ses tonuyla, tenime bu kadar yakın ve davetkâr konuşsa, bacaklarımın arasındaki o gizli noktayı bir anda ateşe veriyordu. Aklıma gelen tutkulu, arsız düşüncelerin hızıyla Alp'in kolları arasında hızla döndüm ve yüzümü yüzüne hizladım.

“Bence etmemeliyiz,” deyip kışkırtıcı, meydan okuyan bir ifadeyle gülümsedim. Dudaklarımı hafifçe yaladım. “Ama katılımcı sayısını iki kişiye indirebiliriz.”

Neyi ima ettiğimi, gözlerimdeki o açlığı anlayan kocam başını geriye doğru atarak derin, erkeksi bir kahkaha attı. Onu bu şekilde, bana ait olduğunu bilerek izlemek kasıklarımındaki o tatlı, zonklayan sızıyı daha da güçlendirmişti. Ayaklarım kumun üzerinde oynarken eziyet çektiği için o

20. Ana etkinliğin ardından yapılan, davetlilerin eğlenmeye devam ettiği özel kutlama.

can düşmanım dolgu topuklu gelin ayakkabılarımı saatler önce bir kenara fırlatmıştım. Bu yüzden serin kumların üzerinde, ellerimle Alp'in geniş omuzlarına tutunarak parmak uçlarımda yükseldim. Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp, nefesimi vererek fısıldadım.

“İslandım...”

Alp, duyduğu kelimenin etkisiyle dehşet, şaşkınlık ve yoğun bir arzu karışımıyla gözlerini aniden büyüttü. Bakışları koyulaşmış, benden ciddi olup olmadığıma dair net bir itiraf bekler gibi yüzümü taramaya başlamıştı.

Başımla yavaşça, *evet* dercesine onayladığımda alt dudağımı alkolün ve gecenin verdiği o saf, filtresiz cesaretle ısırdım. “Sen de çok ıslaksın...” diye devam ettim, sesimdeki kışkırtıcı tonu gizleme gereği duymadan.

Alp, cümlenin altındaki diğer anlamı kaçırıp bir anlık refleksle, saf bir şaşkınlıkla pantolonuna doğru bakma ihtiyacı hissetti. Bir şeylerin görüldüğünü sanmıştı ama asıl görünen, ikimizin de zihnini bulandıran o ihtiras dolu arzulardı. Belli ki o da en az benim kadar... sınırların tam ucunda, o tehlikeli ve tatlı eşikte hissediyordu kendini. Onun bu hâli o kadar erkeksi, o kadar tatlı ve bana karşı savunmasız görünüyordu ki bu gecenin sonunu bekleyemeyecektim.

Bu anlık dikkat dağınıklığını, gözlerini benden ayırdığı o saliseyi fırsat bildim. Ellerimi hızla omuzlarından göğsüne doğru kaydurdım ve tüm gücümle bembeyaz keten gömleğini tutarak onu kendimle birlikte derinliğe, denize doğru çekiştirdim.

“Nisa... Nisa...”

İsmim, Alp'in dudaklarından endişeli ama bir o kadar da hayran bir fısıltı hâlinde dökülüp gecenin dalga seslerine karıştı. Kahretsin... Planımı yaparken uçuş uçuş eteklere, kat kat tüllere sahip gelinliğimin suyla temas ettiği ilk saniyede bu kadar ağırlaşabileceğini, âdeta beni dibe çeken bir kurşuna dönüşeceğini hesaplayamamıştım.

Alp'i çekmeye çalışırken, ıslanan kumaşın giderek artan ağırlığı ayaklarımı kumdan kesti. Birkaç büyük, dengesiz adımdan sonra dengemi tümüyle kaybettim ve sırtüstü, o serin ve karanlık Ege sularına doğru gömüldüm. Fakat asıl büyük, görkemli gürültü; beni tutmaya çalışırken dengesini yitiren ya da belki de bu deliliğe dünden razı olan Alp'in de be-

nimle benzer şekilde, tüm o heybetiyle kendini suyun ortasında bulmasıyla çıkmıştı. Kulaklarımı dolduran o boğuk su sesi, zihnimdeki son mantık sınırlarını da sildi süpürdü.

Sudan başımı çıkarıp nefes aldığımda, kumsaldaki masalarda kalan, düğünün son demlerini ve o tatlı sarhoşluğunu yaşayan en yakın arkadaşlarımızın bakışlarının bir anda bize döndüğünü gördüm. Kimisi bu çılgın manzara karşısında şaşkın çığlıklar attı, bazıları ellerindeki şampanya kadehlerini gökyüzüne, bize doğru kaldırarak kahkahalarla güldü, diğerleri ise tempo tutarak bizi çılgınca alkışlamaya başladı.

“After party başladı gençler! Gelen gelsin!”

Bu, Sığacık gecesine karşı ilan ettiğim özgürlük çığlığımdı. Benim bir savaş ilanı gibi bağırmam, zaten alkolün etkisiyle sınırları zorlayan, eğlenmeye aç sarhoş arkadaş grubumuzun bir bölümünün zincirlerinden boşanmasına yetti. Çığlıklar atarak, üzerlerindeki şık elbiselerle, pahalı ceketlerle, ayakkabılarını bile çıkarmadan kendilerini suya fırlatmaya başladılar. Sığacık kıyısı bir anda delice, kuralsız bir şenlik alanına dönüşmüştü; yüzenler, birbirine su atanlar, kahkahalarla sarılanlar... Dünya o an bizim etrafımızda dönüyordu.

“Nisa... Ne yaptın güzelim ya?”

Alp sudan başını çıkardığı gibi sarsılarak ayağa kalktı. Giydiği açık renklerdeki o şık damatlık saniyeler içinde sırlıklam olup vücuduna bir dövme gibi yapışmış, göğsündeki ve kollarındaki tüm o sert kas hatlarını muazzam bir şekilde ortaya çıkarmıştı. Gözlerini kısmış, saçlarından yüzüne damlayan suları tek hamlede geriye doğru itmeye çalışırken onun bu erkeksi, ıslak ve hafif sitemkâr hâline deliler gibi kıkırdadım.

“İkimiz de sırlıklamız,” derken suyun altında beni yavaşlatan o yükten kurtulma vaktiydi. Gelinliğimin bel kısmından çıtçitlarla ayrılan o uzun, ağır, sırlıklam olmuş kuyruk kısmını tek bir hamlede söküp Sığacık’ın derin sularının içine bıraktım. Kumaş karanlıkta süzülüp giderken, ben sadece bu eğlence için önceden haince planladığımız o mini, incecik, tenimi bir eldiven gibi saran rahat gelinlikle kalmıştım. Şimdi hafiflemiştim, şimdi özgürdüm.

Ona doğru bakıp, gözlerimi gözlerinden ayırmadan, “Sen ne sanmış-

tın ki?” diye sordum ve sırtüstü yatarak, hafif kulaçlarla geri geri yüzerek yanından bir denizkızı gibi geçtim.

Suyun tenimi yalayan o serinliği, içimdeki alkolün hararetini alıyor ama Alp'e karşı beslediğim o amansız, söküp atılamayan arzumuzu daha da körüklüyor, perçinliyordu. Alp, bu kışkırtıcı davete dayanamayarak beni takip etmek için kendi etrafında hızlıca döndü ve güçlü kulaçlarla peşime düştü. Kıyıdaki meşalelerin ve ışık zincirlerinin tam olarak aydınlatamadığı, sahile göre çok daha karanlık, gizemli, derin ve sadece ikimize ait duran o açık alana geldiğimde, arkamda yarattığı dalgayı hissettim. Alp çoktan yanıma ulaşmış, beni karanlığın koynunda yakalamıştı. “Sen sahiden delisin,” dedi nefes nefese. Sesi dalgaların arasından boğuk, derin ve yoğun bir hayranlıkla çıktı. Suyun üzerinde kalabilmek için hareket ediyordu ama bakışlarındaki o koyu arzu, denizin derinliğinden daha tehlikeliydi.

Onun bu teşhisini haklı çıkarmak, bu dünyadaki en güzel deliliğin onun tenine sığınmak olduğunu kanıtlamak istedim. Başka tek bir kelime daha söylemesine, mantıklı ya da korumacı bir cümle kurmasına izin vermedim. Ellerimi hızla onun sıırsıklam, sert ensesine doladım ve ıslak, tuzlu dudaklarımı onun o sıcak, yanan dudaklarına doğru sertçe bastırdım.

Varlık içinde yokluk çeker gibi susamıştım.

Öpücüğümün sabırsızlığı ve dişlerimin baskısıyla Alp'in boğazından erkeksi, boğuk bir inilti koptu. Elleri anında suyun altından belimi kavradı; parmaklarını mini gelinliğimin incecik, sıırsıklam kumaşını yırtmak, tenime doğrudan dokunmak ister gibi gövdeme geçirdi. Ege'nin, geceleri gitgide ağırlaşan, bizi kıyıya çekmeye çalışan o güçlü dalgaları arasında dengeli durabilmek, akıntıya kapılmamak için ayaklarını denizin zeminine, o serin taşlara ve kuma sağlamca bastı.

Bense suyun o tatlı, bizi hafifçe havaya kaldıran gelgitleriyle ondan milim bile ayrılmamak, bu evrende onunla tek bir beden, tek bir ruh olmak için bacaklarımı beline doladım. Suyun altındaki bacaklarımın onun ıslak pantolonuna, kalçalarına ve aramızda yükselen o sertliğe her teması, denizin tüm serinliğini bir anda yok ederek zihnimdeki son kontrol mekanizmasını da havaya uçurdu.

Aramızdaki çekim artık sadece bir öpücükle sınırlanamayacak kadar

ağır, söküp atılamaz bir boyuta ulaştı. Dalgaların bizi yukarı kaldırıp indiren ritmi, kalbimin göğüs kafesime vuran sert darbe seslerine karışıyordu.

Alp'in dudaklarını delice bir açlıkla talan ederken aniden duraksadım. Soluk soluğa, milimlik bir mesafeyle geri çekildim. Islak dudaklarımız, birbirine değecek kadar yakın; sıcak ve titrek nefesim, onun tenini yakacak kadar aralık kaldı. Gözlerimiz arsız, geri dönüşü olmayan bir yangınla birbirine kilitlendi. Bakışlarındaki o yoğun, çiğ arzu, ciğerlerimde kalan son havayı da bir kez daha söküp aldı.

“Seni istiyorum...”

Bu iki kelime dudaklarımdan dökülür dökülmez, sanki dünyadaki tüm o yasaklar, kurallar ve bizi bugüne kadar sınayan kilometreler tümüyle yok oldu. Cümlemin son hecesi henüz havada asılıyken, ona daha fazla düşünme ya da nefes alma hakkı tanımak istemedim. Dudaklarımı yeniden dudaklarına bastırdım ama bu kez, az önceki öpücüklerin çok ötesinde, tam anlamıyla mühürleyici, sahiplenici ve tutkulu bir teslimiyetti bu.

“Hemen... Şimdi... Burada...” diye fısıldadım dudaklarının arasına, bir yakarış gibi.

Dudakları, ağzımın içine sığınmak ister gibi daha derin, daha sabırsız hareket etmeye başladı. Dişlerinin alt dudağımı hafifçe ezen o baskısı, alkolün verdiği o saf cesaretle birleşince içimdeki tüm arsızlığı uyandırdı, bacaklarımdaki o tatlı sızıyı zonklattı. “Lütfen, Alp,” diye inledim öpücüklerinin arasından. Dilinin sıcaklığı, denizin o serin sularıyla muazzam bir tezat oluşturarak ağzımın içinde dolanıyor, beni bütün benliğimle kendi eksenine çekiyordu. Islak saçlarından süzülen damlalar yüzüme, boynumuza akıyor; tenlerimizin birbirine sürtünmesinden doğan o yoğun hararet, etrafımızı saran koskoca Ege Denizi’ni sanki bir anda eritiyordu.

Bu sefer Alp, derin bir nefes alarak kendini hafifçe benden uzaklaştırdı. Göğsü hızla kalkıp iniyordu. Alnını alnıma dayarken yüzünde kendini tutmaya çalışan ama bir o kadar da çaresiz bir gülümseme belirdi. Gözlerimin içine bakarak, “Nerede olduğumuzun farkında mısın, güzelim?” diye sordu.

Ellerimle onun ıslak, dağınık saçlarını okşarken başımı yaramaz bir çocuk gibi onaylarcasına salladım ve alt dudağımı hafifçe ısırdım.

“Kimlerle olduğumuzu hatırlıyor musun?” diye sordu, sesi arzusunu bastırmaya çalışmaktan boğuklaşmıştı. Gözlerim gözlerine kilitlenmiş bir şekilde durdum. Alp mantığıyla beni gerçeğe, kumsalın sınırlarına çekmek için uğraşmıştı ama şu anda ruhumun ve bedenimin istediği şey asla bu kurallar değildi.

Başımı yavaşça sahile doğru çevirip durumu kontrol ettim. Düğünün resmî kısmı bittiği ve *after party* başladığı için annemle babam, küçük kardeşlerimi ve kuzenlerimi de alıp çoktan otele dönmüşlerdi. Birçok akraba zaten nikâhtan hemen sonra ayrılmıştı. Kumsalda kalan arkadaşlarımızın kafası ise alkolün etkisiyle fazlasıyla iyiydi; kendi dünyalarında eğleniyor, suya atlıyorlardı. Şu anda bizi görebilecek ya da Alp’in çekindiği o ahlak bekçiliğini yapıp onu içimde hissetmeme engel olabilecek tek bir kişi kalmıştı: teyzem.

“Teyze!” diye bağırdım sahile doğru, sesimi dalgaların üzerine bindirerek. Masasında tek başına oturup şarap kadehini yudumlayarak bize bakan kadın, müziğin sesinden dolayı beni ilk anda duymadı.

“Ne yapıyorsun, Nisa?” diyen Alp’in şaşkın sesini duymazdan gelecek, bu sefer ciğerlerimi dolduran o deniz havasıyla daha güçlü, “Teyze!” diye seslendim. Bir yandan da suyun üzerinde boştaki elimi çılgınca sallıyordum.

Neyse ki bu kez beni duydu ve oturduğu yerde dikleşti. Alp’in suyun altında beni kendine sabitlemesine, kalçalarımı sıkıca kavrayan güçlü ellerine güvenerek ellerimi dudaklarıma siper yaptım ve kumsala doğru haykırdım.

“Gelinliğimi odaya çıkartıp bize havlu getirebilir misin?”

Teyzem; o sırada kıyıya vurmuş, kuru hiçbir yeri kalmamış ve kumlandığına emin olduğum ağır gelinlik kuyruğuna doğru baktı. Hâlime bakıp hafifçe güldü. “Tamam kuşum, hallediyorum!” diye seslendi.

Oturduğu yerden kalktı ve topuklu ayakkabılarının kumsalda izin verdiği ölçüde, ağır ağır ilerleyerek odaya doğru yürümeye başladı. Onun arkasını dönmesiyle zafer kazanmış bir gülümsemeyle Alp’e döndüm. Yüzümü yüzüne yaklaştırırken, “Gitti... En az yirmi dakikamız var,” dedim sesimdeki o kışkırtıcı tınıyla.

“Bana düğün hediyesi vermek için yeterli mi, kocacığım?”

“Nisa... Olmaz... Görülürüz, delirme,” dedi Alp gözleri etraftaki arkadaşlarımızda gezinirken. Ama elleri suyun altında kalçalarımı bırakmak yerine daha da sıkı kavıyordu.

Ellerimi ensesinden çekip bembeyaz, tümüyle ıslak gömleğinin üzerinden göğsüne bastırdım. Onun da kalbinin tıpkı benimki gibi delice, göğüs kafesini yırtmak istercesine kontrolsüzce çarptığını hissettim. “Görülmeyiz ama... duyulabiliriz,” diye fısıldadım kulağına doğru. Dudaklarımı kulak memesine sürterek ona İzmir’deki çatı terasımızda geçirdiğimiz geceyi hatırlattım.

“O yüzden... inlemelerine ve nefesine sahip çıksan iyi olur.”

Sözlerim biter bitmez, Alp’in daha fazla itiraz etmesine fırsat vermeden dudaklarımı tekrar dudaklarına bastırdım. Suyun altındaki bacaklarımı beline daha da sıkı dolayarak, onun pantolonunun üzerinden bile hissettiğim o sert ve sıcak varlığına doğru kendimi bastırdım. Alp’in gözlerindeki son mantık kırıntısı da bu hareketimle birlikte Sığacık’ın karanlık sularına gömüldü. Artık beni durdurmaya çalışan o korumacı adam gitmiş, yerini arzunun esiri olmuş dizginlenemez bir âşığa bırakmıştı.

Dudaklarımı çılgınca, nefesimi kesecek bir tutkuyla öpmeye devam ederken, suyun altındaki devasa gücünü hissettim. Sol elini kalçama yerleştirip beni tek eliyle, sarsılmaz bir mengene gibi kendine sabitledi. Bacaklarım beline kenetlenmiş hâlde suyun üzerinde hafifçe yükselirken, Alp sağ elini aramızdaki pantolonuna doğru indirdi. Bakışları gözlerimde asılıydı; o arsız yangın dalga dalga yüzümü yakıyordu.

Suyun altından kemerini çözdü, keten pantolonunun düğmesini ve fermuarını tek bir hamlede, sabırsızca açtığını hissettim. Ege’nin serin suyu saniyeler içinde açılan kumaşın arasına sızarken, Alp elini boxerından içeri kaydırды. Suyun yarattığı o uyuşturucu etkiyi ve baskıyı azaltmak, kendini bana hazırlamak için parmaklarıyla birkaç kez kendini sertçe okşadı. Onun bu gizli, erkeksi hareketiyle suyun altında büyüyen o muazzam sıcaklık, tenime çarptığı an içimdeki o tatlı sızıyı delice bir zonklamaya dönüştürdü. Boynundaki ellerimi daha da sıktım, tırnaklarımı sıırılsıklam tenine geçirdim.

İç çekişlerimizle derinleşen öpüşmemiz sırasında Alp kendine dokunduğu sağ elini bu kez benim mini gelinliğimin altına, kalçalarım

doğru kaydıldı. İnleyerek başımı geriye doğru attım. “Şşş...” diyerek beni susturmaya çalıştı. Islak tenimde yukarı tırmanan parmakları, bacaklarımın arasından incecik tangayı buldu. Dudaklarımı bir saniye bile bırakmadan, dilinin o yakıcı darbesiyle beni sersemletirken, suyun altındaki hoyrat bir hamleyle tangaın ince şeridini kalçamın kenarına doğru yavaşça sıyırdı. Artık aramızda ne ıslak kumaşlar ne de aşılmaz mesafeler kalmıştı.

O andan sonra ne dalgaların serinliği kaldı ne de Sığacık gecesinin rüzgârı.

Alp, beni belimden sıkıca kavrayıp suyun o hafifletici gücüyle birlikte tek bir derin, güçlü hamleyle tamamen içime itti kendini. Dudaklarımın arasından boğuk, bastırmaya çalıştığım çaresiz bir çığlık yükseldi ama Alp bu sesi anında kendi dudaklarıyla yuttu. O ilk birleşmenin getirdiği muazzam, yakıcı hisle gözlerim kapandı; zihnindeki tüm dünya bir havai fişek gibi patlayarak dağıldı.

Suyun altındaki tenlerimizin sürtünmesi, onun her bir güçlü git-geli, serin Ege denizini ikimiz için kaynayan bir kazana çeviriyordu. Dalgalar bizi yukarı kaldırıp zeminle bağımızı kestiğinde, Alp ayaklarını deniz tabanındaki o serin taşlara daha da sert basarak ritmini derinleştirdi. Her yükselişinde içimdeki o gizli noktayı paramparça edecek kadar güçlü, her alçalışında beni kendine daha da köle edecek kadar sahipleniciydi. Bacaklarımı beline daha da sıkı doladım; suyun içinde yarattığımız o ritmik, boğuk dalga sesleri, dudaklarımızın arasında ezilen nefes nefese iniltilerimize karıştı. Zamandan ve mekândan tümüyle kopmuştuk; teyzemin gelmesine kalan o kısıtlı dakikalarda, yakalanma korkusunun verdiği o vahşi adrenalinle Sığacık’ın sularında tek bir beden hâlindeydik.

“Sakın... sakın durma,” diye inledim.

Bu sözlerim, Alp’in zihnindeki son barajı da yıktı. Su altındaki git-gelleri o kadar güçlü ve ritmik bir hâl aldı ki her bir darbeye başım arkaya doğru düşüyor, dudaklarımdan dökülmek isteyen iniltileri durdurmak imkânsız bir hâl alıyordu.

“Bak bana...” diye fısıldadı. Başımı zar zor kaldırarak Alp’in gözlerinin içine baktım. “Boşalırken sadece bana bak,” dedi nefes nefese.

Kasıklarında biriken o tatlı, zonklayan sızı artık dayanılmaz bir rad-

deye ulaşmıştı; Alp'in de nefeslerinin sıklaşmasından, kaslarının gerim gerim gerilmesinden o kaçınılmaz sona yaklaştığımızı anladım.

"Alp... Geliyor..." diye inledim, sesimin kumsaldaki müzik sesini aşıp gitmesinden korkarak.

Seslerimizin çıkmaması, kumsaldaki arkadaşlarımızın dikkatini çekmemek için aynı anda birbirimize sığındık. Ben tek elimi dudaklarımın üzerine güçlü bir şekilde bastırdım. Alp de aynı amansız refleksiyle, boğazından kaçmak üzere olan o derin, erkeksi iniltiyi gizlemek için yüzünü boynuma gömdü; dudaklarını tenimi ezercesine çıplak omzuma hapsetti.

O saniyede, Sığacık'ın simsiyah sularının ortasında koca bir evren patladı.

Birbirimizin omuzlarında can havliyle ezilen dudaklarımızın ardında, nefeslerimizi ve çığıklarımızı birbirimizin tenine üfleyerek o en yüksek noktadan aşağı, birlikte bıraktık kendimizi. Suyun altındaki art arda kasılmalar ve Alp'in içime bıraktığı o yoğun sıcaklık, Ege'nin serinliğini bütünüyle unutturdu. Dişlerimizi birbirimizin omzuna geçirmiş hâlde, sadece kalplerimizin delice vuruşlarını dinleyerek, o sessiz ve sarsıcı zafer anının içinde saniyelerce sıırıslam ve tek bir beden olarak kaldık.

"Bu ... vereceğin tüm hediyelerden daha değerliydi."

Kıkırdamama duyarsız kalamayan Alp, ıslak saçları alnına yapışmış hâlde, gözlerindeki o sonsuz sadakat ve az önceki yangından kalan o buğulu bakışlarla doğrudan gözlerimin içine baktı. Eli suyun altından yavaşça yükseldi, parmaklarındaki o ıslak alyans tenime değdi ve yanağımdan süzülen deniz damlalarını büyük bir şefkatle sildi. Alnını tekrar alnıma yasladığında, sesindeki o her şeyi teslim eden, kurşun geçirmez tınıyla fısıldadı.

"Seni ... kelimelerin ötesinde seviyorum, Nisa Uğurlu."

Dudaklarımda sıcacık bir tebessüm belirdi. Gözlerimden akan o bir damla mutluluk gözyaşı Sığacık'ın tuzlu sularına karışırken, kalbimin tek sahibine, hayatımı adadığım adama aynı yoğunlukla karşılık verdim.

"Sana deliler gibi âşığım, Alp Aslan Uğurlu."

Kırmızı Kamyonun En Güzel Yüğü

Yalın - Onun Yolu

Alp

Hiçbir uyarı tabelası olmadan, bana hazırlık zamanı bırakmadan çıkmıştı karşıma. Öyle bir girişti ki bu, hani derler ya, *taş taş üstünde bırakmadı* diye... Kendime kurduğum o güvenli, planlı dünyayı tek bir gülüşüyle darmadağın etmişti ve tuhaftır, ben o enkazın ortasında ilk defa nefes aldığımı hissetmiştim.

Şimdi durup kendime baktığımda ne ara bu kadar o olduğumu, ruhumun ne zaman onun ruhuna bu denli kenetlendiğini anlayamıyordum. Attığım her adımda, kurduğum her cümlede, yarına dair beslediğim her hayalin tam merkezinde Nisa vardı. Mantığımın kenardan çekilip de, *"Dur! Bu hız seni ölüme götürür,"* diye fısıldadığı o uçurum kenarlarında, kalbim çoktan teslim bayrağını çekmiş, deliler gibi arkasından koşuyordu. Meğer ondan öncesi sadece bir bekleyiş, bir hiçlikti ve en sonunda kalbim, tüm o fırtınaların ardından vuslatına ermişti.

Sığacık'ın o deli dolu denizinde, zamanı ve mekânı unuttuğumuz, evrenin geri kalanını bir gürültü gibi arkamızda bıraktığımız o büyüleyici gecenin üzerinden birkaç ay geçmişti. Nisa'nın öğretmenlik ataması bu uzak, doğu şehrine çıktığında, arkama bile bakmadan bavulumu toplamış, onun peşinden gelmiştim. Şansım yaver gitmiş, buradaki köklü bir spor kulü-

bünde antrenör olarak işe başlamıştım. Şimdi, kura çekiminde adını ilk kez duyduğumuz, haritada parmağımızla yerini aradığımız o şehrin soğuk iklimindeki evimizdeydik. Dışarıda, karşı konulmaz mesafelerin ve alışık olmadığımız bir coğrafyanın sert, kemikli, insanı nefessiz bırakan soğuk rüzgârları esiyordu. Oysa bu dört duvarın içi, Nisa'nın varlığıyla hayatımın en sıcak sığınağına dönüşmüştü.

Üzerimdeki günün yorgunluğuyla düdük seslerinin, parke salondaki yoğun antrenman temposunun ve botlarımın tabanına yapışan o yabancı şehrin çamuruyla kapıyı açtığımda, evin içindeki o tanıdık, ruhumu ilk saniyede teslim alarak huzur veren kiraz çiçeği kokusu beni karşıladı. Sahadaki o sert, disiplinli antrenör kimliğim anında kapının ardında kalıp evcilleşti ama bir gariplik vardı. Nisa'nın bugün okulda dersi daha geç bitmiyor muydu?

“Güzelim?” diye seslendim.

Sesim antrenin boşluğunda yankılandı ama içeriden hiçbir cevap gelmedi. Spor çantamı yere bırakıp, adımlarımdaki o yorgun ritimle salona geçtiğimde gözüm ilk olarak ortadaki sehpaye takıldı. Normalde salonun en korunaklı alanında, konsolun en özel, en dokunulmaz köşesinde duran, çocukluğumdan beri yanımdan ayırmadığım o eski kırmızı oyuncak kamyonum tam sehpanın ortasına yerleştirilmişti.

Nisa'nın bu kamyonla asla oynamayacağını, geçmişimin bu buruk hatırasının yerini sebepsiz yere değiştirmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu.

“Nisa!” diye tekrar seslendim. Bu kez sesimdeki merak biraz daha belirgindi.

Yine cevap vermedi. Kamyonu alıp ait olduğu yere, konsolun üzerine koymak için ilerlediğimde adımlarım istemsizce yavaşladı. Göğsüme çöken o tuhaf hisle duraksadım. Bu neydi böyle?

Birkaç adım daha yaklaşıp dikkatlice baktığımda, kamyonun o emektar, boyası yer yer dökülmüş kasasında bir farklılık olduğunu fark ettim. Çocukken içine sokaklardan topladığım taşları, rengârenk misketleri doldurduğum o kırmızı kasanın içinde, beyaz bir kâğıt duruyordu.

Eğildim. Göğsümün içindeki ritim aniden vites atmış gibi, ağır bir kardiyo antrenmanının en tepe noktasındaymışım gibi yükseldi. Özenle

katlanmış, üzerinde siyah-beyaz, bulanık ama dünyanın en net mucizesini barındıran o küçük kâğıt parçasına baktım. Bir ultrason fotoğrafıydı bu. Hemen altında, o küçücük kasanın içine zar zor sığdırılmış, kaderimin yönünü sonsuza dek değiştirecek olan çift çizgili test ve Nisa'nın o zarif, dik el yazısıyla yazılmış küçük bir not duruyordu.

"Bu emektar kamyonun bugüne kadar taşıdığı en ağır ama en güzel yük bu olacak sevgilim. Hazırlan, uzun bir yolculuğa çıkıyoruz. Baba oluyorsun, Alp Aslan Uğurlu."

O saniyede dünya durdu sanki. Göğüs kafesimin tam ortasında koca bir evrenin infilak ettiğini, gökyüzü ve yeryüzünün yer değiştirdiğini hissettim. Ne nefes alabildim ne de elimde tuttuğum o küçücük, o tonlarca ağırlıktaki kâğıt parçasını nereye koyacağımı, onunla ne yapacağımı bilebildim.

Baba...

Zihnimde bu kelime yankılandıkça, salonun o büyüleyici sessizliği kulaklarımda uğuldayan bir gürültüye dönüştü. *Ben baba oluyordum.* Kelime dudaklarımdan ucuna kadar gelip orada donuyor, göğsüme ağır bir taş gibi oturuyordu.

Babası olmadan büyüyen, kendi kendinin babası olmak zorunda kalan, dizleri kanadığında kendi yarasını kendi üfleyen o çocukluk hâlim dikildi karşıma; o kırgın gözlerini dikmiş bana bakıyordu şimdi. Rehberi olmayan bir adam, bir çocuğun karanlık yoluna nasıl ışık tutardı? Bir babanın varlığının nasıl bir güven hissettirdiğini, bir evladın babasının kokusunu hafızasının neresinde sakladığını bilmeyen ben; baba olmayı becerebilir miydim? Kendime ait bir şablonum yoktu, önümde yürüyen bir gölge olmamıştı.

İçimdeki o derin, kuytu boşluk, elimdeki ultrason fotoğrafına her baktığımda bir girdap gibi büyüdü. Kendime ait en kanamalı, en derin yaram tam karşımda, bir müjde kılıfında bana gülümsüyordu. Bir çocuğu sadece sevmek yetecek miydi, yoksa bende hiç var olmamış, bana hiç öğretilmemiş bir duygunun taklidini mi yapacaktım?

"Sevgilim..."

O tanıdık, ruhumu her defasında ilk günkü gibi eriten, fırtınalarımı dindiren kadife sesini duyduğumda hızla arkama döndüm. Nisa mutfak

kapısının eşiğine yaslanmış, ellerini kalbinin üzerinde âdeta bir duayı korur gibi kenetlemiş bir hâlde bana bakıyordu. Gözlerinde korumasız, kırıl-gan ama bir o kadar da güçlü bir bekleyiş vardı.

Tek bir kelime bile dökülmedi dudaklarımdan. Dilim tutulmuş, ke-limelerim boğazımda düğümlenmişti ama o, içimdeki yoğun karmaşayı, zihnimden geçen o karanlık çocukluk hatıralarını tek bir bakışıyla anladı.

Yavaşça yaslandığı eşikten ayrıldı. Adımları o kadar hafifti ki, sanki yere değil de doğrudan kalbimin sızlayan köşelerinin üzerine basıyordu. Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapattı. Gözlerinden süzülen tek bir damla yaş, yanağında parıldayan, izi ömrüm boyunca silinmeyecek bir hat bırakarak süzüldü. Ona, en mutlu anında, bu hüznü yaşattığım için ken-dime kızdım.

“Sevinmedin mi?” diye sordu. Sesi ürkek bir kuşun kanat çırpışı gi-biydi.

Bu da soru muydu? Korkularım, geçmişin o tekinsiz hayaletleri bu kadar baskın olmasa, sevinçten aklımı kaçıracağım, göğsümü yarıp kalbi-mi ortaya koyacağım bir müjdeydi bu.

“Hayatımda aldığım ikinci güzel haber... İlkinden, yani senin bana geldiğin o günden bahsetmeme gerek olduğunu sanmıyorum,” diyerek zoraki ama içi titreyen bir şekilde gülümsedim. Elimdeki fotoğrafı kalbi-me yakın tutarak devam ettim.

“Sadece... becerebilecek miyim, Nisa? Ben, bir çocuğa baba olmanın ne demek olduğunu bilmeden, onu doğru büyütebilir miyim?”

Nisa ağlamaklı bir ifadeyle gülümserken, aramızdaki son mesafeyi de kapatıp bana sıkıca sarıldı. “Sen bu hayatta gördüğüm en iyi, en şefkatli baba olacaksın, Alp,” dedi, sesi sarsılmaz bir inançla doluydu.

“Emin değilim,” diye fısıldadım saçlarının arasına doğru. “İçimdeki o çocuk hâlâ çok kırgınken, bir başkasını nasıl tam yaparım, bilmiyorum.”

“Ama ben eminim...”

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı, ellerini yanaklarıma yerleştirdi. Avuçlarının sıcaklığı geçmişin tüm ayazını sildi o an. “İnsanlar eksik kaldı-ğı duyguları tamamlayamayacaklarından korkar, sevgilim. Ama unuttuk-ları şey; o duygunun yokluğunu en derin şekilde yaşayanların, onun nasıl tamamlanacağını en iyi bilenler olduğudur. Sen o boşluğu bildiğin için

evladımızın kalbinde tek bir boşluk bile bırakmayacaksın. Yani Alp Aslan Uğurlu, sen bu dünyanın gördüğü en eşsiz, en korumacı baba olacaksın. Buna tüm kalbimle inanıyorum.”

Onu incitmekten, içindeki o henüz dünyaya fısıldanmış, varlığıyla evreni değiştiren mucizeye zarar vermekten korkar gibi, hayatımda hiç olmadığım kadar büyük bir titizlikle, âdeta camdan bir sarayı tutar gibi kollarımı bedenine doladım. O, bana bu kadar inanırken ... korkularımın yersiz olduğunu kendime hatırlattım.

İçimdeki o söküp atılamaz, o sonsuz ve sınır tanımaz bağlılıkla dudaklarımı alnına, saç diplerine bastırdım. Kokusu genzimi yakıp ruhuma işlerken, ömrüm boyunca hissettiğim tüm o güçlü, sarsılmaz duruşun bu küçücük anın karşısında eğilişini iliklerime kadar hissediyordum.

Yavaşça geri çekildim ama ellerimi onun o sıcak belinden ayırmadım. Gözlerindeki o dopdolu, o parıltılı, bana ait olan dünyaya son bir kez bakıp, hayatımın en kutsal ibadetini yerine getirir gibi önünde yavaşça diz çöktüm. Dizlerim yere değdiğinde, içimdeki o kırgın çocuk da nihayet diz çökmüş ve susmuştu.

Ellerimi, Nisa'nın henüz dışarıdan hiçbir şey belli etmeyen, o pürüzsüz ama içinde koca bir evreni, bir canı saklayan düz karnına yerleştirdim. Avuçlarımın altındaki o hafif sıcaklık, sanki ellerime bırakılmış dünyanın en kutsal emaneti, en büyük korunağıydı.

Başımı yavaşça yaklaştırdım, alnımı Nisa'nın karnına yasladım. Gözlerimi kapattım ve ruhumun en derin, en dokunulmaz, bugüne kadar kimsenin geçemediği o gizli köşesinden gelen, bütün tellerimi titreten o yeminle fısıldadım.

“Hoş geldin küçük yolcumuz ... Kalbimin tek sahibi annenken, şimdi bana kalbimi ikiye katlamayı, bir sınır olmadan sevmeyi öğretene sen olacaksın. İçinde büyüdüğün o küçük, karanlık evren şimdilik senin en güvenli sığınağın, biliyorum. Ama bil ki küçük yolcu; dışarı çıktığın, bu dünyaya adım attığın ilk an, senin o sığınağın, o sarsılmaz kalen ben olacağım. Sen yeter ki sağlıklı gel ... Adımların ne zaman yorulursa, yolların ne zaman taşla denk gelirse, ömrüm ömrünün altına serilmeye hazır olacak. Söz veriyorum.”

Sevgili Okuyucum,

Öncelikle bu kitabın son sayfasına kadar sağ salim ulaştığın için seni tebrik eder, sabrından dolayı alnından öpmek isterim. Yazarken benim duygusal tüm devrelerim yandı, okurken seninkiler ne durumdadır tahmin bile edemiyorum. Kitabımı okuduğun, karakterlerimin hayatına burnunu soktuğun (*bundan dolayı aşırı derecede mutluyum*) ve en önemlisi hayal dünyama eşlik ettiğin için çok ama çok teşekkür ederim!

Sen kesinlikle benim en harika okuyucumsun. (*Lütfen bunu aramızda bir sır olarak saklayalım, diğer okuyucular duyup da kıskançlık krizlerine girmesin. Nazar değer kız:*)

Şimdi gelelim asıl meseleye... “Kitap bitti, yazar köşesine çekildi,” sanıyorsan çok ama çok yanılıyorsun. Ben bu karakterleri o kadar kolay rahat bırakır mıyım? *Asla, kat’a, katiyen!*

Bu kitap fiziksel olarak bitmiş olabilir ama onların gizli maceraları, satır arasında saklı kalan kelimeleri, gölgelerde büyüyen sahneleri; kısacası o kayıp sayfalar blogumda tam gaz yayınlanmaya devam edecek.

Adresi de şuraya bırakıyorum: <https://tubux2hikâyeleri.blogspot.com>

Asıl parti tam olarak bu adreste dönüyor ve kapımız her zamanki gibi herkese ücretsiz açık! Karakterlerin arkasından gıybet etmek, “*Aslında orada ne olacaktı?*” diye beni darlamak ya da sadece yeni projelerimde kafayı ne ara ve nasıl yiyeceğimi ilk elden görmek istersen seni hemen içeri alalım!

“Peki yazar, sen günlük hayatta neler saçmalıyorsun?” diye merak

ediyorsan (genelde dışarıya karşı o gizemli 'cool yazar' havasını takınmaya çalışıyorum ama içimdeki deliyi zapt etmek ne mümkün!), seni dijital malikânemin diğer odalarına da beklerim:

Instagram: @tubux2

TikTok: @tubux2

X: @tuptubu

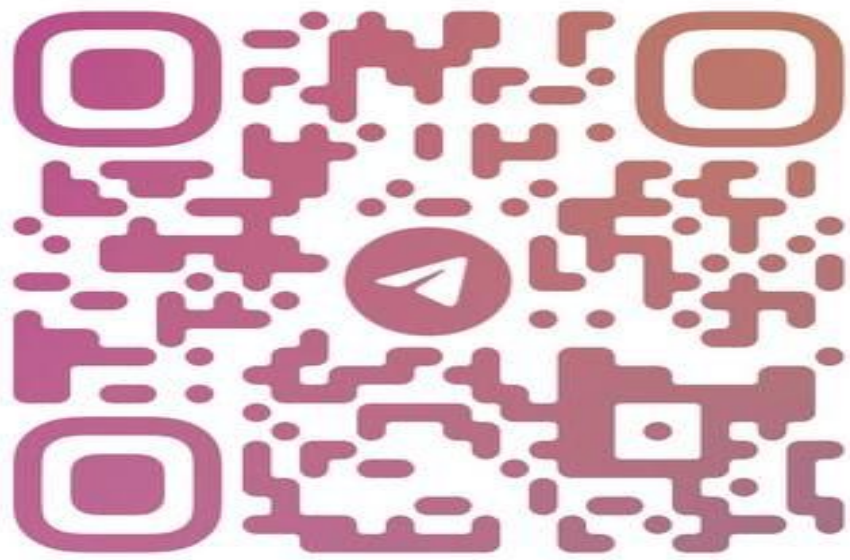
Spotify: @tubufubu

Yani kısacası; kitap bitti ama bizim hikâyemiz daha yeni başlıyor. Hadi şimdi bu sayfayı yavaşça kapat, ekranı aç ve bana bir selam çak. Unutma, sadece bir DM uzağındayım! Eğer beni orada yalnız ve arkadaşsız bırakırsan, bir sonraki kitapta en sevdiğin karaktere hiç hoş şeyler yapmam... Vebali senin boynuna ona göre!

Seviliyorsun ♡

@ayisigikita

@AYISIGIKITAP